

DOMA ZSOLT
NOCHTA PÁL ATTILA

ÉBREDJ, KÜLÖNBEN MEGHALSZ!

Sárbogárd-Budapest, 2006

Írta: Nochta Pál Attila és Doma Zsolt
Az írás a Biblia, a hitünk és a szellemi látásunk alapján készült.

Kiadja: Nochta Pál Attila és Doma Zsolt (magánkiadás)

Felelős kiadó: Nochta Pál Attila és Doma Zsolt
Sárbogárd – Budapest
Weboldal: www.istenkereso.hu, www.bibliakutato.hu
E-mail: info@istenkereso.hu

A borító Duncan Long: Last trumpet és New Jerusalem 2 c. képei alapján készült
a szerző írásos engedélyével (www.duncanlong.com)

2. Átdolgozott kiadás

A kiadvány mind részleteiben, mind egészében, hagyományos vagy elektronikus úton történő
*sokszorosítása, terjesztése **szigorúan** engedélyezett!*

Minden jó' fenntartva!

Sárbogárd - Budapest, 2006.

TARTALOMJEGYZÉK

A könyv címadásának előzménye	3
Előszó	4
Bevezetés	5
Sátán tíz fő tevékenysége	
I. Sátán el akar minket fordítani Krisztusba vetett hitünk egyszerűségétől.	7
II. Sátán szeretné felcserélni az életünkben az igazit a hamisra	10
III. Sátán a szellemiről a lelkire és a láthatatlanról a láthatóra akarja terelni figyelmünket	11
IV. Sátán hamis szellemi eledeleket kínál, miközben figyelmünket a mértéktelen evésre akarja terelni	15
V. Sátán szeretne hamis kijelentésekkel hamis irányba vinni minket	17
VI. Sátán szeretne megtéveszteni minket a különféle szellemi korszakokkal, kinyilatkoztatásokkal és a Krisztusról való helyes ismerettel kapcsolatban	40
VII. Sátán nagyon szívesen alkalmazza az úgynevezett evangéliumi köntösbe öltöztetett varázslást	69
VIII. Sátán gyakran visz véghez hamis csodákat	86
IX. Sátán erőteljesen munkálkodik a hamis egyház felépítésén	88
X. Sátán fel akarja ébreszteni bennünk az uralkodni vágyást	90
Befejező gondolatok: Mi lesz, amikor Jézus visszajön?	94
A tíz szűz példázatának mai mondanivalója	100
A tíz szűz történetében szereplő szavak és fogalmak jelentése	117
Mellékletek	
I. Derek Prince – A varázslás	124
II. Egy hamis prófécia megítélése	135
III. Derek Prince – Bálám tévelygése	141
IV. Csia Lajos – Óember és újember	144
Bibliográfia	147

A KÖNYV CÍMADÁSÁNAK ELŐZMÉNYE

Amikor a könyv egy része már elkészült, azért imádkoztunk, és azon gondolkoztunk, hogy milyen címet adjunk neki. Ebben az időszakban került kezünkbe Chuck D. Pierce és Rebecca Wagner Sytsema „Az egyház következő háborúja” című könyve. A könyv második fejezetében Chuck elmeséli, hogy a könyv írása közben milyen sok támadást szenvedtek el a Sátólól, de Isten győzelmet adott nekik. Az egyik legkeményebb támadás Rebeccát és a Wagner családot érte. Ezt a rövid részt szó szerint közöljük, mivel teljesen egybevág könyvünk mondanivalójával, és megmagyarázza a látszólag „kemény” cím jogosultságát.

„Ébredj fel, vagy meghalsz!”¹

„Mialatt társszerzőmmel, Rebecca Sytsemával ezt a könyvet írtuk, mindketten átéltünk gonosz támadásokat, amelyek megpróbálták megölni családjunk egy vagy minden tagját. A legdrámaibb támadás Sytsemáék otthonában történt, amelyet átéltek Rebecca szülei, Peter és Doris Wagner is.

Rebecca és férje, Jack, mélyen aludtak egy hideg őszi éjszakán. Hajnali fél háromkor 15 hónapos fiuk, Nicholas, sikítva ébredt fel, ami szokatlan jelenség volt. Ahogy Rebecca felkelt, hogy megnézzze, mi a baj, hirtelen hasogató fejfájást érzett, és úgy döntött, hogy bevesz egy aszpirint, mielőtt a fiához megy. Ahogy elérte a fürdőszobát, észrevette, hogy valami nagyon nincs rendjén. Gyöngének és bágyadtnak érezte magát. Hívta Jack-et.

Jack kiugrott az ágyból, és kirohant az előszobába, még éppen idejében ahhoz, hogy lássa Rebeccát elájulni. Jack azt is észrevette, hogy Nicholas abbahagyta a kiabálást. Gyors gondolkodású lévén, Jack gyanította, hogy valamilyen gázzsivárgásnak kell lennie a házban. Beszaladt Nicholas szobájába, és kikapta az alélt gyermeket az ágyából. Kirohant vele a garázsba, kinyitotta a garázsajtót, hogy friss levegőt engedjen be, a gyereket pedig betette a babakocsiba. Majd visszaroht a házba, és kivonszolta a magatehetetlen Rebeccát is a garázsba.

Annak ellenére, hogy magát is gyöngének érezte, tudta, hogy a dolgát még nem végezte el. Visszaszaladt a házba, felhívta a 911-es számot (segélytelefon - ford.), és széleseben elhadarta a helyzetet az ügyeletesnek. Aztán rájött arra, hogy Doris az emeleti szobában alszik, és őt is biztonságba kell helyeznie. (Peter ekkor éppen Koreában tartózkodott). Jack emlékszik arra, hogy legalább egyszer elesett, több székelt felborított az ebédlőben, de újra felállt. Miközben fölfelé mászott a lépcsőkön, a halálos gáz erőt vett rajta, elfeketedett előtte a világ, és lezuhant a padlóra.

Jack ott feküdt a lépcső alján, és azt gondolta: *Ó milyen kellemes csak úgy itt feküdni! Szundikálok egy picit, aztán szólok a Mamának (Doris Wagner-nek).* De ekkor rátört a valóság. *Ébredj fel, vagy meghalsz!* – mondta magának. A harc mellett döntött. *Istenem – mondta –, ha nem segítesz fel, és nem adsz erőt, mindnyájan meghalunk!* Aztán összeszedte minden csepp fizikai erejét, hogy megmentse Dorist. Nem fogta fel, hogy esés közben eltört a lába, de valahogy felkúszott a lépcső tetejére, és elérte Doris szobáját. Beesett az ajtón, és maradék erejével azt kiáltotta: „Kifelé, gázzsivárgás”!

Doris azonnal felkelt, kinyitotta a hálószoba tetőre nyíló ajtaját, ahova ő és Jack épségben kimenekültek. Később Jack és Rebecca megtudták, hogy ők és Nicholas a szénmonoxid gáz halálosnak tekintett adagját nyelték be. (Doris jó állapotban volt, mert nyitott ablaknál aludt el éppen néhány perccel azelőtt, hogy Jack beesett az ajtón.) Az orvos többször is elmondta: csodálkozik azon, hogy életben maradtak. Később felfedezték, hogy a kazán annyi szénmonoxidot bocsátott ki, ami 30-45 perc alatt megölhet egy egészséges felnőttet.

Kissé később, ugyanabban a hónapban, több, újonnan beszerzett szénmonoxid-jelző szólalt meg kora reggel, és amikor felismerték, hogy újra gázzsivárgás van, az egész család gyorsan kiszaladt a házból.

---

¹ Chuck D. Pierce & Rebecca Wagner Sytsema – Az egyház következő háborúja; 62-65. oldal

Ekkor egy másik bojler *(inkább gázkazán!) hibásodott meg, és több mint négyszer annyi szénmonoxidot bocsátott ki, mint az előző kazán. Ha Sytsemaék nem tudták volna rögtön, mit kell tenni, ez a gázszivárgás nagyon rövid idő alatt végzett volna mindnyájukkal!

A prófétai kép

Mi köze van ennek a történetnek az egyház következő háborújához? Ahogy imádkoztam, és hálát adtam Istennek, amiért megmentette a Sytsema család életét, Isten kezdte megmutatni nekem, mennyiben képviselte Jack a jelenlegi egyházat. Amikor Jack felismerte a veszélyt, azonnal harcolni kezdett az ellenséggel. Eljött azonban egy pillanat, amikor a csatában kezdett alulmaradni.

Jack hozott egy határozott döntést. Feküdhettek volna szédelegve, és szundíthatott volna egyet, mert akkor ez tűnt a legkényelmesebbnek. Jack elmondta: amikor a szénmonoxid úrrá lett felette, a gondolkozása egyáltalán nem volt tiszta. Ésszerűnek tűnt számára, hogy ott feküdjön, és erőt merítsen a további küzdelemhez, de ha ezt választotta volna, biztos, hogy ott helyben meghalt volna. Ehelyett úgy döntött, hogy Istenhez kiált, és harcol a láthatatlan ellenséggel, bár gyöngé és sebesült volt. Az eredmény az lett, hogy nagy győzelmet aratott.

Nekünk, az egyháznak is, fel kell ismernünk, hogy bár ellenségünk láthatatlan, fenyegetése nagyon is valóságos és halálos. Úgy is dönthetünk, hogy figyelmen kívül hagyjuk a veszélyt, és elalszunk. Annyira kimerítőnek tűnhet maga a küzdelem, hogy egy döntő ponton abbahagyjuk a harcot, de ha így teszünk, Jack-hez hasonlóan mi is meghalhatunk ott, ahol fekszünk. Ha azonban úgy döntünk, hogy reálisan felmérjük az ellenséget, és megértjük, hogyan győzhet le minket, ha a harc folytatása mellett döntünk, bár elfáradtunk és sebeket kaptunk, akkor nagy győzelmet fogunk aratni az egyház következő háborújában.

Továbbá tanulnunk kell a múltban megvívott csatákból. A második szénmonoxid-szivárgásról a Sytsema-házban kiderült, hogy sokkal inkább okozhatott volna hirtelen halált, mint az első. Mivel azonban már megvívták az első ilyen csatát, pontosan tudták, hogy mit kell tenni, amikor a riasztó megszólalt. Gyorsan cselekedtek, és 16 napon belül másodszer menekültek meg. Állandóan résen kell lennünk a gyors, gonosz támadásokkal szemben, és figyelniük kell, amikor megszólal Isten riasztása. Ha megengedjük, hogy az Úr kiképezzen minket a harcra, akkor felkészültek és győztesek leszünk, amikor jön a támadás!”

ÉBRESZTŐ!

ELŐSZÓ

Kedves alvó testvérünk az Úrban! Az alábbi írás abból a meggyőződésünkből született, hogy mindannyiunknak fel kell ébrednünk abból a bóbiskolásból és szunyókálásból, amibe a magyar egyház került. Írásunkat nem az ébresztőóra csörgésének szántuk, hanem a bűn és Sátán ellen harcba hívó tábori kürt szavának. Ez a könyv útmutató a harchoz, az ellenségünk pontos beazonosításához, annak felderítéséhez. Bizonyára lesznek benne könnyebben és nehezebben emészthető részek is, melyeket majd szellemi érettségünk fog meghatározni. Tudjuk, hogy a bennünk élő Krisztuson kívül semmi jó sincs hús(testünk)ben, ezért ha valami Isteni bölcsességként hat rád, az nem belőlünk van, hanem Istenből. Isten Krisztust tette a mi bölcsességünké, ezért mi is Belőle kívántunk meríteni. Tehát, ha Isten szólni tud hozzád írásunkon keresztül, egyedül Neki adj hálát és dicsőséget, minket pedig kímélj meg e kísértéstől. Inkább gyalázást szenvedünk Krisztusért, mert így megnyugodhat rajtunk a dicsőségnek és Istennek Szelleme (1.Péter 4,14). Ha valahol a megfogalmazásunk túl keménynek és számodra sértőnek hat, ez

abból fakad, hogy azt nem a te megváltott személyednek, hanem a benned még élő óembernek címeztük, hogy így szembesülhess az igazi problémáddal, a benned élő bűnnel, és azzal leszámolhass. Ha ebben megalázzuk magunkat Isten előtt, és alkalmazzuk lelkünkben a keresztet és annak erejét, akkor ébredésünk a szunyókálásból igazi halálból való feltámadássá válik, és így Isten ereje a Szent Szellemen keresztül felszabadulhat bennünk. Ez hozza el az igazi Isten szerinti „ébredést”, nem pedig az általunk gyártott rózsaszín teológiai elképzelések (de erről majd később szólunk). Írásunk célja a megfeszített Krisztus hirdetése, a kereszt titkának feltárása, hogy Istennek minden embere elérje a krisztusi felnőtt férfikort (a hölgyek is!). Írásunkat inkább önvizsgálatra szántuk, mint mások vizsgálgatására. Ezért amikor olvasod, magadat íteld meg vele, ne pedig másokat. Akinek nem inge, ne vegye magára, akinek pedig inge, vegye le magáról (az óembert)! Végezetül, testvéreink, mi nem gondoljuk, hogy mindezt már elértük volna, hanem hátat fordítva mindannak, ami mögöttünk van, teljes (isteni) erőbedobással küzdünk az Istentől szemünk elé helyezett célra fókuszálva, hogy győztesként szakíthassuk át a célszalagot, a hitharcunkban mindvégig kitarva, míg veletek együtt elnyerjük az élet koronáját, amit megad nekünk az Igaz Bíró azon a napon (Filippi 3,1-14; 2.Timóteus 4,7-8).

Nochta Pál Attila és Doma Zsolt

Sárbogárd – Budapest, 2006 augusztus

BEVEZETÉS

Tanulmány az utolsó időkről, az Antikrisztusról és munkájáról

A magukat karizmatikusnak vagy evangéliuminak valló felekezetekben régebben gyakran tanítottak e témáról, de mostanra mintha már aktualitását veszítette volna az Antikrisztusról és munkájáról szóló vizsgálódás. Ha mégis szóba kerül e nem éppen népszerű téma, akkor is csak a régi tanításokat mondják el vagy írják le újra és újra. E tanítások többsége igazságon alapszik, viszont nem a mostani korszak embereinek szól. Minden korszaknak ugyanis megvannak a maga Istentől ihletett tanításai, hogy az adott korszakban élő hívők ezek által felfegyverkezhesse azokkal az igazságokkal, melyek segítségével képesek szembenézni az őket érő kihívásokkal. Minden korszaknak megvannak a maga kihívásai, nemigen tudunk arról, hogy akár több korszakon át is ugyanazon kihívásokkal néztek volna szembe az egymást váltó nemzedékek. Itt természetesen nem az ördög személyére gondolunk, hiszen az ő természete mindig ugyanaz, mindegy, hogy mondjuk 1334-et vagy 2004-et írunk. Ebben a tekintetben nincs is különbség a korszakok között, az ördög természete ellen minden korszak hívőjének ugyanúgy fel kellett vennie a harcot, mint ma nekünk, hiszen az ördög akkor sem volt se jobb, se rosszabb, mint most. Amikor mi kihívásokról beszélünk, akkor ezen mindig az ördög munkáját értjük, melynek lényege és célja persze mindig ugyanaz volt, de a módszerekben igenis történtek változások. Sok keresztény abban a súlyos tévedésben van, hogy az ördög sohasem tud újat mutatni. Ezt gondolni hatalmas tévedés, mert ez az állítás csak részigazság, ugyanis az ördög igenis tud újat mutatni, mégpedig a módszerekben. Céljai természetesen ugyanazok maradnak, de ő is tudja nagyon jól, hogy a célok eléréséhez szükséges módszereken változtatnia kell. Például a mostani korszakban már nem alkalmazhatja az előző korszakban használt módszereket, mert azok lelepleződtek, és az ördög abban a pillanatban, amint lelepleződik, már el is veszítette a csatát, ezért kezdhet mindent előlről. Az ördög nem tud győzni, ha leleplezik őt. Ezért úgy szereti a látványos dolgokat is megjeleníteni, hogy személye közben titokban, háttérben maradjon, mintha ő nem is létezne. Ezen írás közzétételével nem az a célunk, hogy előtérbe helyezzük az ördög személyét, hanem az, hogy Isten Igéjének fényében leleplezzük, mert csak így tudhatjuk meg valójában, mivel szemben kell ellenállást kifejtenünk a mostani korszakban. Nem akarjuk azonban elkövetni azt a hibát,

hogy átmegyünk az ellenség táborába, így próbálván meg tanulmányozni és leleplezni munkáját és szándékát. A kikémlés nekünk, Isten embereinek, csak akkor lehet feladatunk, ha el kell foglalunk egy adott területet. Nem feladatunk azonban az, hogy állandóan azt kémleljük, mi a Sátán legújabb trükkje. Ezt a módszert ugyan megpróbálták alkalmazni például a Rákóczi-féle szabadságharcban is, és az néhány éven belül el is bukott, mert az osztrák hadsereg erősebb volt, egy erősebb sereget pedig nem lehet pusztán a módszerei kikémlése által legyőzni. Ha ez igaz a fizikai világban, akkor mennyivel inkább igaz a szellemvilágban, amely meghatározóbb, mint a fizikai világ, sőt, valójában a szellemvilág határozza meg a fizikai világot. Ha ugyanis Isten ereje nélkül, csupán önkéntes alapon kezdjük el tanulmányozni az ördög munkáját, akkor ezzel nem teszünk mást, mint megismerjük saját vereségünk előzményeit. Valójában azt tanulmányozzuk ilyenkor, hogy miként fogjuk majd elveszíteni a csatát. Egészen más dolog azonban, ha Isten akarata és ereje által tanulmányozzuk a Sátán munkáját. Ilyenkor ugyanis nem önként, saját szakállunkra végezzük ezt a tanulmányozást, hanem maga Isten az, aki tanítani kezd minket ezekről, mert mindentudó lévén tudja, hogy valamilyen veszély leselkedik ránk. Komoly veszélyek leselkednek ránk a mostani korszakban is, ezért írtuk meg ezt a tanulmányt. Hitünk szerint e tanulmánnyal Istennek az a célja, hogy felrzza, és még az eddiginél is nagyobb Isten-keresésre készítse az olvasót.

Szeretnénk mélyebb és gyakoribb bibliaolvasásra buzdítani minden testvérünket, ezért egyes bibliaidézetekeket több fordításból is leközlöttünk, hogy így új megvilágításba helyezzük azokat, a már „megszokott” fordítások mellett. Javasoljuk az olvasónak, hogy a bibliai idézeteket ne megszokásból és felületesen olvassa el, mert így mélyebb ismeretet szerezhet Istenről, mintha csak átfutna a szövegen. Érdemes a bibliai utalásokat is elolvasni, mert ezzel megismerhetővé válik az az alap, amire a kijelentéseket építettük. Ezért a könyv nehezebben érthető részei és a több oldalon át olvasható rengeteg bibliaidézet ne bátortalanítsa el az olvasót, mert az igazi szellemi megértést és bölcsességet nem adják ingyen, mint ahogyan az ígélet földjének elfoglalása is nagy harcokba kerül.

Könyvünkben sokat írunk az Antikrisztus munkájáról, tevékenységéről, amit elsősorban úgy jellemzünk, hogy a Sátán tíz fő tevékenysége. Tesszük ezt azért, mert a Sátánt és az Antikrisztust ténylegesen egynek tekintjük, hiszen az Antikrisztus valójában a Sátán megtestesülése. Bár mi tíz fő tevékenységről írunk, de ez nem jelenti azt, hogy ne lehetne még ennél is többet találni. A mi esetünkben inkább arról van szó, hogy az általunk leírt tíz fő tevékenységet tartjuk a legfontosabbnak, a legaktuálisabbnak a mostani korszakban, amelyben éppen(hogy) élünk. Szerintünk ugyanis most éppen olyan korszakban élünk, mint amilyenben Jeremiás próféta és írónoka, Bárúk, is élt. Ezt mondta Bárúk: „...oh jaj nekem, hogy hozzá tett az Örökkévaló bánatot a fájdalomhoz; elfáradtam nyögésemben és nyugalma nem találtam!” Az Úr pedig ezt mondta Bárúknak Jeremiáson keresztül: „Így szól az Örökkévaló: íme amit építettem, azt lerombolom, amit elplántáltam, azt kiszakítom, és az egész földet illeti ez; és te kérsz magadnak nagy dolgokat, ne kérj, mert íme én veszedelmet hozok minden halandóra, úgymond az Örökkévaló, de adom neked zsákmányul a lelket mindazon helyeken, ahová mégy” (Jeremiás 45,3-5 IMIT Biblia).

Ezt a tíz fejezetet még kiegészítettük egy tizenegyedik fejezettel is, amelyben az Úr visszajövetelét közvetlenül megelőző idővel kívánunk foglalkozni. Tanulmányunkat 2004-ben kezdtük írni, és két éven át több hónap megszakítással írtuk, mert azon igyekeztünk, hogy írásunk megalapozott és aktuális legyen minden olvasó számára. Amikor készítettük ezt az írást, gyakran könyörögtünk Istenhez azért, hogy leheljen ránk, és minden a Tőle való ihletettségből származzon. Most azért imádkozunk, hogy az az Isten, aki minket is megsegített írás közben, segítse meg az olvasót is, hogy megértse a könyvben leírt gondolatokat. Az a mi kérésünk Istenhez, hogy a Szent Szellem leheljen rá mindenre, aki olvassa ezt az írást, hogy Isten szerinti megértést nyerjen az általunk közölt gondolatokból.

Sátán tíz fő tevékenysége:

I. Sátán el akar minket fordítani Krisztusba vetett hitünk egyszerűségétől

„Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől. Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más lelket (szellemet) fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek” /2.Korintus 11,3-4, Protestáns fordítás/.

„Félek azonban, hogy mint ahogy a kígyó csalárdságával rászedte Évát, **a ti szándékaitokat is megrontja azzal, hogy eltérít titeket a Krisztus iránt való őszinteségtől és tisztaságtól.** Mert ha egy jövevény más Jézust hirdet, akit mi nem hirdettünk, vagy más szellemet kaptok, akit nem kaptatok, vagy más örömezenetet, melyet nem fogadtatok el, szépen elviselitek.” /Csia Lajos/

„De félek, hogy amint a kígyó becsapta (megcsalta) Évát ravasz mesterkedésével, **megromlanak a ti gondolataitok is, és elfordít titeket a Krisztus iránti egyszerűségtől és tisztaságtól,** mert ha valaki jön, és más Jézust hirdetne, akit mi nem hirdettünk, vagy másféle szellemet kapnátok, mint amit kaptatok, vagy másféle örömhírt, amelyet nem fogadtatok be, szépen elviselnétek.” /Vida Sándor/

„Félek azonban, nehogy a kígyó, aki ravaszkodásával megcsalta Évát, **valamiképpen a ti gondolataitokat is megrontsa, és elfordítson attól az egyszerűségtől és tisztaságtól, amely a Krisztusban van.** Ha ugyanis hozzátok jön valaki, és más Jézust hirdet, akit mi nem hirdettünk, vagy más szellemet fogadtok be, amit nem általunk kaptatok, vagy más evangéliumot, amit nem tőlünk vettetek be, azt bezzeg eszményi módon eltűritek.” /Balázs Károly/

Dávid ismerte Isten szívét, ezért így szól hálaimájának két mondata: „**Tudom Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségben (szó szerint egyenességben).** Én mindezt (a hatalmas mennyiségű kincset a templom számára) őszinte szívvel, önként adtam, és most örömmel látom, hogy önként adakozott neked néped, amely itt összegyűlt.” /1.Krónika 29,17 Protestáns fordítás/

Az ördög valóban azt akarja, hogy mi elforduljunk Istentől, de ő ezt természetesen nem fogja közölni velünk, hiszen nagyon is tisztában van megtérésünk valóságával. Emlékszik rá, hogy volt egy nap, amelyen újjászülettünk, és ő is hallotta, amikor megfogadtuk Jézusnak, hogy mindig követni fogjuk őt, és hűségesek leszünk Istenhez egészen a halálunkig. Sátán világosan látja, hogy Isten elhagyására nem tudna rávenni minket, hiszen melyik keresztény hagyná el Istent egyik napról a másikra? A gonosznak azonban erre is van megoldása. Ő bőven megelégszik azzal, ha rá tud venni minket arra, hogy elforduljunk az egyszerű, őszinte hittől, és ennek eléréséhez legalább háromféle eszköze is van. Ha ezt el tudta érni az életünkben, akkor innentől fogva könnyebb dolga van velünk, sőt egy idő után szolgálatába is állíthat minket anélkül, hogy erre mi rájönnénk. Elfordítani a hívőt az egyszerű és őszinte hittől. Igen, valójában ez **az első ajtó**, amit az ördög mindenképpen nyitva szeretne látni, hiszen ha nincs egyszerű és őszinte hit, akkor neki nyert ügye van. Miért? A válasz kézenfekvő: hogy elmaradjon az engedelmisség. Az engedelmisség elmaradásáról már rögtön a Biblia elején olvashatunk egy jól ismert történetet a Mózes I. könyvének 3. fejezetéből. Itt rögtön megtaláljuk a Sátán első hittől elfordító eszközét is, mely nem más, mint az Úr igéjének, jobban mondva aktuális kinyilatkoztatásának, vagyis „rhémájának” megkérdőjelezése.

„A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehetek abból, ne is érintsetek², mert meghaltok. De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz.” /1. Mózes 3,1-5/

² Ezt már Éva tette hozzá, mivel az eredeti kijelentésben ez nem szerepel! Lásd 1.Mózes 2,16-17

A helyzet egyértelmű. Isten megteremtette Ádámot és Évát, majd adott nekik egy Igét, de ezt úgy is mondhatnánk, hogy adott nekik egy „rhémát” (a görög „rhéma” kifejezés magyar jelentése: „beszéd, mondás, kijelentés, jövendölés, hír, hirdetés, parancs, megbízás, meghagyás”). A keresztények számára ez Isten aktuális kinyilatkoztatását (kijelentését) jelenti. Tehát miután Isten megteremtette Ádámot és Évát, „rhémát” adott nekik, mégpedig egy nagyon egyszerű „rhémát”, mely arról szólt, hogy a kert bármelyik fájáról ehetnek, kivéve a jó és gonosz tudásának fájáról. Ez a „rhéma” elégséges lehetett volna az első emberpár számára ahhoz, hogy általa hűségesek maradjanak Istenükhöz, és ellenállhassanak a gonosznak. Mit tett az ördög? Megkérdőjelezte a „rhémát”. „*Csakugyan azt mondta Isten, hogy ...?*” Isten tényleg ezt mondta? Ezt a kérdést a mai napig is felteszi az ördög minden hívőnek, mégpedig a saját gondolatain keresztül. Az ördög ma is megtámadja az elménket, hogy belénk plántálhassa a kételkedés magvait. Csúricsavarja a dolgokat, hogy felépíthesse bennünk a kételkedés falait. „Valóban azt mondta Isten?” „Ezt tényleg Isten mondta?” Az ilyen kételyt támasztó gondolatokra még csak figyelni sem szabad az olyan helyzetekben, amelyekben egyértelmű, hogy Isten szólt hozzánk. Évának nem lett volna szabad beszélgetésbe elegyednie a kígyóval, így elkerülhette volna azt, amiről a 2.Korintus 11-ben olvashatunk, vagyis a megcsalattatást. A kígyó ugyanis becsapta Évát, amikor rossz színben tüntette fel előtte Istent. „Isten tulajdonképpen rosszat akar neked, azért nem engedi, hogy ehess a fáról” – mondja Sátán. Éva pedig ezt elhitte, hiszen ha nem hitt volna a kígyónak, akkor nem evett volna a fáról. Sátán a mostani időkben is alkalmazza ezt a módszert. Először kételyt támaszt bennünk Isten aktuális kinyilatkoztatásával (rhémájával) kapcsolatban azáltal, hogy minden módon igyekszik megkérdőjelezni azt. Miután ez sikerült neki, ő kezdi el megmagyarázni számunkra az adott kinyilatkoztatást, hogy így felépíthesse bennünk egy hamis istenképet. Mi a célja ezzel? A válasz nagyon egyszerű: hogy elmaradjon az engedelmisség. Ez most is súlyos probléma. Isten szól bizonyos emberekhez, ők pedig ahelyett, hogy egyszerűen és őszintén hinnének Isten szavának, elkezdik azt elemezni, és végül elmarad a legfontosabb dolog, az engedelmisség. Mi egész gyülekezeteket láttunk ezen a ponton elbukni. Még most is megdöbbenünk azon, hogy keresztények tömegei szégyenletesnek és megvetendő magatartásnak tartják az Isten igéjébe vetett egyszerű és őszinte hitet, ez a hit ugyanis nem akar kielemezni és megmagyarázni, hanem egyszerűen csak engedelmeskedik Istennek. Az ilyen őszinte embereket azonban mindig is örülteknek, rajongóknak és fanatikusoknak tartották, mégpedig elsősorban a langyos, világgal megalkuvó keresztények, a világ fiairól már nem is beszélve. Az egyházszerkezetek inkább építenek hatalmas templomokat és nagyhírű teológiai intézményeket, hogy elfogadtassák magukat azzal a világgal, amely teljesen a Gonoszban vesztegel (fetreng, fekszik) /1.János 5,19/, és ostobaságnak tartják az Igébe vetett egyszerű hitet, csak ne kelljen engedelmeskedni, mert akkor át kell élni a világból jövő gyűlöletet. A teológusok nagy tömege jól ért a kinyilatkoztatásba vetett hit megkérdőjelezéséhez. Jól tudják az ilyen emberek, hogyan kell az ígét elemezni és megmagyarázni, jól tudják, hogyan kell felépíteni a kételkedés várait, és végül kitűnő hamis istenképet tudnak minderre ráépíteni. Sajnos a teológián mást nem nagyon tanulhatsz meg azon kívül, hogy amit Isten mondott, azt ő nem is úgy gondolja, ahogyan mondta. A mostani időkben keresztények tömegei nem tudják, mit is jelent naponta táplálkozni az Igéből, milyen módon lehet megtapasztalni Isten természetfeletti jelenlétét a Biblián keresztül, hogyan lehet kinyilatkoztatást (rhémát) venni Istentől a Biblia olvasása és az imádság által. Sokan élnek még most is abban a tévhitben, hogy csak el kell menni egy bibliaiskolára, ahonnan néhány éves képzés után kellő felkészültséggel lehet beállni a „szolgálatba”. Ezek az emberek azonban elfelejtik azt, ami pedig igazán lényeges lenne még a szolgálat szempontjából is, vagyis a Krisztusba vetett egyszerű és őszinte hitet, és az ennek megfelelő engedelmisséget.

Watchman Nee³ mondja a következőket:

„Senki sem dolgozhat Istennek, ha nem ismeri Őt. Sokan azt hiszik, alkalmasak az igehirdetésre, miután a teológiákon tanulmányozták a Bibliát. Hadd kérdezzem: amikor az evangéliumot prédikáljuk, az Igét magyarázzuk, vagy a Megváltót hirdetjük, az a célunk csupán, hogy az Igét kifejtsük, vagy el akarjuk mondani az örömhírt? Még a jó teológia is csak ahhoz tud hozzásegíteni, hogy az emberek megértsék a

---

³ Watchman Nee – Szellemi ismeret 18. oldal

Bibliát, nem pedig Isten megismeréséhez. Manapság sokan értik a Bibliát, számosan képesek nagyszerűen elemezni az Igét, de hányan tudnak Istenről beszélni, és arról, hogyan lehet megismerni Őt? Ha Isten számára akarunk munkálkodni, először meg kell tanulnunk Őt megismerni.”

George Whitefield⁴ evangélista, amikor látta az amerikai egyház állapotát, bizonyos volt abban, hogy az egyház alantas állapota olyan lelkészek számlájára írható, akik szellemi élettelenségüket igaz tanításokkal palástolják. „Akik szolgálnak” – mondta Whitefield – „csak annyiban hirdetik Krisztus örömhírét, amennyiben maguk is megtapasztalják annak erejét szívükben.”

Ne legyen félreértés, mi nem a tanulás és a képzés ellen, hanem a hamis (a világ által is megfertőzött) teológia ellen szólunk. Az ilyen teológia ugyanis nem az egyszerű hitből fakadó engedelmisséget, hanem csak az üres tantételeket és a szolgálatban alkalmazandó emberi módszereket mutatja be. Ezért változott mára a karizmatikus mozgalom is egy nagy „módszergyárrá”. Sorra gyártják a különféle módszereket, hátha valamelyikkel meg tudják csinálni az oly régóta áhított nagy világ-ébredést. Hallottunk olyan gyülekezetvezetőről is, aki az összes eddig napvilágot látott gyülekezetépítési módszerről szóló könyvet kívülről ismerte, de a legfontosabb könyvet, a Bibliát, már évek óta nem olvasta. Ez az ember már évek óta nem kapott személyes kinyilatkoztatást az Úrtól, az élete tele volt megoldatlan problémák sokaságával, a különféle karizmatikus módszereket azonban minden körülményben élő embernél jobban ismerte. Szomorú, de sok keresztény él ehhez hasonló állapotban. Mindez rávilágít két el nem hanyagolható tényre. **1.** Az ilyen szomorú állapot világosan jelzi a Szent Szellem jelenlétének nagymértékű hiányát. **2.** Ennek az úgynevezett „kereszténységnek” (beleértve a karizmatikus mozgalmat is) az ideje lejárt. Az lehetséges ugyan, hogy ezek a keresztény egyházak továbbra is jól funkcionálnak majd a világban lévő többi egyházzal együtt, de már nem a Szent Szellem, hanem az antikrisztusi szellem ereje és vezetése alatt. Ezeket komolyan kell vennünk, mert itt és most élet-halál kérdéssről van szó. Itt és most nem más a tét, mint az életünk, mert az ördög nagyon fél az átadott életű, engedelmes emberektől. Az ördög fél a hit embereitől. Ezért szeretné azt elérni, hogy inkább kételkedjünk, elemezzünk, magyarázzuk meg a dolgokat minél jobban, bonyolítsunk csak túl mindent, amit lehet, csak ne engedelmessédjünk Isten kijelentett szavának.

Van még a gonosznek két másik régi, jól bevált eszköze is, melyek által szintén a Krisztus iránt való őszinteségtől akarja elfordítani a keresztényeket, mégpedig:

1. A megélhetés gondjai és a nyomorúság (Ezt hívjuk **JÓB PRÓBÁ**-nak).

Ha ezek nem válnak be, akkor ott van

2. A gazdagság csábítása (Ezt pedig **SALAMONI PRÓBÁ**-nak hívjuk)

Ez a két módszere évezredek óta jól bevált, és már sokakat térített el Krisztustól azzal, hogy a nyomorúságokkal megtörte, vagy azzal, hogy a gazdagsággal felfuvalkodottá és kényelmessé tette őket. Szellemi síkon mindkettőnek a szív megkeményedése (kérgessé válása) a következménye.

Jézus a magvetőről szóló példázattal szeretné nekünk megtanítani ezeket a nagyon fontos leckéket. A Márk 4,18-19-ben a következőket olvassuk:

„Másfélék a tövis közé vettettek; ezek, bár meghallották az igét, (de) a kor(szak) gondjai, a gazdagság csalárdsága (csábítása), s a többi dolgok után való vágyak beléjük hatolnak, megfojtják bennük az igét, úgyhogy az gyümölcsteleenné lesz.” /Vida Sándor/

Itt valójában arról van szó, hogy ezek az emberek meghallották az igét, vagyis hitre jutottak Krisztus Jézusban, mivel azt mondja az ige a Róma 10,17-ben: „*A hit tehát az ige hallásából támad, a hallás pedig Krisztus kijelentésén (rhémáján) át.*” Tehát ezek az emberek hívőkké lettek, megnyitották a szívüket Isten szava előtt, és befogadták Szellemét, de a szellemi nyitottságuk mellett sajnos nem zárták be az „ajtót” Sátán és a korszellem (aión) vagy a világrendszer (koszmosz) szelleme előtt (1.Korintus 2,12), így az is

---

⁴ William DeArteaga – A Szellemet meg ne oltsátok! 55. oldal

szabadon beáramolhatott szívükbe, és így hiteltelenné, hamissá (görögül: „anti”-vá) tette a hitvallásukat Jézus mellett. Azt olvassuk ki ezekből az igékből, hogy a gondok, a gazdagság és a vágyak az **igét** fojtották meg, nem pedig a keresztényt. Ennek pedig egyenes következménye volt az, hogy az **ige** lett gyümölcstelenné, termőképtelenné, meddővé, vagyis hatástalanná, élvezhetetlenné. Tehát ezek az emberek továbbra is bizonyosságot tettek, hirdették az „evangéliumot”, de a Szent Szellem már (vagy még) nem tudott velük együtt munkálkodni és megerősíteni az igét az azt követő jelekkel és csodákkal (Márk 16,20). Vagyis a szavaikban nem volt Élet és Szellem, hogy az embereket valódi megtérésre vezethessék, és itt a teljes szívbeli megtérésről beszélünk, nem pedig a humanista változatról, ami csak az értelemben (pontosabban: elméletben, nem pedig gyakorlatban) történik meg, de érintetlenül hagyja a gonoszságtól megrontott (megkeményedett) szívet. Ezek a bizonyágtevők már nem a valódi Krisztust, nem a valódi Evangéliumot és nem a valódi Szellemet hirdették, hanem egy hamisítványt. Ez az Antikrisztus szelleme, ez az Antikrisztus munkája, vagyis egy hamis krisztus, hamis evangélium és hamis szellem, démon (ugyanis a görög „anti” szó nem azt jelenti elsősorban, hogy valami ellen(sége), hanem hogy valami helyett, vagyis egy helyettesítést, hamisítványt). Ez a következménye annak, ha a megtérésünket nem követi folyamatos megszentelődés (vagyis engedelmesség tettekben is), az óemberi természetünk megfeszítése, ahogyan Pál is mondta: „*meg vagyok feszítve a vilárendszer (koszmosz) számára és a vilárendszer (koszmosz) is meg van feszítve a számomra*” (Galata 6,14). Folyamatosan a keresztén kell „halnunk”, és Jézusban élnünk, hogy Isten minden akaratát megtehesse rajtunk keresztül, ahogyan megtehetette Jézuson keresztül is, aki mindenben engedelmeskedett neki (Zsidókhoz írt levél 13,21).

II. Sátán szeretné felcserélni az életünkben az igazit a hamisra

Pál a korintusi gyülekezetnek írja a 2.Korintus 11,4-ben: „*mert ha valaki jön és más Jézust hirdetne, akit mi nem hirdettünk, vagy másféle szellemet kapnátok, mint amit kaptatok, vagy másféle örömhírt, amelyet nem fogadtatok be, szépen elviselnétek?*” /Vida Sándor/.

Erről beszélt Derek Prince is a „Démonológia” című könyvében (222-226. oldal), melyből idézünk néhány gondolatot:

Prince testvérünk egy igen vitatott kérdéssel indít: „Behatolhatnak-e a démonok egy személybe, miután már kereszténnyé lett?” Az ő válasza határozottan megegyezik a miénkkel: IGEN! Vagy ahogyan egy másik testvérnek tették fel ezt a kérdést egy kicsit másképp fogalmazva: „Lehet-e keresztényben démon?” – kérdezték tőle. A válasza erre a kérdésre a következő volt: „Minden lehetséges a hívőnek!” Pál figyelmeztetése három fő részből áll. Először is, hogy a hamis tanító „más jézust” prédikál. Másodsor, hogy akik ezt a megtévesztő üzenetet elfogadják, azok „más szellemet” fogadnak be, mint korábban. Harmadszor pedig „más evangéliumot” fogadnak el, mint az eredeti. Pál szolgálatán keresztül ezek a keresztények a Szent Szellemet vették. Nyilvánvaló tehát, hogy amikor ő „más szellemről” szól, amelyet a hívők addig még nem fogadtak be, olyan szellemre gondol, amelyik nem szent, vagyis egy csaló démonra. Világos példáját láthatjuk tehát itt annak, hogy olyan keresztények, akik újjászülettek, és a Szent Szellemet is befogadták, hogyan kerülhetnek olyan helyzetbe, hogy hamis szellemet – demont – fogadjanak be. Mi nyitja meg az ajtót a démonok előtt? Nyilván az az üzenet, amely egy „más jézust” tár a hallgatói elé. Ez tehát a probléma gyökere. Ahogy a keresztények a hitüket egy „más jézusba” vetik, egy „más szellemet” is kapnak – azaz démonizálódnak –, és egy „más evangéliumban” kezdenek hinni. Helyénvalónak tűnik tehát feltenni a kérdést, hogy vannak-e ma olyan tanítók az egyházban, akik „más jézust” hirdetnek? A válasz sajnos határozottan: Igen!

„Van aztán olyan „jézus” is, aki elsősorban a humanista beállítottságúak számára vonzó. Egyfolytában csak a szeretetről és a megbocsátásról beszél, de még csak meg sem említi a poklot vagy a megtérést. Jézusnak csak a megmentő arcát akarja bemutatni, de sosem úgy, mint Bírót, ezért aztán hívei úgy tesznek, mintha a bibliai példázatban nem is szereplnének a nemes ember (aki Istent példázza) következő szavai: „*Azon kívül ezeket az én ellenségeimet, akik nem akarták, hogy én legyek királyá rajtuk (fölöttük), vezessétek ide, és öljétek le őket előttem*” /Luk. 19,27/. (Az idézet a könyvben a Károli-fordítást követi, mi

mégis inkább Csia Lajos fordításával helyettesítjük).

Létezik továbbá Jézusnak az a „mikulás” változata, amelyik folytonosan arra biztatja az embereket, hogy csak higgyenek, és megkapnak mindent, amit csak kérnek – a legmagasabb fizetésektől kezdve a drága autókön át az úszómedencés családi házig. A humanista „jézushoz” hasonlóan azonban ő sem szólít fel sem megtérésre, sem szentségre. Logikus, hogy a mai keresztények komoly hányadát csábítja el Sátán, hogy a fenti vagy valamilyen más hamis, nem bibliai „jézust” fogadjanak el az igazi helyett. Aki azonban „más jézust” fogad el, az „más szellemet” – azaz démont – is kap. Mindez nem egy elvont téma elméleti, doktrinális fejtegetése. Itt az örök életről, illetve az örök halálról van szó, és Krisztus igazi szolgáinak figyelmeztetniük kell ezzel kapcsolatban Isten népét. A keresztények részben azért válnak fogékonnyá a megcsalattatásnak e formája iránt, mert sok mai tanításban helytelen doktrinális hangsúlyeltolódások figyelhetők meg...”

Milyen sokan bálványozzák Derek Prince testvérünket (aki egyébként 2003 szeptemberében az Úrhoz költözött), de milyen kevesen veszik komolyan a fentiekben idézett szavakat, melyeket még ennél is egyértelműbben alátámaszt „Az igaz és a hamis egyház” című nagyon színvonalas tanítása. A mostani időkben ugyanis szomorúan állapíthatjuk meg azt a tényt, hogy mára már az összes felekezetben végbement ez a Sátán által véghezvitt cserélődési folyamat. Ha ez nem így lenne, akkor nekünk sem kellene most megírni ezt a tanulmányt. Azonban azt is tudjuk, hogy az Úr azért egy szent maradékot is meghagyott minden felekezetben, és mi most ehhez a maradékhoz is szólni kívánunk, nehogy őket is megtévesztésbe vihesse az ellenség. Derek Prince testvérünk szavaihoz néhány kiegészítésen kívül mást nem is kívánunk hozzáfűzni. Kiegészítésként tehát csak arra szeretnénk még felhívni az olvasó figyelmét, hogy a görög „anti” szó magyar jelentése nem csak annyi, hogy „ellen”, mint ahogyan ezt sokan tanítják, hanem ugyanez a kifejezés jelenti még a „helyettesítést” is. Az Antikrisztus kifejezés másik jelentése tehát: „Krisztus-helyettesítő, hamis(itvány) krisztus”. Az Antikrisztus tehát nem csak Krisztus ellen, hanem az ő helyébe is szeretne lépni. Nyilvánvalóan ezt most úgy tudja megtenni, hogy a bukott állapotba visszaesett keresztény gyülekezetekben felépíti a hamis Jézus-képet (kinek-kinek azt, amire éppen vágyik), így aztán szellemben már most be tud ülni Isten templomába (2.Thessz. 2,4), mely valójában nem más, mint Isten gyülekezete. Mindez azonban jelenleg még a tömegeket csábító langyos, képmutató, ámde igen látványos kereszténység elterjedése ellenére is titokban történik, hiszen ha az antikrisztusi szellem egyértelműen leleplezné magát, akkor még a Bibliát legfelületesebben ismerő keresztények is menekülésbe fognának, így azonban még az ördögnek arra is lehetősége van, hogy a választottakat is megtévesztesse, amennyiben ez lehetséges (Máté 24,24). Tudjuk, hogy a legtöbben ezt az igeszakaszt a zsidókra vonatkoztatják, de ki kell ábrándítanunk minden álmodozót: Jézusnak e szavai bizony mindannyiunknak szólnak, sőt valójában Istennek minden igéje szól a keresztényeknek is, hiszen ami megtörtént Izraellel, az megtörténhet az egyházzal is. Vagy nem azt írja Pál, hogy minden, ami korábban leíratott, az a mi okulásunkra van (1.Korintus 10,11)?

III. Sátán a szellemiről a lelkire és a láthatatlanról a láthatóra akarja terelni figyelmünket

Ennek a szintén szerencsétlen folyamatnak az egyik jól látható jele az úgynevezett laodiceai állapot.

A Jelenések könyvében világosan olvassuk: „*A laodiceai eklézsia angyalának írd meg: Ezeket mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: Ismerem tetteidet, hogy sem hideg, sem meleg nem vagy. Bár hideg volnál, vagy meleg. Így mivel langyos vagy, sem meleg, sem hideg, ki foglak köpni a számból. Mivel azt mondod: gazdag vagyok, gazdaggá lettem, semmire sincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, szántalmas, szegény, vak és mezítelen*” /Jelenések 3,14-17, Csia Lajos/.

Meggazdagodtunk, van mindenünk, sokat tudunk, szinte bármit megtehetünk, hiszen van pénzünk. Ez az állapot hozza létre a félszívű kereszténységet. Az ilyen keresztények már annyira sokat tudnak, már annyira jól élnek, hogy közömbössé válnak a szellemi dolgok iránt, jól belevegyülnek a világ dolgaiba, viszont mégsem szakadtak el attól az egyháztól, melynek „oszlopos” tagjai. Megdöbbenő, hogy manapság a hitetlen emberek azok, akik ezt a szellemi állapotot a leghamarabb észreveszik. Egyszer

találkoztunk egy meg nem tért nővel, aki tele volt problémákkal. Ez a hölgy a következőket mesélte nekünk: „Van egy gyülekezet, amely megvásárolt egy hatalmas műemléképületet, hogy ott bibliaiskolát csináljanak a keresztényeknek. Egyszer elmentem az egyik összejövetelükre, de semmilyen megoldást nem tudtak adni a problémáimra. A legnagyobb gondjuk ezeknek a „keresztényeknek” az volt, hogy a sült csirke miért nem volt melegebb, és a salátabár miért lett magasabbra téve. Ők ezzel voltak elfoglalva, miközben sok embernek nincs mit ennie, és nincs hol laknia, a világ pedig szélesebben halad a pusztulás felé. Én mondom nektek, ezeket a „keresztényeket” az első szél elfújná, az első nagyobb megpróbáltatásba belehalnának.”

Mit mondhatnánk erre? Csak annyit, hogy a hölgynek igaza van. A hitetlen emberek közül egyre többen kezdik meglátni a hamis kereszténységgel kapcsolatos igazságokat, és egyre többen kezdik látni a képmutatást.

Az ilyen antikrisztusi kereszténység igazából csak egyvalamiben bízhat, ez a valami pedig az abszolút manipulálható tömeg.

„Majd így szólt hozzám: „A vizek, melyeket ott láttál, ahol a parázna ül, népek, tömegek, továbbá nemzetek és nyelvek” /Jelenések 17,15, Csia Lajos/.

„Mert így gondolkodott szívében: Mint egy királynő, úgy ülök trónomon, özvegy nem vagyok, gyászt nem látok soha” /Jelenések 18,7, Csia Lajos/.

Ebből a két igéből is világosan látjuk, hogy a parázna egyház az általa leuralt és manipulált tömeg miatt azt hiszi, hogy Jézus Krisztus még mindig a vőlegénye. Pontosan úgy van ez, mint ahogy egy vallásos ember mondta ezt az egyik testvérünknek: „Itt kell hogy legyen közöttünk az Úr, hiszen legalább kétszázan vagyunk.”

Az igazság azonban az, hogy Akháb király idejében Jézabel hamis prófétái (Baál és Asera szolgálói) is legalább 850-en voltak (1.Kir. 18,19.22), mégsem lett igaza a négyszáznak Mikeással szemben, pedig ő is (mint Illés) csak „egyedül” volt (1.Kir. 22,9-28; 2.Krón. 18,8-27). Pontosan ilyen helyzetben volt Jeremiás is, akinek szintén egyedül kellett szembenéznie az egész zsidó néppel, beleértve a papságot és az akkor élő többi prófétát is, akik szintén ellene szegültek, sőt még üldözték is (Jer. 23,9-40; 26,20-24; 28,1-17; 29,8-9.19.21-23.29-32). Ha az ördög el tudja érni, hogy a szellemről a lelki, a láthatatlanról a láthatóra terelődjön a figyelmünk, akkor abszolút nyert ügye van velünk szemben, hiszen ettől kezdve már ki vagyunk szolgáltatva a megtévesztésnek. Véleményünk szerint a legmegtéveszthetőbb emberek a lelki keresztények. A lelki embernél ugyanis nem működik a szellemek megkülönböztetésének ajándéka (1.Korintus 12,10), amely által képes lenne megkülönböztetni egymástól a jót és a rosszat, az igazat és a hamisat. Az ilyen lelki embert még a Szentírás sem tudja megvédeni, hiszen ő azt is csak lelki módon tudja értelmezni, csak a romlott értelmével tudja felfogni és rendszerezni, ezzel szemben viszont nyilvánvaló, hogy az Igét személyes kinyilatkoztatásként kell átvenni, és szellemmel kell azt értelmezni, valamint rendszerezni.

Erről olvashatunk Pál apostol korintusiakhoz írt levelében: *„Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istenből kiáramló szellemet, hogy tudjuk azt, amivel Isten kegyelme ajándékozott meg bennünket. Amit szólunk is, nem emberi bölcsesség tanította szavakkal szóljuk, szellemi dolgokkal mérve össze a szellemi dolgokat. Lelki ember nem fogadja el Isten Szellemének dolgait, hiszen ostobaság neki. Nem is ismerheti meg, mert szellemileg vizsgálhatók meg. A szellemi ember mindent megvizsgál, ő maga azonban senki vizsgálata alá nem esik. Hát ugyan ki ismerte meg úgy az Úr gondolkodását, hogy taníthatná őt? Bennünk azonban az Úr gondolkodása van” /1.Kor. 2,12-16, Csia Lajos/.*

„Mi pedig nem a világszisztem (kozmosz) szellemét kaptuk, hanem az Istenből való Szellemet, hogy megtudjuk (megismerjük) azokat, amiket Isten kegyelmen ajándékozott nekünk, ezeket szóljuk is, nem emberi bölcsesség tanította szavakkal (logosszal), hanem a Szellem tanításaiban, szellemiekhez szellemieket kapcsolva együvé, egy lelki ember nem fogja föl (fogadja el) ami Isten Szelleméé, mert bolondság számára, és nem tudja (nem képes) megérteni, mivelhogyszellemileg kellene megítélnie

(kivizsgálja) mindeneiket, a szellemi ember azonban megítél (megvizsgál, *átvilágít) mindent, de Ő maga senki ítélete (vizsgálata, *átvilágítása) alá nem esik, mert ki ismerte meg az Úr gondolatait (értelmét) úgy, hogy oktathatná Őt? Mi pedig Krisztus gondolkodásának (gondolkozásmódjának) birtokosai vagyunk” /Vida Sándor/.

A lelki ember erre soha nem lesz képes. Istent nem lehet szolgálni csupán az értelemmel, az érzellemmel és az akarattal, mert őt csak szellemmel lehet kikutatni, imádni és szolgálni. A szellemben kell belépnünk, ha az Úrral akarunk találkozni, hiszen Isten szellem, ezért őt csak szellemben és valóságban lehet imádni (János 4,23-24). Az ilyen szolgálat nem kötődik sem helyhez, sem időhöz, mert a szellemi emberek bárhol és bármikor be tudnak lépni Isten jelenlétébe, sőt, idővel azt is megtanulják, hogy miként tudnak mindig szellemben élni és járni. Ezzel szemben a lelki ember imádata, szolgálata és engedelmissége helyhez és időhöz kötött, mivel ő a láthatókra néz, nem pedig a láthatatlanokra.

„A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell” /János 4,20/.

Az ilyen lelki keresztényekre az is jellemző, hogy mindent materiális szempontból közelítenek meg, a dolgokat a látható, és nem a láthatatlan, örökkévaló világ mércéje szerint mérik. Nem véletlenül hangzik az Ige:

„Azt tanácsolom neked, hogy vásárolj nálam tűzben kiégetett aranyat, hogy gazdag légy, fehér ruhákat, hogy köröskörül borítva légy, és ne legyen látható szégyenletes mezítelenséged, és írt, hogy azzal megkend szemedet, hogy láss. Én mindazokra, akiket kedvelek, vétküket rájuk bizonyítom, és őket megfenyítem: Légy buzgó azért, és térj új felismerésre” /Jelenések 3,18-19, Csia Lajos/.

„Tanácsolom neked, vásárolj nálam tűzben kipróbált aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhákat, hogy felöltözködjél, és ne hogy meglássák (kitűnjön) szégyenletes meztelenséged, és kend be szemeidet szemgyógyító irral, hogy láss, én akiket kedvelek, megfeddem és megfenyítem (megnevelem), légy buzgó tehát, és térj észre (változz meg gondolkodásmódban)!” /Vida Sándor/.

Mivel a langyos, laodiceai kereszténység valójában szegény, mezítelen, és elveszítette minden valódi tekintélyét, ezért vissza kellene térnie a láthatóból a láthatatlanba, a lelkiből a szellemibe. Az Úr segítségül három tanácsot ad.

1. *„Vásárolj nálam tűzben kiégetett (kipróbált) aranyat!”* Ez Isten tisztító ítéletét jelenti, mely ugyan fájdalmas, de igazából csak így részesülhetünk Isten szentségében (Zsid. 12,10). A tűzben kiégetett (kipróbált) arany, vagyis az életünkön lévő javító szándékú ítélet kipróbáltságot is eredményez bennünk, ez pedig mindenképpen szellemi gazdagságra juttat minket, így aztán szellemi gazdagságunkból képesek leszünk fehér ruhát venni, mely magát a szentséget jelenti. Egyébként a szellemi gazdagság egyik nélkülözhetetlen tartozéka a valódi hit is, amelyet szintén jelképezhet a tűzben kiégetett (kipróbált) arany, hiszen a valódi hitnek tűzpróbán kell átmennie, és pontosan ez az, ami manapság nagyon sok keresztény életéből hiányzik. Ez a tűzpróba pedig azokat a nehézségeket és megpróbáltatásokat jelenti, amelyeket egyetlen egy olyan keresztény sem hagyhat ki az életéből, aki tényleg Krisztust akarja követni (1.Péter 1,6-7).

2. *„Öltözz fel fehér ruhába, ne hogy meglássák (kitűnjön) szégyenletes meztelenséged!”* Ez a fehér ruha tehát a szentséget és a szentek igazságos cselekedeteit jelenti (Jelenések 19,8), a szégyenletes meztelenség pedig a leleplezett bűn. Mit vett észre Ádám és Éva rögtön a bűnbeesés után? Világos választ kaphatunk erre a kérdésre az 1.Mózes 3,7-ben.

„Erre megnyílt mindkettőjük szeme, és megtudták, hogy meztelenek, és összefűztek fügefaleveleket, és készítettek maguknak öveket (ágyékkötőt)” /Hertz fordítás/.

Manapság a legtöbb keresztény felekezet úgy próbálja leplezni meztelenségét, hogy fügefaleveleket aggat magára a szentség ruhája helyett. A fügefalevelek itt azokat a hamis, vallásos módszereket és egyéb istentiszteleteket jelentik, amelyek valójában még a lelkiismeret igazi megnyugtatóására sem elegendőek. A

mottó: majd mi helyre hozzuk, amit elrontottunk, majd mi szolgálunk Istennek a saját emberi módszereinkkel. Tehát vallásos külsőség igazságos cselekedetek helyett – ez jellemzi a hamis kereszténységet.

3. „Kend be szemeidet szemgyógyító írral, hogy láss!”

„Hogy Urunknak, a Krisztus Jézusnak Istene, a dicsőségnek Atyja, annak a bölcsességnek és leleplezésnek szellemét adja néktek, melyet az ő megismerése nyújt, adja néktek a szívnek megvilágosított szemét, hogy tudhassátok, micsoda reménységre hívott ő el, hogy mily gazdag dicsőségű a tőle adandó örökrész a szentek között” /Efézus 1,17-18, Csia Lajos/.

„Abból a célból, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség ragyogásának Atyja – Aki megközelíthetetlen dicsfényözönben lakik – helyezze el bennetek letétben (vagy: folyósítsa nektek) a bölcsesség és az isteni és szellemi titkok leleplezésének Szellemét, Aki által személyes kapcsolatba kerülhettek Vele és így fel- és megismerhetitek Őt. Hogy ezen keresztül Isteni ragyogás fényével telítődjenek meg szívetek szemei, hogy észrevegyétek, eljussatok és belejussatok abba (arra) a felismerésbe (-re), hogy micsoda az Ő számotokra rendelt elhívásának és kiválasztásotoknak reménysége, és milyen dicsőséges módon túláradóan gazdag az a sorsvetéssel nektek juttatott – meg nem érdemelt – sorsrész, melyet a szentekben (közt) nektek szánt” /D.Zs. magyarázó fordítás/.

Isten tehát ránk akarja árasztani a bölcsesség és a kinyilatkoztatás (leleplezés – apokalüpszis) Szellemét, hogy ezáltal egyre jobban megismerjük őt, és ennek a szellemi ismeretnek lesz a következménye, hogy egyszer csak látunk. De nem csak látunk, hanem végre azt látjuk meg, amit mindig is látnunk kellett volna. Vagyis hogy „mily gazdag dicsőségű a tőle adandó örökrész a szentek között” (Efézus 1,18, Csia Lajos). Erről beszél még egy korábban is idézett igevers: „Mi pedig nem a világregndszer (kozmosz) szellemét kaptuk, hanem az Istenből való *(kiáramló) Szellemet, hogy megtudjuk (megismerjük) azokat, amiket Isten kegyelemben ajándékozott nekünk” (1.Kor. 2,14, Vida Sándor).

A gyógyító ír (kenőcs) tehát az igazi szellemi ismeret, amely magától az Úrtól származik, ezt pedig egy szóban bölcsességnek is nevezhetjük. A szemgyógyító ír tehát a bölcsesség. Ez a bölcsesség nem felfuvalkodottá tesz, hanem megtisztítja a szívünket, hogy egyre jobban lássuk az Urat, hiszen meg van írva: „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent” (Máté 5,8).

A Bibliában nem véletlenül olvashatunk olyan sokat a bölcsességről. A bölcsességről több helyen is olvashatjuk, hogy annak kezdete az Úrnak félelme (Péld. 8,10). Az Úrnak félelme azt jelenti, hogy elismerjük, valójában még keveset látunk, és amit látunk, azt sem látjuk úgy, amint látnunk kellene, és az Urat sem ismerjük úgy, ahogyan ismernünk kellene (1.Korintus 8,2). De ez a szellemi állapot még csak a bölcsesség kezdete. Tény, hogy e nélkül elveszettek vagyunk, de még innen is tovább kell lépnünk, be kell lépnünk az igazi bölcsességbe, aki nem más, mint Krisztus (1.Korintus 1,30). A bölcsességet kérnünk kell, és Isten – ha megfelelő szívvel és hittel kérjük – adni fogja (Jakab 1,5-8). Egy Salamon által írt igevers a Prédikátor (Kohélet) könyvében különös dolgot mond a bölcs(esség)ről: „A bölcsnek szemei vannak a fejében...” /Préd. 2,14/.

Hitünk szerint a mostani korszakban az Úr a Kolosséiakhoz írt levél néhány nagyon is aktuális igéjét ajánlja a figyelmünkbe:

„Ezért attól a naptól fogva, hogy ezt meghallottuk, mi sem szűnünk meg imádkozni értetek, és kérni, hadd **töltsön be titeket az ő akaratának megismerése mindenféle Szellem adta bölcsességgel és belátással**, hogy az Úrhoz méltóan járhattok az ő teljes tetszésére, mindenféle jótettnek gyümölcsét megteremjétek, és az Isten megismerésében növekedjétek” /Kolossé 1,9-10, Csia Lajos/.

Az Ige ebben a levélben is nagyon világosan tanít minket. Tehát szellemi bölcsességet és belátást kell kapnunk az Úrtól. A belátást nyugodtan nevezhetjük belátásnak is (Isten gondolataiba). Ennek következtében tökéletesen megismerhetjük Isten akaratát (itt nyilvánvalóan az Úr éppen aktuális, a mi életünkre vonatkozó akaratáról van szó), ennek következtében pedig lehetőséget kapunk arra, hogy

élhessünk az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjünk gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjünk az Isten ismeretében (természetesen itt nem értelmi és informális ismeretre kell gondolni, hanem szellemi ismeretre, mely valójában nem más, mint a Krisztussal való szoros kapcsolat). Most azt javasoljuk az olvasónak, hogy próbáljon meg ezekről beszélni valamelyik gyülekezetben vagy egyházban, és garantáljuk a sikertelenséget. Ugyanis az a tapasztalat, hogy mostanában azokat, akik ilyen csodálatos dolgokról tesznek bizonyosságot, jobb esetben megtévedt örülteknek nézik, rosszabb esetben pedig kivágják őket az adott gyülekezetből vagy egyházból.

Miért mondjuk, hogy a Sátán a szellemiről a lelkire, és a láthatatlanról a láthatóra akarja vonni a figyelmünket? Összefügg-e egyáltalán ez a két folyamat?

Ha jól belegondolunk, akkor könnyen rájöhetünk arra, hogy valójában itt nem két összefüggő folyamatról, hanem csak egyről van szó. Amikor ugyanis a Sátán a szellemiről a lelkire tudja terelni a figyelmünket, akkor egyúttal a láthatatlanból is vissza tud irányítani minket a láthatóba. Ezt nagyon könnyen megteheti, hiszen a lelki emberek soha nem foglalkoznak a láthatatlannal, de ha mégis, akkor csak értelmi szinten teszik ezt. A lelki embert sokkal inkább a látható világ érdekli, hiszen maga a lélek is jobban kötődik a látható világhoz. Ezt bizonyítja a művészet, a zene, az építészet, és még számtalan más, csupán a lelket örvendeztető dolog is. Tehát azok a keresztények, akik a figyelmüket főleg ezekre irányítják, ismét hús(test)ivé válnak. Ezek a lelki keresztények szellemben kezdik el az újjászületésük utáni életüket, de végül hús(test)ben fejezik azt be (Galata 3,3). Isten szeretné helyreállítani az ilyen keresztényeket, ezért még egyszer nyomatékosan azt üzeni nekik, hogy „*én mindazokra, akiket kedvelek, vétküket rájuk bizonyítom, és őket megfenyítem: Légy buzgó azért, és térj új felismerésre!*” (Jelenések 3,19, Csia Lajos).

IV. Sátán hamis szellemi eledeleket kínál, miközben figyelmünket a mértéktelen evésre akarja terelni

Nagy divat lett mostanában az úgynevezett szeretetvendégséggel egybekötött evangélizáció. Az ilyen alkalmakra sokan el is mennek, mert az ilyen összejöveleken még a megtérést sem kell eljátszani, csak Felületes testvér happy-kereszténységről szóló üzenetét kell meghallgatni, aztán már lehet is az asztalokhoz tódulni, hogy a csodálatos evangélizáció átmenjen egy csodálatosan nagy evészetbe. Ez ellen pedig senkinek sem lehet kifogása, hiszen Jézus is megszorította a kenyeret, nem igaz? Sőt, még a vizet is borrá változtatta, így hát akár még egy evangéliumi kocsmát is berendezhetnénk, biztosan nagyon jövedelmező lenne. Júdás apostol nagyon keményen beszél az ilyen istentelen haszonlesőkről:

„Belopózkodott ugyanis közénk néhány olyan ember, akik eleve ki voltak írva az ilyen ítéletre, istentelenek, kik Istenünk kegyelmét kicsapongásra váltják át, és a mi egyedüli Parancsolónkat és Urunkat, a Krisztus Jézust megtagadják” /Júdás 4, Csia Lajos/.

Aztán ugyanezekről az emberekről később ezt írja: *„Jaj nekik, mert Kain útján indultak el, bérért Bálám tévelygésébe rohantak, és Kóré ellentmondásával vesztek el. Ezek szégyenfoltokként ülnek ott szeretetvendégségeiken, és félelem nélkül együtt lakmároznak veletek, miközben magukat legeltetik. Szelektől ide-oda úzótt víztelen fellegek ők, késő őszben gyümölcstelenül álló, kétszer² meghalt,*

---

⁵ 1. halál = testi halál (a szellem és a lélek különválik a testtől, elhagyja), 2. halál = gyehenna, kénköves tüzes tó (Jel. 20,14-15. Itt az egész ember megy a kínzás helyére, beledobják az angyalok); Továbbgondolásra ajánljuk: Az újszövetség említi a szellemnek és a léleknek is az eltávozását az emberi testből, azonban e kettőt megkülönbözteti: Jézus és István, mint igaz emberek, a szellemüket (pneuma) lehelték (adták, engedték – „afiémi”) ki, melyet a görög szöveg az „ekpneo” szóval fejez ki (Márk 15,37.39; Lukács 23,46; Máté 27,50; ApCsel 7,50-60). Miután kihelték vagy elbocsátották szellemüket, elaludtak, nem pedig meghaltak! Ellentétben a bűnös emberekkel, Heródesssel, Anániással és Szafirával, akik a lelküket (pszükhé) adták ki, melyet a görög szöveg az „ekpszükhó” szóval fejez ki (ApCsel 5,5.10; 12,23). Róluk a Biblia azt mondja, hogy meghaltak! Még érdekesebb, hogy a görög „pszükhé” = lélek szó a „pszükhó” szóból ered, melynek jelentése: meghidegülni, kihűlni. Ezt a szót használja Jézus az utolsó időkkel kapcsolatban, amikor az isteni agapé szeretet kihüléséről, és akkor is, amikor a laodíceai gyülekezet langyosságáról beszél.

gyökerestől kitépott fák, tenger vad hullámai, melyek saját szégyenüket tájtékozzák ki, tévelygő csillagok, kiknek számára örökre a sötétség homályát tartják fenn” (Júdás 11-13, Csia Lajos). Lásd még: 2.Péter 2,13-14.

Sajnos bátran állíthatjuk, hogy a mostani időkben nagyon sok gyülekezet tele van istentelen emberekkel, akik szó szerint játszadoznak a kegyelemmel. Teszik ezt úgy, hogy még egy pillanatra sem fogják fel ennek komolyságát, nincs bennük semmilyen félelem, sőt, ezek az emberek Isten legnagyobb szolgálójának gondolják magukat. Az ilyen emberek csak rangokban, címekben és titulusokban tudnak gondolkodni, és ügyesen befészkeltek magukat mind a nagy, mind a kis egyházakba. Ezek az emberek Kain útján indultak el (ez gyilkos szándékot, gyilkos indulatot jelent), pénzért Bálám tévelygésére adták a fejüket (ez a pénz szerelmét, a gyülekezeti szolgálatból a maguk számára kisajtolható anyagi hasznot jelenti), és Kóré lázadása szerint vesznek el (ez a vallásos felfuvalkodottság miatt rájuk jövő ítéletet jelenti). Az ilyen emberek Júdás szerint ide-oda sodródó, élet nélküli emberek, gyümölcstelenek, gyökértelenek, indulatosak, akiknek ez által lelepleződik gonosz jellemük; nyugalom nélkül élők, akikre egyértelműen az örök sötétség, vagyis a kárhozat vár; és ami most az éppen tárgyalandó témánk szerint fontos: ezeket a hamis testvéreket erőteljesen jellemzi a mértéktelen falánkság. Megfigyeltük, hogy vannak egyházi vezetők és lelkészek, akik szinte állandóan csak ennének. Tudunk olyan prédikátorokról, akik a szószék mögül már annyit prédikáltak a finom ételekről, a feleségük által elkészített jó és kiadós ebédéről (persze az Ige hirdetése közben, vagy inkább többnyire ahelyett), hogy az ilyen igehirdetésekből már egy evangéliumi szakácskönyvet is megírhatnánk. Hozzájuk képest a tv2-n szereplő Stahl Judit, aki főzőcskéző műsorai által vált ismertté, csak kezdő előadónak számítana. Ez a magatartás jellemzi egyébként az összes bukott keresztényt. Szellemi állapotukat könnyen lemérhetjük azon, hogy miként, mikor és mennyit esznek. Pál nem véletlenül írt az evésről a korintusiaknak. Náluk is jellemző volt az a magatartás, amely a felfuvalkodott keresztényeken szokott eluralkodni. Amíg némelyeknek szinte nem volt mit enniük, addig mások szó szerint telezabálták és részegre itták magukat, mégpedig a gyülekezet összejövetelein. A hamis egyházat egyébként ez a két szélsőség is jellemzi, vagyis a nagy gazdagság és a nagy szegénység. Meggazdagodnak némelyek, akik a mézes bödön közelében vannak, a többieknek pedig az az üzenet, hogy *„valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel”* (1.Timóteus 6,6). Hát nem csodálatos ez a „kinyilatkoztatás”?

Érdekes, hogy a hamis tanítások elterjedése valamilyen módon összefüggésben van a mértéktelen evéssel.

Nem véletlenül olvassuk:

„Tarka, idegen tanítások magukkal ne ragadjanak titeket. Hasznos dolog a szívet kegyelemmel szilárdítani meg, s nem ételekkel, melyekből semmi hasznuk az itt forgolódnak” /Zsid. 13,9, Csia Lajos/.

Úgy tűnik, hogy ahol Isten ígéje van a fő helyen az emberek életében, ott mindenki tudja, mikor és mennyit lehet enni.

Itt szeretnénk még felhívni a figyelmet egy nem csekély veszélyre: a falánkság démona (szelleme) könnyen olyan helyzetbe juttathat bennünket, hogy Ézsauhoz hasonlóan egy tál „közönséges” ételért (értsd ezen a kozmosz által felkínált bármilyen materiális – kézzelfogható – kívánatos dolgot) eladhatjuk az elsőszülöttségi jogunkat (értsd jól: az üdvösségedet!!!!) (1.Mózes 25,27-34; Zsid. 12,16-17; 6,4-8; 2.Péter 2,20-22; János 15,1-8; + Példabeszédek könyve 28,21). Talán azt hallottad, hogy ezt nem veszítheted el, és nem veheti el tőled senki?! Igen, jól hallottad, ez igaz, de ez csak egy része az igazságnak! Arról már kevesebben beszélnek, hogy ennek van egy másik oldala is! Ez pedig a következő: Ha elhitted az Atyának, hogy Jézus az Ő Fia, és Ő a Krisztus, akkor egy felhatalmazást és erőt kapsz ahhoz, hogy te is az Ő fia legyél, vagyis örökös (János 1,12-13; 3,3.5). Ha valakinek van egy teljesen hitelesített, megtámadhatatlan végrendelete, akkor övé az örökség, és ezt senki és semmi nem veheti el tőle törvényesen. Az örökös ebben az esetben csak kétféle módon veszítheti el az örökségét: 1. Ha önként lemond róla, valaki másnak a javára (ha bolond, akkor ingyen teszi), vagy 2. Ha eladja pénzért vagy más anyagi (materiális, földi) haszonért cserébe, mert számára nem olyan értékes, mint az, amire becseréli. Magyarul és érthetően kifejezve, ha te nem becsülöd meg (semibe veszed – 1.Móz. 25,34) azt, ami Isten

számára a legbecsesebb és legértékesebb kincs: Jézus Krisztust és az Ő kereszten bemutatott véráldozatát és felbecsülhetetlenül drága vérét (1.Péter 1,17-19), akkor te ezzel eladod Őt és az örökségedet is (Zsid. 10,19-31)! Pál írja: „*Akiben nincs Krisztus szelleme, az nem is az Övé*” (Róma 8,9). Abban másmilyen gonosz szellem lehet: a vilárendszer (kozmosz) szelleme (1.Kor. 2,12), az Antikrisztus szelleme (1.Ján. 4,3), a paráznaság szelleme (Hóseás 4,12; 5,4) stb. János apostol a következőket írja az örök életéről: „*Aki az Isten Fiában hisz, annak megvan önmagában a tanúságtétele. Aki nem hisz az Istennek, az már hazuggá tette őt, mert nem vetette hitét abba a tanúságtételbe (nem hitt abban a tanúságtételben), amellyel Isten tett tanúságot Fia felől. S ez a tanúságtétel így hangzik: **Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié (birtokában van) a Fiú, azé az élet. Akinél nincs az Isten Fia (nincs birtokában), annak nincs (örök) élete***” (1.János 5,10-12, Csia Lajos). Ugyancsak János apostolnál olvashatjuk az örök (aióni – korszak(ok)ra szóló) élet meghatározását: „*Az az örök (aióni) élet, hogy téged, az egyetlen igaz Istent ismerjenek, és azt, akit elküldtél, a Krisztus Jézust*” (János 17,3, Csia Lajos). Akinél ez nem teljesül, vajon lehet-e örök élete? Nem, mivel Istentől születni csak úgy lehet, ha először találkozom az Atyával, aki felkészít (János 6,45.44.65). Jézushoz küld, és neki ajándékoz (János 6,37; 17,2.6.9.24; 10,29); befogadjuk Őt (János 1,12-13), majd ezután találkozunk kell a Szent Szellemmel is (János 14,16-18.26; 15,26; 16,7-11.13-15), bár igazság szerint mindez a Szent Szellem nélkül nem lenne lehetséges. Tehát a Szentháromság minden személyével találkozunk kell, és mindhárom személy tevékenyen részt vesz a hívő megváltásában, megmentésében. Krisztus befogadása után a Szent Szellem fog tanítani Krisztusról (János 15,26; 14,26; 16,14), Krisztus pedig az Atyáról (János 14,6).

Segíthet a falánkság távoltartásában a rendszeres (Isten szerinti – Ézsaiás 58) böjt, aminek most nagyobb jelentősége van, mint bármikor, mivel gonosz időkben élünk.

Végezetül egy mindannyiunk számára megszívlelendő figyelmeztetés: „*Arra törekedjete, hogy mindenkivel békeességben legyetek, és megszentelődjete, ami nélkül senki sem fogja meglátni az Urat. De közben ügyeljete rá, hogy senki híjával ne maradjon az Isten kegyelmének, és fel ne nőjön benne valami keserű gyökér, az ne okozzon zaklatást, hogy rajta keresztül meg ne fertőződjenek sokan, **hogy valaki paráznává vagy közönséggé (istentelenné) ne váljék, mint Ézsau, aki egy (közönséges) ételért odaadta elsőszülöttségét. Hiszen tudjátok, hogy azután, mikor örökrészü el akarta venni az áldást, a próbán elvetették, mint próba nem állót, s többé alkalmat nem talált arra, hogy új felismerésre térjen, noha könnyek között, igen kereste azt***” /Zsid. 12,14-17, Csia Lajos/.

V. Sátán szeretne hamis kijelentésekkel hamis irányba vinni minket

Nagyon jó eszköz erre a hamis prófécia. A hamis próféciáról fontos tudni, hogy:

1. Nem kell feltétlenül abszolút hazugságot tartalmaznia, hiszen pontosan ettől lesz hamis

Világosan látható, hogy a különféle jövendőmondók sem tudnák eladni magukat, ha minden szavuk csak hazugság lenne. Nem, Sátán ennél ravaszabb. Ő nagyon szívesen csomagol nekünk hazugságot úgy, hogy közben azt még egy kicsi igazsággal is megtölti. A legtöbb embert pedig így lehet a legkönnyebben becsapni. Sátán nagyon szívesen felhasználja ellenünk akár még Isten bármelyik igazságát is, ha ezzel tévútra vezethet minket. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a Filippiben lévő jövendőmondó lány is látszólag „igazat” mondott mindaddig, míg Pál le nem leplezte.

„*De történt, hogy amikor éppen az imádkozásra mentünk, **egy fiatal rabszolgával találkoztunk, akiben jós (püthon) szellem volt, ki jóslgatásával nagy nyereséget szerzett gazdáinak.** Ez követte Pált és minket, és azt kiáltozta: Ezek az emberek a legmagasabb Istennek rabszolgái, és nektek a menekülés útját hirdetik. Sok napon át tette ezt, végre Pál, mivel ránehezedett a dolog, megfordult, és ezt mondta a szellemnek: A Krisztus Jézus nevével megparancsolom neked, hogy menj ki belőle! Az abban az órában ki is ment*” /Apostolok Cselekedetei 16,16-18, Csia Lajos/.

Hadd hangsúlyozzuk még egyszer azt a tényt, hogy a jövendőmondó lány „valójában” (látszatra) nem hazudott, Pál számára azonban mégis világossá vált, „Ez nem lehet a Szent Szellem!”. Pál kiüzte a

jövendőmondó (püthon) szellemet a lányból, de bizony mi arról vagyunk meggyőződve, hogy a mai idők gyülekezeteiben ez a jövendőmondó lány már nagy hírnévre tett volna szert. Ma ő lenne az Isten „nagy prófétája”, és ugyan ki ismerné fel ma közülünk, hogy valójában milyen szellemmel állunk szemben? Ma tele van az egyház karizmatikus jövendőmondókkal, akik ebből az úgynevezett „prófétálásból” ráadásul elég jól meg is élnek. Jellemző rájuk, hogy próféciajuk első részében mindig van valami fontos igazság, akár még a személyes életünkre vonatkozóan is, de a próféciajuk második része már teljesen ördögi, és csak a hústesti természet hízlalására alkalmas. Eben a témában ajánljuk Derek Prince Varázslás c. írását, amit a mellékletben le is közlünk.

A „püthon” görög szó Balázs Károly szerinti meghatározása (4336): A 4341 főnévi alakja: jövendőmondás. Az ősi mítosz szerint Piton egy tulajdonnév volt, a delphi jóshelyet őrző óriási kígyó, amely a Parnasz hegy lábánál élt, és végül Apolló megölte. Később a jövendőmondó szellemet jelentette, aki bizonyos emberekbe költözött, és a démon által azok jósolni tudtak. A klasszikus görög nyelvben előforduló „püthó” (vagy pü(n)th(an)omai - 4341) szóból ered, aminek jelentése a következő: Ki- és felderít, megtudakol, érdeklődik, kutat valami után, hogy bizonyosságot nyerjen; információt gyűjt.

Chuck Pierce szintén ezt a témát tárgyalja egyik írásában. „Görögül a jövendőmondást a „püthon” szó is kifejezi. Tudjuk, hogy ez a kígyó kiszorítja az életet az áldozataiból. Ez a szellem kiszorítja, kipréseli, kifojtja Isten életét belőlünk, lehúz minket, és megnehezíti számunkra, hogy Isten jelenlétében szabadok legyünk.

Az egyházban úgy hat ez a szellem, hogy megfojtja Isten életét és tüzét, mint egy paplan, és megoltja a Szent Szellemet. Szellemi fásultságot, depressziót és kontrollt hoz. Ez a szellem ihleti a varázslást.

A görög hitvilágban a püthon olyan szellem volt, amely megszállt bizonyos embereket, akik emiatt úgy prófétáltak, hogy a testük egyáltalán nem uralkodott a szájukon kijövő beszéd fölött, ahogyan a hasbeszélő is „máshonnan” beszél (Encyclopedia Britannica).

Ez a szellem hazugságokat suttog a füledbe, vádol, kárhoztat, félelmet, hitetlenséget és csüggedést sugall.

Betegséget is hoz; mivel természetéhez tartozik az összenyomás és fojtogatás, hát- és tüdőproblémákban nyilvánul meg. Meg kell törnünk a püthon erejét: a vallásos kontrollt az érzéseink *(lelkünk), szellemünk és testünk fölött.

Mindnyájunkat buzdítani akarom arra, hogy vizsgáljuk meg, működik-e ez a szellem valamilyen módon az életünkben. Ebben az írásban az egyéni problémákkal szeretnénk elbánni. Az összeillő darabokból összerakott nyílról szóló látás alapján hiszem, hogy Krisztus magyarországi teste számára eljön a kijelölt pillanat, amikor el kell bánnia a püthonnal, a varázslással, a vallásosan kontrolláló ellenséggel. *(Egy konkrét esetről is beszámolunk a 3. pontban!)

Nyisd ki a szíved, és kérd meg a Szent Szellemet, hogy mutassa meg neked az életed bármely olyan területét, ahol kárhoztatás, félelem, hitetlenség, csüggedés, depresszió vagy fásultság működik. Gond van a nyakaddal, hátaddal, tüdőddel? A családod előző nemzedékei foglalkoztak varázslással vagy egyéb titkos tudományokkal? Te magad belekeveredtél az okkultizmus bármely ágazatába? Talán gyermekkorodban tudatlanul vettél részt néhány ilyen bűnben. Engedd, hogy a fény bevilágítson a sötétségbe, világosságra hozza a sötét dolgokat, és kiigazítsa a görbéket. 1.János 1,9: *„Ha vétkeinket megvalljuk, hű és igazságos ő arra, hogy elengedje azokat, s bennünket minden hamisságtól megtisztítson”* /Csia Lajos/.

Ha úgy érzed, hogy bármely területen ezzel a püthonnal küzdesz, feltétlenül térj meg bármiből, ami feljogosítja őt a benned való tevékenységre, ill. azokból a hazugságokból, amiket elhittél.

Itt az idő, hogy mindnyájan megítéljük magunkat.”

(részlet Chuck Pierce: Énekeljetek a kútnak c. magyar vonatkozású, rövid írásából)

*Kiegészítés: Ha az őseink között volt valaki, aki varázslással, okkultizmussal foglalkozott, vagy „csak” részt vett benne, és „élt” vele, akkor ezt személyes bűnünként kell megvallani az Úr Jézus előtt. Erről olvashatunk a következő igékben: Dániel 9,4-5.8-9; Nehémiás 1,6-7; 1.Péter 1,18-19; 2. Mózes 34,7; Róma 3,25.

2. A hamis próféciára jellemző az összevisszaság is

Számtalan úgynevezett karizmatikus összejövetelelen elő szokott fordulni, hogy bizonyos emberek, akik magukat persze prófétának tartják, előállnak, és mondanak valamit, aminek se vége, se hossza, se füle, se farka, és még értelme sincs, csak az válik egyre inkább világossá, hogy ott áll a gyülekezet előtt egy magát prófétának tartó ember, a gyülekezetnek pedig egy olyan embert kell hallgatnia, aki hetet-havat összehord vég nélkül. Sajnálatos tény, hogy sokszor nem állítják le az ilyen önjelölt vagy eltévelyedett embert, aki így sokakat megfertőzhet.

Hogy ne csak a levegőbe beszéljünk, az anyag végén mellékletként közlünk elrettentő példaként egy hazai, nyíregyházi gyülekezetben elhangzott, és a gyülekezetet azóta megosztó hamis „prófeciát”. Azért írtuk idézőjelbe, mert a mellékelt „üzenet” a prófécia szó bibliai fogalmának sem felel meg.

Hogy milyen egy Istentől küldött prófécia és próféta? A 4. pontban a lehetőségeinkhez képest kifejtjük. Ez a terület megérne egy külön könyvet is, mivel nincs tudomásunk arról, hogy magyar nyelven jelent volna meg erről a témáról részletes, megbízható, és igeileg is helytálló írás. Tudunk Isten olyan embereiről, akik hiteles életet élnek vagy éltek Krisztus Testében, és írtak erről a témáról több könyvet is, de ezeket sajnos még nem fordították le magyar nyelvre. (Magyar próféta ilyen könyvéről még nincs tudomásunk.)

3. A hamis prófeciának mindenképpen tartalmaznia kell Sátán velünk kapcsolatos tervét is

Természetesen a legtöbb esetben nem úgy nyilvánul meg a gonosz, hogy „én vagyok a Sátán, és most elmondom neked a veled kapcsolatos tervemet, ami természetesen hamis, ezért nehogyan fogadd azt!” Az ördög a velünk kapcsolatos tervét is evangéliumi köntösbe öltöztetve adja elő, mégpedig természetesen Jézus nevében, hogy a dolog még izgalmasabb legyen. Többek közt ezért is nehéz manapság leleplezni a hamis prófeciákat. Sokan nagyon nehezen merik megkérdőjelezni azt, amit Jézus nevében mondanak vagy tesznek a hamis próféták, pedig maga Jézus is világosan figyelmeztet minket arra, hogy vigyázzunk, mert sokan jönnek majd az ő nevével:

*„Jézus így válaszolt a tanítványainak: „Vigyázzatok, nehogy valaki megtévesszen és tévútra vezessen benneteket! Mert sokan jönnek majd az „Én” **nevemmel** (rám hivatkozva), és ezt mondják: „én vagyok a Krisztus (Felkent)!” Továbbá: „Elérkezett hozzátok az előre elrendelt, alkalmas (kairosz) időszak!” És ezekkel a csalétekkel sokakat megfognak (elejtenek) és félrevezetnek. De ti – az én tanítványaim – nehogyan őket kövessétek!” /Máté 24,4-5 és Lukács 21,8 alapján egybefoglalva; D.Zs. magyarázó fordítás/.*

Tartsuk szem előtt, hogy Jézusnak a visszajövetele előtti gonosz időkkel kapcsolatban ez az első figyelmeztetése, ezzel kezdi a mondanivalóját három (szinoptikus) evangéliumban is (Máté 24,4-5; Márk 13,5-6; Lukács 21,8). Tehát nagyon fontos figyelmeztetés! A fenti ígérésnél a legtöbb fordításban azt olvassuk, hogy: „az Én **nevemben**”, de az eredeti görög szöveget, ahol az „epi” előrag szerepel, lehetne így is fordítani: „**nevemmel**”, mivel a kettő között különbség van. A -ba, -be / -ban, -ben magyar utóragnak a görögben az „en” előrag felel meg, ami itt nem szerepel. A kettő közötti különbségnek pedig fontos mondanivalója van. Ha valaki Jézus nevében jön hozzánk, vagyis Tőle felhatalmazva, a Nevét jogosan használva, a Nevét jogosan viselve, akkor annak minden szava az Őt felhatalmazó személy (ez esetben Jézus Krisztus) tekintélyével együtt lesz kihirdetve, kikiáltva. Azt az embert, aki ilyen pozíciót foglal el, nagykövetnek hívjuk! A nagykövet az őt kinevező személy minden ráruházott jogkörével rendelkezik, és közvetíti a Főnöke határozatait, döntéseit. Mivel esetünkben királyságról van szó (nem pedig országról, ahogy sokszor tévesen fordítják!), a nagykövet a királyt képviseli, és amit a nagykövet kihirdet, közhírré tesz, amögött maga a király áll teljes hatalmával és erejével. Jézus a királyok Királya, és az Atyaisten minden hatalmat az Ő kezébe tett, és olyan névvel ajándékozta meg Őt, amelyet minden név

főlé magasztalt, mindent és mindenkit neki rendelt alá, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik (János 5,23). Ilyen hatalmas Urunk, királyunk van! Ezért félve tiszteljük Őt. Hogy ki Isten követe egy adott esetben, arról magától a Királytól kell referenciát és pecsétet kérni. Ez a pecsét pedig a következő: „*Ismeri az Úr, kik az övéi*” és: „*Álljon el a hamisságtól mindenki, ki a Krisztus nevét ajkára veszi*” (2.Timóteus 2,19, Csia Lajos).

A másik esetben, amiről Jézus is beszél, inkább azokról van szó, akik az Ő nevével jönnek, vagyis jogtalanul az Ő nevét használják fel mondanivalójuk eladásához (mivel kereskedők), hasonlóan a világban található világhírű márkanevek hamisítóihoz! Ők a Jézus és Krisztus szavakat csak arra használják (bitorolják), hogy eladják önmagukat, a „portékájukat” (ami lehet tanítás, prófécia, stb.), és kereskedjenek a lelkekkel. Ők azok, akiket Jézus akkor említ, amikor az engedelmesség fontosságára akarja felhívni a figyelmünket:

„*Nem mindenki fog a mennyek királyságába bemenni, aki nekem azt mondja: Uram, Uram, csak aki mennybéli Atyám akaratát teszi. Azon a napon sokan szólnak majd így hozzám: Uram, Uram, hát nem a te neveddel prófétáltunk-e? Nem a te neveddel üztünk-e ki ördögöket? Nem a te neveddel tettünk-e sok hatalmas csodát? Én akkor ilyen vallomást fogok nekik tenni: Sohasem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem ti, akik a törvény megrontásán munkálkodtok!*” /Máté 7,21-23, Csia Lajos/.

„*Nem mindenki, aki mondja nekem: Uram, Uram, megy be az Egek (Istenének) Királyságába, hanem aki megteszi égi Atyám akaratát. Sokan áradoznak majd azon a napon: Uram, Uram! Nem a Te nevedben prófétáltunk(-e), és nem a Te nevedben dobtunk ki (üztünk ki) démonokat, és nem a Te nevedben tettünk sok hatalmas dolgot? Ekkor kijelentem (megvallom) nekik: sohasem ismertelek titeket. Távozzatok tőlem, ti törvénytelenység(et) művelők!*” /Máté 7,21-23, Vida Sándor/.

Tehát itt olvasunk a fent említett csoportról, akiknek ismeretük és tud(om)ásuk van Jézusról, de ennek ellenére nincsenek vele közösségben, kapcsolatban. Ezek az emberek Jézusra hivatkozva, de nem Tőle felhatalmazva jöttek. Úgy beszélnek, mint egy hívő keresztény, sőt sok mindent le is tudnak utánozni, amivel megtévesztik magukat és másokat is. Arról számolnak be, hogy az „Úr” nevében, vagyis az Ő felhatalmazásával és megbízásában szolgáltak, és a következő eredményeket érték el:

- „Prófétáltunk,”
- „Démonokat üztünk ki,”
- „Sok hatalmas csodát (dolgot) tettünk!”

Észrevetted, hogy az „Én” személyes névmás többes számú alakja milyen gyakran szerepel benne? Mi tettük, én tettem. De hol van ebben az Úr? Eltaláltad: sehol. Pontosan erről beszél a példázatban Jézus is. Ami sokak számára megdöbbentő, az a következő: hogy mekkora dolgokat tettek. Pedig ha az egész Bibliát tüzetesen átkutatjuk, akkor több hasonló esettel is találkozhatunk. Az egyik ezek közül Jannész és Jambrész esete, akik az egyiptomi fáraó mágusai, varázslói voltak. A következő igehely a 21. század korrajzát festi elénk:

„*Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idő(szako)k (kairosz) állanak be, tudniillik magukat és a pénzt kedvelők, kérkedők, fennhéjázók, káromlók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, elvetemültek, szeretetlenek, engesztelhetetlenek, vádaskodók, mértéktelenek, fékezhetetlenek, a jót nem kedvelők, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább kéjkedvelők, mint Isten kedvelői lesznek az emberek. Olyanok, akiknél megvan az istenfélelem külső látszata, de annak hatalmát megtagadják. Fordulj el tőlük! Közülük valók tudniillik azok, akik beférkőznek a házakba, s foglyul ejtik a vétkektől elhalmazott, sokféle kívánságtól üzött asszonykákat, kik mindig tanulnak, de soha az igazság megismerésére eljutni nem képesek. Amilyen módon Jannész és Jambrész állottak ellene Mózesnek, úgy állnak ellene ezek is az igazságnak, értelmükben megromlott, a hit dolgában próbát nem álló emberek. De tovább előretörni nem tudnak, mert esztelenségük mindenki előtt kiviláglik, amint amazokkal is történt. ...Akik a Krisztus Jézusban istenfélelemmel akarnak élni, azokat mind üldözni fogják*” /2.Timóteus 3,1-9.12, Csia Lajos/.

Jannész és Jambrés is utánozni tudott három csodát, amit az Úr cselekedett Mózesen keresztül, de a negyedik csodán fennakadtak, és megszegyenültek. Charles Henry Mackintosh⁶ a következőket írja erről: „Az ilyen ellenszegülés figyelemreméltó. Jannes és Jambres ellenállásának módja az volt, hogy erejükhöz képest utánozták, amit Mózes tett. Nem azt találjuk, hogy ők Mózes cselekedeteit valamely hamis vagy gonosz hatalomnak tulajdonították volna, hanem azáltal igyekeztek e cselekedeteknek a lelkiismeretre gyakorolt hatását közömbösíteni, hogy ugyanazt tették. Meg is tudták tenni, amit Mózes tett, úgyhogy cselekedeteik látszólag nem különböztek a Mózesétől. Egy csoda itt, egy csoda ott. Ha Mózes csodákat tett, hogy Izraél Egyiptomból kivezesse, ők is csodákat tudnak tenni, hogy Izraél Egyiptomban maradjon.” *(Itt vegyük észre, hogy ennek anyagi okai voltak. Egyiptom uralkodóinak anyagi hasznot jelentett az izraeliták jelenléte és rabszolgamunkája. Ha elengedik a rabszolgákat, oda a haszon! Nem ismerős sokunk számára ez a mentalitás a „keresztény” egyházi biznissből!?) „Hol volt tehát a különbség? Mindebből azt látjuk, hogy a világban Isten bizonyágtételével szemben a legerősebb ellenállást azok fejtik ki, akiknél megvan ugyan a kegyesség látszata, ám annak lényegét megtagadják.” Az ilyen emberek tudják ugyanazt tenni, ugyanazokat a formákat és szokásokat felvenni, ugyanazokat a nézeteket vallani, és tudnak ugyanúgy beszélni, mint mások. Ha az igazi keresztény Krisztus szeretetétől szorongatva az éhezőnek enni ad, a mezítelent felruházza, a beteget meglátogatja, a Szentírást terjeszti, traktátusokat oszt szét, az evangéliumot hirdeti, imádkozik, és dicsőítő énekeket énekel, ugyanezeket a névleges keresztény is meg tudja tenni. *(Ezek a névleges keresztények nem szeretnek és nem akarnak Krisztusért szenvedni, nem akarják Krisztus gyalázatát hordozni, sem pedig megtagadni önmagukat – ezzel pedig a keresztet utasítják el!) „Az utolsó napokban” az igazság ellen kifejtett ellenállásnak éppen a Jannes- és Jambres-féle szellem a különös jellegzetessége. Mennyire szükséges, hogy ezt világosan megértsük! Milyen fontos tudni: „Ahogyan Jannes és Jambres ellene szegült Mózesnek, úgy ezek a magukat szerető, a világot kereső és az élvezeteket hajhászó hitvallók is „ellenszegülnek az igazságnak!” „A kegyesség látszata” nélkül nem akarnak élni, mert a szokás így kívánja, „de annak lényegét megtagadják”, mert ez önmegetagadást kíván. A „kegyesség lényege” magában foglalja Isten követelményeinek elismerését, az Ő királyságának a szívbe való plántálását, és végül mindezeknek gondolkozásunkban és életmódunkban való következetes megvalósítását. A névleges keresztény mindebből semmit sem ismer. **A kegyesség „lényege” a fentebb idézett helyen felsorolt utálatos jellemvonások egyikével sem férhet meg, a „látszat” azonban eltakarja, bántódásuk nélkül elrejtí azokat. És ezt szereti a látszat-keresztény, aki nem akarja vágyait elnyomni, kedvteléseit feladni, szenvedélyeit megzabolázni, vonzalmait legyőzni, és szívét megtisztítani. Csak éppen annyi vallásosságra vágyik, amennyi saját megítélése szerint szükséges ahhoz, hogy mind e világon, mind a másvilágon a lehető legtöbb előnyt élvezhesse. Nem ismeri az e világról való lemondást az eljövendő kedvéért.** Ha az Isteni igazsággal szemben kifejtett sátáni ellenállás formáit vizsgáljuk, azt találjuk, hogy a Sátán harcmódora kezdettől fogva ez volt: nyíltan, erőszakosan ellene szegülni Isten igazságának, s ha ez a módszer eredménytelen, akkor majmolással megrontani azt. Itt is először megkísérelte Mózes megöletését (2,15), s amikor ezt a szándékát nem tudta keresztülvinni, tetteit utánozta. Ugyanezt a jelenséget látjuk az Isten gyülekezetére bízott igazsággal kapcsolatban is. Sátánnak ez ellen való első erőlködései a főpapok és vének dühében, a bírói székben, a fogságban és a fegyverben nyilvánultak meg. De a Timóteushoz intézett levél 3. fejezetéből az imént idézett versekben a legcsekélyebb utalást sem találjuk ilyen tevékenységre. A nyílt erőszak átengedte a helyét egy sokkal ravaszabb és veszedelmesebb módszernek: az üres hitvallásnak és emberi majmolásnak. Az ellenség most nem az üldözés fegyverével jelenik meg, hanem a hitvallás köpenyében. Azt vallja és utánozza, amit előbb támadott és üldözött. Ezáltal egy időre a legnagyobb előnyöket vívja ki magának.” „...másképp ha az Úr Jézus szent nevét összekapcsolva látjuk emberi istentelenséggel és halálra érett gonoszsággal – ha látjuk, miként keverik össze az emberek a legszentebb alapelveket legszentségtelenebb cselekedeteikkel –, és ha végül a Római levél első fejezetében felvázolt pogány romlottság jellegzetességeit „a kegyesség látszatába” bujtatva szemlélhetjük, akkor valóban elmondhatjuk, hogy mindezek „az utolsó napok” rettenetes ismertető jelei –

---

⁶ Charles Henry Mackintosh - Elmélkedések Mózes öt könyvéről; 2.Mózes 7-11. fejezet elemzése - A csapások; 56-59. oldal

hogy mindez a „Jannes és Jambres” ellenszegülése.” „A három dologban, melyet Jannes és Jambres elvégezni képes volt, a kígyók a Sátán hatalmát, a vér a halált, és a békák a tisztátalanságot jelképezik. Úgy szegülnek ellene ma is sokan az igazságnak, mint e két varázsló Mózesnek, és megakadályozzák, hogy az igazság a lelkiismeretre erkölcsi hatást gyakorolhasson. Semmi sem járul inkább hozzá az igazság erejének gyengítéséhez, mint az a tény, hogy akik egyáltalán nem állnak az igazság befolyása alatt, mégis ugyanazokat a dolgokat művelik, mint azok, akik e befolyás alatt állnak. Ez a Sátán eljárási módja ma is. Azt akarja, hogy minden ember igazi kereszténynek lássék. Szeretné velünk elhitetni, hogy valóban keresztény világ vesz körül bennünket, holott általában csak hamisított kereszténységet látunk magunk körül. Ez a kereszténység messze esik az igazi bizonyosságtevéstől, és az ellenség arra szánja, hogy az igazság megszentelő és megtisztító befolyását feltartóztathassa. Krisztus szolgáját és az igazság bizonyosságtevőjét tehát minden oldalról a „Jannes és Jambres” szelleme veszi körül.” „Soha sem szabad elfelejteni, hogy ami körülveszi, az Isten igazi művének Sátáni utánczata; és ezt nem egy nyilvánvalóan istentelen varázsló hívta elő a botjával, hanem a hamis hitvallók cselekedetei, „akiknél megvan ugyan a kegyesség látszata, ám annak lényegét megtagadják”, akiknek cselekedetei a jónak és igaznak látszatát keltik ugyan, de lelkükből hiányzik a Krisztus élete, szívükből az Isten szeretete, lelkiismeretükből Isten Igéjének ereje.” „Ennek a figyelmeztetésnek minden lelkiismeretre eleven erővel kellene hatnia, minden szívhez mélyreható komolysággal szólnia, hogy nyomában mindannyian őszinte önvizsgálatot tartsunk annak megállapítására, vajon a kegyesség erejével élve az igazságról teszünk-e bizonyosságot, vagy csupán a látszat birtokában az igazság hatásait gátoljuk és lerontjuk. A kegyesség erejének hatása bennünk úgy is meg fog mutatkozni, hogy „megmaradunk mindazokban a dolgokban, amelyeket tanultunk” (2.Timóteus 3,14). De csak azok tudnak mindezekben megmaradni, akik Istentől tanultak, és akik Isten Szellemének ereje által az Ige tiszta forrásából merítenek.”

Erről szól 1.János 2,27: „*Bennetek azonban megmarad a kenet, melyet tőle kaptatok, úgyhogy nincs szükségetek rá, hogy bárki is tanítson titeket. Ellenkezőleg: ahogy az a kenet minden dolog fölől tanít titeket, úgy igaz az, és nem hazugság, ti pedig maradjatok benne úgy, ahogy tanított titeket*” /Csia Lajos/.

Jézushoz ez után a (hegyi) példabeszéd után odajön egy római százados, aki megértette és felismerte Jézus személyét és azt a hatalmat, amivel rendelkezik. Tudta, hogy egy szavával meg tudja gyógyítani a szolgáját, aki betegen fekszik, mert meglátta hitének szemeivel, hogy ez a hatalom ugyanúgy működik, mint a katonai alá- és fölérendeltségi viszony. Vagyis tudta, hogy Jézus rendelkezik azzal a hatalommal, amivel parancsolhat bárkinek és bárminek, és annak engedelmeskednie kell! Minderre válaszul a következő fontos kijelentést teszi Jézus a köréje gyűlt zsidó embereknek: „*Ámen, ámen, mondom nektek, senkiben nem találtam ilyen nagy hitet Izraelben. De mondom nektek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek királyságában; akik pedig Isten országa (királysága) fiainak tartják magukat, kivettetnek a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás*” (Máté 8,10-12, Protestáns fordítás).

Tehát ezek az emberek úgy tartották magukról (sőt az emberek nagy része is róluk), hogy ők Isten királyságának fiai, pedig a Sátán királyságának fiai voltak, a sötétség fiai, akiknek a sötétség van fenntartva. Komoly figyelmeztetés ez, amit nem vehetünk félvállról!

Jézus a menyegzővel kapcsolatban kijelent még egy másik kulcsfontosságú mondatot is:

„Mert sokan vannak a **meghívottak**, de kevesen a **kiválogatottak**” /Máté 22,14, Csia Lajos/.

„Mert sokan vannak a **hivatalosak**, de kevesen a **kiválasztottak**” /Vida Sándor/.

„Mert sok ember kap **meghívást**, de kevés van **kiválasztva**” /TBL egyszerű fordítás/.

Ezeknek az igéknek a következő jelentése van: Sokan kapnak meghívást (szerintünk minden ember) a Bárány menyegzőjére, hogy ők legyenek a Bárány menyasszonya, de csak kevesen hajlandók az ehhez kapcsolódó felkészüléssel és előkészülettel járó áldozatra, lemondásra, szenvedésre, és arra, hogy lelkükről-életükről lemondjanak Krisztus szerelmének elnyeréséért. Más szavakkal: sokan szeretnének Krisztus (a Völégény) menyasszonyai lenni, mert ez jár a leghatalmasabb hozománnyal a világon

(kozmoszban), amit ember el sem tud képzelni (1.Korintus 2,9), de csak kevesen töltenek be minden ehhez szükséges feltételt. Ha Isten el(be)hívott minket a versenybe, akkor igyekezzünk teljes „mellbedobással” a győzelemre (Filippi 3,14), hogy elsőként érijünk a célba (Zsidókhöz írt levél 12,1-3; 1.Korintus 9,24-27). Minden elhívott (meghívott) meg lesz próbálva hitében és engedelmisségében, és csak a próbát kiálló elhívottak lesznek kiválasztva (kiválogatva) menyasszonynak és a szolgálatra! (1.Péter 1, 7 hitpróba, 9 hitünk célja: lelkünk megmenekülése (üdvözülése)). Csak az mentheti meg lelkét, aki teljesen elveszti (megtagadja) és átadja Krisztus Jézusnak! (Máté 10,39; 16,25-27; Márk 8,35-37; Lukács 9,24-25; 14,26; 17,32-33; 21,19; János 12,25).

Csia Lajos írja a következőket: „A különböző felekezetek tagjai nem mind kiválasztottak. A külső egyház, a gyalom, az elhívottakból áll, kiknek java részét visszadobják a halásznak. A belső, igazi egyházat a kiválasztottak alkotják. Ennek a kiválasztott népek rendeltetése azokat szolgálni, akik nem választottak ki.”⁷

Isten eleve arra rendelte el (predesztinálta) az embereket, hogy Fiához, Krisztushoz hasonlónak legyenek, nem pedig az üdvösségre (Róma 8,29; Efézus 1,5)! Minden ember saját magát „predesztinálja” (rendeli el) a mennyre, vagy a gyehenna kárhozátára. Vannak, akik ezt mondják Istennek: „Legyen meg a Te akaratod!” – és megteszik. Vannak, akiknek Isten mondja: „Jó, legyen, ahogy te akarsz!” Előbbiek azok, akiket Isten elhívott és az elhívást elfogadva, a meghívás feltételeinek eleget téve kiválasztottakká lettek. Az utóbbiak pedig azok, akiket Isten szintén meghívott, de azok a meghívást nem fogadták el, feltételeinek nem tettek eleget, így magukat zárták ki onnan.

További igehelyek az elhívásról (meghívásról) és a kiválasztásról (kiválogatásról): **1.** Péter apostol mondja, hogy serényen igyekezzünk **elhívásunkat** és **kiválasztásunkat** megerősíteni (megszilárdítani), mert akkor nem botlunk meg soha – 2.Péter 1,10; **2.** A **kiválasztottak** miatt Isten lerövidíti a „nagy” nyomorúság „napjait” – Máté 24,22; **3.** A hűséges elhívottak és **kiválogatottak** a Báránnyal, az uraknak Urával és a királyok Királyával együtt fognak harcolni és győzni a fenevad és a vele szövetséges tíz király ellen! – Jelenések könyve 17,14; **4.** Továbbá: Róma 8,28-30; 9,11; 11,29; Efézus 1,4.18; 1.Péter 1,1-2; Filippi 3,14; 2.Thesszalonika 1,11; Zsidókhöz írt levél 3,1; Jézus a Kiválasztott!; Ézsaiás 42,1; Máté 12,18. Aki Krisztusban van, az ki van választva! (Lásd: Efézus 1,4.) Vagyis, ha felkenetést akarunk, akkor a Felkentben, a Kiválasztottban kell lennünk, így mi alkotjuk Krisztus Testét, Krisztus menyasszonyát, és Ő a Fej, a Vőlegény. Krisztusba kerülni pedig csak úgy lehet, hogy belemerítkezünk, beleszületünk! (Róma 6,4-5; Galata 3,27; Kolossé 2,11-13; Titusz 3,5-7; Márk 16,16-18; Máté 28,19).

Van azonban egy biztos módja a hamis prófécia leleplezésének. Hamis prófécianak számít minden olyan prófécia, amely szembehelyezkedik azzal, amit Isten neked mondott. (Persze, csak ha ismered az Ő hangját, és meg tudod különböztetni minden más hangtól!) Itt viszont fontos az őszinteség is, vagyis legyél őszinte magadhoz, hogy valódi bizonyosságod legyen Istentől. Ez azt jelenti, hogy ne hivatkozz Istenre abban az esetben, ha nem Ő szólt hozzád. Ha viszont szólt hozzád, majd ezután valaki mégis átad neked egy olyan próféciát, amely teljesen más, mint amit neked mondott az Úr, akkor azt a próféciát nyugodtan visszautasíthatod, mert hamis. Az ilyen hamis prófécia által az ördög és emberei mindig meg akarják kérdőjelezni Isten veled kapcsolatos tervét, hogy így végül mégis az ellenség terve történjen meg az életedben. Ezek azok az égi madarak, akik felcsipegetik a neked vetett igemagot – rhémát –, hogy ne élhess gyümölcsöző életet, és ne hozzád termést Istennek. Sátán egyik legalattomosabb és legaljasabb félrevezetése az, amikor Isten kijelentéséről azt mondja nekünk, hogy az nem is Istentől származik, hanem tőle, a Sátántól. Így dolgozik a tolvajok mestere, hamisra cseréli ki az igazit, hogy ne vedd észre a lopást.

Egy ilyen tanulságos esetről olvashatunk a Királyok első könyvének 13. fejezetében. Isten embere érkezik Júdából a már kettészakadt ország északi részének bálványimádó központjába, Bételbe. Az áldozati oltáron éppen I. Jeroboám, Izrael királya, mutat be illatáldozatot az általa készített aranyborjú (bika) bálványának. Ekkor a próféta kihirdeti Isten üzenetét, ami az egész bálványáldozati rendszer és az azt fenntartó papok pusztulását vetíti előre, és egyben megjelenti Jósiás nevét, aki majd 290 évvel később

---

⁷ Csia Lajos – Rendelt-e Isten valakit kárhozatra? – 48. oldal

valóban elvégzi a megígért pusztítást, megsemmisítve minden bálványáldozati halmot, templomot és a bálványpapokat is, nem csak Júdában (pedig ő ott volt király), hanem egész Izraelben (Samáriában) is. Szóval egy jó erős Isteni ítélet (átok) lett kihirdetve, éppen a bálványtisztelet kellős közepén, és isteni jelként még az oltár is kettéhasadt, a hamu pedig kiömlött belőle.

Ilyen bátorsága is csak egy teljesen engedelmes vagy egy teljesen őrült embernek lehet. Képzelnék el egy muszlim mekkai zarándoklatot, ahol több millió ember jön össze, és akkor besétál a tömeg közepébe egy keresztény, vagy ami még kifejezőbb, egy krisztushívő zsidó próféta, és ítéletet hirdet minden jelenlevő számára. Ha valaki biztos halálra vágyik, akkor ez halálbiztos megoldás lenne egy öngyilkosjelölt számára.

Azonban a történetünk csak itt lesz igazán érdekes, amikor I. Jeroboám megparancsolja embereinek, hogy fogják el a prófétát, de ahogy kinyújtja felé kezét, már nem tudja többé visszahúzni, mert megbénul. Ekkor kéri a prófétát, hogy engesztelje ki Istenét, az Urat, és imádkozzon érte, hogy visszahúzhassa kezét. Isten embere megteszi, és a király keze helyreáll. És most jön a Sátán ravaszsága, aki nem tudta megakadályozni, hogy mindez megtörténjen. A király meghívja a házába, hogy megajándékozhassa és megvendégelje, de Isten embere nem fogadja el, és óvatlanul elmondja azt a személyesen neki szóló Isteni kijelentést (rhémát) és figyelmeztetést is, ami miatt nem fogadhatja el a király ajánlatát. Jahve azt mondta neki, hogy ne egyen kenyeret és ne igyon vizet azon a helyen, és egy másik útvonalon menjen haza, ne azon, amelyiken oda ment (ennek oka: 1.Korintus 5,11; 10,7.14.20-22). Egy másik úton el is indul, de a Sátán dül-fül, el akarja pusztítani, és mivel erővel nem tudta, ravasz cselt eszel ki: hamis próféciát, hamis kijelentést készít számára. Az alapanyag már meg is van hozzá, mivel ő is hallotta a próféta szájából az Istentől származó igazságot. Már csak egy alkalmas edényt kell találnia, aki elvégzi a piszkos munkát, nyájas félrevezető szólamokkal. Ebből pedig az ő főhadiszállásán – Bételben – bizonyára volt bőségesen. Akadt is egy jelentkező, akiről azt olvassuk, hogy lakott Bételben egy öreg próféta, akihez elmentek a fiai, és elmondtak neki mindent, ami történt. Ekkor megkérdezte fiait, hogy melyik úton ment el – és ők megmutatták neki. Felnyergelte a szamarát, és utána ment; meg is találta „a terebintfa” alatt hűsölve, és megkérdezte tőle: „Te vagy-e az Isten embere, aki Júdából jött?” Ő így felelt: én vagyok. Akkor ezt mondta neki: „Jöjj haza velem, és egyél kenyeret.” De a júdai próféta ismét ugyanúgy válaszol, mint ahogy a királynak is, majd megint elmondja a személyes kijelentését (rhémáját), így a másik próféta (a hamis) leellenőrizhette, hogy a fiaitól hallottak valóban helytállóak. Most már hozzáláthat a hamisításhoz; azt mondja Isten emberének, hogy „én is olyan próféta vagyok, mint te, és egy angyal szólt hozzám Jahve parancsára: hozd vissza őt magaddal a házadhoz, hogy kenyeret egyen, és vizet igyon. Így hazudott neki.” Sajnos Jahve embere nem tartott ki a személyesen neki kijelentett (rhéma) üzenet mellett, hanem befogadta a hazugságot, és engedetlenül visszatért a hamis próféta házába. Amikor a bételi próféta házában éppen az asztalnál evett és ivott, Jahve igéje (logosz) megszólalt a hamis prófétán keresztül: „Mivel ellene szegültél Jahve kijelentésének (rhéma), és nem tartottad meg azt a parancsot, amelyet Istened, Jahve adott neked, hanem visszatértél (velem), és kenyeret ettél, meg vizet ittál azon a helyen, amelyről meghagyta neked, hogy ott ne egyél kenyeret, és ne igyál vizet, ezért holttested nem jut őseid sírjába!”

Első olvasatra talán meglepő, hogy egy hamis próféta szájából is elhangozhat Isten szava, de bételi emberünk ebben az esetben Isten büntető**eszköze** volt. Különbséget kell tennünk aközött, hogy valaki valóban Isten embere, és aközött, hogy Isten éppen eszközként használja valamilyen munkájának elvégzésére más ember érdekében vagy vesztére. Erre jó példa Bálám is, akit Isten eszközként használt fel népe érdekében és védelmében egy rövid ideig, majd elérte végzete, és Izrael népe gyilkolta meg (Józsue 13,22). De ő sem volt soha Isten embere, annak ellenére sem, hogy ismerte az Urat is a maga bálványistenei mellett. Neki Jahve is csak egy isten volt a sok egyéb nép istenei között, akiknek nevét jól jövedelmező varázslásához használta fel.⁸ Visszatérve történetünkhöz, engedetlen prófétánk egy alája

⁸ Erre jó példa egy a III. századból származó mágikus formula, amely nagy Paris mágikus papiruszáról való, és amelyben jól láthatóan keverednek a pogány, a zsidó és a keresztény kifejezésmódok és nevek: „Egy híres bűbáj démonok kiűzésére. A könyörgést a megszállott feje felett kell elmondani. Tégy elé olajágakat, és állj mögé ezeket a

adott számár hátán elindul hazafelé, aztán az úton egy oroszlán megöli, de nem eszi meg sem őt, sem a szamarat. Bételi prófétáknak hírül viszik a történeteket, ezért értemegy, és eltemeti a maga sírjába, s meghagyja fiainak, hogy őt is mellé temessék, ha meghal, mert biztosan be fog következni a próféciaja a bételi oltárról és az áldozóhalmok templomairól. Ezzel be akarja biztosítani magának, hogy csontjait ne égessék el a többi bálványpap csontjaival együtt – mivel ez lesz Jósiás egyik cselekedete a prófécia szerint (2.Királyok 23,15-18-20).

E történet egyik legfontosabb tanulsága a következő: ha kapunk egy személyes kijelentést (rhémát), ami egyben egy figyelmeztetés is, akkor azt cselekedjük meg, de ne beszéljünk róla senkinek. Ha Isten nem mond nekünk mást, akkor bárki bármit mond is, ne hallgassunk rá. Legyen az akármilyen „nagy” próféta, vagy bárki más, csak Istennek engedelmeskedjünk. De teljesen biztosnak kell lennünk abban, hogy a kijelentés Istentől van! A júdai próféta onnan is megbizonyosodhatott kijelentése isteni eredetéről, hogy a jel, amit prófétált, beteljesedett, és még a rá kezet emelni akaró király elszáradt keze is meggyógyult imája után. Ez már elég bizonyíték volt arra, hogy a kijelentése második részét is megtegye, de ezt már „csak” cselekednie kellett volna, bármiféle magyarázat és kommentár nélkül. Elkövetett még egy hibát, hogy nem sietett haza a másik úton, hanem leült „a” terebintfa alá hűsölni, ami egy „bizonyos” híres fa volt. Igaz az a megállapítás, hogy a győzelem után vagyunk a legnagyobb veszélyben, és a leginkább sebezhető, mert ilyenkor megkívánjuk a nehéz munka utáni „jól megérdemelt pihenést”, és elveszítjük éberségünket. Erről beszél Jézus az apostoloknak (Lukács 17,5), miután elmondta nekik a hit működésének alapelvét: „*Ki pedig közületek az, aki, ha van neki egy (rab)szolgája, aki oda van szántani vagy legeltetni, és amikor a mezőről hazajön, ezt mondja neki: gyere ide hamar, és ülj (telepedj) az asztalhoz? Sőt nemde azt mondja-e neki: készíts vacsorát, és övezd körül magadat, szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, és azután majd ehetsz, ihatsz te is? Netán hálával tartozik-e a (rab)szolgának, hogy megtette, amit parancsolt neki? (Nem gondolom.) Így ti is, ha mindent megtesztek, amit parancsoltak nektek, mondjátok, hogy mihaszna (hasznavehetetlen) (rab)szolgák vagyunk, amit kötelesek voltunk megtenni, azt tettük*” (Lukács 17,7-10, Vida Sándor). Tehát miután elvégeztük a ránk bízott nehéz munkát, Jézusnak kell szolgálnunk hálaadással, dicsőítéssel és imádattal, ez az Ő eledele és itala, ezután pedig tőle kapjuk meg a személyesen nekünk készített szellemi ételünket és italunkat. Erről bővebben a korábban megjelent Haggeus-korszak című könyvben olvashatsz.

Visszatérve az előző gondolatmenetre, többek szerint ez lehetett az a fa, amelyik alatt Jákób feleségének, Rebekának a dajkáját, Debórát temették el, és egyben Móre terebint ligetének híres fája is – vagyis bálványáldozathoz használt fa is lehetett (1.Mózes 35,8 a „siratás tölgyfája”; 12,6).

Ha az ellenség nem tud megakadályozni az engedelmisségben, legalább azt el akarja érní, hogy csak részben engedelmeskedjünk, mert az is ugyanolyan eredménnyel jár számunkra, mintha nem engedelmeskednénk. El akarja érní, hogy kompromisszumot kössünk vele. Pl. a fáraó ellenvetései Mózesrel szemben arra vonatkozóan, hogyan szolgálják az Urat a pusztában, meg hogy kik mehetnek el, kik maradjanak ott. Egyezkedni próbál, hogy minél kisebb vesztesége legyen (2.Mózes 5,4-5; 8,21.24; 9,28; 10,8-11.24; 12,31-33). El akarja érní, hogy az életünkben nyitva maradjon pár ajtó, amin majd észrevétlenül újra besurranhat, hogy tönkretegy és ellopja lelkünket, üdvösségünket.

Nagyon szemlélteti Sátánnak ezt a gonosz módszerét az egyik testvérünk esete. Vele azt történt, hogy rendszeresen zaklatta őt egy hölgy azzal a „próféciaival”, aminek az volt a lényege, hogy az illető testvérünk költözzön át egy másik városba, hogy ott vele és férjével „szolgáljon” az emberek felé. A

---

szavakat mondva: Üdvöz légy, Ábrahám szelleme; üdvöz légy, Izsák szelleme; üdvöz légy, Jákób szelleme. Jézus a Krisztus, a szent, a szellem... (ezután jelentéktelen szavak következnek). Úzd ki a démonot az emberből, míg a Sátán tisztátalan démona el nem menekül előled. Felszólítalak téged, ó démon, akárci vagy, távozz X.Y.-ből, egyszerre, hirtelen, most! Jöjj elő, ó démon, mert megláncollak téged nagyon erős láncokkal, amelyekből nem szabadulhatsz, és átadlak a fekete káosznak végső pusztulásra.” (Merrill C. Tenney – Újszövetségi bevezető, KIA, 1997; 88-89. old.; eredeti: George Milligan, Selection from the Greek Papyri, Cambridge, The University Press, 1910. 112-114. old.) **Természetesen nem javasoljuk, hogy bárki elmondja ezt a mágikus formulát, mert Isten haragját kapná válaszként!**

testvérünknek persze semmilyen kinyilatkoztatása nem volt erről az Úrtól, sőt, inkább ellenkezőleg, arról kapott megerősítést, hogy egyelőre nem költözhét sehová. Mivel tehát a testvérünk kénytelen volt visszautasítani ezt a hamis próféciát, a zaklató hölgy (aki egyébként hol apostolnak, hol prófétának, hol pedig pásztornak tartotta magát), elkezdte kárhóztatni és vádolni a testvérünket. Azzal fenyegette őt, hogy Isten ítéletét fogja átélni, mivel visszautasította a „prófeciát”, sőt ezzel elszalasztotta az Úrtól kapott utolsó lehetőségét, így aztán végképp elveszítette még az elhívását is. Azt talán már mondanunk sem kell, hogy a „prófeciának” ez a része már végképp ellentétben áll Isten igéjével, amelyben viszont világosan olvassuk: „Mert a kegyelemajándékok és Isten meghívása megbánhatatlanok” (Róma 11,29, Csia Lajos).

Amikor egyikünk elsőként értesült erről az esetről, azonnal leleplezte Sátán hazugságát és a varázslást, majd erőteljes szellemi harcba kezdett ellenük. Olyan volt, mintha Krisztus júdai oroszlánként ordítana belőle; nyelveken imádkozva, látomásban meglátta a varázslás szellemét, a „püthon” szellemet, mint egy óriáskígyót, amint testvérünk lábára tekeredve mozgásképtelenné tette őt. És egy másik egyiptomi szellemet, ami szintén a varázsláshoz kapcsolódik, egy krokodilt, amint a megfélemlítéssel sarokba szorította őt. Ekkor betelve Isten haragjával és természetfeletti erejével, pusztá kézzel letépte lábáról a kígyót, megragadta a krokodilt is, majd mindkettőt darabokra tépte és megtaposta.

Ha ez neked nem igei, akkor olvasd el a következő szavakat Jézustól: „Visszatért a hetvenkettő, s örömmel beszélték: „Uram, a te neved által még az ördögi szellemek is aláink vannak vetve⁹.” Ő azonban ezt felelte nekik: Figyeltem a Sátánt, amint villámként esett alá az égből. Lássátok, **fennhatóságot adok nektek, hogy kígyókon és skorpiókon, s az ellenség minden hatalmán tapossatok, úgyhogy semmi sem fog nektek ártani.** De annak ne örüljete, hogy a szellemek aláatok vannak rendelve; annak örüljete, hogy a nevetek a mennyekben be van írva” (Lukács 10,17-20, Csia Lajos); további ige: „A békességnek Istene hamar a lábatok alá fogja tiporni a Sátánt” (Róma 16,20, Csia Lajos).

Ezután a testvérünk megkönnyebbült, de a harc az ő részéről még csak most kezdődött el, mert meg kellett tagadnia és elutasítania minden olyan „kijelentést”, amit ettől a nőszemélytől kapott, és elhitt neki. Ugyanis ennek a nőnek már bejárása volt testvérünk elméjébe (szívébe) olyan módon, hogy pontosan el tudta mondani neki, mit imádkozott a szobájában, amikor egyedül volt. Itt azért meg kell említenünk Elizeus prófétát, aki ismerte az asszír király titkos dolgait is, de ez az ismeret az izraeli nép érdekét szolgálta, és nem használta fel ezt a szellemi képességét mások manipulálására! (2.Királyok 6,8-12-23). Ugyanezt a „szívbe való belelátást” kapta meg Dániel próféta is, amikor elmondta és megfejtette Nebukadnecár babiloni király titkos álmát (Dániel 2,22.27-28). Ez a hölgy azért volt képes így kikémleni testvérünk titkait, mert egy erőteljes prófétai ajándéka volt (Istentől kapta), amit akkor éppen nem a Szent Szellem által használt, hanem egy jós szellem költözött bele, és azért is volt képes erre, mert a testvérünk elhitte neki azokat a hazugságokat, amiket mondott, hiszen olyan titkokat jelentett ki neki, amiről elméletben csak Isten tudhatott. Pontosan ez a megtévesztő a varázslás és jóslás szellemeinek működésében, hogy kijelenthetnek valami megtörtént dolgot, amiről „elvileg” csak te és Isten tudhat.

Ezért is nagyon fontos, hogy személyes vezetésünk legyen Istentől; egy erős, mindennapi kapcsolatunk a Szent Szellemmel, és Őrajta keresztül a Fiúval és az Atyával. Az esetnek volt még egy érdekessége, mégpedig az, hogy egyikünk (ugyanaz) néhány héttel az eset előtt előre megálmodta és leírta a történetet, de nem értette, hogy mire vonatkozik, és mit jelent, csak annyit, hogy egy harc vár rá, amiben erőt kell alkalmaznia. Az álom pedig a következő volt: Egy gonosz anya verte a kisbabáját, ami nagyon feldühítette egyikünket. Erre adott válaszként kiragadta kezéből a gyermeket, és karjaira vette. Az anya – aki egyébként úgy nézett ki, mint egy ragyás banya – nekiesett, mire ő egy szoba sarkába lökte, és rátaposott a fejére, egyenesen a szájába. A banya anyának amúgy csálé, össze-vissza álló fogai voltak, és amikor a szájába taposott, megharapta a sarkát. Ezzel ért véget az álom. A jelentése pedig akkor vált világossá, amikor az eseményen már túljutottunk. Mivel erről az álomról mindketten tudtunk, utólag felismertük, hogy Isten előre kijelentette ezt az összezapást és a győzelmet. Az álom jelentése pedig a következő: a Sátán kiskorúságban akar tartani minden újjászületett (felülről született) keresztényt, nehogy birtokba

---

⁹ Az itt szereplő görög „hüpotasszó” szó jelentése: alárendelt, ami egy katonai fogalom!

vehessék az Istentől nekik szánt örökségüket. Erről beszél Jézus a magvető példázatában: **„Ami a hasznos földben van, olyanokat jelez, akik, miután nemes és jó szívvel meghallgatták az igét, azt birtokukba veszik, és állhatatossággal gyümölcsöt teremnek”** (Lukács 8,15, Csia Lajos). Ezt a kiskorúságban tartást pedig csalással, megtévesztéssel, hazugsággal teszi, amelyekkel ellopja az Istentől nekünk vetett rhéma (kijelentés) magokat. Ez nem azt jelenti, hogy testvérünk, akiről szó van, kiskorú lett volna, hanem azt jelenti, hogy egy bizonyos területen nem a Mennyei Atya, hanem ez a hamis próféta (boszorkány) nevelte, mint egy anya. De ezzel valójában verte, mert kiszolgáltatta gonosz szellemi erőknél és a Sátánnak, hogy ne élhessen gyümölcsöző életet. Ezért kellett vele (vagyis az őt használó szellemekkel szembeállni, és leleplezni a tiszta igével hazugságait, hogy testvérünk kiszabadulhasson hálójából. A szájába taposás pedig az ő elhallgattatását jelképezte, ami meg is történt. Egyébként valószínű, hogy ez a boszorkány azt hiszi magáról, hogy ő Istennek szolgál, és teljesen az ő vezetése alatt áll, de hát ezt hitték a farizeusok is, akikről Jézus is beszélt: **„Ezeket azért beszéltem nektek, hogy tőrbe ne essetek. Ki fognak vetni titeket a zsinagógából. De jön egy óra, mikor bárki, aki titeket megől, azt fogja gondolni, hogy az Istennek tesz szolgálatot vele. Azért fognak így cselekedni, mert nem ismerték fel az Atyát, sem engem”** (János 16,1-3, Csia Lajos). Isten legyen irgalmas hozzá, mivel bántalmazta az Úr „kicsinyét” (Máté 18,6; Márk 9,42; Lukács 17,1-2-4).

Amilyen meghatározó oldószer a „királyvíz” (tömény sósav és tömény salétromsav 3:1 arányú elegye) a tiszta arany vizsgálatához, olyan nélkülözhetetlen a tiszta Ige(ismeret) minden hallott szó megvizsgálására.

Egyébként az 1.Korintus 14,29-ben azt olvassuk, hogy a próféciákat minden esetben meg kell ítélnünk (vizsgálunk). Véleményünk szerint ez nem csupán jó tanács, hanem parancs. Ha pedig parancs, akkor ez azt is jelenti, hogy ha nem engedelmessé válnánk e parancsnak, vagyis nem ítéljük (vizsgáljuk) meg a próféciákat, akkor maga Isten fog minket elítélni engedetlenségünk miatt. Ez mindenkire személy szerint vonatkozik, nem csupán a gyülekezetek vezetőire. Ha egyszer már végre megértenék a keresztyének ezt a nagyon egyszerű parancsot, akkor olyan istenfélelmük lenne, amelynek következtében azonnal leállítanák a félőrült önjelölt prófétákat (Jeremiás 29,26), akikkel egyébként tele vannak a gyülekezeteink. Ezt fontos megértenünk, mert amikor elfogadjuk egy próféciát, akkor ezáltal elfogadjuk a próféciát ihlető szellemet is, és ha ez a szellem történetesen nem az Úr Szelleme, akkor rövid időn belül igen nagy bajba kerülhetünk.

Hadd hangsúlyozzuk tehát még egyszer azt a tényt, hogy itt Isten és a Sátán közötti háborúról van szó, amely akár tetszik akár nem, a mi saját életünkben (és lelkünkben) is folyamatosan zajlik. Mi egy háború kellős közepében vagyunk, és nem mindegy, hogy kinek az oldalán harcolunk. Mind a két személynek terve van velünk. Sátán terve a pusztulásunk, Isten terve pedig az élet és a bőség. Ezt maga Jézus is nagyon világosan elmondta.

„A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és elveszítsen (pusztítson). Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségük” /János 10,10, Csia Lajos/.

4. A próféciák és a próféták bibliai megítélése és vizsgálata

Minden hamisítványt az eredetivel összehasonlítva lehet csak teljes biztonsággal felismerni és kiszűrni! Ez a legfontosabb alapelv ebben a témában is. Vagyis elengedhetetlen követelmények a következők:

- Mindennél jobban kell ismerni magát az Igazságot (valóságot): Jézus Krisztust (János 14,6).
- Folyamatosan tanulmányozni kell Isten írott, kijelentett igéjét, és minden látott, hallott és olvasott dolgot ahhoz kell mérni, vele kell összehasonlítani és szembevetni (Józsua 1,8; Zsoltárok 1,2-3; 2.Korintus 10,5).
- Mindennél jobban kell szeretnünk az Igazságot (Jézus Krisztust) és a tőle jövő igazságot, mert csak az eredeti „mesterdarab” ismerete védhet meg a hamisítványok félrevezető és pusztító hatásától

(2.Thesszalonika 2,10-12).

- Folyamatos kapcsolatban kell lennünk az Igazság Szellemével, a Szent Szellemmel, mert Ő az, Aki minden igazságba (valóságba) belevezet. Akit Isten csak azoknak ajándékoz, akik kérik Tőle, és Neki engedelmessé válnak (János 16,13; 14,17; 15,26; Lukács 11,13; Apostolok cselekedetei 5,32).
- Akarnunk kell Isten akaratát megcselekedni, mert csak az ilyen hozzáállás teszi lehetővé, hogy az emberektől (vagy szellemektől, démonoktól) hallott dolgokról felismerjük, hogy Istentől vagy mástól erednek. (János 7,17 – megjegyzés: az óember (szó szerint a hús észjárása, gondolkodásmódja) nem akarja és nem is tudja Isten akaratát cselekedni! Róma 8,7).
- A mennyből származó tiszta kijelentés jellemzői:

„A felülről jövő bölcsesség ellenben mindenek előtt szentül tiszta, amellet békés, kíméletes, engedelkeny, teli könyörülettel és jó gyümölcsökkel, nem ítélező és nem képmutató. Az igazságosság gyümölcsét a békesség készítői békességben vetik el” /Jakab 3,17-18, Csia Lajos/.

„A felülről jövő bölcsesség tiszta, azután békeszerető, engedelkeny, jóra hallgató, irgalommal és jó gyümölcsökkel teli, nem részrehajló, nem kétszínű. Az igazságosság gyümölcsének magvát békében vetik el a békeszerzők számára” /Vida Sándor/.

- A prófécia néhány újszövetségi szerepe (nem teljes):

„Aki prófétál, embereknek beszél épülést, vizsgáztatást, buzdítást. Aki nyelveken szól, magát építi, aki prófétál, az egyházat (ekklésziát) építi” /1.Korintus 14,3-4, Csia Lajos/.

- Az igazi próféciában Krisztus Szelleme tanúskodik az Atyáról, a Fiúról és minden igazságról:

*„Én erre lábához borultam, hogy imádjam őt, de ő így szólt hozzám: “Vigyázz! Ne tedd! Rabszolgatársad vagyok, meg testvéreidé, akiknél Jézus bizonyágtétele van. Az Istent imádd! **Mert Jézus bizonyágtétele a próféta szelleme**”* /Jelenések könyve 19,10, Csia Lajos/.

*„És leborultam lábai elé, hogy imádvá hódoljak neki (a kijelentést adó angyalnak), és ezt mondta nekem: nézd, nehogy megtedd! Rabszolgatársad vagyok neked és testvéreidnek, akik Jézus tanú(bizony)ágtételét bírnák, az Istennek hódolj imádatl, mert **Jézus tanú(bizony)ágtétele a próféta szelleme**”* /Vida Sándor/.

- Már az ószövetségi prófétákon keresztül is Krisztus Szelleme beszélt, és ez ma is így van:

„Afelől a megmenekülés felől folytattak oly szorgos keresést és kutatást a próféták, kik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak, akik azt nyomozták, hogy melyik és miféle időt jelentett ki a Krisztusnak bennük lakó Szelleme, ki előre tanúságot tett a Krisztusra váró szenvedésekről, és az azokat követő megdicsőülésekről. Ezek előtt leleplezték, hogy nem magukat, hanem titeket szolgáltak azokkal az örömdetes közlésekkel, melyeket most hirdettek nektek, azok, akik az égből küldött Szent Szellemmel az örömdüzenetet szolták nektek, amikbe angyalok vágnak beletekinteni” /1.Péter 1,10-12, Csia Lajos/.

„Ez üdvösség felől szorgosan keresgéltek és buzgó kutatást folytattak a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak (jövendöltek), nyomozva, hogy melyik, vagy miféle időpontra (kairosz) tette nyilvánvalóvá Krisztusnak bennük lévő Szelleme, amikor előre tanú(bizony)ágot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azokat követő dicsőségről, kinyilatkoztatást kaptak, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amiket most nektek hirdettek, akik nektek az örömdüzenetet szolták az égből küldött Szent Szellem által, amikbe sóvárogva vágnak az angyalok (is) beletekinteni” /Vida Sándor/.

- A próféta feltárja, mi van az emberek és Isten szívében. Mindezeket igyekszik összhangba hozni, vagyis az emberek szívébe helyezni (elvetni, mint jó magot) mindazt, ami Isten szívében van. (Pl.: Elizeus próféta – 2.Királyok 6,8-12-23; Dániel próféta – Dániel 2,22.27-28.)

„Felelt Sámuel Sáulnak és mondta: *Én vagyok a látó; menj föl előttem a magaslatra, és étkezzetek ma velem; majd elbocsátlak reggel, és **mindent, ami szívedben van, megmondok neked***” /1.Sámuel 9,19, IMIT Biblia/.

„**Mondta neki Jézus:** menj, hívd (szólítsd) a férjedet, és jöjj ide! Válaszolt az asszony és (ezt) mondta: Nincs férjem. (Ezt) mondta neki Jézus: (eszményi) szépen mondtad, hogy: nincs férjem, mert őt férjed volt, de akid most van, az nem a férjed, ezt való(igazá)ban mondtad. Mondta neki az asszony: **Uram, ahogy látom, próféta vagy te**” /János 4,16-19 Vida Sándor/.

„Így hát a nyelvek jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek, a prófétálás ellenben nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. Ha tehát az egész egyház összegyűl egy helyen, és mindenki nyelveken szól, azután bemennek oda be nem avatottak vagy hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrjöngtök? De ha mindannyian prófétálnak, s úgy megy be valamely hitetlen vagy be nem avatott, azt mindenki megfeddi, azt mindenki megítéli, szívének rejtett dolgai láthatókká válnak, úgyhogy arcára borulva imádni fogja az Istent, s vallást tesz róla, hogy: Valóban az Isten van köztetek” /1.Korintus 14,22-25 Csia Lajos/.

„Tehát a nyelveken szólás nem a hívőknek van jelül, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek, ha tehát egybegyűl az egész (kihívott) gyülekezet (ekklésia) egy helyen, és mindenki nyelveken szól, és bejönnek a be nem avatottak vagy hitetlenek, nem azt mondják-e, hogy őrjöngtök (elment az eszetek)? De ha mind prófétálnak, és bejön egy hitetlen vagy avatatlan, és azt mind meggyőzik (megfeddik), mind megítélik, a szíve rejtett dolgai felszínre kerülnek, és akkor arcra borulva imádjja az Istent, és megvallja, hogy valóban az Isten bennetek van” /Vida Sándor/.

„A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek. A prófétálás viszont nem a hitetlenek adatik, hanem a hívőknek. Ha bejőnnének az egyszerű emberek vagy a hitetlenek olyankor, amikor összegyűl valahol az egész ekklésia, és mindenki nyelveken szól, nem azt állapítanák-e meg, hogy örültek vagytok? Ha azonban mindannyian prófétáltok, és akkor jön be egy hitetlen vagy egyszerű ember, akkor azt mindenki leleplezi, és mindenki átvizsgálja. Így láthatóvá válnak a szíve rejtett dolgai, és ettől arcára borulva hódolni fog az Istennek, és azt fogja mondani, hogy tényleg köztetek van az Isten” /Balázs Károly/.

„Így annál szilárdabban tartjuk a prófétai ígét, és helyesen cselekesztek, ha úgy figyeltek rá, mint homályos helyen világító mécsesre, mindaddig, míg felvirrad a nappal, és a hajnalcsillag felkél szívetekben. Előbb azonban tudnotok kell azt, hogy az írásnak egy prófécija sem származik saját magyarázatunkból, mert sohasem keletkezett ember akaratából a prófétálás, hanem a Szent Szellemtől vonzva Istenből szóltak bizonyos emberek” /2.Péter 1,19-21 Csia Lajos/.

„És még szilárdabban tartjuk a prófétai szót (logosz), amelyre igen jól teszitek, ha figyeltek, mint egy sötét helyen világító mécsre, amíg a nappal felragyog, és a hajnalcsillag (fényhozó) feljön a szívetekben, először is ezt értsétek meg, hogy az Írás egy jövendölése sem származik saját magyarázatunkból, mert soha ember akaratából nem hoztak prófeciát, hanem a Szent Szellemtől sugalmazva szóltak Istentől emberek” /Vida Sándor/.

Teljesen bizonyosan mondhatjuk, hogy a prófétai szellemnek az egyik legerőteljesebb megnyilvánulása az emberek szívébe való beelátás képességének működése a Szent Szellem által (jó esetben). Ezt támasztja alá, hogy Isten elsősorban a szíveket vizsgálja és tárja fel. Azt is biztosan állíthatjuk, hogy a prófétai képesség (itt elhívásról beszélünk) már a megtérésünk előtt is bennünk van, ha Isten így alkotott meg. (Lásd Jeremiás elhívása: „az anyja méhétől – születésétől – fogva!!!” Jeremiás 1,5 és Ézsaiás 49,1-2.) Erre a képességre utalhat egy erőteljes „megérzés” működése, például mások gondolatában való olvasás és beelátás. Saját tapasztalatból beszélünk, mivel mindkettőnk az agykontroll okkult világából mentett ki Istennek Krisztus Jézusban adott kegyelme.

Egyikünkkel (Zsolt) az agykontroll alapképzésének utolsó napján történt meg a következő eset: párokat kellett alkotni ismeretlen emberekkel, és csukott szemmel, „alfa állapotban” el kellett mondani róluk

mindent, amit csak „látunk”. Egy fiatal lánnyal kerültem össze, akit azelőtt soha nem láttam, és így semmit sem tudtam róla. Én kezdtem a gyakorlatot. Becsuktam a szemem, és koncentráltam, majd megnyílt a „belső” szemem, és egyszerűen elmondtam mindazt, amit láttam. Leírtam a lánynak, hogy hol lakik, láttam az apját, amint átmegegy az alatta lévő szomszédhoz, és megcsalja a feleségét, stb. Igen sokkoló volt a lány számára és számomra is. A lány teljesen elképedt, és egyre csak azt hajtogatta, hogy honnan tudom mindezeket? És nem tudtam a kérdésére válaszolni, egyszerűen csak működött nálam.

Ezt az ajándékot egy (vagy több) tisztátalan szellem működtette, aki(k)től megszabadított az Úr akkor, amikor megtérésem és újrászületésem után kiűzték belőlem (Zsolt). Azóta csak azt mondjuk, amit a Szent Szellem jelent ki valakiről, de óvakodunk használni ezt a lelki képességet (erőt). Sajnos a démonok kiűzése még nem garancia arra, hogy később nem próbálnak meg visszajönni a „régijól megszokott” lakásukba. Szabadulás után a felszabadult területeket Isten tiszta Szellemének kell betöltenie, és ezt az állapotot (területet) meg is kell őrizni (védeni). Minden próféta ki van téve a kísértéseknek és próbáknak, amiket győztesen kell kiállni, mert ha elbukunk, akkor újra démonok vehetik használatukba ezeket az ajándékokat (főleg a tartós engedetlenség következményeként!). Ezért van annyi karizmatikus jós és férfi varázsló, mert valamilyen engedetlenség miatt a Szent Szellemnek ki kellett vonulnia erről a területről, és ha a személy megtérés és bűnbánat nélkül újra használni akarta ezt a képességét, már csak tisztátalan szellemtől kaphatott hozzá szellemi erőt (üzemanyagot). Ilyesmivel történhetett az előző (3.) részben azzal a boszorkánnyal is, aki uralma alá akarta kényszeríteni testvérünket. Lehet, hogy ez neked keményen hangzik, de ez a tapasztalatunk. Azonban be kell vallanunk, hogy még sok mindent nem értünk, de ennek ellenére is folyamatosan kutatjuk tovább a titkokat.

További példát is fel tudunk hozni erre, mégpedig William Marrion Branham¹⁰ próféta tanulságos esetét. Nagyon mélyről indult, de Isten hatalmas emberévé lett. Hatalmas csodák, gyógyulások és szabadulások történtek a szolgálata nyomán. Különösen erőteljesen működött nála a szellemi látás, ennek alapján inkább nevezhetnénk „látónak”, mint klasszikus értelemben vett prófétának. Gyakran voltak látomásai, sőt a személyes isteni vezetését is így kapta meg. Sajnos nem volt elég járatos a Bibliában, nem volt megfelelő igeismerete, ezért Isten küldött mellé egy Igét jól ismerő embert: Gordon Lindsay-t. Nagyon jól kiegészítették egymást. Lindsay kiválóan ismerte Isten igéjét, az ajándék viszont Branham-nél működött. Lindsay ugyanakkor olyan szervezőképességgel rendelkezett, ami kiemelte Branham ajándékát és szolgálatát. Munkaközösségük valóban mennyei eredetű volt. Sajnos Branham túlhajszolta magát (ez akkoriban is gyakori volt), és ekkor egy törés állt be az életében, fizikai és lelki kimerültsége idegösszeroppanáshoz vezetett. Elkezdett másokat hibáztatni, Lindsay-t azzal vádolta, hogy ő volt az, aki agyonhajszolta, pedig ennek pont az ellenkezője volt igaz. Branham rideg magatartása miatt – és mert saját szolgálata is egyre fejlődött – négy év után Lindsay kivált a Branham csoportból. Sokak szilárd meggyőződése, hogy Lindsay-t Isten rendelte Branham mellé, hogy segítsen neki, mert egyedül képtelen lett volna teljesíteni küldetését. Éppen ezért követett el nagy hibát, amikor elhatárolta magát Lindsay-tól – emiatt sodródhatott bele tévtanításokba. Az a hullám (korszak), amelyet Isten küldött, és amely a gyógyítás ajándékát állította helyre és szabadította fel az egyházban, 1955 körül már kezdett lankadni. Ideje volt hát keresni az Urat, hogy ki-kik megtalálja helyét a következő hullámban, amelyet Isten küldeni fog (ez lett a „hit igéje” tanítói hullám). Sajnos Branham nem ezt tette, hanem önhatalmúlag olyan radikális tanításokba kezdett, amelyek a gyakori látomásaiból születtek, és nem álltak meg a Biblia igazsága alapján. (Ne felejtjük el, hogy nem ismerte elég jól a Bibliát!) Branham önhatalmúlag foglalta el a tanítói hivatalt, nem Isten parancsára. Neki nem adott Isten tanítói elhívást, mert ehhez nem volt meg a megfelelő igeismerete. Ezután sok hamis tanítást terjesztett, amivel megfertőzte az embereket, sőt a prófétai ajándékát már nem arra használta, hogy az emberek szívét visszatérleje Istenhez, hanem inkább nemzetközi eseményeket próbált megjósolni. Derek Prince említi egyik tanításában, hogy Branham egyik szolgálója mondta neki azt, hogy meggyőződése szerint Branham-ben – a szolgálatának vége felé – két szellem működött: az egyik a Szent Szellem volt, a másik pedig egy tisztátalan szellem (valószínűleg egy jós szellem). Isten nem nézhette tétlenül, hogy egyik szolgálója a vesztébe rohan, és másokat is magával

---

¹⁰ Roberts Liardon – A hit emberei; részletek 377-394. oldal

ránt. Branham végül egy autóbalesetben halt meg. A baleset előtt már két évvel Isten üzent Branham-nek két szolgálón keresztül is, hogy térjen vissza az eredeti elhívásához. Az egyik szolgáló Kenneth E. Hagin volt, akinek Isten már két évvel a baleset előtt kijelentette, hogy „eltávolítja a prófétát a szinterről”. Branham halálának időpontja pontosan megegyezett azzal, amit Isten Hagin-nek kijelentett. A baleset után Branham hat napig kómában volt. Valószínűleg ebben az időben tartott Kenneth Hagin istentiszteletet, amikor Branham balesetének híre eljutott hozzá. Imádkozni kezdtek, amikor az Úr Szellemé így szólt hozzá. „Miért imádkozol? Megmondtam neked, hogy félreteszem őt!” Hagin tehát felkelt – képtelen volt tovább imádkozni. (Lásd: 1.Sámuel 16,1; Jeremiás 7,16; 14,11; 15,1; Ezékiel 14,14.20.) Hagin meggyőződése szerint Istennek azért kellett elvennie a földről a gyógyító ébredés „atyját”, mert Branham engedetlen lett az elhívása iránt, és tanításaival zavart teremtett. A Szent Szellem Lindsay-nek is kijelentette – négy ízben is –, hogy Branham meg fog halni, és hogy ezt meg kell mondania neki. Lindsay azonban nem tudott Branham közelébe jutni az őt körülvevő fejbőlintó Jánosok miatt. Végül mégiscsak sikerült bejelentkezés nélkül Branham-hez férkőznie, s megpróbált józan értelmére hatni. „Miért nem működsz ott, ahová Isten helyezte, hogy használd azt az ajándékot, amelyet Tőle kaptál? Maradj ott! Ne próbálkozz ezzel a másik szolgálattal!” Erre csak ennyit mondott: „Persze, de én tanítani akarok!” Úgy gondoljuk, hogy ez lehetett a Branham életét lezáró végszó. Tanulságos eset, amelyet tartsunk szemünk előtt akkor, amikor olyan szolgálatot kívánunk, vagy kínálnak fel nekünk, amire nem kaptunk sem elhívást, sem felhatalmazást és kenetet Istentől!

Ha Isten embere – egy próféta vagy látó – kijelentést, látást, látomást, vagy álmot kap egy másik emberrel kapcsolatban, akkor ezt az információt Isten bölcsessége és szellemi vezetése szerint kell felhasználnia annak az embernek az érdekében (kegyelem), ha hallgat Istenre, vagy vesztére (ítélet), ha nem hallgat Isten szavára. Hamar a sötét oldalon találhatja magát az az ember, aki az ilyen információ(ka)t rosszul használja fel, vagy visszaél vele, és foglyul ejti áldozatát. Isten ezt nem fogja szó nélkül hagyni.

- A próféta Isten dicsőségét keresi, nem a magáét:

„Csodálkoztak hát a zsidók, és (ezt) mond(ogat)ták: hogyan ismeri ez az Írásokat, mikor nem is tanulta? Válaszolt tehát nekik Jézus, és (ezt) mondta: az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem, ha valaki az ő akarátát akarja tenni, az fölismeri a tanításról, vajon Istenből van-e vagy én magamtól szólok, aki magától szól, a saját dicsőségét keresi, aki pedig annak a dicsőségét keresi, aki küldte őt, az igaz, és nincs benne igaz(ság)talanság” /János 7,15-18, Vida Sándor/.

„A zsidók csodálkozva szóltak: “Mi a titka, hogy az Írásokat így ismeri, mikor nem tanulta?” Jézus ezt felelte: “Amit én tanítok, nem enyém, hanem azé, aki elküldött engem. Ha valaki akarja az ő akarátát tenni, felismeri erről a tanításról, hogy Istentől való-e, vagy magamtól beszélek. Aki magából beszél, a saját dicsőségét keresi. Aki annak dicsőségét keresi, aki elküldte őt, az olyan ember igaz, az olyanban hamisság nincsen” /Csia Lajos/.

- A próféták és a törvény valójában szeretetet, hitet és irgalmat kívánnak (Róma 12,8-10; 1.János 3,18; Jakab 2,12-13; Mikeás 6,6-8; Habakuk 2,4; Zsidókhöz írt levél 11,6):

„Mindenben úgy tegyetek hát az emberekkel, ahogy akarjátok, hogy ők is tegyenek veletek! Mert ez az, amit a törvény és a próféták kívánnak” /Máté 7,12, Csia Lajos/.

- A próféták példát mutatnak szenvedésben és türelemben:

*„Legyetek hosszútűrőek, testvéreim, az Úr megjelenéséig. Lám, a földműves is várakozik a föld drága termésére, hosszan tűr, míg megkapja a korai és késői esőt. Ti is legyetek hosszútűrőek, szilárdítsátok meg szíveteket, mert az Úr megjelenése már közel. Testvéreim, ne sóhajtozzatok egymás ellen, hogy ti ne jussatok ítélet alá. Íme a bíró az ajtó előtt áll. **Vegyetek abból példát testvéreim, hogy a próféták, kik az Úr nevében szóltak, hogyan szenvedték a gonoszt, és milyen hosszútűrők voltak.** Íme, boldogoknak mondjuk azokat, akik állhatatosak voltak. Jób állhatatosságáról hallottatok. Az Úrnak végét láttátok. Mert nagy irgalmú és könyörülő az Úr”* /Jakab 5,7-11, Csia Lajos/.

„Boldogok azok, akiket az igazságosságért üldöznek, mert övük a mennyek királyi uralma! Boldogok lesztek, még ha gyaláznak is titeket, ha énérettem üldöznek, és hazugul mindenféle rosszat mondanak majd ellenetek! Örüljétek, ujjongjatok ilyenkor, mert nagy a béretek a mennyekben! **Hiszen már a prófétákat is így üldözték, akik előttetek éltek!**” /Máté 5,10-12, Csia Lajos/.

„**Akik a Krisztus Jézusban istenfélelemmel akarnak élni, azokat mind üldözni fogják**” /2.Timóteus 3,12, Csia Lajos/.

- A prófétai elhívás a Krisztus által nekünk (ekklészia) ajándékozott öt szolgálati ajándék egyike, aminek célja az, hogy a kiválasztott szenteket Krisztus Testének megfelelő részébe integrálják (helyreillesszék, mint egy élő követ), és biztosítsák számukra az egészséges fejlődés, növekedés és működés lehetőségét, feltételeit. Eljuttatva őket (minket) Krisztus hitének és az istenfiúsággal járó kötelezettségek és jogok felismerésének egységére:

„**A Krisztus ajándékának mértékében minden egyesünk kapott kegyelmet... Ő volt az is, aki némelyeket apostolokul rendelt, némelyeket prófétáku, némelyeket örömhirdetőku, némelyeket pásztorokul és tanítóku a szentek helyreigazítására, kiszolgálás munkájára, a Krisztus testének (fel)építésére, míg csak mind el nem jutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, míg férfiaságunk bevezette nem lesz, s a Krisztussal való teljes beteltség korának mértékéig el nem jutunk, hogy ne legyünk tovább kiskorúak, kiket hullámok sodornak el, s a tanítás akármí szele találomra ide-oda hajt, úgy, ahogy azt az emberi szeszély és ravasz tévelygők fogásai diktálják, ellenkezőleg, igazságban élve, szeretetben járva, nőjünk bele minden ponton abba, aki a fej, a Krisztusba, kiből kiindulva az ízek összeillesztésével, a kölcsönös szolgáltatás mindenféle kapcsán át összekötöződve, amin minden egyes tag saját mértékében munkálkodik, végzi a test a test növekedését szeretetben saját felépítésére**” /Efézus 4,7.11-16, Csia Lajos/.

„**Mindegyikünknek pedig ugyanaz a kegyelem adatott a Krisztus ajándékának mértéke szerint... És Ő rendelte az apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat a szentek helyreállítására, a szolgálat végzésére és Krisztus testületének felépítésére, mígnem mindnyájan eljutunk a hit egységére és az istenfiúság felismerésére, érett férfikorra, a Krisztus teljességének felnőtt korú mértékére, hogy ne legyünk tovább kiskorúak, akiket ide-oda hímál és körbefogat a tanítás mindenféle szele olyan emberek szeszélye és ravaszkodása szerint, akik a félrevezetésből építenek rendszert. Ha pedig igazak vagyunk, szeretetben nőjünk mindenben Őbelé, aki a fej, a Krisztus, Aki által ízenként egybeszerkesztve összeáll a test, s az egészen megemésztett táplálék révén minden egyes rész a saját szabálya szerinti működéssel munkálja a test növekedését, annak épülésére szeretetben**” /Balázs Károly/.

„**Az egész írást Isten sugallta, s hasznos az a tanításra, meggyőzésre, helyreállításra, igazságosságban való nevelésre, hogy az Isten embere az eklésziába beilleszthető legyen (Isten embere tökéletes legyen), minden jó munkára felkészített**” /2.Timóteus 3,16-17, Csia Lajos/.

- A próféta olyan, mint egy kertész és mint egy építőmester (ebben is Istent követi). Továbbá a próféták az apostolokkal együtt alkotják Isten templomának alapját, aminek az alapköve és sarokköve maga Jézus Krisztus!

Jeremiás elhívása: „**Lásd, Én a mai napon népek és országok fölé rendellek, hogy gyomlálj és irts, pusztíts és rombolj, építs és plántálj (ültess)!**” /Jeremiás 1,10/.

„**...miután az apostolok és próféták fundamentumán Isten házává épültetek, melyben a szegletkő maga a Krisztus Jézus, kiben egymásba illesztve az egész épület szent templommá növekszik az Úrban, kiben Szellem által ti is együtt épültök Isten lakóhelyévé**” /Efézus 2,20-22, Csia Lajos/.

(Istennel kapcsolatban: Jeremiás 31,28; 45,4; János 15,1-2; Zsidókhoz írt levél 11,10; Szolgálókkal kapcsolatban: 1.Korintus 3,6-17; 1.Péter 2,4-9; Ézsaiás 28,16; Jelenések 21,14; Lukács 20,17-18; Zsoltárok 118,22; Efézus 2,20-22; 4,12; 2.Korintus 6,16)

- A próféta olyan, mint egy őrszem, aki egy minden fölé magasodó őrtoronyban lát el őrszolgálatot, és aki életével felel, ha nem figyelmezteti a rábízott embereket a közelgő halálos veszélyre, az ellenség közeledtére:

„És volt hét nap múlva – lett hozzám az Örökkévaló igéje, mondván: Ember fia! **Őrnek tettek meg Izraél háza számára:** majd hallasz igét szájamból, és intsd meg őket részemről. Mikor azt mondom a gonosznak: meg kell halnod, és nem intted meg, és nem beszéltél, elintve a gonoszt az ő gonosz útjáról, hogy éljen: ő mint gonosz bűnében fog meghalni, de vérét (lelkét, életét) kezdetől fogom követelni. Te pedig midőn megintted egy gonoszt, és nem tért meg gonoszságától és gonosz útjától, ő bűnében fog meghalni, te pedig megmentetted lelkedet. És mikor egy igaz elfordul igazságától és jogtalanságot követ el, én meg gáncot vetek eléje, akkor meg fog halni; mivel nem intted meg, vétkében hal meg, és nem maradnak emlékezetben az ő igaz tettei, amelyeket cselekedett, de vérét kezdetől fogom követelni. Te pedig – midőn őt megintted, az igazat, hogy ne vétkezzék az igaz, és ő nem vétkezett: életben fog maradni, mert megintted, te pedig megmentetted lelkedet” /Ezékiel 3,16-21, IMIT Biblia; további igék: Ezékiel 33,1-20; Ézsaiás 21,6.8; 62,6-7; Habakuk 2,1 (2-3); Jeremiás 6,27/.

- A próféták egyik legfontosabb feladata az, hogy az embereket közelebb vonják (vigyék) Istenhez.
- A próféták Isten „levélkihordó” emberei (Isten postásai).
- A próféták feladata az üzenet eljuttatása a címzethez vagy címzettekhez.
- A próféta nem felelős azért, hogy a címzett elfogadja-e a helyesen (jól, megfelelően, Isten terve szerint) átadott üzenetet (levelet), és engedelmeskedik-e az abban foglaltaknak.
- Azt szoktuk mondani, hogy az egyik legnagyobb hiba, amit egy próféta elkövethet, az az üzenet (levél) ráerőszakolása a címzetre.

Ha ilyen esettel találkozunk, nyugodtan utasítsuk el a „prófétát”, de az üzenetet tüzetesen vizsgáljuk meg! Ami az erőszakot illeti, Istennek nincs ilyen szokása, mivel tiszteletben tartja minden ember akaratát, amelyen nem követ el erőszakot. Viszont van valaki, aki akár erőszak árán is kész a saját gonosz akaratát ránk erőltetni, ő a Sátán. Mindenki, aki így tesz, a Sátán munkáját végzi, és így az ő munkatársává válik. Vigyázzunk erre!

- Egy másik hiba, amit a próféták elkövethetnek, a „Jónás szindróma”.

Jónás könyvéből úgy tűnik, hogy neki fontosabb volt az igazság (üzenet, levél), amit Istentől kapott, és hirdetni kellett a Ninivében élőknek, mint a ninivei emberek lelke/élete, vagyis a megmenekülésük az ítélettől. Fontosabb volt az üzenet tartalma, mint a címzett, akinek az szólt, és akiért el lett küldve. Fontosabb volt az üzenet és annak beteljesedése – mert ez igazolja a próféta hitelességét és az üzenet Istentől való származását –, mint a címzett(ek), aki(k)nek az üzenet szólt (Jónás 1,1-3; 3,10; 4,1-4). Az „üzenet” mindig a címzettért van, ezért a címzettek (emberek) lelke fontosabb, mint a nekik címzett üzenet. Ha ezt az üzenetet (levelet) nem tudja a próféta Isten Szellemével összhangban, bölcsességgel, irgalommal és szeretettel (-ben) átadni, akkor a Szent Szellem az üzeneten keresztül nem tud isteni életet átadni, közvetíteni a címzett(ek)nek. Ha a próféta nem veszi figyelembe mindezeket, és nem egyenes szívvel adja át az üzenetet (levelet) – akármennyire helyes és igaz is legyen az –, akkor az csak olyan „betű” lesz, amelyik megöli a címzettet, ahelyett, hogy olyan Szellem(mel teljes) lenne, amelyik (Aki) isteni étellel tölti el (2.Korintus 3,6-9; Róma 2,29; 7,6). A Szent Szellem és a szeretet nélküli üzenetben a halál szelleme (hat) munkálkodik, aki fullánkján át a bűn(tudat) mérgét fecskendezi áldozataiba, és aki az erejét a törvény(követelése)iből meríti (a törvényt használja fel ellenünk), hogy vádoljon, kárhoztasson és megöljön (1.Korintus 15,55-56). A helyesen átadott üzenetre jó példa Jézus beszélgetése a szamáriai asszonnyal Szikemben, Jákób kútjánál. Jézus az asszony szívében lévő való(igaz)ságot bölcsen és szelíden tárta fel (nem mások előtt!!!), hogy mindez az asszonyért munkálkodhasson. Ha „csak az igazságot” mondja el neki, akkor az asszony ezt rossz néven vehette volna, és megsértődésével bezárja szívét Isten helyreállító és megmentő munkája előtt. A szeretet szellemében átadott üzenet(ek) irgalmat, kegyelmet

hordoznak, hogy megszabadítsák az alázatos és bűnbánó embereket (lásd még a házasságtörő nő esetét is: János 8,1-11). **Viszont vannak, akiknek nem lehet szelíden átadni üzenetet, mert Isten munkájának ellenségei, és akadályozzák az embereket abban, hogy Isten királyságába belépjenek. Igen, ők a farizeusok, a vallásos emberek, akiknek kemény a szívük.** Jézus nem bánt velük kesztyűs kézzel, mert a sziklához kalapács kell (Jeremiás 23,29). Kíméletlenül ostromozta őket, hogy kemény szívük bűnbánatra juthasson, és megkövesedett (ige- és istenellenes) elméleteik fellegvárai ledőljenek (2.Korintus 10,2-3.4-5.6-11). Pál erről beszél a rómaiaknak is:

*„Helyes. Hitetlenség az oka, hogy kitörték őket, téged pedig a hit tart egyenesen. Ne jártasd eszed a magas dolgokon, hanem félj. Ha az Isten a természetes ágakat nem kímélte, téged sem fog megkímélni. **Tekints azért Isten jóságos és szigorú voltára, az elesőkkel szemben Isten szigorúságára, veled szemben jóságos voltára, ha ugyan a jóságosságánál megmaradsz, egyébként téged is kivágnak**” /Róma 11,20-22, Csia Lajos/.*

„Mert ha hús(test)ben járunk is, nem a hús(testi) módszerekkel viselünk harcot. Mert a mi hadászati eszközeink (harcviseelésünk fegyverei) nem a hús(test)től valók. Ellenkezőleg! Isten által hatnak, és arra képesek, hogy erődítményeket romboljanak le, és okoskodásokat bontsanak le, és minden fellegvárat, amely az istenismeret honfoglalásának (hódító hadjáratának) ellenáll, sőt foglyul ejtenek minden ellenséges (idegen) gondolatot, hogy Krisztusnak engedelmesséjék (rabszolgájává legyen)” /2.Korintus 10,3-5, D.Zs. magyarázó fordítás/.

„Mi az erős, Istentől kapott eszközeinket használjuk arra, hogy szétzúzzunk hibbant filozófiákat, és ledöntsük az Isten igazsága ellen emelt korlátokat, hogy minden szabad gondolatot, érzelmet, és indítékot egy Krisztus által formált életvitelben illesszünk össze” /2.Korintus 10,4-5, The Message/.

„Igaz, hogy hétköznapi emberi lény vagyok, de nem emberi elgondolások és módszerek segítségével nyerem meg csatáimat. Isten hatalmas fegyvereit használom, nem emberek által készíttettek, s ezekkel döntöm le az ördög erősségeit. Ezek a fegyverek képesek lerombolni minden Isten ellen felhozott büszke okoskodást, és minden olyan falat, amely megakadályozná az embereket abban, hogy megtalálják Istent. Ezekkel a fegyverekkel lázadókat tudok elfogni, és vissza tudom hozni őket Istenhez, és olyan emberekké tudom őket változtatni, akiknek szíve vágya, hogy Krisztusnak engedelmesséjének. (E fegyverek lerombolhatnak minden büszke, Isten-ellenes érvet és minden falat, amely elválasztja az embereket Istentől. E fegyverekkel foglyul ejtethetem a lázadókat, és visszahozhatom őket Istenhez, és olyan emberekké változtathatom őket, akiknek szíve vágya, hogy Krisztusnak engedelmesséjének)” /2.Korintus 10,3-5 Living Bible/.

„Mert igaz, hogy ebben a világban élünk, de nem úgy harcolunk, ahogyan az emberek szoktak. A mi fegyvereink különböznek a közönséges fegyverektől! Ezekben Isten ereje működik! Le tudunk rombolni velük minden büszke erődítményt, amit az ellenség azért épített, hogy Isten megismerését akadályozza. Igen, lerombolunk minden emberi okoskodást és vitatkozást, és foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmesséjének a Krisztusnak” /2.Korintus 10,3-5 Egyszerű fordítás – TBL/.

- A próféták egyik legfontosabb feladata a népért, az emberekért való közbenjárás („a részbe állni”). Ami által mintegy védőfalat vonnak köréjük, hogy az ellenséggel szemben az Úr (ítéletének) napján helytállhassanak. (Ezékiel 13,5 és az egész fejezet!; 22,30; Ézsaiás 62,6-7; Efézus 6,10-11.13; Mózes és Fineás ezt tette: Zsoltárok 106,23 Mózes; 106,30 Fineás). Ugyanitt szólunk a hamisprófétákról is, akik nem ezt teszik (Jeremiás 14,13-16; 23,9-40; 27,9.14-18; 28. fejezet; 29,1.8-9.20-32; 5,31; 6,13-14; Jeremiás siralmi 2,14; Ezékiel 22,25.28; 14,1-11).

*„Eljutott hozzám az Örökkévaló (Jahve) következő szózata: Emberfia, prófétáld Izráel prófétáiról, akik prófétálgatnak. Mondd meg a saját szívéből való prófétáknak: halljátok az Örökkévaló (Jahve) szózatát: Így szól az Úr, az Örökkévaló (Jahve): Jaj azoknak az aljas prófétáknak, akik kijelentéseikben saját szellemüket követik, minthogy nem is volt látomásuk. Mint rókák a romokban, olyanok a prófétáid, Izráel. **Nem álltak a rések elé, hogy védőfalat vontak volna Izráel nemzettsége köré, hogy megállhassa a harcot az Örökkévaló (Jahveh) ítélete napján.** Hamisságot és hazug jóslatot hirdettek azok, akik mondogatták:*

„Így szól az Örökkévaló (Jahve)”, holott az Örökkévaló (Jahve) nem is küldte őket, s még biztatnak a jóslat teljesedésével. Ezért így szól az Úr, az Örökkévaló (Jahve): Amiért hamisságot beszéltek, s hazugságot hirdettetek, azért én ellenetek fordulok, úgymond az Úr, az Örökkévaló (Jahve). Keményen sújtom azokat a prófétákat, akik hamisságot hirdetnek, és hazugságot jósolgatnak. Népem tanácsában nem foglalnak helyet. Izráel nemzetségének jegyzékébe nem veszik fel őket, s Izráel földjére nem jutnak el. Így megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, az Örökkévaló (Jahve). Amiért megtevesztették népemet, midőn békességet hirdettek neki, holott nincs béke, a nép légvárat épített magának, s ők ezt mázzal vonták be, ezért mondd meg ezeknek a könnyelmű mázolóknak: légváruk össze fog omlani. Jön majd egy záporosó, mire ők, mint jégdarabok, széthullanak, mint akiket a szélvihar vert széjjel, s ha majd összedőlt a fal, nemde, azt kérdik majd tőlük: hol van hát a máz, mellyel vakoltatok? Mert így szól az Úr, az Örökkévaló (Jahve): mint szélvihar széjjelverek felháborodásomban, záporosót ereszték meg haragomban, s jégdarabokat hullatok reájuk pusztításukra. Lerombolom a falat, melyet könnyelműen mázoltak, a földdel teszem egyenlővé, úgyhogy látni lehet az alapját, s amikor összeomlik, őket maga alá temeti – hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Örökkévaló (Jahve). Így kitöltöm haragomat a falon és azokon, kik könnyelműen mázolták, s akkor majd azt mondják róluk: oda van a fal, s oda vannak azok, akik mázolták, azaz: Izráel prófétái, akik Jeruzsálem felől prófétálgattak, s akik békességet hirdettek, holott nincs béke, úgymond az Úr, az Örökkévaló (Jahve). De fordítsd csak figyelmedet, emberfia, néped lányaira is, akik saját szívük szerint prófétálgatnak, s prófétálj felőlük. Mondd meg: így szól az Úr, az Örökkévaló (Jahve): jaj azoknak, kik párnácskákat varrogatnak bármilyen kézcuklóra, s fátlyat készítenek akármilyen természetűnek fejére, hogy emberekre vadásszanak. – Ti népem embereire vadásztok, hogy ezekből fenntartsátok magatokat. De még meg is szentségtelenítetek engem népem előtt néhány marok árpáért, néhány morzsáért, midőn halált jósoltok azoknak, kiknek nem kell meghalniok, s életet ígérték azoknak, kik nem maradnak életben, midőn hazudoztok a hazugságra hallgató népemnek. Ezért így szól az Úr, az Örökkévaló (Jahve): ime, én párnácskáitok ellen fordulok, melyekkel ti az emberekre, mint szárnyasokra vadásztok. Leszaggatom azokat karjaitokról, s szabadon bocsátom az embereket, kikre ti, mint szárnyasokra vadásztok. Leszaggatom fátlyaitokat, s megszabadítom népemet kezetekből, hogy ne szolgáljon nektek préda gyanánt, s megtudjátok, hogy én vagyok az Örökkévaló (Jahve). Amiért megszorítottátok hazugságaitokkal az igazságosnak szívét, holott én nem akartam megbúsítani, s fokoztatók a gonosznak makacsságát, hogy ne térjen meg gonosz útjáról, hanem így hirdettetek neki életet, ezért nem fogtok többé hamisságot hirdetni, s nem fogtok többé jósolgatni, mert megszabadítom népemet hatalmaskodásotoktól, s megtudjátok, hogy én vagyok az Örökkévaló (Jahve).” /Ezékiel 13,1-23, Dr. Frenkel Bernát/.

Ugyanez a fejezet egy másik fordításban: „És lett hozzám az Örökkévaló igéje, mondván: Ember fia, prófétálj Izráel prófétáiról, akik prófétálnak, és mondd a saját szívékből való prófétáknak: halljátok az Örökkévaló igéjét. Így szól az Úr, az Örökkévaló: jaj az aljas próféták fölött, akik saját szellemük után járnak, és aszerint, amit nem láttak. Mint rókák a romokban, olyanok a te prófétáid, Izráel. **Nem hágtatok a résekbe, hogy falat vontatok volna Izráel háza körül, megállva a harcban, az Örökkévaló napján.** Hamisságot láttak és hazug jóslatot, akik azt mondták: Úgymond az Örökkévaló, holott az Örökkévaló nem küldte őket, és biztatnak az ige teljesedésével. Nemde, hamis látomást láttatok, és hazug jóslatot mondtatok, midőn mondtatok: Úgymond az Örökkévaló, holott én nem szóltam. Azért így szól az Úr, az Örökkévaló: Mivelhogy hamisságot beszéltek, és hazugságot láttatok, azért ime én ellenetek fordulok, úgymond az Úr, az Örökkévaló. És kezem lesz azon próféták ellen, akik hamisságot látnak, és hazugságot jósolnak: népem tanácsában nem lesznek, és Izráel házának jegyzékébe nem jegyeztetek, és Izráel földjére nem jutnak be; hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, az Örökkévaló. Csakis mivelhogy megtevesztették népemet, mondván: béke! És nincsen béke; ő rekeszfalat épít, és ők azt bevakolják mázzal. Szólj a mázzal vakolókhöz, hogy le fog dőlni; lesz áradó eső és ti, jégkövek, hullani fogtok, és viharok szele ki fog törni! És ime bedől a fal; nemde azt mondják nektek: hol a vakolás, amit vakoltatok? Azért így szól az Úr, az Örökkévaló: kitöretem viharok szelét hevemben, és áradó eső lesz haragomban, és jégkövek hévvel végpusztulásra. És lerombolom a falat, melyet mázzal vakoltatok be, és a földhöz éretem, hogy föltáruljon alapja; le fog dőlni, és ti elpusztultok benne, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Örökkévaló.

És elvégzem haragomat a falon és azokon, kik mázzal bevakolták; és azt mondom nektek: nincs a fal, és nincsenek akik bevakolták. Izraél prófétái, akik Jeruzsálemről prófétáltak, és láttak neki béke-látomást, holott nincs béke, úgymond az Úr, az Örökkévaló. Te pedig, ember fia, fordítsd arcodat néped leányaihoz, akik saját szívükből prófétálgodnak, és prófétálj róluk. És szólj: Így szól az Úr, az Örökkévaló: jaj azoknak, akik párnákat varrogatnak minden kézcsuklóra, és kendőket készítenek minden termet fejére, hogy lelkeket vadásszanak. Vajon népem lelkeit vadásszátok-e, és magatoknak a lelkeit életben tartjátok-e? Megszentségtelenítettetek engem népemmel néhány marok árpáért, néhány darab kenyérért, hogy lelkeket öljetek, amelyeknek nem kellene meghalniok, és hogy életben tartsatok lelkeket, melyeknek nem kellene élniök, amidőn hazudoztatok a hazugságra hallgató népemnek. Azért így szól az Úr, az Örökkévaló: Ime én fordulok párnáitok ellen, amelyekkel a lelkeket, mint szárnyasokat vadásszátok, és leszaggatom azokat karjaitokról; és elbocsátom a lelkeket, amely lelkeket ti vadásztok, mint szárnyasokat. És leszaggatom kendőiteket, és megmentem népemet kezetekből, és nem lesznek többé kezetekben vadászatra; és megtudjátok, hogy én vagyok az Örökkévaló. Mivelhogy hazugul bántalmaztátok az igaznak szívét, holott én nem búsítottam meg, és megerősítettetek a gonosznak kezeit, hogy ne térjen meg gonosz útjáról, úgyhogy életben maradna. Azért hamisságot nem fogtok látni, és jóslatot nem fogtok jósolni többé; és megmentem népemet kezetekből, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Örökkévaló. /IMIT Biblia/

„Kerestem köztük olyan embert, ki falat emelne, és helyt állna énelőttem a résben az országért, hogy el ne pusztítsam – de nem találtam!” /Ezékiel 22,30, Káldi György katolikus fordítás 1934/.

„Falaidra, Jeruzsálem, öröket állítottam, sem éjjel, sem nappal nem hallgathatnak. Ti, akik az Urat emlékeztetitek, sose nyugodhattok. Ne hagyjatok nyugtot neki, míg Jeruzsálemet föl nem építi, és dicsőségessé nem teszi a földön” /Ézsaiás 62,6-7, Katolikus fordítás 1973/.

„Öltsétek fel az Isten teljes fegyverzetét, hogy hatalmatok legyen megállni a vádló fogásaival szemben... Ezért vegyétek fel az Isten teljes fegyverzetét, **hogy ama rossz napon képesek legyetek ellenállni, és miután minden munkátokat elvégeztétek, megállni**” /Efézus 6,11.13, Csia Lajos/.

„Öltsétek magatokra az Isten összefegyverzetét, amely képessé tesz titeket megállni a Rágalmazó hadicseseivel szemben... **Ezért hát vegyétek fel az Isten összefegyverzetét, s hozzatok meg minden intézkedést, hogy képesek legyetek ellenállni és helytállni ama gonosz napon**” /Balázs Károly/.

Tehát az álpróféták a nép által remélt vágyakat erősítették meg egy „így szól az Úr” kezdetű hazugsággal. Vagy, egy mai (reklám) szlogennel kifejezve: „szárnyakat adtak vágyaiknak”, amivel ugyanúgy zuhantak le, mint a görög mondavilág szárnyalni akaró embere, Ikarosz.

Tehát a fal, amit a nép épített, a következő alkotóelemekből állt:

- Hamis remény,
- Hamis hit,
- Hamis (el)bizakodás,
- Hamis biztonság(érzet),
- Hamis megvallás(ok), vallástétel,
- Hamis békesség,
- Szentség nélküli hamis vallásosság (körülmetéletlen szív).

Az álpróféták vakolata a következő alkotóelemekből állt:

- Hamis ígérek, amiket nem Isten mondott, hanem a saját szívükből és szellemükből merítettek (Ezékiel 13,6-7),
- Előnyökért (pénzért, hatalomért, kenyérért) adott hamis biztatás (Ezékiel 13,19),
- Hamis vigasztalás, bátorítás,
- Hamis békesség ígérete (Ezékiel 13,10.16),
- A saját tisztátalan (szentségtelen) szívükből felszálló gondolatok (Ezékiel 13,17),

- Az igazakat, akik az igazságot kimondják, halállal fenyegetik meg (Ezékiel 13,19.22),
- A gonoszokat, akik az álpróféták hazug jóslatait papagájként csivitelik, életbenmaradással bátorítják (Ezékiel 13,18-19.22),
- A hamis próféták bátorítják, és nem intik meg a bűnösöket, pedig ezzel megmenthetnék őket.

„Prófétáid hamisat és ízetlent láttak számodra. **S nem tárták fel bűnödöt, hogy visszahozzák foglyaidat; de láttak számodra hamis jóslatokat és elcsábítást**” /Jeremiás Siralmi 2,14, IMIT Biblia/.

„Amit a te prófétáid neked jósoltak, csalárdság volt és balgaság; **nem tárták fel gonoszágodat, hogy bűnbánatra indítsanak téged, hanem hamis jövendöléseket láttak neked, eltaszítatásodra**” /Káldi György katolikus fordítás 1934/.

„Prófétáid hiábavaló látomásokkal ámitottak téged! **Nem leplezték le bűnödöt, hogy fordítsanak sorsodon, hanem hiábavaló látomásokkal vezettek félre téged**” /Protestáns fordítás/.

„De ha tanácsomban álltak (a próféták), akkor **hallassák szavaimat a népeimmel, és térítsék meg őket rossz útjukról és cselekedeteik rosszásától**” /Jeremiás 23,22, IMIT Biblia/.

„Ha részt vettek volna az én tanácsomban, és az én igéimet adták volna tudtára népemnek: akkor én bizonyára eltérítettem volna őket rossz útjukról és igen gonosz szándékaiktól.” (A héber szerint a vers második fele így szól: „Akkor ők visszatérítették volna őket (= a népet) rossz útjukról – és gonosz cselekedeteiktől”.) /Káldi György katolikus fordítás 1934./

„Ha közel álltak volna hozzám, akkor az én igéimet hirdették volna népemnek, megtérítették volna őket gonosz útjukról és gaztetteikből” /Protestáns fordítás/.

„Testvéreim! **Ha valakit rajta érnek valamely elesésen, az olyant ti, szellemiek, szelídség szellemével igazítsátok helyre.** De tartsd magadon a szemedet, hogy te ne juss szintén kísértésbe” /Galata 6,1, Csia Lajos/.

„Testvérek, ha egy embert valami botlás (bűnbe esés) rajta kaptok, ti, akik szellemiek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet a szelídségnek szellemében, ügyelve magatokra, nehogy ti is kísértésbe essetek (megpróbáltatásba jussatok)” /Vida Sándor/.

„Testvérek, ha netán rajtakapnátok egy embert valamely felségsértésen, ti, a szellemiek, hozzátok rendbe az ilyent a szelídség szellemében, ügyelve magatokra, nehogy ti is megpróbáltassatok” /Balázs Károly/.

„Testvéreim, ha közületek valaki eltévelyedik az igazságtól, és ha valaki megtéríti őt, **tudjátok meg, hogy aki vétkezőt térített meg a tévelygés útjáról, lelket fog kimenteni a halálból, és vétkek tömegét leplezi el**” /Jakab 5,19-20, Csia Lajos/.

„Testvéreim, ha valaki közületek eltéved (letér) az igazságtól, és visszafordítja valaki, az tudja meg, hogy aki visszatéríti (visszafordítja) a vétkest tévelygő útjáról, megmenti annak lelkét a halálból, és betakarja a vétkek sokaságát (fátylat borít a vétkek sokaságára)” /Vida Sándor/.

- A próféta (pl. Jeremiás) a nép megvizsgálója.

„**Vizsgálóvá tettelek népemben, őrtoronnyá, hogy megtudjad és vizsgáljad útjukat.** Valamennyien pártoskodó pártütők, rágalmazva járók, réz és vas, valamennyien elvetemültek ők. Átizzott a fűvő a tüztől, elfogyott az ólom; hiába olvasztottak meg olvasztottak, de a rosszak nem szakítottak ki. Megvetett ezüstnek nevezték őket, mert megvetette őket az Örökkévaló (Jahve)” /Jeremiás 6,27-30, IMIT Biblia/.

- A próféta feladata Istenhez vezető utat készíteni az emberek számára, és az emberekhez vezető utat készíteni Isten számára (pl.: Bemertő János).

„És Zakariás, az apa, betelt Szent Szellemmel és prófétált (jövendölt), ezt mondta: ... téged meg, kisfiú, **a Legmagasztosabb prófétájának fognak hívni, mert előtte mégy, az Úr színe előtt, hogy előkészítsd útjait, hogy az üdvösség ismeretét add az Ő népének, (ami) a bűnök (vétkes) bocsánatában (van), Istenünk**

könyörülő irgalma által, mellyel meglátogatott minket a felkelő fény (Napkelet) a magasságból, hogy ráragyogjon azokra (világítson azoknak), akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, hogy lábainkat a békesség útjára irányítsa. A kisfiú pedig növekedett és erősödött szellemben, és a pusztában volt addig a napig, amíg bemutatkozott Izrael népének (nyilvánosan föl nem lépett)” /Lukács 1,67.76-80, Vida Sándor/.

„És elment a Jordán egész környékére, **hirdette a megtérést (gondolkodás megváltoz(tat)ását), bemeitést a bűnök bocsánatára**, ahogyan meg van írva Ézsaiás prófeta szavainak könyv(tekercs)ében: **Segélykiáltó hangja a pusztában, készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé az Ő ösvényeit, minden szakadékot töltsétek fel, és minden hegyet és halmot hordjatok el, és ami görbe, egyenessé lesz, és a göröngvösök simákká lesznek**. És meglátja minden (hús)test az Isten szabadítását (megmentését, üdvösségét)” /Lukács 3,3-6, Vida Sándor; idézet Ézsaiás 40,3-5-ből/.

„És szól egy szó: **Töltsétek, töltsétek, készítsétek az utat, vegyetek el minden botránkozást népem útjáról**” /Ézsaiás 57,14/.

Jézus szavai Bemerítő (Baptizáló) János küldötteihez a messiási megbízatásával kapcsolatban: „És válaszul ezt mondta nekik: menjetek el, (és) vigyétek hírül Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok, (hogy a) vakok újra látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, és süketnémák hallanak, halottak életre kelnek, koldusszegényeknek az evangéliumot hirdetik, **és boldog (az), aki bennem meg nem botránkozik**. Amikor pedig elmentek János hírvivő követei, elkezdett beszélni a tömegnek Jánosról: mit mentetek ki megnézni a pusztába? Széltől hajladozó nádszálat? Vagy mit mentetek ki látni? Finom, puha, előkelő ruhákba öltözött embert? Nézzétek, akik pompás (előkelő) ruhában és a kényelemben élnek, a királyi palotákban vannak. Hát mit mentetek ki látni? prófétát? igen, mondom nektek, prófétánál is többet. **Ez az, akiről meg van írva: lám, elküldöm hírvivő követemet (angyalomat) előtted, aki rendbe hozza előtted az utadat, mert mondom nektek, senki sincs nagyobb az asszonyok szülöttei között Bemerítő Jánosnál**, de aki a legkisebb az Isten Királyságában, nagyobb nála, és a nép mind, akik hallgatták, (még) a vámszedők is, igazat adtak Istennek, bemeitkeztek János bemeitésével, a farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten szándékát semmibe vették (elvetették) magukra nézve, nem méitkeztek be általa” /Lukács 7,24-30, Vida Sándor/.

- A prófeta Isten szája, aki Isten előtt áll, és értékes dolgokat beszél.

„Ha visszatérsz, visszatérni engedlek, hogy előttem állj, és ha kibontod a becseszt a hitványból, **mintegy szájam lesz**; térjenek ők tehozzád, de te ne térj őhozzájuk” /Jeremiás 15,19, IMIT Biblia/.

- A próféták az Úr titkait jelentik ki, hogy Isten az elküldött szaván keresztül cselekedhessen a földön.

„Az én Uram, az Úr, semmit sem tesz addig, míg titkát ki nem jelenti szolgálóinak, a prófétáknak” /Ámosz 3,7, Protestáns fordítás/.

„Mert ahogyan az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyert az éhezőnek, ilyen lesz az én ígém (rhéma!) is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen (dolgavégezetlenül), hanem véghez viszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem” /Ézsaiás 55,10-11, Protestáns fordítás/.

- Az igazi prófeciák – amelyek ígétet is tartalmaznak – egymáshoz kapcsolódnak, egymást magyarázzák vagy kiegészítik. Olyan darabjai az igazságnak – amit Isten aktuálisan ki akar jelenteni –, amelyeket a megfelelő (vagy másik) darabhoz és egymáshoz illetve összeáll egy teljes kép, ami világos és érthető, nem pedig homályos és zagyva, amelyiknek se füle, se farka. A megtévesztéstől (sötétségtől) csak egyvalami – pontosabban valaki – őrizhet és menthet meg bennünket: Jézus Krisztus. Ő az igazság fénye, ezért hozzá kell szorosan simulni, és az Ő jelenlétében minden sötétség lelepleződik, és fejvesztve elmenekül.

- Az igazi és érett próféták nem hangoztatják magukról úton-útfélen, hogy ők próféták, és nem is adnak választ azoknak a kíváncsiskodó kérdezősködőknek, akik a következő kérdést feszegetik: „Mi az

elhívásod, mi a szolgálatod?” Az érett próféták a szolgálatuk gyümölcseiből ismerhetők fel, mint ahogyan az éretlenek és a hamisak is annak éretlenségéről vagy romlottságáról. Jézus is erről tanít bennünket:

„Óvakodjatok (őrizkedjetek) az ál- (látszat, hazug) prófétáktól, akik a bárányok bőrében (báránykülsőben) jönnek hozzátok, belül azonban ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismertek rájuk. Szednek-e tövisbokorról szőlőt, vagy bogáncskóróról fügét? Így minden jó fa (eszményi) szép gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig nyomorúságos gyümölcsöt terem. A jó fa nem hozhat nyomorúságos gyümölcsöt, sem a romlott fa (eszményi) szép gyümölcsöt. Minden fát, amely (netán) nem terem (eszményi) szép gyümölcsöt, kivágnak és tűzbe dobnak (vetnek, hajítanak). Tehát gyümölcseikről ismertek rájuk. Nem mindenki, aki mondja nekem: Uram, Uram! megy be az Egek (Istenének) Királyságába, hanem aki megteszi égi Atyám akaratát” /Máté 7,15-21, Vida Sándor/.

„Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában mennek hozzátok, de belül ragadozó farkasok! Gyümölcseikről ismeritek fel őket. Vajon szednek-e tövisbokorról szőlőt és a tüskéről fügét? Így hát minden jó fa nemes gyümölcsöket terem, s minden hitvány fa rossz gyümölcsöket terem. Jó fa nem képes rossz gyümölcsöket teremni, sem hitvány fa nem teremhet nemes gyümölcsöket. Kivágnak, és tűzre vetnek minden fát, mely nem terem nemes gyümölcsöt. Tehát gyümölcseikről ismeritek fel azokat is. Nem mindenki fog a mennyek királyságába bemenni, aki nekem azt mondja: Uram, Uram! Csak, aki mennybéli Atyám akaratát teszi” /Csia Lajos/.

„mert nem kitűnő fa az olyan, amely rothadt gyümölcsöt terem, viszont olyan rothadt fa sincs, amely eszményi (kitűnő) gyümölcsöt hoz. Minden (élő)fát ugyanis a saját gyümölcséről lehet megismerni (ismernek fel), mert nem szednek tövisről fügét, csipkebokorról sem szüretelnek szőlőt. A jó ember a szívének jó kincséből hozza elő a jót, és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt, mert a szív túlteltségéből szól a szája. Miért hívtok pedig engem (úgy): Uram, Uram, ha nem teszitek (meg), ami(ke)t mondok?” /Lukács 6,43-46, Vida Sándor/.

„Mert nincsen nemes fa, mely romlott gyümölcsöt teremne, meg romlott fa sincsen, mely nemes gyümölcsöt teremne. Hiszen minden egyes fát a maga gyümölcséről lehet felismerni. Mert a tövisről nem szednek fügét, sem a csipkebokorról szőlőfürtöket. A jó ember szívének jó kincséből hoz elő jót, és a rossz a rosszból hozza elő a rosszat. Mert a száj azt beszél, amitől túlárad a szív. Miért hívtok így engem: Uram, Uram! Ha nem teszitek meg, amit mondok?” /Csia Lajos/.

Jézus saját magára is alkalmazza ezt az alapelvet: „Ha nem az én Atyám dolgait (munkáit) teszem, ne higgyetek nekem, ha pedig megteszem, ha nekem nem is hisztek, higgyetek a munkáknak, hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy bennem van az Atya, és én az Atyában” /János 10,38-39, Vida Sándor/.

„Ha nem Atyámnak a munkáit végzem, ne higgyetek nekem. De ha azokat teszem, még ha nekem nem is hisztek, higgyetek a tetteknek, hogy felismerhessétek és tudhassátok, hogy bennem az Atya van, és én az Atyában” /Csia Lajos/.

Egy jó példát is felhozunk Isten irgalmára, helyreállító kegyelmére, amelyet Joel Osteen könyvéből idézünk:

„Egy nagy amerikai egyház lelkésze sajnálatos módon letért az útról, és olyan rossz döntést hozott, ami leköszönését vonta maga után. Széthullott a családja, és elhagyta a lelkészi pályát. Szomorú helyzet volt. Kívülről nézve úgy tűnt, sivár jövő vár rá. Eltelt sok év, és a pap igyekezett ismét összeszedni magát. Még mindig afelé húzta a szíve, hogy az embereket szolgálja, ezért úgy döntött, hittérítőknak fog segíteni Dél-Amerikában. Amíg Brazíliában volt, meglátogatott egy kicsi templomot. Amikor a pappal találkozott, valami nagyon különös dolog történt. A brazil lelképásztor megdöbben, majd sírásban tört ki. Megszorította az amerikai kezét, és portugálul kezdett imádkozni. Az ima alatt az amerikai úgy érezte, valami szokatlan jelenlét burkolja be, csaknem úgy, mintha meleg parázs tisztítaná meg a sebtől és fájdalomtól. Ezt mondta: „Sok-sok év után először éreztem, hogy képes vagyok elengedni a múltat. Tökéletesen szabadnak és gyógyultnak érzem magam.” Az ima végén az amerikai megkérdezte a

tolmácsától: „Ki ez a férfi? És miért imádkozott értem így?” A brazil lelkész ezt válaszolta a tolmács közvetítésével: „Húsz évvel ezelőtt, imádkozás közben hirtelen megláttam az ön arcát. Isten így szólt hozzám: »Egy napon gyógyuláshoz és fölépüléshez segíted majd ezt az embert.« Ma van az a nap, és ön az az ember.”

A történet igazából megdöbbentő része a következő. Húsz évvel az eseményt megelőzően az amerikai még csak keresztény sem volt, nemhogy lelkész. Egyáltalán nem szolgálta Istent. Isten azonban már az első sor leírása előtt ismeri a történet végét. Húsz évvel korábban látomást küldött egy ember szívébe, amiben egy másik ember szerepelt, majd két évtizeden át mindkettejük életében úgy tervezte meg az eseményeket, hogy azon a helyen, abban a kis brazil templomban találkozzanak, hogy az egyikük láthassa álma beteljesülését, a másikuk pedig megerősödhessen Isten szeretete és megbocsátása irányában.”¹¹

Összefoglalásképpen egy fontos kérdést kell feltennünk minden próféciával és prófétával kapcsolatban:

- Amit (akit) hallottam és /vagy láttam, az közelebb visz-e Istenhez, vagy inkább elválaszt Tőle?
- Amit (akit) hallottam és /vagy láttam, tiszta-e, jól érthető-e, a magyarázata igei-e, nem homályos-e?

Isten nem beszél homályosan, érthetetlenül és zagyván. Akitől ilyen üzenetek származnak, azt úgy hívják, hogy „Diabolosz”, vagyis: „ÁTDOBÓ”. A görög szó szó szerinti jelentése arra utal, hogy gáncsot akar vetni, mindent össze akar zavarni, keverni, dobálni mind a világban, mind az egyénben, ott, ahol a nagy ELRENDEZŐ (Isten) végzi munkáját. Vagyis ő a nagy „átverés” értelmi szerzője, a nagy „Csaló”.

„Ha az egyház nem hallgat saját prófétáira, abban a megaláztatásban lesz része, hogy a tévelygésben élőkől és a pogányoktól kell majd tanulnia” (William DeArteaga).

Jézus mondja a zsidóknak a Jeruzsálemi templomban: **„Én az Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem, majd ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok”** /János 5,43, Vida Sándor/.

Jézus mondja a szadduceusoknak: **„Jézus (ezt) mondta nekik: nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát? Isten nem a halottak Istene, hanem az élőké. Ti tehát nagyon tévedtek”** /Márk 12,24.27, Vida Sándor/.

„Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Josáfát (király), és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az Úrban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok!” /2.Krónika 20,20, Protestáns fordítás/.

VI. Sátán szeretne megteveszteni minket a különféle szellemi korszakokkal, kinyilatkoztatásokkal és a Krisztusról való helyes ismerettel kapcsolatban

Mindezt úgy teszi, hogy az aktuálist kicseréli korábbira, a lényegest pedig nem túl lényegesre. Amikor az ördög ezt a módszert alkalmazza, akkor valójában nem hazudik közvetlenül, hanem csak fel akarja cserélni a dolgokat, ráadásul ezt ebben az esetben úgy teszi meg, hogy az Istentől származó éppen aktuális kinyilatkoztatásokról akarja elvonni a figyelmünket, régi, már nem aktuális kinyilatkoztatásokkal, mintha most inkább azok lennének aktuálisak.

Hadd támasszuk alá ezt egy megfelelő példával!

Tudjuk például, hogy a Biblia különféle korszakokat különböztet meg egymástól. Elég, ha csak két korszakra gondolunk: a törvény korszakára, (vagyis az Ószövetségre) és a kegyelem korszakára (vagyis az Újszövetségre). Egy adott nagy korszakon belül azonban előfordulhat még több kisebb korszak is. Például: Isten elhívta Nőét, Ábrahámot, Mózeset, Sámuel, Dávidot, stb. Ezek az emberek különféle korszakok nagy emberei voltak. Mindegyik korszak más-más jellemzővel bírt, de voltak közös jellemzői is ezeknek a korszakoknak, ilyen közös jellemzők voltak például a hit és az engedelmesség, hiszen ezekre

¹¹ Joel Osteen - Életigenlők könyve; 263-264. oldal

mindig szükség van. A mózesi korszak például a kivonulásról és a pusztai vándorlásról szól, a sámueli korszakot az isteni kinyilatkoztatások újbóli megjelenése jellemezte, a dávidi korszak pedig a harcról, Izrael helyreállításáról és az Isten dicsőítéséről szól. Természetesen ez a felsorolás nem teljes, de most csak szemléltetni szeretnénk valamit ebből a nagyon fontos igazságból, amit valószínűleg még nem értettünk meg igazán. Napjainkban is beszélhetünk korszakokról. Például: a reformáció, a metodizmus, a baptizmus, a pünkösdi mozgalom, a karizmatikus, a gyógyító, majd a hit mozgalom megjelenése, stb. Ezek mind-mind különféle korszakok (tisza szellemáramlatok – szelek) voltak. Isten mindegyik korszakban helyreállított egy-egy fontos szellemi igazságot, amely az évszázadok, vagy talán inkább majdnem évezredek során elhalványult. Természetesen most is egy fontos szellemi korszakban élünk, mégpedig a tanítás (az igazság helyreállításának) korszakában. Itt Európában (és Magyarországon) most mindenképpen a tanítói kenet kezdett nagyon erőteljesen működni. 2000 óta tapasztaljuk, hogy a Szent Szellem teljesen új megvilágításba helyezte és helyezi az Igét, mind a mai napig. Több testvérünk is beszámolt már ehhez hasonló átélésekről. Kinyitjuk a Bibliánkat, és már ott is vagyunk Isten szent jelenlétében, mégpedig a számunkra aktuálisan megelevenített, kinyilatkoztatott igén, vagyis a rhémán keresztül. A 90-es éveket inkább az Úr erős jelenlétét kísérő természetfeletti megnyilvánulások jellemezték, és azokban az időkben nagyobb hangsúlyt kapott az imádkozás és a dicsőítés. Természetesen most is imádkozunk és dicsőítünk, de a prioritásokat minden esetben a Szent Szellem határozza meg. Ez azt is jelenti, hogy nem imádkozhatunk akkor, amikor a Szent Szellem azt akarja, hogy a Bibliát tanulmányozzuk, nem hallgathatunk akkor, amikor éppen valakinek beszélünk kellene Isten királyságának dolgairól, stb. Vagyis: mindennek rendelt ideje (kairosz) van (Prédikátor 3,1-8). Vannak olyanok is, akik szinte belemenekülnek az imádkozásba vagy az evangélizálásba, csak meg ne kelljen térniük, és nehogy engedelmeskedniük kelljen. Természetesen olyan is van, hogy Isten valakiknek csak ezeket adta egész életre szóló feladatként, mi nem az ilyenekről szólunk most, az ilyeneket mindenkor örömmel ismerjük el, és nagyon hálásak vagyunk értük az Úrnak. A problémák sajnos abból adódnak, hogy egyre többen kezdik összecserélni a különféle korszakokat. Ez azokkal történhet meg, akiket valamilyen módon be tudott csapni a Sátán, és sajnos ma sok ilyen keresztény van. Vannak, akik a törvény uralma alatt élnek, holott most éppen a kegyelem idejében élünk. Vannak, akik pedig annyira csak a kegyelemmel vannak elfoglalva, hogy hallani sem akarnak Jézus szavairól, aki azt mondta: „*Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat*” (Máté 5,17).

Tudomásul kell vennünk, hogy mindent Isten határoz meg, így a különféle korszakokat is. Ne akarjunk tehát a 90-es évek áldásaiban élni akkor, amikor a Szent Szellem már régen nem azokra a dolgokra teszi a hangsúlyt, amelyek azokban az években voltak aktuálisak. Vannak, akik még mindig a reformáció korszakában élnek, bár az a számunkra is titok, hogy ezt miként tudják megtenni, hiszen a reformáció korszaka már rég elmúlt. Ennek ellenére bizonyos egyházak mégis minden évben megünneplik a reformációt, sőt szinte állandóan arról tanítanak, sütkérezni akarnak a valamikori nagy reformátorok fényében, és telve vannak büszkeséggel, hiszen „náluk van az igazság alapköve”. Az ilyen felekezetek híres püspökei és oszlopos tagjai észre sem veszik, hogy a reformációhoz valójában már semmi közük, az abban rejlő igazságokkal pedig tökéletesen szembehelyezték magukat. Hát nem döbbenetes ez a mi mai kereszténységnek nevezett édes gyermekünk?

Hadd jegyezzünk itt meg egy nagyon fontos igazságot!

Minden helyzet, minden tanítás, minden korszak, sőt minden, ami csak van, azért adatott, hogy ezek által egyre jobban megismerjük Krisztust. A Róma 8,28-ban többek közt ezért is olvassuk azt, hogy: „*Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden összedolgozik a javukra, miután az Isten előzetes terve szerint (való kifejlődésre) elhívottak*”. Valójában minden Krisztus, hiszen Ő minden, mindenkben. Amikor Isten tanítást ad nekünk, vagy átvisz minket egy élethelyzeten vagy akár egy nehéz korszakon, akkor az ilyen esetek által magát Krisztust ismerjük meg.

Vegyük például a Bibliaolvasást!

Amikor olvassuk a Bibliát, és a Szent Szellem abból megelevenít a számunkra bizonyos igéket, vagy akár

egész fejezeteket is, akkor nekünk ezáltal lehetőségünk van növekedni Krisztus megismerésében. Így aztán amikor magunkba fogadjuk, és elkezdjük megélni a Szent Szellem által nekünk kijelentett igazságokat, akkor nem más történik velünk, mint hogy Krisztusnak újabb jellemvonását, újabb tulajdonságát ismerjük meg. Ekkor a belső emberünk elváltozik arra a bizonyos jellemvonásra, aztán tovább kell mennünk, hogy újabb változásokon mehessünk át.

Mit mond Isten igéje?

Azt, hogy: „*Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Szelleme által dicsőségről dicsőségre*” /2.Korintus 3,18/.

„*Mi pedig mindannyian, míg felfedett arccal visszatükrözzük az Úr dicsőségét, dicsőségről dicsőségre átváltozunk úgy, ahogy az Úr Szelleme hat*” /Csia Lajos/.

Nyilvánvaló, hogy ez az átváltozás jelenleg a belső emberünkben történik. A belső emberen mi most nem az ember szellemét értjük, hanem inkább az emberi lelket, a gondolkodásmódot, és minden más egyebet, ami nem a fizikai testhez tartozik. A szellemnek nem kell elváltoznia, mert az már az újjászületéskor felébredt a halál állapotából; bár az igaz, hogy a szellemnek is növekednie kell az újjászületés után. Viszont a gondolkodásunk és minden más egyéb, ami még hozzánk tartozik, nem született újjá, ezeknek változáson kell átmenniük, mégpedig a beoltott ige által, amit szelídséggel, vagyis ellenállás nélkül kell befogadnunk (Jakab 1,21). Erről beszél Jézus a magvető példázatában: „és akikben kitűnő földbe hullott a mag, olyanok, akik hallgatják az Igét és befogadják (magukévá is teszik), és harminc- és hatvan- és százszoros termést hoznak” (Márk 4,20, Vida Sándor). A belső emberünk elváltozásától egyébként nagyban függ a testünk átváltozása is. Sokan várják a testük átváltozását és az elragadtatást, anélkül, hogy valaha is elváltoztak volna belül. Ez veszélyes magatartás, mert a testünk csak annyira lesz dicsőséges, amennyire dicsőséges a belső ember. Vagyis: amilyen mértékben átváltoztunk Krisztus képmására belül, olyan mértékben fog elváltozni a testünk is kívül, hiszen az elváltozott testünk a már elváltozott belső ember dicsőségét fogja hordozni, ami természetesen Isten dicsősége, vagyis Krisztus képmása. Az elragadtatáskor Isten csak azt fogja magával vinni, aki az övé, ezért aki belül nem változott át Krisztus képmására, az nem fog elragadtatni. Ha egyszer tényleg megértjük ezt, akkor nem fogunk meglepedni napi két fejezet elolvasásával és néhány percnyi imádkozgatással, hanem tényleg odaszánjuk magunkat a Biblia tanulmányozására, valamint az abból számunkra kijelentett igazságok befogadására és megélésére.

Ha a fent leírt tényeket röviden össze akarjuk foglalni, akkor csak annyit kellene mondanunk, hogy mindez nem más, mint az Úrral való közösség (kapcsolat). A tartós kapcsolatok minden esetben változásokat idéznek elő az egymással kapcsolatban lévő felekben (normális esetben ez a változás jó irányba történik). Természetesen az Úrral való közösségünkben csak mi változunk, Istennek nincs szüksége változásra. Elsősorban erre a közösségre hívott el minket Isten, nem csupán apostolnak vagy prófétának, stb., hiszen ezek a szolgálatok is, mint minden más egyéb, magából a közösségből származnak.

Világosan tanítja ezt Pál apostol is, amikor azt állítja az 1.Korintus 1,5-ben, hogy az Úrral való közösségből származik a szellemi gazdagság, majd az 1.Korintus 1,7-ben pedig azt olvassuk, hogy az ilyen emberek még a kegyelmi ajándékokban sem szűkölködnek.

Ezután pedig (szintén az 1.Korintus 1-ben) ezt olvassuk:

„*Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre*” /1.Korintus 1,9/.

„*Hű az Isten, aki elhívott titeket Fiának, Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak közösségébe*” /Csia Lajos/.

Még az örök élet is ebből a csodálatos közösségből fakad, hiszen ez a közösség nem más, mint magának Isten személyének a megismerése, vagyis egy intim, mély, bensőséges kapcsolat az Úrral.

Nem véletlenül mondta Jézus ezeket a szavakat:

„Az pedig a (világ)korszakokra szóló élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül való(igaz) Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust” /János. 17, 3, Vida Sándor/.

A problémák mindig abból származnak, ha hiányzik ez az igazi, szellemi ismeret, vagyis az Úrral való bensőséges kapcsolat. Az ilyen embereket rendszeresen becsapja az ellenség, ezért ők mindent összekevernek vagy összecserélnek.

Vegyük például a következő igét!

„Hirdesd az igét (logosz), állj ki, akár alkalmas (eukairosz) az idő rá, akár nem, győzz meg, dorgálj, bátoríts teljes hosszútűréssel és tanítással” /2.Timóteus 4,2, Csia Lajos/.

Ezt a mondatot Pál írta Timóteusnak, és ez a mondat valójában rhéma volt Timóteus számára. Ez egy Istentől való parancs volt, és ennek a parancsnak engedelmeskedni kellett. Ha Timóteus ezt nem teszi meg, akkor engedetlen lett volna, és ezen a ponton sajnós a mai napig is sokan elbuknak. Mert vannak olyanok, akik a napi bibliaolvasás során ráakadnak erre az Igére, és ez az ige hirtelen szinte megérinti őket, behatol a szívébe, vagyis megelevenedik a számukra. Ezek az emberek ebben a pillanatban rájönnek, hogy most maga az Úr szólott hozzájuk, a megelevenített igén keresztül. Ezek az emberek azonban mégsem engedelmeskednek, mert az ördög valamilyen módon elhiteti velük, hogy most nincs itt az ideje az Ige hirdetésének. Aztán vannak olyanok is, akik szintén olvassák ezt a mondatot, de ez az ő számukra nem elevenedik meg, nem érzik, hogy Isten ezen az igén keresztül szólni szeretne hozzájuk, mert nekik ez most nem is üzenet, vagyis nem kell állandóan hirdetniük az Igét.

Ezeknek az embereknek talán mást akar mondani az Úr. Tehát tovább tanulmányozzák a Bibliát, és akkor hirtelen ezen az igén akad meg a szemük:

„Hiszen az ő alkotása vagyunk, a Krisztus Jézusban jó munkákra teremtve, melyeket Isten előre elkészített, hogy azokban járjunk” /Efézus 2,10, Csia Lajos/.

Isten tehát megérinti őket ezen az igén keresztül, és arra akarja őket rávezetni, hogy az otthonukban, a munkahelyükön, és minden más helyen, ahol csak megfordulnak, a személyes életükkel, a hétköznapi elvégzett cselekedeteikkel kell példát mutatniuk. Ehelyett viszont ezek az emberek elkezdnek fünek-fának úgymond bizonyosságot tenni az Úr dolgairól, és csak beszélnek, csak beszélnek, de nem azt teszik, amit Isten elvárna tőlük. Ezzel a magatartással több kárt okoznak, mint hasznot, és akik ezt a leghamarabb észreveszik, azok pontosan a nem-hívők, akik sajnós többnyire a látottak alapján mérik le a kereszténység állapotát, és e szerint alkotnak véleményt. A hitetlenektől ugyanis még Isten sem várja el, hogy megértsék, mit jelent hitben, és nem látásban járni. Ezt tőlünk, hívóktól várja el Isten, és persze azoktól, akik még az idők során megtérnek. Jézus nem véletlenül beszélt arról, hogy a világ fiai a mi jó cselekedeteink által tapasztalhatják meg a Mennyei Atya dicsőségét (Máté 5,16). Hány és hány ostoba keresztényt rúgtak ki a munkahelyéről azért, mert a munkatársait evangélizálta, de közben nem végezte el a rábízott munkát, holott ebben a helyzetben a szorgalmával, a rátermettséggel és a becsületességével mutathatta volna meg a munkatársai számára Isten dicsőségét. Ilyen és ehhez hasonló dolgok történnek akkor, ha valaki nem engedelmeskedik annak, amit valóban neki mondott az Úr. Az elmúlt években sajnós sok kereszténynek sikerült ezzel a magatartással gyalázatot hozni Krisztus nevére a világ fiai előtt.

Aztán vannak olyanok is, akiket Jézus második eljövételével kapcsolatban csapott be a Sátán. Az ilyen becsapott emberek arról vannak meggyőződve, hogy a bárány Jézus fog visszatérni a földre, aki nem fog senkivel kiabálni, mindenkivel csak csendben, szelíden beszél. Ez egy olyan „Jézus”, aki annyira szelíd, annyira megtűri a bűnt, hogy emiatt aztán senki nem is fél tőle, még az sem, akinek pedig reszketnie kellene. Pedig lesznek ilyen emberek, erről világosan olvashatunk a Jelenések könyvében is (Jelenések 6, 15-17).

Egyszer hallottunk egy lányt imádkozni. Nagyon kedves lány volt, de az elmondott imája alapján érezhető volt, hogy nem igazán ismeri Istent, nem jutott még el az érettségre, amit pedig Ő jogosan vár el

mindannyiunktól.

Ez a lány így imádkozott: „Jézus, köszönöm, hogy te soha senkivel nem kiabálsz, te csak suttogsz, és szelíden körbejársz, és mindenkihez nagyon kedvesen szólsz, hiszen te vagy a szeretet.”

Ó milyen émelygős, csöpögős, karácsonyi mákosbejgli hangulatot idéző kép ez a szeretetről!

Senki ne értsen minket félre! A szeretet valóban csodálatos, és Isten tényleg szereti még a bűnöst is. Jézus tényleg szelíden és csendesen szól, de csak az övéihez, ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy ez a Jézus már nem az a Jézus, aki valamikor itt járt a Földön, hanem ő a feltámadott Krisztus, aki a maga teljes dicsőségében és fenségében uralkodik az egész univerzum, sőt az egész mindenség fölött. Ő az Úr minden fölött, amit csak ismerünk, és szintén Ő az Úr minden fölött, amit nem ismerünk.

Ezt a megdicsőült Krisztust látta János apostol is, amikor Patmosz szigetén volt száműzetésben, és ezt a Krisztust fogjuk mi is meglátni, amikor majd másodszor fog visszatérni erre a Földre.

„Ekkor megfordultam, hogy lássam azt, akinek hangja szólt hozzám, s mikor megfordultam, hét arany mécslábat láttam. A mécslábak között valakit láttam, aki ember fiához hasonlított. Sarkig erő ruhába volt öltözve, a mellén aranyöv övezte, feje és haja fehér volt, mint a fehér gyapjú (és a hó), szeme mintha tűzláng lett volna, lába kemencében olvasztott libanoni érchez hasonlított, hangja mintha víztömeg zúgása lett volna, jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles pallos jött elő. A látvány olyan ragyogó volt, mint mikor a nap teljes hatalmával fénylik. Mikor megláttam őt, úgy estem lábához, mintha halott volnék, de ő rám helyezte jobb kezét, és így szólt: “Ne félj! Én vagyok az Első, az Utolsó és az Élő. Holttá lettem, de íme élek az örök korokon át. Nálam vannak a halálnak és a láthatatlan országnak (hádész – nem pokol!!) kulcsai” /Jelenések 1,12-18, Csia Lajos/.

János apostol tehát összeesett, amikor meglátta a megdicsőült Krisztust, Saul pedig (aki később Pál lett) három napra megvakult, miután a damaszkuszi úton megjelent neki ugyanez a feltámadott, megdicsőült Úr, és persze ő is szintén rögtön a földre esett, akárcsak János (Apostolok Cselekedetei 9,1-9).

A mostani hamis egyházhoz hasonlóan megkeveredett a Jézus idejében élő zsidóság nagy része is, csak velük a fordítottja történt. Ők ugyanis egy dicsőségesen megjelenő erőteljes messiást vártak, aki majd felszabadítja őket a római birodalom uralma alól, ehelyett pedig egy olyan messiás jelent meg, aki Isten királyságát és a bűntől való szabadulást kínálta fel a népnek, ráadásul annyira alázatos volt, hogy egy számára hátán vonult be Jeruzsálembe, és mindezek után még meg is halt. Úgy halt meg, mint egy köztörvényes bűnöző, mert abban az időben az ilyen embereket feszítették keresztre, ezért nem véletlen, hogy a zsidók számára botrány volt még a kereszt említése is (1.Korintus 1,23). Az ő teológiájukba ugyanis nem fért bele az, hogy a messiás meghaljon, ráadásul úgy, mint egy köztörvényes bűnöző. Ez a tény is bizonyítja, hogy az akkori idők legnagyobb zsidó teológusai valójában nem ismerték Istent, mert ha ismerték volna, akkor rájöttek volna arra, amiről világosan jövendöltek már a próféták is. A próféták ugyanis már évszázadokkal előtte jövendölték, hogy a messiás meg fog halni mindannyiunk bűnei miatt (Ézsaiás 53; 22. Zsoltár).

Jézus beszél nekünk az elrendelt (kairosz) időszak felismerésének fontosságáról az őt elutasító (keresztre feszítő) Jeruzsálemmel (az akkori egyházzal) kapcsolatban:

„És amint közeledett, látta a várost (Jeruzsálemet), sírt rajta, (ezt) mondta: bárcsak (vajha) megismerted volna te is, (legalább) ezen a napon, amik békességedre szolgálnak, de most el vannak rejtve szemeid előtt, mivelhogy jönnek napok, amikor ostromfalakkal vesznek körül ellenségeid, és bekerítenek téged, és mindenfelől szorongatnak téged, és földre tipornak téged és gyermekeidet, akik benned laknak, és nem hagynak majd benned követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod időszakát (kairosz)” /Lukács 19,41-44, Vida Sándor/.

„Mikor közel érkezett, és meglátta a várost, sírva fakadt rajta, és ezt mondotta: “Óh, ha a mai napon te is megismerted volna, hogy mi válik békességedre. Most azonban el van rejtve szemed előtt. Mert napok jönnek rád, amelyekben ostromfalat építenek ellened ellenségeid, körülvesznek, és mindenünnen

szorongatnak majd, azután a földre tipornak téged és benned lakó gyermekeidet, követ követ nem fognak hagyni benned azért, mert nem ismerted fel meglátogatásodnak idejét” /Csia Lajos/.

„És a farizeusok és szadduceusok kísértő szándékkal (hogy próbára tegyék) hozzá jöttek: kérték, hogy égi jelt mutasson nekik. Ő ezt válaszolta nekik: mikor esteledik, azt mondjátok: jó idő lesz, mert vöröslik az ég, és reggel: ma zivatar lesz, mert vörös és borult az ég: az ég arculatát tehát meg tudjátok ítélni, de az idő(szako)k (kairosz) jeleinek megítélésére nem vagytok képesek? A gonosz és házasságtörő nemzedék jelt keres, de nem kap más jelet a Jónás jelenél – és otthagya őket, elment” /Máté 16,1-4, Vida Sándor/.

„Magdala vidékeire érkezett, és ott farizeusok és szadduceusok mentek hozzá, hogy kísérsék őt. Azt kívánták tőle, hogy a mennyből jelt mutasson nekik. De ő ezt a nyilatkozatot tette előttük: “Mikor jön az este, azt mondjátok: Tiszta idő lesz, mert tűzpiros az ég! Kora reggel meg: Ma vihar lesz, mert piros és amellet borult az ég! Annyi tudásotok van, hogy az ég arcát megítéljétek, de az idők jeleit nem vagytok képesek megítélni. Rossz, házasságtörő nemzedék jelt keres, mégsem adnak neki más jelt, mint Jónás jelét.” Azzal otthagya őket és odábbment” /Csia Lajos/.

„Szólt pedig a tömegekhez is: amikor látjátok (észreveszitek), hogy napnyugatról esőfelhő támad, mindjárt mondjátok: zápor jön, és ez így be is válik, és amikor délről fúj a szél, ezt mondjátok, hogy hőség lesz, és meg is történik. Kétszínűek! a föld és az ég arculatát meg tudjátok vizsgálni, ezt a jelen (mostani) időszakot (kairosz) hogyan nem vizsgáljátok meg? De miért nem ítéletek meg magatoktól is, mi az igazságos?” /Lukács 12,54-57, Vida Sándor/.

„Azután a sokasághoz szólott: “Ti, ha azt látjátok, hogy napszálla felől felhő kél fel, mindjárt azt mondjátok, hogy eső támad, és úgy is lesz. Ha a déli szél fúj, azt mondjátok, izzó hőség jön, és úgy történik. Képmutatók, a föld és ég arculatának megvizsgálásához értetek, hogy lehet, hogy ennek az időpontnak próbáját nem keresitek? Miért van, hogy magatoktól nem ítéletek meg azt, ami az isteni igazságosság rendjéhez tartozik?” /Csia Lajos/.

„Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megöled a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni a gyermekeidet, ahogy a madár a fiókáit a szárnyai alá, és nem akartátok, meglátjátok, elhagyatott lesz a házatok, de mondom nektek, nem láttok engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében!” /Lukács 13,34-35, Vida Sándor; lásd még: Máté 23,37-39/.

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megöled a prófétákat, és megkövezed azokat, akiket hozzád küldenek, hányszor akartalak magamnál egybegyűjteni, mint tyúk szokta csibéit szárnya alá gyűjteni, de ti nem akartátok. Íme, puszta lesz házatok. De azt mondom nektek, hogy nem láttok addig engem, amíg el nem jön az idő, amelyben ezt mondjátok: Áldott legyen, aki az Úr nevében jön” /Csia Lajos/.

Az egyház (ekklészia) hanyatlásának folyamata, majd a helyreállítás korszakainak felsorolása és ismertetése:

Hector Torres írja „Apostolok és próféták helyreállítása” című könyvében a következőket: Az egyházat az első öt évszázad során hamis tanítások fertőzték meg, megpróbálták kiszárítani és elpusztítani. Lassan-lassan ezek a hibák megfosztották az egyházat a szellemi ajándékoktól és szolgálatoktól, amelyeket Isten adott neki. Az egyház vezetősége hitehagyásba (aposztáziába) esett, és elfelejtette elhívását, fertelmes kapcsolatra lépett a római birodalommal, eltávozott a szent tanításoktól, a sarokba hajította az egyházatyáktól is közvetített hit tanításait. Pál apostol úgy utal erre, mint hitbéli hajótörésre (1.Timóteus 1,1-19), romlott értelmű, hitre nézve nem becsületes emberekre (2.Timóteus 3,3-8).

Dr. Pablo Deiros, a buenos airesi Baptista Teológiai Szeminárium igazgatója Argentínában, csodálatos könyvében, amely az „A Szent Szellem munkája a történelemben” címet viseli, leírja azt, hogy az évek elteltével hogyan szüntek meg a Szent Szellem megnyilvánulásai az egyházban. Deiros elmagyarázza,

hogy a szeszacionizmus¹² (megszűnés) dogmájának bevezetésével az egyház eltörölte, kihagyta először az apostolok szolgálatának alkalmazását, majd a prófétákat, evangélistákat, tanítókat. A folyamat eredménye egy olyan egyházi hierarchia felállítása lett, amely mindenestől fogva más, mint amit Krisztus alapított, s amiről a Biblia beszél.

Az emberi tanítások lassan nagyobb tekintéllyel bírtak, mint Isten Igéje. Hamarosan az egyházkormányzás is módosult, a Szent Szellem megnyilvánulásai tiltottak voltak, s nem lehetett őket sem gyakorolni, sem tanítani. Ilyen módon létrejött egy vallásos kormányzó testület, amely kizárta maga közül Isten dicsőségét, s inkább hasonlított egy „ikábód” (dicsőség nélküli) gyülekezethez, amelyben nem volt semmi élet. Azonban Isten mindig megtartott egy hűséges maradékot, akik az évek során és az Istentől rendelt időben (kairosz) felálltak, hogy végrehajtsák azokat a változásokat és reformokat, amelyek igazodnak Isten Igéjéhez és annak tanításaihoz.

Amikor Isten valamit helyreállít, amit az egyház elveszített, a végeredmény szellemi megújulás, amely nagy szellemi ébredéshez vezet. Általánosságban szólva, ezek olyan erőteljesek, hogy átalakítják a vallásos valóságokat, szembeszállnak a megcsontosodott társadalmi renddel, és megújítják emberek ezreinek szellemi életét. Tehát Isten támasztott egy Luther Márton nevű embert, és neki adta a kegyelemből, hit által, és nem cselekedetek által történő megigazulás kijelentését (rhéma). Luther felállt, szembeszállt az egyházi tekintélyekkel, és végrehajtotta számos hamis tanítás reformját. A keresztény egyház ma ennek a kijelentésnek a nyomdokain jár, amely addig el volt veszve, és csak egy kicsiny maradék ismerte el. Istennek apostoli kenetet kellett adnia, hogy Luther nemzedékének egyháza megértést kapjon. A 16. századi protestáns¹³ reformáció olyan szellemi ébredést hozott, amely megrázta a világot. A változások nyilvánvalóak voltak egész közösségek számára, amelyeket egészen átformált az Isten kegyelmének kijelentéséről szóló erő. Az egyháztörténet arra tanít minket, hogy 1517-ben Isten elkezdte helyreállítani az elveszett igazságokat. Ez a Szent Szellem által elrendelt gyökeres változások folyamata volt, hogy megmentse, kiigazítsa és megerősítse az egyházat.

Az „Apostolok, próféták és Isten eljövendő cselekedetei” című könyvében Dr. Bill Hamon leírja az egyház által az évek során elveszített igazságok helyreállításának folyamatát.

A helyreállítás folyamata		
Évszám	Mozgalom	Nagyobb helyreállított igazság
1517	Protestantizmus	Üdvösség kegyelemből és hit által (Efézus 2,8-9)
1600	Evangelikálok	Vízkereszttség (bemerítkezés), egyház és állam szétválasztása
1700	Megszentelődés	Megszentelődés, az egyház elkülönülése a világtól
1800	Hitből való gyógyulás	Isteni gyógyulás a fizikai test számára, gyógyulás az engesztelődésben
1900	Pünkösdi mozgalom	A Szentszellem-kereszttség a nyelvekenszólással, a Szent Szellem ajándékai
1950	„Késői eső”	Prófétai presbitérium, dicséretnek éneklése, dallamos imádat
1950	Szabadító szolgálat	Az evangélista szolgálatban és a tömegevangélizációban, az evangélizáció újraéledése

¹² Szeszacionizmus: Az a meggyőződés, miszerint csak a bibliai időkben történtek csodák; az utolsó apostol halála után viszont Isten visszavonta különleges gyógyító és csodatevő kegyelmi ajándékát. Kiagyalója Hippói (szent) Ágoston volt (354-430), az észak-afrikai Hippo püspöke, aki egyesek szerint halála előtt megtért belőle. A reformáció atyja, Luther Márton is Ágoston-rendi szerzetes volt, mielőtt 1517-ben 95 tézisét kiszégezte a wittenbergi templom kapujára.

¹³ A protestáns szó a „protestál” szóból származik, ami tiltakozást jelent!

A helyreállítás folyamata		
1960	Karizmatikus megújulás	A helyreállított igazságok megújulása az elmúlt mozgalmak egyházaiban. A pásztorok helyreállnak, hogy a helyi gyülekezetek szuverén vezetőivé váljanak
1970	Hitmozgalom	Hitmegvallások, bővöködés és győzelmes hozzáállás az élethez; A tanítói szolgálat is helyreáll, mint az ötszörös szolgálat egyike
1980	Prófétai mozgalom	Prófétai, aktivizált ajándékok, harcos dicséretetek, prófétálás a népeknek; Helyreáll a prófétai szolgálat, és létrejön a próféták csapata
1990	Apostoli mozgalom	Csudálatos jelek és csodák, apostoli szolgálat és egység, a lelkek nagy aratása; Helyreállnak az apostoli szolgálatok, hogy isteni rendet és szerkezetet hozzanak, és befejezzék az ötszörös szolgálatok helyreállítását

Hogyan értelmezzük a változás folyamatát?

Dr. Bill Hamon a „Próféták és a prófétai mozgalom” című könyvében ezeket írja: „Meg kell értenünk azt a folyamatot, amelyen minden helyreállítási mozgalom keresztülment az egyház helyreállításától kezdve. Azokat a vezetőket és embereket, akiket Isten felhasznált arra, hogy helyreállítsanak bizonyos bibliai igazságokat és tapasztalatokat, kezdetben elutasították, üldözték és kigúnyolták azok, akik a keresztény felekezetek fő ágához vagy olyan csoportokhoz tartoztak, akiket Isten a megelőző mozgalomban használt. Ezek az emberek heves viták tárgyai voltak az egyházban, azzal vádolták őket, hogy fanatikusok, eretnekek, hamis próféták és tanítók, vagy éppen hamis kultuszok vezetői (lásd Máté 23,26-29).

Amikor egy igazság helyreáll az egyházban, akkor egy hirtelen kilendülés történik az ellentétes irányba, majd visszatér oda, ahonnan elindult, majd megnyugszik egy kiegyensúlyozott üzenetben, ahogyan a nagypapa órájának ingája teszi, két véglet között. Akik a két végletbe estek, szektássá válnak dogmaikban, tanítási és gyakorlati szempontból egyaránt. Ezekből származnak azok az exkluzív csoportok, amelyek elzárják magukat Krisztus testének többi részétől. Aztán vannak olyanok, akik elfordulnak e szélsőségektől, hogy megtartsanak egy bibliai egyensúlyt, hogy végül részesei legyenek Isten helyreállító mozgalmának” (124. oldal).

Isten reformjainak legelkeseredettebb ellenségei általában azok a vallásos rendszerek, amelyekkel ezek az igazságok szembeszállnak és amelyeknek erejét kétségbe vonják, illetve fenyegetik azt a kontrollt, amelyet ezek a rendszerek gyakorolnak. Jézus Krisztus idejében a farizeusok és szadduceusok voltak ezek az emberek. A protestáns reformáció idején a katolikus hierarchia, az isteni gyógyítás szellemi megújulása idején pedig, amelyet John Alexander Dowie apostoli neve fémjelzett, az egyház és a tömegmédiáról jött az ellenállás, arra ösztökélve a politikai hatóságokat, hogy hallgattassák már el „ezt a sarlatánt”. Ugyanezek a dolgok történtek a Szent Szellem Azusa utcai (Los Angeles) megnyilvánulása idején is Kaliforniában, amikor is az egyház elutasította azt, ami új volt, és az „ördög mozgalmának” bélyegezte. Jelenleg a világ számos területén még mindig létezik erős elutasítás a hit és a bővöködés mozgalmával szemben. Nagyon sok vallásos körben a szellemi harc témáját kezelik bizalmatlansággal, s ugyanez igaz az apostoli és prófétai mozgalom igazságaival kapcsolatban is.

Amikor Isten reformál, Ő az, aki megvédi ügyét minden létező ellenállással szemben. Amikor Babilon vallásos rendszere és hamis tanítói lelepleződnek, Isten ítélni fog apostolai és prófétái javára.

„Vigadj rajta, ég, örvendeztetek, ti szentek, apostolok és próféták, mert elítélte őt az Isten tiérettetek”
/Jelenések könyve 18,20, Csia Lajos/.

Jézus Krisztus azzal kezdte meg földi szolgálatát, hogy kinevezett tizenkét férfit apostolnak, és reformot hozott Izráel népének. Az apostolok utat nyitnak Isten cselekedeteinek. Ők az elsők, akik alapot vetnek, és az elsők, akiket kirekeszt a hitehagyott egyház, de Krisztus szavai szerint: „*Sok első lesz majd akkor utolsó, és sok utolsó első*” /Máté 19,30, Csia Lajos/.

Ahogy már láttuk, az egyház kirekesztette azt, amit Isten rendként szabott meg egyháza számára: „*Az egyházban az Isten némelyeket először apostolokká, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká rendelt, aztán hatalmakká, gyógyítások kegyelemnyilvánulásainak közlőivé, segélynyújtókká, kormányzókká, nyelvek nemeinek szólóivá*” /1.Korintus 12,28, Csia Lajos/.

Hasonló módon szisztematikus rendben történt minden dolgok helyreállítása, az utolsótól az elsőig, és az elsőől az utolsóig. Ez a század (az előző) nagy áldásokat hozott az egyháznak, és ahogy közeledünk az Úr visszatéréséhez, az elveszett dolgok helyreállítása egyre jobban felgyorsult.”

Jonathan Edwards (1703-1758) szerint őt „biztos, megkülönböztető bibliai bizonyíték” szolt amellet, hogy az ébredésben Isten cselekedett (1734–1736 között Northamptonban, az USA Massachusetts államában).

E bizonyítékok értelmében egy igazi ébredés

1. úgy mutatja be Jézust, ahogyan a Szentírás beszél a Személyéről – azaz Isten Fiaként és Megváltóként, és ezzel Őt magasztalja fel az emberek között;
2. a Sátán királysága ellenében hat, amely bűnök elkövetésére és világi vágyak kielégítésére serkent;
3. „a Szentírás iránti nagyobb tiszteletre sarkall, és annak igazságát, Istentől való voltát még inkább megalapozza szemünkben”;
4. megkülönböztető jegye az igazság szelleme;
5. megújult szeretetet teremt életünkben Isten és az emberek iránt.

Edwards arra kérte hallgatóságát, hogy tegyenek különbséget az érzelmileg túlfűtött viselkedés és a tartós szellemi gyümölcsök között, s az ébredést ennek tükrében ítélik meg.¹⁴

Itt kell megemlítenünk azt a nagyon fontos tény is, amelyet mára már egyre többen kezdenek látni a világ különböző részein: az 1990-es évek nagy ébredései – jelekkel és csodákkal – valójában nem voltak képesek megváltoztatni az emberek többségének szívét. Mi magunk is hatalmas dolgokat éltünk át a 90-es években, több szolgálatunk során is tapasztalhattuk Isten jelenlétének hatalmas megnyilvánulásait, ám később azt is meg kellett látnunk, hogy mindez a gyülekezetek nagy többségét egyáltalán nem változtatta meg, mert az emberek valójában nem is akartak megtérni, csupán az áldást akarták, nem pedig az áldás forrását, vagyis magát az Urat. Az emberek nagy többsége valójában nem akart engedelmeskedni Istennek, nem akarták keresztre adni hústesti természetüket, ezért aztán a 90-es évek nagy természetfeletti megnyilvánulásai mára már ködös emlékek csupán.

Ezzel egybevágy David Wilkerson néhány szava a „Hiába munkálkodtam” című prédikációjából:

„Csak gondold meg, hogy Jézus erőteljes üzenetet prédikált annak a nemzedéknek, amelynek tagjai hihetetlen csodákat láttak: vak szemek megnyíltak, süket fülek újra hallottak, a bénák jární kezdtek. Mégis visszautasították és lekicsinyelték Krisztus csodáit, szavaira nem hallgattak, üzenete nem törte meg kemény szívüket. Valójában a tanítása haragot keltett a vallásos szekták között. Saját követői elhatározták, hogy mivel szavait nem tudják elfogadni, ezért elhagyják Őt (lásd János 6,66¹⁵). Végül pedig saját

¹⁴ William DeArteaga – A Szellemet meg ne oltsátok! 58. oldal

¹⁵ Csak érdekességképpen jegyezzük meg, hogy Krisztus tagadása az antikrisztusi szellem által történik meg (erről szintén János apostol ír: 1.János 4,2-3), az említett igehely száma pedig: 6,66, mintha a Jelenések könyvében említett 666 lenne (Jelenések könyve 13,18).

tanítványai, a választott tizenkettő is otthagya Őt, és a nemzet, melyet Jézus vissza akart gyűjteni az Atyához, ezt kiáltotta: „Feszítsétek meg Őt!”¹⁶

A szívet csak egy dolog változtathatja meg és törheti meg: a keresztt, nem pedig a keresztt nélküli csodák! Már csak a keresztfeszítés hiányzott Jézusnál ahhoz, hogy Isten földbe vetett „gabonamagja” elhaljon (János 12,24-33), és feltámadásával (újrászületésével) egy győztes Ember, a mennyből származó második ember (1.Korintus 15,47-49) utódjai váljanak láthatóvá, lehozva a földre Isten királyságát és akaratának megvalósulását (Máté 6,9-10; Lukács 11,2).

*„Néhány görög is volt azok között, akik feljöttek, hogy imádkozzanak (imádjanak) az ünnepen, ezek tehát odamentek a galileai Betsaidából való Fülöphöz, és megkérték őt, ezt mondták: Uram, Jézust akarjuk látni! Fülöp ment, és megmondta Andrásnak, András és Fülöp mentek, és megmondták Jézusnak. **Jézus pedig válaszolva nekik ezt mondta: eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia. Ámen, Ámen mondom néktek: ha a gabonamag a földbe nem hull, és meg nem hal, egyedül maga marad, ha pedig meghal, sok termést hoz.** Aki kedveli a lelkét, elveszti azt, aki gyűlöli a lelkét ebben a világban (koszmosz), a (világ)korszakos (aióni) életre őrzi meg azt, ha valaki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgáló(ló)m is, és ha valaki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya. **Most az én lelkem megrendült, mit is mondjak? Atyám, ments meg ettől az órától! De hát azért jöttem ebbe az órába, Atyám, dicsőítsd meg a nevedet! És jött egy hang az égből: meg is dicsőítettem, és újra meg fogom dicsőíteni.** A tömeg, amely ott állt és hallotta, ezt mondta: dörgés lett, mások ezt mondták: angyal szólt neki. Jézus válaszolt, és ezt mondta: nem értem lett ez a hang, hanem értetek. Most van ítélete (kriszisz) e világnak (koszmosz), most vetik ki e világ (koszmosz) vezetőjét (arkhón, fejedelem), és én, ha felemelnek e földről, mindeneket magamhoz vonzok. Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, hogy milyen halállal fog meghalni” /János 12,20-33, Vida Sándor/.*

Nem véletlen, hogy Jézus ezeket a szavakat pont akkor mondja el, amikor a görögök látni akarják Őt. Jézus szerette volna elvinni az Isten megbocsátó és szabadító kegyelméről szóló örömhírt a görögöknek is, de tudta, hogy ezt csak a kereszttáldozata után tehetik meg a Szent Szellemmel betöltekezett és Isten erejét (dünamisz) magukra öltő tanítványai (Apostolok Cselekedetei 1,4-5.8). Ezért imádkozik olyan módon, mint aki már alig várja a kereszthalált, az utolsó Ádám kivégzését, hogy ebből az „elhalt magból” a mennyei második ember utódai is megszülethessenek, hogy visszafoglalják a földet Isten számára. Ekkor a közvetlenül előtte álló keresztfeszítés borzasztó fájdalmait elfeledtette vele a pogány nemzeteknek Isten örömhírét befogadó dicsőséges látványa, amit már maga előtt látott. Erről beszél a Zsidókhhoz írt levél 12,1-2: *„Ha pedig így van, mivel a tanúknak fellege vesz bennünket körül, vessünk félre minden terhet és a behálózó vétket, és fussuk meg mi is kitartással az előttünk levő küzdőteret, miközben odatekintünk a hitnek elkezdőjére és bevégzőjére, Jézusra. Aki állhatatosan, a szegényt megvetve, az elébe helyezett öröm helyébe (miatt) kereszttet tűrt, majd az Isten trónjának jobbán leült” /Csia Lajos/.*

Derek Prince megfogalmazásában: nézzünk *„...Jézusra, hitünk kezdeményezőjére és tökéletesítőjére, aki az eléje tárt öröm érdekében elszenvedte a kereszttet, megvetve a szegényt, és helyet foglalt az Atya trónjának jobbán.”¹⁶*

Valójában Jézus Krisztus győzelme a bűn és a gonosz felett csak a kereszthalála és feltámadása után vált teljesen láthatóvá. Ezen események megtörténte után tudta az Atya elküldeni Fiát, Jézus Krisztuson keresztül a megígért Szent Szellemet, aki most is az Ő munkáját végzi közöttünk, aki nélkül nem tudunk eredményes, Isten szerinti szolgálatot végezni. Nélküle minden csak hasztalan erőlködés (Zakariás 4,6). Ennek az erőlködésnek az izzadságszaga érezhető a jelenkori gyülekezetekben, vagy ahogyan ezt Horváth István testvérünk fogalmazta meg „Az elválasztás” című írásában: „Ideje lenne már pelenkát cserélni a keresztyén egyházaknak nevezett bölcsődékben, mert már a világi emberek is érzik, hogy valami büzlük!”.

---

¹⁶ Derek Prince: „Engesztelés” című könyvéből, 123. oldal

Ideje lenne már a keresztre felmennünk, vagy – ha lemásztunk róla – visszamenni rá, és ott maradni, hogy a feltámadt Jézus Krisztus váljon láthatóvá bennünk és rajtunk keresztül, különben az emberek az ilyen „állapotunkban” hirdették „Jézust” inkább (újra) megfeszíteni akarják majd, mint Urukként szolgálni.

Ezzel kapcsolatban meg kell jegyeznünk azt a tényt, hogy vannak olyanok (valamikor mi is így tanultuk), akik úgy gondolják, hogy a „bűnös természetünk” (óember) keresztrefeszítése mindössze egyszeri alkalom, ami az ige szerint a hit általi bemerítkezésünkör történt meg (Róma 6,3-6; Kolossé 2,11-13; Galata 3,27). Ez részben igaz, mert ez valóban egy egyszeri alkalom volt (a kezdet), de egy más kérdés az, hogy ennek így is kell maradnia. Mit értünk ezen? Ez valójában egy folyamatos cselekmény kell hogy legyen az életünkben, nyelvtanilag ezt hívják folyamatos jelennek. Ezen azt értjük, hogy Krisztusban kell maradnunk, vagyis magunkon kell tartanunk, mint egy ruhát, és nem szabad visszavennünk a szennyes ruhát, az óembert, ami a bűnös gondolkodásmódban és az azt követő cselekedetekben rajzolódik ki. Ezt a két ruhát nem lehet egymásra öltetni, vagy az egyiket hordjuk, vagy a másikat. Amikor ez az esemény megtörtént, akkor valójában – mint egy ruhát – levetkőztük a bűnös természetet (óember), és felöltöttük magunkra az új embert, Krisztust. Más bibliai szavakkal: kivetkőztünk Ádamból, amit az utolsó Ádám, Jézus tett lehetővé a kereszthalálával, és beleöltöttünk a második Emberbe, a feltámadott mennyei Krisztusba. Vagyis Isten kivett minden Krisztusba belemerítkezőt és benne hívőt Ádamból, és belehelyezte a keresztre feszített, majd a feltámasztott és mennybe emelkedett Krisztusba. Ez egy hatalmas csoda, amit nem értünk még igazán, ezt csak szellemi módon lehet felfogni és megérteni. Csak hit által lehet átélni és megragadni.

Ezzel kapcsolatban válaszoljunk meg egy kérdést: Vajon Jézus lejöhett volna a keresztről? Volt rá hatalma és ereje? A mi válaszuk egyértelműen: igen! A következő igékre építjük ezt a véleményünket: „Ezért szeret engem az Atya, mivelhogy én leteszem (odaadom) a lelkemet, hogy ismét felvegyem azt. Senki sem veheti el tőlem, hanem én teszem (azt) le magamtól, **hatalmam van letenni és van hatalmam ismét (újra) felvenni (azt), ezt a parancsolatot kaptam az én Atyámtól**” /János 10,17-18 Vida Sándor/.

„Ámen, Ámen mondom néktek, hogy (el)jön az óra, és az most van, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának hangját, és akik (meg)hallják, élni fognak, mert miképpen az Atyának élete van önmagában, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában, és (telj)hatalmat (felhatalmazást) adott neki, hogy ítéletet tegyen, mivelhogy Ő az Emberfia. Nehogy csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírboltokban vannak, meghallják az Ő hangját, és előjönnek: azok, akik jót tettek, az élet föltámadására, akik rosszat cselekedtek, az ítélet föltámadására” /János 5,25-29, Vida Sándor/.

Majd a Gecsemáné kertjében történt elfogatásakor mondja a következőket: „De Jézus rászólt: „Tedd vissza kardodat a helyére, mert kardtól vesznek el mindazok, akik kardot fognak. **Hát úgy véled, hogy nincs nekem hatalmam rá, hogy magam mellé szólítsam Atyámat, hogy Ő tizenkét légió angyalnál is többet állítson mellém? De hát akkor hogyan teljesülnének be az írások, melyek szerint a történetnek így kell bekövetkeznie?**” /Máté 26,52-54, Csia Lajos/.

Szintén az elfogatásakor történt, hogy a szavában olyan hatalom volt, hogy az elfogására érkező emberek a földre estek tőle: „Júdás pedig kapott egy csapat katonát, a főpapoktól és a farizeusoktól pedig (parancs)végrehajtó szolgákat, odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. Jézus tudta mindazt, ami rá következik, kiment, és azt mondta nekik: kit kerestek? (Azok) így válaszoltak neki: a názáreti Jézust. Ő ezt mondta nekik: **Én vagyok. Ott állt pedig velük együtt Judás is, aki kiszolgáltatta Őt. Amint tehát ezt mondta nekik: Én vagyok, meghátráltak és leestek a földre**” /János 18,3-6, Vida Sándor/.

Amikor újra születünk (felülről születünk), új életet kapunk, és Isten élete árad belénk. Ezzel az étellel Isten vezetése szerint kell bánni, és a Szent Szellem segítségével az óembert meg kell vele öldökölni. Amint pedig a régi természet (az óember) kívánságainak engedünk, aki még nem lett megsemmisítve, csupán keresztre feszítve, ezzel életet adunk neki, és mi magunk szedjük le a keresztről. A „bűn teste” el van erőtlentve, használhatatlanná van téve a kereszt által, de nincs megsemmisítve: „Mert tudjuk, hogy **ó emberünk vele együtt megfeszítettett, hogy a vétek teste tehetetlenné váljék, hogy tovább ne legyünk a vétek rabszolgái**” /Róma 6,6, Csia Lajos/.

Derek Prince mondta: „Izraelt nem a törvény szabadította ki az Egyiptomi rabszolgaságból, hanem a hit a pászkabarányban, annak kiontott vérében. Nem a törvény, hanem a hit szabadította ki őket, a helyettesítő áldozatba vetett hit. Majd amikor elérték a Szinaj hegyet, Isten bemutatta nekik a (szellemi) törvényt, és ők nagyon meggondolatlanul azt mondták, hogy mindent megtesznek, amit Isten mondott. Mire támaszkodtak akkor, amikor ezt mondták? A hústermeszetre, *Ádámra. Mi történt rögtön ezután? Megszegték az első parancsolatot; nem valami mellékes kis parancsot, hanem a legfontosabbat.

Abban a pillanatban, amikor elkezdünk hústestben bízni, életre kel bennünk a lázadó, aki csak lázadást tud teremni. Jeremiásnál meg van írva: „*Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és bászárra (húsrá) alapozza erejét (szsz: húst tesz karjává), az Örökkévalótól (Jahve) pedig eltér (elfordul) szíve. ... De áldott az a férfi, aki az örökkévalóban bízik (rá támaszkodik), és az Örökkévaló az ő reményége*” (Jeremiás 17,5.7). Miután megismertük az Urat, megízleltük kegyelmét, és megtapasztaltuk természetfeletti hatalmát és büntől való szabadítását, de megint elkezdünk a saját képességeinkben, a saját szabályainkban, a saját programjainkban bízni, mindazokban a dolgokban, amelyek a gyülekezetekben folynak; a szívünk eltávozik az Úrtól, és a legfontosabb tény az, hogy átok alá kerülünk. Véleményem szerint (és a miénk szerint is) ma a legtöbb hitvalló keresztény ebben az állapotban van! A legáltalánosabb oka annak, hogy keresztények átok alá kerülnek, a törvénykezés. Erről szól a Galatáknak írt levél is. A törvény szellemi eredetű, tehát csak olyan emberek tudják betartani – a természetüknél fogva –, akik Szellemtől (-ből) születtek (felülről), és Szellem szerint is járnak. *Amikor egy lelki ember akarja betartani a szellemi törvényeket, akkor a benne lakó bűn felerősödik (fellázad), és vétkezésre fogja kényszeríteni, emiatt pedig az átok és a halál uralma alá kerül. Pál írja a rómaiaknak, hogy Izrael őszintén törekedett a megigazulásra, vagyis a törvények betartására, de nem a megfelelő ismeret szerint, mert emberi erőre (húsrá) támaszkodva akarta elérni saját cselekedeteiből, nem pedig hitből és kegyelemből (Róma 10,2-3).

A szülés előtt álló Rebeka kiválóan elénk tárja a két természet működését Jákób és Ézsau példája alapján. Különös, hogy Istennek mennyi asszonya volt meddő, akiket arra választott ki, hogy egy jelentős személyt megszüljenek: Sára, Rebeka, Ráhel, Anna stb. Úgy tűnik, hogy Isten elvisz minket arra a helyre (állapotba, helyzetbe), ahol imádság útján kell elérnünk Isten kijelentett akarátának beteljesülését. Ezt sok hívő megtapasztalta. Isten megmutatja az Ő akarátát, amit lehetetlenség elérni. Isten azért helyez minket olyan helyzetbe, hogy az ígéreteket ne tudjuk elérni, hogy imádság (és hit) útján érijük el a lehetlent. Rebekában kétféle ember volt, akiről Isten a megszokott kultúrával ellentétben azt jelentette ki neki, hogy a nagyobbik (Ézsau) fog a kisebbiknek (Jákób) szolgálni. Ézsau a húsember, Jákób pedig a szellemi ember előképe. Mindenki van egy Ézsau, de ha egy Jákób is van benned, akkor ennek konfliktus lesz a vége. Ahogy Pál mondja a Rómaiakhoz írt levél 7. fejezetének végén: „*Én nyomorult ember, ki ragad ki engem a halál e testéből?*” (Róma 7,24). A két ember nem tud kijönni egymással. A konfliktusból kivezető utat Pál mutatja meg: „*Hála legyen Istennek, amiért van kivezető út, Jézus Krisztuson, a mi Urunkon keresztül*” (Róma 7,25). Ez az út a kereszten át vezet, Jézus helyettesítő áldozatán és halálán keresztül.

Ezért mi megszabadulhatunk az óembertől, és eljuthatunk a teljességre, a szabadságra és az életre a Szellemben. De ez kizárólag Jézus helyettesítő keresztládozata alapján lehetséges. Csak akkor, ha megteszünk két dolgot: ha ezt tudjuk, és elismerjük, hogy ez igaz. Tudjuk, hogy az óemberünk Vele együtt keresztre lett feszítve, és az óembert halottnak tekintjük. Mindaddig, amíg hit által halottnak tekintjük az óembert ezt meg is fogjuk tapasztalni. Csak két lehetőségünk van: vagy a törvény alatt vagyunk, a bűn és a halál uralma alatt, vagy a kegyelem és a Szent Szellem vezetése alatt, szabadon a törvénytől és a büntől. Ez a két alternatíva kölcsönösen kizárja egymást. Ha a törvény alatt élek, a bűn uralkodni fog rajtam, ha pedig a kegyelem alatt élek, a Szent Szellem vezet. A kegyelem alatt élés nem azt jelenti, hogy azt csinálom, amit akarok, hanem azt, hogy a Szent Szellem vezet minket. A Róma 8,14 azt mondja, hogy: „*akiket Isten szelleme vezérel, azok mind Isten felnőtt fiait.*” Annak érdekében, hogy Isten gyermeke lehess, újra kell születned a Szent Szellem által. De annak érdekében, hogy érett, felnőtt férfivá válhass Krisztusban, a Szent Szellem vezetése alatt kell élned. Egyetlen út vezet az érettségre: a Szent Szellem vezetése. Számptalan ember újrászületik a Szent Szellem által, aki soha nem tanulja meg, hogy

hogyan kell a Szent Szellem vezetése alatt élni, és egész életükben szellemi csecsemők maradnak. A „Szent Szellem vezetése” szó folyamatos jelen időben áll! Ők, és csakis ők Istennek fiai! *Ezeket a fiakat várja a teremtett mindenség. A szabályok betartásának alternatívája a Szellem vezetése, nem pedig a szabályok be nem tartása. Ha valaki újra a törvények és szabályok alá helyezi életét (magát), akkor kiesik a kegyelemből, és átok alá kerül. Vonatkozhat ez keresztényekre? Sok millió keresztényre vonatkozik!” (Részlet Derek Prince A római levél magyarázata c. könyvének 6. és 7. fejezetéből, a szerzők apróbb *kiegészítésével együtt.)

Amint kikerülünk a kegyelem „törvényének” hatálya alól, és a szabályokat, rendelkezéseket és a törvényeket próbáljuk betartani, az óemberünk átveszi az uralmat és az irányítást. Ezt főleg a nyelvünkön keresztül tudja megtenni (1.Korintus 15,51-57; 2.Korintus 4,10-12.14.16; 5,1-10).

Igehelyek: Óember: Kol. 3,9; Efezus 4,22; Róma 6,6; Gal. 5,24; 6,14; Róma 7,23.25; 8,2.4.5.6.7.8.14.15; Külső ember: II. Korintus 4,16 megromlik; Belső ember: II. Korintus 4,16; Róma 7,22; Efezus 3,16; I. Péter 3,4 – Megújul napról-napra, Isten törvényében gyönyörködik, hatalmasan meg kell erősödnie, hogy a Szellemen keresztül uralomra juthasson, a szív elrejtett embere; Újember: Kol. 3,10; Efezus 4,24; Róma 7,23-25; Róma 8,4.5.6.9.10.11.14.15 Értelmem törvényével Istent szolgálom; Róma 8,2 – Az élet szellemének törvénye – Az újembert fel kell öltözni!

Erről a témáról a mellékletben közöljük Csia Lajos: „Óember és Újember” című írását, amely elmagyarázza ezeket a fogalmakat, és feltárja előttünk ezt a rejteletet.

A Krisztusban maradás fontosságáról álom útján és egy kanadai indián példabeszéde alapján kaptunk kijelentést. Ezt a történetet is elmondjuk, hogy épülésünkre legyen.

Zsolt: „Szellemi anyámmal egy kanadai indiánnal beszélgettünk, amikor egy történetet mesélt el Abraham Lincoln-ról. A történet úgy szólt, hogy amikor Lincolnhoz odament a tábornoka, azt mondta az elnöknek: 'Ne aggódj, mert biztosan győzni fogunk, Isten a mi oldalunkon áll.' Erre az elnök a következő választ adta: 'Isten minden ember oldalán áll! Nekünk csupán egyetlen kérdést kell tisztáznunk: Mi vajon Isten oldalán állunk-e?'" Ez egy igen magvas kérdés ma is. Ekkor elmeséltem neki, hogy volt egy ehhez fogható álmom: Egy földszáncal körülvett füves pálya egyik végében álltam, mintha egy focipályán lettem volna, de nem voltak kapuk. Egy táborban (csapatban) álltunk, és a tábor két részre szakadt. Az egyik tábor felment a töltésre, a másik pedig tőlem távolabb, jobb kéz felé ácsorgott. Hirtelen a fönti csoport a földszáncról elkezdte sárral dobálni a lenti csoportot, az pedig egy idő után viszonzta, és szintén sárral válaszolt a fönti csoport sárdobálására. Erre válaszul a fönti csoport már sárrögöket kapott fel a földről, és ezekkel kezdte dobálni a lenti csoportot, amit aztán ők is sárrögökkel viszonztak. Ezután a helyzet még jobban eldurvult, mert a fönti csoport már bazaltkockákat („macskaköveket”) kapott a kezébe, és ezekkel kezdte bombázni a lenti tábor. Eddig én nem kaptam a sárból és a sárrögökből, mivel nem folytam bele a dobálózásba, de most már felém is záporoztak a „bombák”. Meg is jegyeztem magamban, hogy ennek a fele sem tréfa, hanem véresen komollyá vált a harc. Ekkor arra az elhatározásra jutottam, hogy ebből jobb kimaradni, és felfutottam a tőlem balra lévő földszánc lelátójára, majd a lenti csoport háta mögötti és a fönti csoporttal szemben lévő pálya végébe szaladtam. Mikor hátra értem, felnéztem az égre, és láttam a napot. Lent egyébként olyan félhomály (köd) volt, amit nem is nagyon lehetne leírni, de nem voltak színek, csak fakó halovány árnyak. A nap is kicsit fakó volt. Majd az ég felé emeltem a kezeimet (nem a nap felé!), és kiáltottam Jésua nevét. Hirtelen valami belém áradt – egy hatalmas erő –, és elkezdtem felfelé nőni és emelkedni. Ahogy felfelé emelkedtem, hirtelen Jézusban találtam magam. Különös egy átélés volt, nem is tudom szavakkal leírni, egyszerűen csak tudtam, hogy Őbenne vagyok. Amikor Jézusba kerültem, azt észleltem, hogy ereszkedik lefelé, és hirtelen letette a földre mindkét lábát. Ebben a pillanatban minden megrendült. Majd megszólalt, és ezt mondta: „Kicsoda háborgatja az én kicsinyeimet?” Ezek a szavai mindent megrendítettek, én is megrettentem, és beteltem Isten félelmével. Úgy éreztem, hogy szavaiba testem minden „atomja” belemeregett. Ekkor ébredtem föl.

Erről a mindent megrendítő kiáltásról prófétált Jöel is: „*És bömböl (ordít) az Úr a Sionról, és hallatja szavát Jeruzsálemből; és megrendül az ég és a föld, de népének menedék az Úr, és Izrael fiainak erősség (oltalom)*” /Joel 4,16, Káldi György-féle katolikus fordítás/.

Mivel abban a gyülekezetben, ahová jártam, szakadás és csatározás kezdődött, tudtam, hogy ez számomra azt jelenti, hogy egyik csoportosuláshoz sem csatlakozhatom. A problémát az jelentette, hogy a gyülekezeti tagok egy része puccsot kísérelt meg az akkori lelkipásztor ellen, ezen felül pedig szabályokat és rendeleteket akartak bevezetni a gyülekezet irányítására (SZMSZ – Szervezeti és Működési Szabályzat). A Galata gyülekezet bűnébe estek, meg lettek igézve, el lettek varázsolva. Visszatértek a törvény alá, és elutasították a Szent Szellem vezetését. Annak a gyülekezetnek szellemi értelemben a görög „nomosz” – törvény, vagy inkább „törvénykező” nevet lehetne adni. Ezért is, és ennek ellenére, az igazságot nem hallgattam el, és nem maradtam néma a tévelygéssel és a bűnökkel kapcsolatban. Ebben senkit sem követtem, csak azt mondtam, amit Jézus feltárt nekem. Majd Isten vezetése alapján „kijöttem”, hogy Jézusban maradhassak (Jelenések könyve 18,4-5; Ézsaiás 52,11-12; Jeremiás 50,8; 51,6; 2.Korintus 6,17-18).” „Ma sokkal inkább, mint valaha, szükség van **bátorságra a kicsiny nyájhoz való tartozáshoz, sőt szükség esetén arra, hogy egyedül járjuk utunkat.** Erről mondta egykor Philipp Spitta (1801-1859): „Add meg Illés szigorát, mikor a tévelygő tömeg templomokat, oltárokat szentel a kor bálványainak; Hogy mi sohase hajtsunk előttük térdet, fejet, látszat szerint se, de álljunk meg mozdíthatatlan, olykor bár egész egyedül.” Az egyház kérdésével kapcsolatban, a jövőben várható vitáknál, a tisztán látó hívők számára ez igen fontos és időszerű pont lesz! A keresztény tömegek nem értik majd meg a komoly hívők lelkiismereti döntéseit, sőt ellenkezőleg: rövidlátással és jóakarati hiányával fogják vádolni őket, és harcolni fognak ellenük. Charles Haddon Spurgeon (1834-1892) mondta a következőket: „Az igazi hívők egységét semmi sem mozdította olyan erősen előre, mint a szakítás a hamis hívőkkel. Az elszakadás olyanoktól, akik megtűrik az alapvető tévedéseket, vagy visszatartják az „élet kenyerét” a romlás felé menő lélektől, nem jelent meghasonlást, hanem csak azt, amit az igazság, a lelkiismeret és Isten elvár mindazoktól, akik hűségesnek akarnak bizonyulni.”¹⁷

Egyik nagy példaképünk, Smith Wigglesworth, az Apostolok Cselekedetei 2,47-et idézve gyakran mondta¹⁸: „Figyeljétek meg, az Úr naponta gyarapította az egyházat. Ha az Úr hozza be őket, áldásul lesznek. Ha azonban olyan embereket hoztok be, akiket nem az Úr adott, csak nyüglődni fogtok velük. Ha rajtam állna a választás, inkább egyesével építse Isten az egyházat, minthogy a fél város csatlakozzon hozzá.” Mindezzel teljes mértékben egyetértünk! Wigglesworth-nek is el kellett szakadnia egy-egy egyháztól, amikor Isten „kihívta” őt (Mózesnek is! 2.Mózes 33,7-11). Saját szavai alapján: „Amikor a metodista egyházhoz tartoztam, biztos voltam abban, hogy üdvösségem van, és rendben az életem, ám az Úr így szólt hozzám: „Jöjj ki!” – és én kijöttem. A Testvéreknek nevezett emberek között azt gondoltam, most biztosan jó helyen vagyok. De az Úr azt mondta: „Jöjj ki közülük!”, és csakhamar már az Üdvhadseregben találtam magam. Akkoriban (amikor az Üdvhadsereget megalapították) tele volt élettél, mindenütt ébredések történtek, de azután az Üdvhadsereget mindinkább természetes dolgok kötötték le, és az első időszakból ismert nagy ébredések megszűntek. „Gyere ki onnan!” – mondta nekem az Úr, és úgy tettem. Háromszor is „ki kellett jönnöm”. Úgy hiszem, jelenleg (a XX. század első felében) a mi pünkösdi ébredésünkben végzi a legjobb dolgot az Úr a földön. Ugyanakkor meggyőződésem: Ő valami még jobbat hoz majd ki belőle. Isten senkinek sem veszi hasznát, aki nem éhezi és szomjúhozza egyre inkább Őt és az Ő igazságát. Az Úr azt mondta nekünk, hogy tiszta szívvel a legjobb ajándékokat kívánjuk, amelyek leginkább dicsőséget hoznak a számára.”

Ehhez kapcsolódik egy másik kijelentés, egy látomás a magyar „ébredésről”.

¹⁷ Gerhard Salomon: „Az utolsó idők veszélyei a hívő számára” című könyvből, 54., 58., 131. oldal

¹⁸ George Stormont „Smith Wigglesworth – Egy ember, aki Istennel járt” című könyvéből, 27-28., 84-85. oldal

Doma Zsolt: „A MAGYAR NAPRAFORGÓ”

Csukott szemekkel imádkoztam az összegyűlt sokasággal együtt, amikor hirtelen egy szobában találtam magam. Egy kétszárnyú nyitott ablak előtt álltam és az elém táruló csodálatos látványban gyönyörködtem. Egy hatalmas tavaszi rétet láttam, rengeteg sok szép, színes virággal. De hirtelen egy hatalmas szélvihar csapott le a rétre, és minden virágot letarolt annyira, hogy nyomuk sem maradt. Döbbenet űlt rám attól a felismeréstől, hogy talán minden elveszett, minden odalett. Ahogy a „romokon” végignéztem, egyszer csak egy parányi sárga pontot fedeztem fel a sötét talaj felszínén, egy piciny virág volt, mely még állt. Ez a kis sárga virág elkezdett növekedni fölfelé, egyenesen a menny felé, és ahogy nőtt, felülről letekintve láttam, hogy Magyarország földjéről nőtt ki. A kis virág felnövekedett Isten trónja elé, az ő oltára elé, és Isten gyönyörködött benne. Jó illat volt az Úr számára. Majd Isten felé fordulva, az ő jelenlétében beérett, és tányérjával (kaszatjával) a föld felé fordult (lefelé), s kihullatta olajjal teli magvait. A magok kihullottak az egész földre: Észak-Amerikára, Afrikára, Európára és Ázsiára. Ez a virág egy napraforgó volt.

A látomás később kiegészült más részletekkel is:

1. Láttam a napraforgó szárát, amely a hívők egységbe összefonódott karjaiból állt (Ez a Szent Szellem által munkált egység volt, és nem a bábeli vagy a népszerű ökumené szerinti)
2. A napraforgó tányérjának (kaszatjának) szirmai Isten felé kitárt kezek voltak.
3. A napraforgó tányérjában (kaszatjában) lévő magok imára kulcsolt kezek voltak.

Mindez 1998. január 2-án történt Budapesten a II. böjttel egybekötött imakonferencián, miközben mindannyian a magyar ébredésért imádkoztunk. Az alkalom végén elmondtam a jelenlévőknek is ezt a látomást a rövid magyarázattal együtt. A rövid magyarázat akkor ez volt: ezek a virágok kiskirályságokat jelképeznek, amelyeket nem Isten épített, hanem az emberek és a Sátán. Ezeket fogja előbb Isten lerombolni az ítélete szelével, és csak ezután építi fel az Ő királyságát. További jelentése a későbbi évek során nyílt meg előttem.

Míg az egyik embernek (és gyülekezetnek) ez a szél áldásul, megtisztulásul és felfrissítő szélként fog hatni, addig azok számára, akik nem készültek fel rá, ítéletképpen, pusztulásképp és romboló erőként fog megjelenni. Hasonlóan Jézus bölcs és bolond építőmesterekről szóló példázatához. Akik hallották Krisztus szavait, és hit által engedelmeskedtek Neki, azoknak a házat sem a viharos szelek, sem az áradó folyók nem tudták romba dönteni, hanem ezzel csak azt bizonyították be, hogy az a ház az örökkévaló, rendíthetetlen és mozdíthatatlan Kösziklatömbre, mint alapra, Jézus Krisztus szavaira (logosz és rhéma) van ráépítve. Ellenben azoknak a háza, akik hallották ugyan Jézus ugyanazon szavait, de hitetlenül nem engedelmeskedtek neki, és nem ezekre a szavakra építették a házukat (életüket), hanem emberi és ördögi elgondolásokra, teológiákra és hagyományokra, azoknak a háza valójában nem rendelkezik erős alapokkal, mivel futóhomokra lett építve, ezért a viharos szelek, az esők és az azt követő folyóáradások teljesen romba fogják dönteni. Erről szól a mezei virágok és a napraforgó története. A mezei virágok sok-sok különálló házat (életet) jelképeznek, amelyeknek nincs mozdíthatatlan krisztusi alapjuk, ezzel szemben a napraforgó egyetlen házat jelképez, melyben sok-sok, Krisztus által külön-külön megformált, „élő kő” található, akik egyenként is és összességükben is Krisztusra építették fel egész életüket (Máté 7,24-27; Lukács 6,47-49). A sziklatömb a következő kijelentés: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” (Máté 16,16.18; Márk 8,29; Lukács 9,20). Erre a sziklatömbre (sziklaszirt) építi fel Jézus az Ő ekklesiáját (egyházát), így Pétert is, mint egy szikladarabot, hasonlóan egy sík terep fölé magasodó sziklaerődhöz! Ezen az ekklesián (egyházon) még a hádész (alvilág) kapui sem tudnak diadalmaskodni, hanem pont ellenkezőleg, mi diadalmaskodunk rajtuk, kiszabadítva az ott fogva tartott lelkeket. Most nem az elhunyt emberek lelkéről beszélünk, hanem a még földön élő lelkekről, az „élő halottakról”, akik a Sátán és a halál fogságában vergődnek. A halottak üdvözüléséért (ítélet elkerüléséért) való imádkozás bibliaellenes, hamis dolog! De egy halott feltámadásáért való imádkozás (csakis Isten Szellemének vezetésével és indítására!) nem bibliaellenes, sőt még követendő is. Bárcsak minél több ilyen esetről hallanánk, és mi is már ilyen szellemi erő szintjére emelkedhetnénk. Isten adja meg ezt nekünk az Ő királyságának építéséhez (Máté 10,8; Apostolok Cselekedetei 9,36-42; 20,7-12; Zsidókhöz írt levél 11,35). Jónak láttunk leírni egy példát

is, melyet Smith Wigglesworth mesélt el 1922-ben az új-zélandi Wellingtonban¹⁹: „Azt hiszem, hasznos lenne, ha beszélnék nektek Willie Burtonról, egy élenjáró misszionáriusról Közép-Afrikában. Nagyszívű ember, aki csodálatos munkát végez Istenért, Isten hatalmas embere. Ám egyszer lázbetegséget (maláriát) kapott, és meg is halt. Az emberek ezt mondták: „Többet nem fog prédikálni. Mit tegyünk?” Minden reménységünk elszállt. Ott álltak megtört szívvel, azután magára hagyták holtan. Ő azonban egy pillanat alatt, minden előjel nélkül talpra állt! Nem értették mi történt. Burton elmondta nekik: úgy tért magához, hogy érezte, valami melegség járja át a testét. Ekkor fölkelt – tökéletesen gyógyultan. A dolog rejtély maradt, amíg a misszionárius egy alkalommal el nem ment Londonba. Ott egy összejövetelel elmondta, hogyan halt meg, és támadt fel a halálból. Az istentisztelet után egy hölgy odalépett hozzá, és megkérdezte: „Vezet naplót?” Az igenlő válasz hallatán a nő folytatta: „Egy nap, amikor imádkozni mentem, alighogy letérdeltem, ön jelent meg a gondolataimban. Az Úr Szelleme megragadott, és imádkozni kezdett rajtam keresztül egy ismeretlen nyelven. Egy látomás is megjelent előttem: önt láttam, amint magatehetetlenül fekszik. Nyelveken kiáltottam, amíg azt nem láttam, hogy fölkel, és elmegy onnan.” A férfi a naplójába lapozott, és úgy találta, hogy valóban azon a napon támadt fel a halálból. Azt akarom, hogy megértsétek: a Szent Szellemmel történő beteljesedés nagyszerű lehetőségeket nyújt, akár a szobádban vagy, akár valahol másutt! A Szent Szellem adhat neked szabadságot, Ő a bölcsesség; Ő a prófétálás Szelleme, Ő a kijelentés Szelleme. Ne feledd: Isten akarata, hogy tel(v)e légy Szent Szellemmel. A mennyei dinamit teljesen megváltoztat téged!”

Más megközelítésben a színes virágok, melyek beborították a magyar mezőt, különálló gyülekezetek (és emberek) sokasága, sok kiskirályság, melyeket az emberek maguknak építettek – hasonlóan Bábel tornyához –, de Isten ismeretére, az Atyával, az Ő Fiával, Jézus Krisztussal és a Szent Szellemmel való bensőséges kapcsolatra nem jutottak el. Olyanok ezek a színes virágok, mint az ókori városállamok, melyek Kánaán földjét is borították; mindegyik erős falakkal volt körülvéve, és védte a maga kis területét. Néha még városok közötti szövetségek is kötöttek egy-egy közös ellenséggel szemben, ahogyan Ábrahám és Lót idejében is történt (1.Mózes 14,1-12). Amikor viszont az egész országot támadás érte, külön-külön védekeztek, és arra már nem volt erejük, hogy az országot egységesen védelmezzék. Vagyis az ország érdekével nem törődtek, csak a maguk kis királyságát építették és védelmezték, érdekszövetségeket kötöttek más városokkal, de az egész ország védtelen volt. Sokszor csupán egy-egy fontos stratégiai helyen épült város ellenállásán és védekező erején múlt, hogy az ellenség be tud-e törni az országba (pl.: Jeruzsálem egyik védvonala a Lákisban fekvő határerődítmény volt. Lákis jelentése: domb, magaslat, legyőzhetetlen 2.Krónika 32,1-9; 11,5-9-12; Ézsaiás 36,2). Szóval ezek a kiskirályságok, amiket emberek építettek és nem Isten (vagy ha Istenben, Szellemben kezdték is el, most hús(testi) módon folytatják), amiket az emberek maguknak építettek, és nem Istennek, mind le fognak omlani az ítélet szelétől. Isten minden emberit meg fog rázni, le fog rombolni, mielőtt felépítheti (újjaépítheti) a saját királyságát (Zsidókhhoz írt levél 12,25-26-29; Haggeus 2,6-9; Ézsaiás 13,13; 24,17-23; Jeremiás 1,10; 31,28; 45,4). Isten (hangja) megrázza a földet és az egeket is, hogy mindaz ledőljön, ami az Ő örökkévaló terveivel nem egyezik, és mindaz, ami az Ő örökkévaló Igéjén áll, sziklaszilárdan megmaradjon, és láthatóvá váljon, amit Jézus fog össze, mint sarokkő, és ami az apostolok és a próféták alapjára van ráépítve. Ezek a látszatgyülekezetek és –keresztények – mint virágok – kívülről nagyon mutatósak, szépnek látszanak az emberek előtt, de (magokkal teli) gyümölcsöt nem hoznak, csak a hús(teste)t táplálják a romlott világkorszak (aión) szellemáramlásai szerint (1.János 2,15-17). Nem hoznak létre semmi hasznosat. Olyanok, mint az a fügefafa, amelynek dús levelű lombja volt, de nem volt rajta ehető gyümölcs. Jézus meg is átkozta, hogy többé ne is teremjen rajta, és kiszáradt. Így jár minden kiskirályság, amely elzárkózik Istentől és nem Isten tervét hajtja végre, hanem a sajátját. Szóval az ébredés előtt ítélet lesz! Az építés előtt pedig rombolás! Az ültetés előtt pedig gyomlálás, kitépés! Mindez pedig nem az ellenségtől lesz, hanem Istentől! Ez az a tisztító szél, amelyik különválasztja a szemetet (polyvát) a tiszta búzától.

A kétszárnyú ablaknak, mint jelképnek a magyarázatát csak három és fél évvel később kaptam meg, amikor a németországi Hannoverben vettem részt a Gedeon Serege II. konferencián. Ez 2001 október 1–3.

---

¹⁹ George Stormont „Smith Wigglesworth - Egy ember, aki Istennel járt” című könyvéből, 151-152. oldal

között volt, és a jelentőségét az adta meg, hogy ezen az alkalmon lett ünnepélyesen „kinyitva” a 40/70-es ablak (window). Amikor ez a pillanat elérkezett, a Szent Szellem szólt hozzám: „Ez az a kétszárnyú ablak, amiben álltál, és amelyből láttad a színes virágtengerrel beborított magyar rétet.” Csak ennyit mondott. Ebből megértettem, hogy a teljes magyarázathoz ez adja meg az egyik kulcsot. Tehát az ablak szárnyai a következők: 1. az északi szélesség 40. foka; és 2. az északi szélesség 70. foka. Amit az ablakból láttam az e két szélességi kör közé eső terület egy darabja, Magyarország volt. A színes virágok jelentését pedig a „cél a 40/70-es ablak” imamozgalom alapját képező kijelentés adta meg. Ez úgy azonosítja az északi szélességi kör 40. foka és a 70. foka közé eső területet, mint ahol a legtöbb „névleges” (vallásos), meg nem tért és újjá nem született ember él a földön. Az ablak szélességét jelzi, hogy Izlandtól a Japán Hokkaidó szigetéig húzódik, ez a „négyzet” határolja be a „célterületet”, amelyre 2000 és 2005 között az imaközbenjárók koncentráltak. C. Peter Wagner, aki az egész világmozgalmat vezeti, és aki a kijelentést is kapta erről (több más emberrel összhangban), így fogalmazta meg: „Tudtam, hogy Isten azt akarja, hogy most a világnak arra a részére összpontosítsuk figyelmünket, ahol a legtöbb olyan ember él, aki nem keresztény, és ahol az Egek Királynője a sötétségnek az a fejedelme, akit a legnagyobb felelősség terhel a kereszténység erejének semlegesítéséért.”²⁰

Négy és fél évvel a látomás után (2002 június 15.-én), Budapesten egy „Target 40/70 window” regionális találkozón vettem részt, ahol jelen volt az európai Target Europe vezető koordinátora, Roger Mitchell és a Magyarországra küldött koordinátor Ian Campbell is. Mivel szóba kerültek a Magyarországnak adott kijelentések is, elmondtam a napraforgós látomást. Miután meghallgatta, Roger teljes határozottsággal kijelentette, hogy ez a látomás bizonyosan Istentől van, mivel Európában már ez a harmadik ilyen jellegű kijelentés egy ország ébredéséről, amelyet hall. Említette, hogy két másik ország közbenjárójától is hallott ilyen kijelentést. Majd elmondta, hogy mindegyik „kép” hasonló felépítésű volt, mindegyikben volt egy virág (különbözőek), ami az adott országból nőtt ki és mindegyik kijelentésben először pusztulás következett be, majd ezután lett láthatóvá az ébredés. Tehát a felépítésük és a sorrend is hasonló volt. Mindezek a megerősítő információk azt is jelentik számunkra, hogy Európa, és így Magyarország felé is súlyos ítélet közeledik. És ez először rajtunk, az egyházon (bennünk) kezdődik el (1.Péter 4,17-18).

A látomás arra is figyelmeztet bennünket, hogy ez az „ébredés” nem úgy fog eljönni, mint ahogyan azt mi eddig elképzeltük és amelyről szép kis rózsaszín teológiákat gyártottunk. A sok szép színes virág, mely a rétet (Magyarországot) beborította, a mai keresztény sokaságot és gyülekezeteket szimbolizálja. Ezek a gyülekezetek és keresztények tipikusan a bibliai ótömlőnek felelnek meg, mely képtelen lesz az újbort (a Szent Szellem kitöltését) felfogni és befogadni, hiszen az teljesen el fogja pusztítani, szét fogja szakítani. Ezek a gyülekezetek és keresztények a hagyományos egyházi vezetési rendszer szerint épülnek fel, amely a babiloni rendszert képviseli, és a hústest kívánságai által befolyásolt értelem szerint vezetik és irányítják a tömegeket. Isten ezt az egyházat nem tudja felhasználni abban, hogy learassa a világot és lekasabolja a Sátánt minden démonával együtt. Ezért kell Istennek először megtisztítania minket, és új tömlőt adni az Égből belénk ömlő mennyei újbortnak. Ez a napraforgó titka. Amire el kell jutnunk: „...a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, a felnőtt korra, és bele kell nőnünk minden ponton Krisztusba” (Efezusiakhoz írt levél 4,13). Istennek ez a szele a megszentelődésünket szolgálja, ha megalázzuk magunkat, és hitben és engedelmisségben megteszünk mindent, amit ő parancsol. Kérjük ezt az ítéletet, mely rajtunk, az egyházon kezdődik el, mert akkor nemcsak a magyar mezőket arathatjuk le, hanem vethetünk a világ más tájain is (minderről a közeljövőben részletesebb leírást teszünk közzé a weboldalon).

Valamikor 1998-ban, a látomás után kaptam meg a Derek Prince által közreadott „Három prófécia”-t, amiből a második David Minoré. De csak néhány évvel a látomás után ismertem fel az egyezést David Minor elolvasott prófécijával, ami teljesen egybevágtott azzal, amit nekem is kijelentett Isten. Ezért teljes terjedelmében leközöljük.

---

²⁰ Részlet „A Királynő Birodalma” című könyvből, amelyet C. Peter Wagner szerkesztett, és több testvér írt; 32. oldal

„FORDÍTSD ARCODAT A SZÉLNEK”

(prófécia, amelyet David Minor kapott)

Isten Szelleme azt mondja, hogy a Szent Szellem szele söpör végig az egész világon. A Gyülekezet azonban nem képes teljesen felismerni ezt a szelet. Mint ahogy a ti népetek nevet ad a hurrikánoknak, Én is ráírtam az ÉN Nevemet erre a szélre. „SZENTSÉG AZ ÚRNAK” – ez lesz a neve.

Mivel nem ismerik fel, némelyek az én népem közül megpróbálnak elrejtőzni e szél elől. Ily módon azonban kimaradnak abból, amit cselekszem. Mert ezt a szelet azért küldtem, hogy átfújjon minden olyan intézményen, amelyet az Én nevemben emeltek. Azok az intézmények, amelyek a saját nevükkel helyettesítették az ÉN Nevemet, összeomlanak ennek a szélnek az erejétől. Összedőlnek, mint bádogvisek az orkánban. Azok az egyházi és missziós szervezetek, szolgálatok, amelyek nem jártak igazságban Én előttem, összeomlanak és megsemmisülnek.

Ez a szél az enyém, de sokan a Kísértő sugallatára a Sátán munkájának bélyegzik azt. Ti azonban ne hagyjátok magatokat félrevezetni, mert ez a szél az Enyém!

Nem szenvedhetem tovább Gyülekezetem jelenlegi állapotát, és nem is fogom így hagyni. Egyházi és missziós szervezetek fognak meginogni és összeomlani ennek a szélnek az erejétől, s még azok sem menekülnek meg, akik megpróbálnak elbújni előle. Szembe fog fújni veletek, és körös-körül mindenféle omladozást fogtok látni. Bizony, így lesz!

De soha ne felejtsetek, hogy ez a szél az Enyém – mondja az ÚR. Egy tornádó erejével fog jönni, s látszólag pusztítást hagy maga után, de az ÚR szava jön, és azt mondja: „FORDÍTSD ARCODAT A SZÉLNEK, ÉS ENGEDD, HOGY FÚJJON!” Mert csak azt fogja elpusztítani, ami nem Éntőlem származik. Lássátok be, hogy ez kikerülhetetlen.

Azután jön majd a második szél is. De ne rémüljete meg! Az első vihar után az ÉN leheletem ismét fújni kezd. Nem olvastátok, hogyan fújt az ÉN leheletem a száraz csontok völgyében (Ezékiel 37)? Ugyanúgy fog rátok is fújni. Ez a második szél ugyanolyan erővel jön el, mint az első. Ennek is lesz neve: „ISTEN KIRÁLYSÁGA”.

Elhossa az ÉN kormányzásomat és az ÉN rendemet. Ezekkel együtt pedig az ÉN hatalmam. A természetfeletti is ez a szél hozza magával. A világ gúnyosan fog nevetni rajtatok az első szél pusztítása miatt, de ezután nem fognak nevetni többé. Mert a második szél erővel és hatalommal jön el, csodálatos események történnek majd az ÉN népem között, és istenfélelem száll a népekre.

Az ÉN népem készséges lesz az Én hatalmam napján – mondja az ÚR. Az első széllel, amely most érkezett el hozzátok, kitisztítom belőletek a büszkeséget, a paráznaságot, pénzsóvárságot, versengést, féltékenységet; ti pedig elszegényedve és lecsupaszítva érzitek majd magatokat. Nem olvastátok-e: „**boldogok a szellemi nincstelenek (a szellem koldusai)**” Máté 5,3 /Vida S. ford./, vagy „**boldogok a Szellem által a szegények...**” /Csia L. ford./? Az ilyen emberekre alapozom majd az ÉN KIRÁLYI URALMAMAT, akik teljesen kiszolgáltatják magukat hatalmamnak. Nem olvastátok-e Isten Királyságáról, hogy az „**nem (emberi) erővel, nem is hatalommal, hanem az ÉN Szellemem által**” valósul meg? Ezért az ÉN KIRÁLYSÁGOM az ÉN SZELLEMEM által alapozódik és nyilvánul meg.

Tudjátok meg azt is, hogy lesznek, akik megpróbálnak elbújni a jelenlegi (első) szél elől, s ugyanakkor megkísérlik „meglovagolni” a másodikat. De ezeknek sem fog sikerülni, elsöpri őket a szél. Csak azokat viszi előre a második szél, akik arccal fordulnak a jelenlegi felé.

Vágyakoztatok tehát az ébredésre, és kívánjátok a csodák és a természetfölötti megnyilvánulások idejét; és akkor át is fogjátok élni azt egész generációtokkal együtt, de ez csak az ÉN „menetrendem” szerint lehetséges – mondja az Úr.

A Gyülekezetemnek ebben a nemzetben (USA) található része a jelenlegi állapotában még nem fogadhatja be az ÉN hatalmam és erőmet. De amint a Gyülekezet arccal az első szél: a „**Szentség az Úrnak**” felé

fordul, az megtisztítja, és alkalmassá teszi majd arra, hogy az ÉN dicsőségemet hordozza. Ez ítéletet jelent, amelynek az Úr Házán kell elkezdődnie, de nem ez a vég. Amikor a második szél elérkezik, és elhozza az aratás idejét, akkor következik be a vég.

(Ezt a prófeciát D.M. 1987. április 6-án éjfélkor kapta.)

Ezek után következzen egy korrajz, amit néhány éve fogalmaztam meg a magyar helyzetről:

Doma Zsolt: A magyar „nyáj” szellemi állapota, Magyarország szellemi jelene

A magyar „juhokon” Saulok uralkodnak, akiket valamikor Isten kent fel és hívott el – de vannak olyanok is, akiket csak emberek vagy önmaguk –, de engedetlenek lettek, felfuvalkodtak, és varázslásba (pl.: manipulálás) estek. Nem szentelődtek meg, nem engedték hatni romlott jellemükre Isten Szellemét és Igéjét, mint kenetet. Vagyis az óemberük nem lett levetkőzve, nem lettek szellemileg körülmetélve. Isten elvette tőlük a királyságot, a hatalmat és a kenetet, de még nem mozdította el őket a helyükről, mert a „Dávidok” még nem készültek fel. Isten keresett a Saulok helyett Dávidokat, akik minden akaratát megteszik, és őket már fel is kente. A Saulok még fenn akarják tartani a látszatot, erősen védelmezik pozíciójukat, és féltik hatalmukat, nehogy „lebukjanak” (2.Tim. 3,1-5-9, Csia fordítás). Ezért üldözik a Dávidokat, persze, csak ha felismerik őket. A Saulok uralma csak addig tarthat, amíg a pusztai próbákban és harcokban a „Dávidok” jelleme krisztusivá érik, és így felkészülnek arra, hogy Isten népét vezessék. Jelenleg ilyen Dávidokért és Elizeusokért kell imádkoznunk. A Saulok a maguk királyságát építik, vagyis a bábeli tornyot Babilonban, ami azt mondja: „építsünk magunknak; szerezzünk magunknak... hírnevet, stb. Tehát a Saulok maguknak építenek (miközben teljes mellszélességgel hiszik, hogy Isten munkáját végzik), ami le fog omlani, míg a Dávidok Isten királyságát építik az apostolok és próféták alapkövére, a sarokkő pedig Krisztus és ez az építmény (a mennyei Jeruzsálem) örökre meg fog maradni. Isten megítéli a Saulokat, a gonosz „pásztorokat” (Ezékiel 34,1-10 Ítélet a hamis (béres) pásztorok fölött Ezékiel 34,11-31). Az Úr pásztorol, és Dávidot állít a nyáj élére (nem pedig fölét) – 34,23. Hasonló a helyzet ahhoz, ami az Egyiptomból kihozott Izraeliták nemzedékével történt: Látták Isten csodáit, átérték hatalmas szabadítását, átkeltek a Sás-tengeren, ettek és ittak a szellemi kősziklából, aki Krisztus volt, és mégis elhullottak a pusztában engedetlenségük és hitetlenségük miatt (1.Kor. 10,1-13; Zsid. 3,7-9). Itt, Magyarországon is hasonlóan történt: az előző generáció (nemzedék) nem „akart” bemenni az örökségébe (vagyis harcolni), és mi a pusztában születünk. Most telik le a „40 év”, és mi itt állunk a „Jordán” előtt, hogy bemenjünk, és elfoglaljuk szellemi örökségünket, Magyarországot, és learassuk a magyar emberi lelkek érett gabonátábláját. Ehhez kellene Józsuek és Kálebek, akik nem haltak meg a pusztában, mert más Szellem volt bennük, mint a hitetlen zsidókban. De még inkább kellene Dávidok (Istentől felkent apostolok) és Elizeusok (Istentől felkent próféták), hogy látást és stratégiát kapjunk a harchoz. Szellemi körülmetélésen kell átesnünk, különben nem állhatunk meg az ellenségeink előtt. Az evangélisták, pásztorok és tanítók az utómunkához szükségesek. Minden szolgálati ajándékra szükségünk van a felkészüléshez, de eddig nélkülöztük az érett és Istentől felkent apostolok és a próféták szolgálatát, mert a Saulok és Jézabelek üldözték és megölték őket. De eljött az ítélet ideje Isten házában! Istentől felkent vezetők kellene, kell a látás, a stratégia (haditerv), felhatalmazás és a kenet (Budapest, 2004 február 21.).

Senki ne értse félre a fentebb leírtakat, mi nem akarjuk, hogy bárki is elveszzen, vagy komoly bajba kerüljön a jelenlegi vezetők közül. Nem igazán szeretünk háborúzni más keresztényekkel, bőven elég munkát ad az ellenség is. Ezért a Szent Szellemmel együtt mondjuk mi is: „*A Krisztus helyett járunk tehát követségben, mintha Isten kérlelné titeket rajtunk keresztül, a Krisztus helyett kérlelünk titeket: **Béküljete ki Istennel!** Azt, aki vétkeket nem ismert, helyettünk vétékké tette, hogy benne Isten igazságosságává legyünk*” /2.Korintus 5,20-21, Csia Lajos/.

Magyarországon is az történt, mint Jézus kereszthalála előtt Izraelben: az emberek szívét és jellemét a látott és átélt csodák nem változtatták meg tartósan és visszafordíthatatlanul. Nem történt meg az alap(tanítás)ok kiigazítása, helyrerakása, és az alaptól hiányoztak az érett, felnőtt és Istentől felkent

apostolok és próféták. Mostanra Magyarországnak is „adatott ajándékul” néhány ön- és közjelölt apostol és próféta, akik ön- és közveszélyesek Isten valódi népe és Isten valódi emberei számára.

Csak ismételni tudjuk Jézus szavait: „Óvakodjatok (őrizkedjete) az ál- (látszat, hazug) prófétáktól, akik a bárányok bőrében (bárány-külsőben) jönnek hozzátok, belül azonban ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismertek rájuk. Szednek-e tövisbokorról szőlőt, vagy bogáncskóróról fügét? Így minden jó fa (eszményi) szép gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig nyomorúságos gyümölcsöt terem. A jó fa nem hozhat nyomorúságos gyümölcsöt, sem a romlott fa (eszményi) szép gyümölcsöt. Minden fát, amely (netán) nem terem (eszményi) szép gyümölcsöt, kivágnak és tűzbe dobnak (vetnek, hajítanak). Tehát gyümölcsseikről ismertek rájuk” /Máté 7,15-20, Vida Sándor/.

Továbbá az Efézusi gyülekezet angyalának írt szavait: „Ismerem tetteidet, fáradozásodat, állhatatosságodat, és hogy nem vagy képes hordozni a gonoszokat, hogy megkísértetted (próbára tetted) azokat, akik magukat apostoloknak mondják, noha nem azok, és hazugoknak találtad őket” /Jelenések könyve 2,2, Csia Lajos/.

Jól látható tehát, hogy a Sátánnak érdekében áll megvakítani minket, nehogy kinyilatkoztatást kapjunk az igazi Jézusról. Neki nem okoz problémát az, ha nagyszerű elgondolásaink vannak arról a Jézusról, akit mi ismerni vélünk, csak nehogy tényleg felismerjük az igazi Jézust, mert ettől kezdve az ellenség nem állhat meg velünk szemben.

Sátán ravaszul azon mesterkedik, hogy elrejtse előlünk a kereszt titkát, ezzel kiskorúságban tartva bennünket, nehogy felismerjük a jogainkat, és azokat használva erőszakkal visszavegyünk és visszafoglaljunk tőle minden tőlünk elcsalt és ellopott (föld)területet. Erről beszél Jézus a magvető példázatában, amiről már fentebb is szoltunk: „Ami a hasznos földben van, olyanokat jelez, akik, miután nemes és jó szívvel meghallgatták az igét, azt birtokukba veszik, és állhatatossággal gyümölcsöt teremnek” /Lukács 8,15, Csia Lajos/.

Jézus úgy beszél a Szent Szellemről, mint Aki Védőügyvédként („Paraklétosz” – Segítő, Védő) jön el, hogy feltárja a tényeket (nem pontos fordítás a megítél!) a világrendszerben élők (koszmosz) számára a bűnről, az igazságosságról és az ítéletről. Ez az igerész valójában arról beszél, hogy a Paraklétosz megismerteti velünk a szabadulás (üdvösség) útját Jézus kereszthalála által, és az örökségünket, valamint azt is, hogy ezt hogyan vehetjük birtokba, leigázva a Sátánt (a minket vádoló ügyészt) és minden gonosz szellemet, végrehajtva rajtuk Isten határozatát (Bírói végzését). Ez egy valódi háború!

„De én a való(igaz)ságot mondom nektek, hasznosabb nektek, hogy én elmegyek, mert ha nem mennék el, a Segítő (Védő) egyáltalán nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm Őt hozzátok, és **amikor Ő eljön, meggyőzi²¹ majd a világot (koszmosz) a bűnről²², az igazságosságról²³ és az ítéletről²⁴. A bűnről: hogy nem hisznek bennem, az igazságosságról pedig, hogy az Atyához megyek, és többé nem láttok**

²¹ „elengkhó” = feltár, ismertté teszi a tényeket (érvel)

²² „hamartia” = szó szerint: a cél eltévesztését, elvételét jelenti (az Isten által lefektetett törvényes rendtől való elkanyarodás, az általa kitűzött alapelvek, célok el nem érése), más szóval: bűn

²³ „dikaiosüné” = igazságosság; Meg kell különböztetnünk az „igazság – valóság” fogalmától, ami a görög „alétheia”. Ezzel kapcsolatban idézünk Csia Lajostól: „IGAZSÁG alatt Isten szavát, Isten kijelentését értjük (Róm. 1,18.25; 2,2.8.20; 3,8; 9,1; 15,8). Az igazság valóság; ellentéte: a HAZUGSÁG, valótlanosság (Róm. 1,25). Az IGAZSÁGOSSÁG fordítás sem tökéletes azonban, mert ebben a fogalomban még igazlelkűség, jogosság és méltányosság is van. Ellentéte: az IGAZSÁGTALANSÁG, még hamissággal, jogtalansággal és méltánytalansággal is fordítható. Az „igazság” annyit árul el, hogy valami megvan-e valósággal, megfelel-e annak, ami a valóságban van. Az „igazságosság” azt fejezi ki, hogy valaki megfelel-e a teremtésben levő isteni rendnek és törvényszerűségnek, melyet még a pogány népek gondolkodói is oly világosan láttak, hogy ezt a rendet bölcselkedésük alapjává tették (diké, karma, tao). Az isteni rend áthágása a BŰN.

²⁴ „kriszisz” = ítélet(végrehajtás); a „krinó” szó fn.-i alakja, aminek jelentése: ítéel, megítél (de nem elítél!); a szó bibliai jelentése: helyrehozza a helytelent. Aki ítéel, az jogot érvényesít, igazságot szolgáltat. Ez Isten esetében mindig igaz és helyes.

engem, az ítéletről pedig, hogy e világ (koszmosz) fejedelme el van ítélve... Amikor azonban eljön a való(igaz)ság Szelleme, elvezet titeket a teljes való(igaz)ságra, mert nem fog szólni magától, hanem amit hall, azt szólja, és az eljövendőket hírül adja nektek” /János 16,7-11.13, Vida Sándor/.

„De én megmondtam nektek az igazat: Hasznokra van, hogy én elmenjek. Mert ha nem megyek el, a Bátorító nem jön el hozzátok, ha ellenben elmegyek, elküldöm őt hozzátok. Ha ő eljön, meggyőzi a világot (koszmosz) vétek, igazságos döntés és ítélet dolgában. Vétek dolgában, hogy nem hisznek bennem. Igazságos döntés dolgában, hogy az Atyához megyek, és többé nem láttok engem. Ítélet dolgában, hogy a világ (koszmosz) fejedelme ítélet alatt van. ... Ha azonban eljön ő, az igazság Szelleme, útmutatótok lesz a teljes igazságban. Mert nem magától fog beszélni, csak amit hall, azt mondja el, s a jövendőt tudatja veletek” /Csia Lajos/.

Tehát a Szent Szellem, mint Védőügyvéd, feltárja előttünk a valóságot:

1. „A bűnről²⁵: hogy nem hisznek Bennem (Jézusban)”

Feltárja előttünk a „Bűn”-t, ami megrontotta az embert és a világrendszert (koszmoszt – Róma 5,12), és elvezet a megoldáshoz: Jézushoz, a kereszthez, a hit birodalmának bejáratához. **A lényeg nem azon van, hogy higgyünk Istenben, hanem azon, hogy higgyünk és engedelmeskedjünk Istennek,** ahogyan Ábrahám is tette, és ezen keresztül megigazult (igazságossá lett) Isten előtt (Róma 4,3.9.21-25). Ha már hiszünk Jézus Krisztusban, és hiszünk szavának, akkor engedelmeskedjünk is neki, különben semmit sem ér a mi hitünk, erről beszél Jakab apostol is levelében (Jakab 2,14.17; Máté 7,21.24-27; Lukács 6,46-49). A Szent Szellem feltárja előttünk azt, hogy a Bűn egy törvény(szerűség), ami bennünk lakik, és Isten törvényét használja fel ellenünk, hogy rabszolgaságban tartson és megöljön (Róma 7,14-25; Róma 8,1.2-4; 6,6-8.23; 7,5.8-9.11; 1.Korintus 15,56-57; 2.Korintus 5,21). A Bűnt nem tudjuk legyőzni azzal a hozzáállással, hogy meg akarjuk cselekedni Isten törvényét, mert éppen ez a „vallásos” hozzáállás (ellenállás) hozza felszínre (leplezi le) a bennünk lévő bűnt, és azt, hogy nem tudunk engedelmeskedni Istennek (és az Ő törvényének), tehát külső-belső segítségre (kegyelemre) szorulunk (Róma 7,25). Amikor ezt felismerjük, és Istenhez kiáltunk, akkor Isten a kereszthez vezet, és megmutatja a megoldást: Krisztus hitét és áldozatát, ami legyőzte a bűnt és a világrendszert – koszmoszt, annak trónbitorló fejedelmével, a Sátánnal és alattvalóival együtt (Róma 8,1-4). Derek Prince szavai: „Minden gonosz, ami igazság szerint nekünk járt volna, Jézusra került, hogy minden Jézust illető jó, amelyet büntelen engedelmisségével kiérdemelt, hozzáférhetővé váljon számunkra. Jézus büntetést szenvedett el, hogy mi bűnbocsánatot nyerhessünk. Ebbe a kereszten megtörtént első cserébe enged Pál csodálatos betekintést a Rómaiakhoz írt levelének 7,14 versében: ez a betekintés azonban igazából csak akkor válik érthetővé, ha kicsit közelebről megismerkedünk a korabeli kulturális környezettel. Amikor Pál azt mondja, hogy „tudjuk ugyanis, hogy a törvény szelleme, én ellenben hús vagyok, eladva a vétek alá,” ez a kifejezés, hogy *eladva a bűn alá*, egy korabeli római szokásra utal. Amikor egy embert el akartak adni rabszolgának, akkor föl kellett állnia egy kődarabra. Ezt követően egy fölé magasodó oszlopról egy dárdát lógattak a feje fölé. Ha valaki kiment a piacra, és azt látta, hogy valaki egy kötömbön áll, és egy dárda van a feje fölé függesztve, rögtön tudta, hogy az illetőt rabszolgaként árusítják. Pál tehát voltaképpen ezt fejezte ki: „hús(testi) vagyok, akit eladnak a bűneim dárdája alatt, amely a fejem fölött lóg. Nincs választásom, eladó vagyok.” De folytassuk tovább a párhuzamot! Akit megvettek rabszolgának, az attól fogva nem mondhatta meg, mit szeretne csinálni; a tulajdonos választott munkaterületet számára. Az ugyanazon a rabszolgapiacra eladott két nő közül az egyikből lehetett szakács, a másiból akár prostituált is. Nem volt választásuk. Ugyanez

²⁵ A Biblia határozott különbséget tesz a „Bűn” (egyes számban) és a „bűnök” (többes számban) között. A „bűnök” azok a bűnös cselekedetek, amelyeket az emberek elkövetnek. Jézus azért szenvedett el büntetést, hogy ezek a bűnös cselekedetek meg legyenek bocsátva. A „Bűn” ezzel szemben az a gonosz erő vagy gonosz természet, amely az embert a „bűnök” elkövetésére indítja, sőt kényszeríti. Mindaddig, amíg a bűnnek ezt a gonosz erejét nem kezeljük le megfelelőképpen, szabadulásunk nem lehet teljes (Derek Prince). Lásd: Római levél 7. és 8. fejezetét, különösen Róma 8,1-2, és a 7,25 versét. Isten Jézus lelkét (nefes) „Bűn”-né, pontosabban „váltsággá”, „kártérítéssé” (’asam), kártérítésként adott váltságáldozattá, bűnaldozattá tette: Ézsaiás 53,10; 2.Korintus 5,21! Jézus magasan túlfizette a Halál és a Halálon uralkodó Sátán követelését, a bűn zsoldját.

vonatkozik a bűnös emberre is. Lehetél te egy afféle „jó és tiszteletreméltó” bűnös, aki mélységesen lenézte a prostituáltakat és a drogosokat. De úgyis a rabszolgatartód határozta meg, hogy rabszolgaként milyen szerepet fogsz játszani: tiszteletreméltót, avagy lealacsonyítót. De most jön a jó hír (evangélium): egy nap Jézus tűnt fel azon a rabszolgapiacon, kiválasztott téged, és így szólt: „Én megveszem ezt az embert. Sátán, többé nem lehet a tiéd! Az ár ki van fizetve. Mostantól fogva ez az ember nem a te rabszolgád, hanem az én gyermekem.” Hát ez a megváltás! És ez egyedül a bűnök bocsánatán keresztül valósulhat meg. Hogyan nyerhetjük el a bűnbocsánatot? Úgy, hogy Jézus elszenvedte helyettünk a nekünk kijáró büntetést.” Isten Jézus lelkét (héb.: nefes) „Bűn”-né (héb.: ’asam), bűnért való áldozattá, bűnáldozattá tette (Ézsaiás 53,10; 2.Korintus 5,21; János 1,29)! „Jézus lelke volt tehát a bűnért való áldozat az egész emberiség számára! (1.János 2,2, sőt a „koszmosz” bűneiért is!) Mi tehát a bűnösség ellentéte? Egy szóval: igazságosság. Itt láthatjuk tehát ezt az óriási horderejű cserét: Jézus bűnné lett a mi bűnösségünkkel, hogy mi igazakká lehessünk az Ő igazságosságával.” Ezt hívjuk megigazulásnak! Ezzel folytatjuk a következő pontban:

2. „Az igazságosságról pedig, hogy az Atyához megyek, és többé nem láttok engem,”

Pál írja a rómaiaknak: „Mert nem szégyenlem az örömhírt. Hiszen Istennek hatalma (dünamisz) az minden hívőnek megmentésére, zsidónak is, sőt annak először, meg hellének is. Mert Isten igazságosságáról hull le az örömmüzenetben a lepel, s ezt az igazságosságot a hit a hitnek adja tudtul, miként írva is találjuk: „Az igazságos ember hite alapján fog élni. Mert hull már a lepel Isten haragjáról, mely mennyből sújt le azoknak az embereknek minden istentelenségére és hamisságára, akik az igazságot hamissággal lefogva tartják” /Róma 1,16-18, Csia Lajos/.

Ugyanez Csia Lajos 1939-es, korábbi fordításából: „Mert nem szégyenlem az örömmüzenetet, hiszen Istennek hatalma az, minden hívőnek üdvösségére, zsidónak is, annak először, meg hellének is. Mert az örömhír az isteni igazságosságot tárja fel hitből hitbe, ahogy meg is írták, hogy az „igazságos ember hitből kifolyólag él!” Megnyilatkozik ugyanis a mennyből Istennek haragja azoknak az embereknek mindenféle istentelenségén és hamisságán, akik az igazságot igazságtalanságukkal leigázzák.”

„Mert nem szégyenlem az örömmüzenetet (evangéliumot), mert Isten hatalma (hatóereje, képessége) az minden hívő üdvösségére (megmentésére), zsidónak elsősorban, és görögnek, mert Isten igazságossága benne nyilvánul meg, mely hit(hűség)ből hit(hűség)be vezet, amint meg van írva: a megigazult pedig hit(hűség)ből él, mert lelepleződik (megnyilvánul) Isten haragja az égből az emberek minden istentelensége és igazságtalansága fölött, akik a való(igaz)ságot igazságtalansággal elnyomva tartják” /Vida Sándor/.

Isten az Ő igazságosságáról az evangéliumban (örömhír, örömmüzenet) szól hozzánk. Az Ő igazságossága megköveteli a bűn és a bűnök megbüntetését, ami a bűnös halálában testesül meg. A bűnt és a bűnöket csak vérontással lehet megbocsátani, ahogyan az ige szól: „vérontás (véráldozat) nélkül nincs bűnbocsánat” (Zsidókhöz írt levél 9,22-28).

Jézus egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, majd az Atya trónjának jobbára ült, és ott várja, hogy ellenségei a lába alá vettessenek zsámolyul. „Ő ellenben, miután egyszersmindenkorra felvitt egyetlen véresáldozatot a vétkekért, leült az Isten jobbára, s a jövőtől várja, hogy ellenségeit lába zsámolyává tegyék. Mert egyetlen áldozatvitelével mindenkorra bevégzettekké tette a megszentelődőket. A Szent Szellem is bizonyosságot tesz erről nekünk, miután tudniillik ezt mondta az Úr: „Ez az a szövetség, melyet végrendeletül hagyok rájuk ama napok után: Törvényeimet szívükbe adom, s gondolkodásukba beírom őket” – ezt is mondja: „Vétkeikről és törvénytíprásaikról többé meg nem emlékezem!” Ahol azonban ezeket elengedik, ott többé nincs vétkekért való áldozat. Minthogy tehát bizalom adta szabadságunk van arra testvéreim, hogy Jézus vérével a szentélybe bemenjünk – s ezt a bejárást új és élő útként ő szentelte fel nekünk a függönyön, azaz saját húsán keresztül –, minthogy továbbá van egy nagy főpapunk az Isten háza felett, járuljunk igaz szívvel, kiteljesedett hittel, a rossz lelkiismerettől vérhintéssel megszabadított szívvel, tiszta vízzel megmosott testtel Istenhez, ragaszkodjunk ingadozás nélkül a reménység vallástételéhez, mert hű az, aki az ígéretet tette” /Zsidókhöz írt levél 10,12-23, Csia Lajos/.

„Most azonban a törvény nélkül lett láthatóvá nekünk az isteni igazságosság, amint arról a törvény és a próféták tanúságot tesznek. A Krisztus Jézusba vetett hiten át lett láthatóvá Isten igazságossága az összes hívek számára. Mert nincs különbségtétel zsidó és nemzetbeli között, hiszen mind vétkeztek, és híjával vannak az Isten dicsőségének, ám ingyen jutnak igazságosságához annak a kegyelemnek révén, melyet a Krisztus Jézus megváltó munkája fordított felénk. Azon át, hogy az ő vérében kell hinnünk, már eleve őt rendelte az Isten engesztelő fedélnek, hogy igazságosságát megmutassa nekünk. Igazságosságát abban, hogy az isteni türelem elengedte az előzőleg (a Krisztus előtt) elkövetett vétkeket, és kimutatta igazságosságát a jelen időre nézve is, hogy igazságos maradjon, amikor igazságosnak nyilvánítja azt, aki a Jézus hitéből való. Hol van hát az ember számára a dicsekvés lehetősége? Kizáratott. Miféle törvény zárta ki? A tettek törvénye? Nem, hanem a hitnek törvénye. Mert úgy következtetünk, hogy az embert a törvény tettei nélkül a hit teszi igazságossá” /Róma 3,21-28, Csia Lajos/.

Szó szerint felszabadító kijelentések ezek!

„Mit mondjunk hát? Hogy nemzetek, melyek igazságosságra nem törekedtek, birtokul kapták az igazságosságot, éspedig a hit alapján elérhető igazságosságot. Izráel ellenben, mely az igazságosság törvénye után futott, nem érkezett el a törvényhez. Miért nem? Mert nem a hit alapján kereste, hanem úgy, mintha cselekedetek alapján volna elnyerhető. Beleütköztek a megütközés kövébe. Ahogy írva van: „Lám, Sionban megütközés követ helyezek el, botlás kőszikláját, de aki hisz benne, meg nem szégyenül” /Róma 9,30-33, Csia Lajos/.

Majd így folytatja: „Testvéreim! Szívem helyeslő szava és Istenhez küldött könyörgésem értük szól, megmenekülésükért. Mert tanúságot teszek amellett, hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, de az nem felel meg az ismeretnek. Mert azzal, hogy Isten igazságosságát nem értették, és a maguk igazságos voltát igyekeztek elismertetni, Isten igazságosságának magukat alá nem vetették. A törvény vége ugyanis a Krisztus, aki mindenkinek igazságosságává lett, aki hisz” /Róma 10,1-4, Csia Lajos/.

„A hitből származó igazságosság ellenben így beszél: „Ne mondd szívedben: Ki fog felmenni az égbe?” – tudniillik a Krisztust aláhozni? Vagy: „Ki száll alá a feneketlen mélységbe?” – tudniillik a Krisztust a halottak közül felhozni? Hanem így szól: „Közel hozzád a szó (rhéma), szádban és szívedben,” tudniillik a hitnek szava (rhéma), melyet hirdetünk. Mert ha szájaddal vallod, hogy Jézus Úr, és szíveddel hiszed, hogy Isten őt a halottak közül feltámasztotta, meg fogsz menekülni (üdvözülni). Mert szívvel hiszünk, és annak alapján igazságosak leszünk, szájjal teszünk vallást, és azzal megmenekülünk. Az írás ugyanis ezt mondja: „Senki meg nem szégyenül, aki benne hisz.” Mert nincs különbség zsidó és hellén között, mert ő mindenek Ura, gazdag mindenek irányában, akik őt segítségül hívják. „Mert minden, aki az Úr nevét segítségül hívja²⁶, meg fog menekülni.” „A hit tehát az ige hallásából támad, a hallás pedig a Krisztus beszédén (rhémán) át” /Róma 10,6-13.17, Csia Lajos/.

„Mi, akik természetből zsidók vagyunk, és nem nemzetek közül való vétkezők, miután tudjuk, hogy az ember a törvény tettei alapján nem lesz igazságossá, csak a Krisztus Jézusba vetett hiten keresztül, mi is hittünk a Krisztus Jézusban, hogy a Krisztusba vetett hit alapján, és ne a törvény tettei alapján váljunk igazságosakká, mert hiszen a törvény mutatta tettek alapján egy hús sem lehet igazságossá” /Galata 2,15-16, Csia Lajos/.

„Mi természetből fogva zsidók vagyunk, és nem nemzetekből való vétkezők (céltevesztettek), tudjuk, hogy nem igazul meg (lesz igazzá) egy ember sem a törvény tetteiből, hanem csak Krisztus Jézus hithűsége által, mi is Krisztus Jézusban vagyunk hithűek, (azért), hogy igazzá váljunk Krisztus hithűségéből, és nem a törvény tetteiből, mivelhogy a törvény tetteiből nem igazul meg egy hús(test) sem” /Vida Sándor/.

3. „Az ítéletről pedig, hogy e világ (koszmosz) fejedelme el van ítélve.”

„Most az én lelkem megrendült, mit is mondjak? Atyám, ments meg ettől az órától! De hát azért jöttem ebbe az órába, Atyám, dicsőítsd meg a nevedet! És jött egy hang az égből: meg is dicsőítettem, és újra

²⁶ Szó szerint: „az ÚR Nevére fellebbez, apellál” Jogi kifejezés!

meg fogom dicsőíteni. A tömeg, amely ott állt, és hallotta, ezt mondta: dörgés lett, mások ezt mondták: angyal szólt neki. **Jézus válaszolt, és ezt mondta: nem értem lett ez a hang, hanem értetek. Most van ítélete (kriszisz) e világnak (koszmosz), most vetik ki e világ (koszmosz) vezetőjét (arkhész – fejedelem) és én, ha felemelnek e földről, mindeneket magamhoz vonzok. Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, hogy milyen halállal fog meghalni**” /János 12,27-33, Vida Sándor/.

„Mennyire felülmúl mindent az ő nagy hatalma a mi életünkben, akik abban a mértékben hittünk, ahogy az ő erejének uralkodó hatalmát a Krisztus életében munkálkodni láttuk. Ez az erő hatott a Krisztusban, mikor **Isten őt a halottak közül feltámasztotta, a mennyeiekben jobbjára ültette, minden fejedelemség, fennhatóság, hatalom, uraság és minden név fölé, melyet nemcsak ebben a korban, hanem az elkövetkezőben is neveznek, és amikor mindent lába alá rendelt**, és amikor messze mindenek fölé őt adta fejül az eklézsiának, mely az ő teste, amely telítve van azzal, aki mindenben mindent kitölt” /Efézus 1,19-22, Csia Lajos/.

„És megtapasztaljátok, hogy mennyire felülmúl mindent az Ő hatóerejének nagysága bennetek – akik hisztek – amiatt, ahogy működés közben is megtapasztaltátok az Ő Isteni erőterének hatalmas energiáit. Amely energia működött Krisztusban is, **kiemelve és felébresztve az Ő lelkét a halottak állapotából és birodalmából**, majd leültette az Ő jobbján az égiek birodalmában (tartományaiban) magasan fölé minden **elnök (arkhész: főnök, fejedelem), miniszter (exúsziasz: teljhatalom, hatalmasság, kormányzói hatalommal felruházott szellemi és emberi személyek: kormányhatalom), hivatalnok (dünamisz – dünameosz: hatóerő, erősség, kormányerő, végrehajtóhatalom), képviselő (küriotész – küriotéosz: uralom, uraság, képviselői hatalom) és minden név (onoma – onomatosz) fölé, amelyhez segítségért folyamodnak az emberek, nemcsak ebben a világkorszakban (aión), hanem az elkövetkezőben is, és mindezeket besorolta Krisztus lábai alá, és egyben Őt tette meg a mindezek fölé rendelt, világrendszerből (koszmosz) és világkorszakból (aión) kihívott Eklézsiá fejedelemének is, aki – mint menyasszonya – az Ő végrehajtó Testülete, betelve (telítve, átítatva) Krisztus Szellemével, Aki a világmindenséget Önmagával minden módon, minden helyen és minden idősíkban ki- és betölti**” /D.Zs. magyarázó fordítás; a dőlt betűs részek magyarázó kiegészítések/.

„Mert testileg őbenne lakozik minden, ami az istenséget betölti, titeket pedig ő tölt meg. **Ő minden fejedelemségnek és fennhatóságnak feje. Benne körül is metéltek titeket, ugyan nem kézzel csinált körülmetéléssel, hanem a hústestből való kivetkőztetéssel, a Krisztus körülmetélésével, miután a bemerítés ővele együtt eltemetett bennünket. Őbenne, ővele együtt fel is támadtatok, és pedig az Isten ama munkájában vetett hiten át, mellyel Isten a Krisztust a halottak közül feltámasztotta. Titeket is, akiket halottakká tettek az elesések és hústotok körülmetéletlen volta. Ővele együtt megelevenített, azután, hogy minden elesésünket megbocsátotta, azután, hogy az ellenünk kézzel írt és tételekbe foglalt kézírást kitörölte, és azt a kereszthez hozzásegezve eltolta az útból, amennyiben a fejedelemségeket és fennhatóságokat lefegyverezte, őket nyilvánosan kipellengérezte, és ezzel diadalmenetben meghurcolta**” /Kolossé 2,9-15, Csia Lajos/.

„Az az észjárás (törekvés) legyen bennetek, mely a Krisztus Jézusban is volt, ki Isten alakjában nem tartotta azt rablott zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő, hanem azzal, hogy rabszolgai alakját öltötte fel, s emberi hasonmásba öltözött, üressé tette magát, sőt még akkor is, mikor külső idomban olyan volt már, mint egy ember, megalázta magát azzal, hogy a halálig engedelmes lett, és pedig a kereszttel haláláig. **Ezért azután Isten is felmagasztalta őt, és kegyelme olyan névvel ajándékozta meg, mely minden név felett van, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieknek, földieknek és földalattiaknak térde, s hogy minden nyelv vallást tegyen arról, hogy a KRISZTUS JÉZUS ÚR, Istennek, az Atyának dicsőségére**” /Filippi 2,5-11, Csia Lajos/.

„És hozzájuk ment Jézus, szólt nekik, ezt mondta: **én kaptam meg minden hatalmat az égben és a földön**” /Máté 28,18, Vida Sándor/.

„Amikor eleséseink miatt még holtak voltunk, a Krisztussal együtt megelevenített – a kegyelem mentett meg titeket. Vele együtt fel is támasztott, és vele együtt a Krisztus Jézusban beültetett a mennyieikben” /Efézus 2,5-6, Csia Lajos/.

„Mert a mi küzdelmünk nem vér és hús ellen folyik, hanem a mostani sötétségnek fejedelemségei, fennhatóságai és viláгурalkodói ellen, a rosszaság szellemi lényei ellen, kik a mennyieikben vannak. Ezért vegyétek fel az Isten teljes fegyverzetét, hogy ama rossz napon képesek legyetek ellenállni, és miután minden munkátokat elvégeztétek, megállni” /Efézus 6,12-13, Csia Lajos/.

Mivel tudunk harcolni? A Szellem kardjával, ami Isten kijelentése (rhéma), amivel szembeszállhatunk az ellenséggel, és legyőzhetjük: „Vegyétek fel a megmenekülés sisakját, és mindenféle imádságon és könyörgésen át a Szellem kardját, mely az Isten beszéde (rhéma). Imádkozzatok minden (alkalmas) időben (kairosz!) a Szellem által...” /Efézus 6,17-18, Csia Lajos/.

Még a szellemi lényekkel is mi ismertetjük meg Isten bölcsességét: „hogy most a mennyei fejedelemségekkel és fennhatóságokkal az eklézsián keresztül megismertethesse az Isten sokféle bölcsességét” /Efézus 3,10, Csia Lajos/.

„Mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözítse (megmentsse, megtartsa) a világot Átala (Rajta keresztül). Aki hívő lesz (hithűségbe jut), nem kerül ítéletre, aki (netán) nem hisz (nem lesz hű), már ítélet alá esett, mivelhogy nem hitt (hűn) a világra jött Isten egyetlen Fiának nevében. Ez pedig az ítélet, hogy a fény eljött a világba, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a fényt, mert a műve(lete)ik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki romlott dolgokat cselekszik, gyűlöli a fényt, és nem jön ki a fényre, hogy napfényre ne kerüljenek tettei /műve(lete)i, dolgai/, aki azonban a való(igaz)ságot teszi, kimegy a fényre, hogy nyilvánvalókká legyenek a tettei /műve(lete)i/, hogy Istenben tette őket” /János 3,17-21 Vida Sándor/.

„Mert amiképpen az Atya életre kelti a halottakat, és megeleveníti (élővé teszi), úgy a Fiú is megeleveníti azokat, akiket akar, mert az Atya nem is ítélt senkit sem, hanem az ítéletet mind a Fiúnak adta, hogy mindenki úgy tisztelje (becsülje meg) a Fiút, ahogy(an) tisztelik (megbecsülik) az Atyát. Aki netán nem tiszteli (becsüli) a Fiút, nem tiszteli (becsüli) az Atyát (sem), aki küldte Őt. Ámen, Ámen mondom néktek: hogy aki az én szavamat hallja, és hisz annak, aki engem küldött, (világ)korszakra szóló élete van, és nem megy ítéletbe, hanem átment a halálból az életbe. Ámen, Ámen mondom néktek, hogy (el)jön az óra, és az most van, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának hangját, és akik (meg)hallják, élni fognak” /János 5,21-25, Vida Sándor/.

És ami a legmerészebb álmainkat is felülmúlja, az a következő: nemcsak hogy nem kerülünk ítélet alá, hanem még mi ítéelhetünk az ellenségeink fölött, akik bevádoltak minket az igaz Bírónál, Istennél! Erről beszél Pál a Korintusiaknak: „Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világot (koszmosz) fogják megítélni? És ha veletek ítéeltek meg a világot (koszmosz), arra méltatlanok vagytok, hogy a legkisebb dolgokban az ítélet mértékei legyetek? Nem tudjátok, hogy angyalokat fogunk ítéelni, nem a mindennapi élet dolgait?” /1.Korintus 6,2-3, Csia Lajos/.

„A Szellemnek gyümölcse ellenben: szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, jóságosság, derékség, hűség (hit), szelídség, önuralom. Az ilyenek ellen nincs törvény *(amely elítélhetné)” /Galata 5,22-23, Csia Lajos/.

„Ha ugyanis egynek elesése a halált azon az egyen keresztül uralomra juttathatta, mennyivel inkább kell (királyként²⁷) uralkodniuk az egy Krisztus Jézuson keresztül az élet hatalmával azoknak, akik bőségben kapták a kegyelmet és az igazságosság ajándékát” /Róma 5,17, Csia Lajos/.

„Isten igazságos ítéelének bizonyságául, amikor királyságra méltatott titeket az Isten, és érte szenvedtetek is” /2.Thesszalonika 1,5, Csia Lajos/.

---

²⁷ „baszileuó” = Királynak lenni, királyi uralmat gyakorolni vagy „királykodni”

„Mert minden, ami Istenből született, legyőzi a világot (koszmoszt). A mi hitünk az a győzelem, mely legyőzte a világot (koszmoszt). Ki más a világ legyőzője, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?”
/1.János 5,4-5, Csia Lajos/.

Összegezve előző három pontunkat, megállapíthatjuk, hogy a Szent Szellem elvezet a kereszthez, és ezzel el akarja érni, hogy Krisztus kereszthalálával összenőjünk, majd Szelleme által feltámadjunk egy új életre, és felüljünk Krisztusban az Atya mennyei trónjának jobbára. Hogy onnan, Vele együtt teljesítsük be mindazt, amit Ádámnak mondott: „Hajtsátok uralmatok alá a földet, és uralkodjatok...” (1.Mózes 1,28), de Ádám átjászotta ezt az uralmat a Kígyó, a Sátán kezébe, így lett ő a föld „jogos” bitorlója. Most pedig visszaszerezhetjük jogos örökségünket, amit Jézus drága vérére keresztül vásárolt vissza, sőt még ennél is többet, ahogyan meg van írva: „Ellenkezőleg. Amint írva van: „Amit szem nem látott, és fül nem hallott, ami ember szívében fel nem ötlött, azt készítette Isten az őt szeretőknak.” Nekünk tudniillik a Szellem által jelentette ki az Isten. A Szellem ugyanis mindent nyomoz, az Isten mélységeit is. Melyik ember ismeri ugyanis az ember dolgait, hacsak nem az ember szelleme? Ekképp az Isten dolgait senki sem ismeri, csak az Isten Szelleme. Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istenből kiáramló szellemet, hogy tudjuk azt, amivel Isten kegyelme ajándékozott meg bennünket. Amit szólunk is, nem emberi bölcsesség tanította szavakkal szóljuk, szellemi dolgokkal mérve össze a szellemi dolgokat. Lelki ember nem fogadja el Isten Szellemének dolgait, hiszen ostobaság neki. Nem is ismerheti meg, mert szellemileg vizsgálhatók meg. A szellemi ember mindent megvizsgál, ő maga azonban senki vizsgálata alá nem esik. Hát ugyan ki ismerte meg úgy az Úr gondolkodását, hogy taníthatná őt? Bennünk azonban az Úr gondolkodása van”
/1.Korintus 2,9-16, Csia Lajos/.

Mindezt a hit által tudjuk birtokba venni! Az örökséget csak a kiskorúak nem tudják birtokba venni, noha ténylegesen birtokosai az örökségnek. Erről beszél az írás: „Ámde az írás vétek alá zárt mindent, hogy az ígéretet a Krisztus Jézusba vetett hit alapján kapják meg a hívők. Mielőtt azonban a hit eljött volna, törvény alá összezárva őriztek minket, míg a hit le nem lepleződik. Így hát a törvény nevelőnké (gyermekvezetőnké²⁸) lett a Krisztushoz, hogy azután hit alapján legyünk igazságosakká. Miután azonban a hit eljött, többé nem vagyunk a nevelő alatt. A Krisztus Jézusba vetett hiten keresztül ugyanis mindnyájan Isten fiai vagytok. Ahányan csak a Krisztusba bementek, a Krisztust öltöttétek fel...”
„De azt mondom, ameddig az örökös kiskorú, semmivel sem különb a rabszolgánál, noha mindenké (mindennek) ura. Mégis gyámok és sáfárok alatt van az atyjától előre meghatározott időig. Így mi is, mikor kiskorúak voltunk, a világ (koszmosz) elemei alá voltunk vetve rabszolgasorsra. Mikor azonban eljött az idő (khronosz) teljessége, Isten elküldte a Fiát, ki asszonytól lett, törvény alá került, hogy a törvény alatt levőket kivásárolja, hogy a fiúvá fogadtatást elnyerjük. Minthogy pedig fiak vagytok, Isten elküldte szívünkbe Fiának szellemét, aki így kiált: „Abba! Atya!” /Galata 3,22-27; 4,1-6, Csia Lajos/.

Az ószövetség idején a bukott emberiséget a törvény kerítése – a villogó lángpallos – vette körül és zárta el az élet fájától, Krisztustól (1.Mózes 3,24). Ezen a kerítésen még az életünk árán sem mászhattunk volna át. A Sátán, a Vádlónk és önjelölt ügyészünk, aki jól ismeri Isten törvényeit, ezzel az ismeretével visszaélve – és a mi tudatlanságunkat kihasználva –, a törvény követeléseit használja fel ellenünk, hogy elpusztítson. Mivel jól tudja, hogy Isten igazságossága megköveteli a bűnös halálát, ezért amikor őt (a Sátánt) elítéli Isten, és az ítéletét végrehajtja rajta, akkor a neki alárendelt embereket is vele együtt el kell ítélnie és kivégeznie, márpedig Ádám és Éva bűne óta minden utódunk (minden ember, kivéve Jézust!) rabszolgaként születik a Sátán fennhatósága alá (1.Timóteus 3,6)! Miért? Mert Ádámnak és Évának büntetlen állapotukban nem született gyermekük, csak a bűnbeesés után, mikor a bűn magva már az emberbe került, miután a Sátán (kígyó) rabszolgái lettek. És azért is, mert egy rabszolgának soha nem születhet szabad gyermeke, mert minden megszülető gyermekük a rabszolgatartójuk tulajdona lesz, mint ahogyan ők is tulajdonai (Galata 4,21-31)! Ezért várakozik még Isten a Sátán félretételével, mert még sokakat akar megmenteni (2.Péter 3,9.15). Ezért azok mellé, akik hisznek az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, kirendelt Isten egy mennyből küldött Védőügyvédet, a Szent Szellemet, azoknak, akik ezt Tőle

²⁸ „pedagógosz” = Az a személy, aki a gyermekeket az iskolába kísérte, és onnan vissza, általában egy szigorú rabszolga (főleg művelt görögök!); (védő)-kísérő. Ebből lett a „pedagógus” szavunk.

kérik, és akik Neki engedelmeskednek (Lukács 11,13; Apostolok cselekedetei 5,32). A mi Védőügyvédünk Istennel egylényegű, Ő rajta keresztül lett kijelentve és ihletve a törvény, tehát jobban ismeri mindenki másnál, és Ő tudja igazán, hogyan kell értelmezni és alkalmazni. Azt szoktuk mondani, hogy az emberek egy adott törvényen (főleg adójellegűeken) kiskapukat keresnek, és ha megtalálják, akkor azt kihasználják a maguk előnyére és hasznára. Ehhez nagyon jól kell ismerni és értelmezni egy adott törvényt, a végrehajtási rendeletekkel együtt. Visszatérve a megváltás témájához, ebből kifolyólag élhetünk egy hasonlattal, hogy Jézus Krisztus, amikor meghalt a kereszten, magára véve a bűn és a bűneink büntetését, akkor a törvény kerítésén (a villogó lángpalloson) át egy „kiskaput” nyitott, vagyis egy Istenhez vezető utat, amin keresztül szabadon járulhatunk elé, hogy kegyelmében részesüljünk, amikor szükségünk van rá (Máté 7,13-14; Lukács 13,24; János 10,9; 14,6; Zsidókhöz írt levél 10,19-20; 4,16). Számunkra Krisztus a mennybe nyíló ajtó, a szűk kapu (a kereszt), amin keresztül az örök életbe és Isten királyságába beléphetünk. A Szent Szellem erre akar elvezetni minden embert. Nélküle ez lehetetlen, Ő az összekötő kapocs a mennyei.

Mi történik akkor, amikor az örökösök nem akarják birtokba venni az örökségüket, mert ezért teljes odaszánással, Krisztus hitével és engedelmisségével kellene harcolniuk egy „látszólag” legyőzhetetlen ellenséggel, Anák fiaival, az óriásokkal szemben? A válasz: ugyanaz, mint ami a hitetlen és makacs izraelitákkal történt. A pusztában fognak elhullani, és csak az utódaik kapnak újra lehetőséget az örökségük birtokbavételére (Róma 11,7-10; 9,30-33; 1.Korintus 10,1-13; Zsidókhöz írt levél 3,7-19; 4,1-11).

„Mi hát a helyzet? Izráel azt, amit keres, nem érte el, a kiválasztottak ellenben elérték, míg a többiek megkövesedtek, ahogy írva is áll: „Isten a bódultság szellemét adta nekik egész a mai napig: oly szemet, mely nem lát, és olyan fület, mely nem hall.” Dávid meg ezt mondja: „Asztaluk törre legyen nekik és hálóvá, megbotlássá és visszafizetéssé, szemük sötétedjék el, hogy ne lássanak, hátukat mindenkorra görbítsd meg” /Róma 11,7-10, Csia Lajos/.

„Mit mondjunk hát? Hogy a nemzetek, melyek igazságosságra nem törekedtek, birtokul kapták az igazságosságot, éspedig a hit alapján elérhető igazságosságot. Izráel ellenben, mely az igazságosság törvénye után futott, nem érkezett el a törvényhez. Miért nem? Mert nem a hit alapján kereste, hanem úgy, mintha cselekedetek alapján volna elnyerhető. Beleütköztek a megütközés kövébe. Ahogy írva van: 'Lám, Sionban megütközés követ helyezek el, botlás kőszikláját, de aki hisz benne, meg nem szégyenül'” /Róma 9,30-33, Csia Lajos/.

Ennek a hibának nem kellene generációkon keresztül ismétlődnie! Szellemi csecsemőkből nem lehet ütöképes hadsereget felállítani. Ma mégis szellemi fegyvereket adnak szellemi csecsemők kezébe, akik hatalmas pusztítást visznek végbe a saját sorainkon belül, az ellenség legnagyobb örömeire és Isten legnagyobb bánatára.

Sajnos a magyar ekklésziában a keresztről szóló beszéd annyira ferde, mint a magyar királyi koronán az arany kereszt. Annyira megszoktuk e látványt, hogy már fel sem tűnik a ferdesége, nemhogy még ki is akarnánk egyenesíteni! Különben pedig ez „egyenesen” szentségtörésnek számítana a vallásosok szemében.

Derek Prince 1943-ban Alballah-ban kapott – egy oklahomai testvérnő nyelveken szólásának magyarázatából – a keresztről egy az életét meghatározó kijelentést. A kijelentés így szólt: **„Vedd figyelembe a golgotai művet: tökéletes mű, tökéletes minden vonatkozásában, tökéletes minden részletében.”** (Mindez egyéb csodák kíséretében történt, amit hely hiányában nincs módunk leközoelni.)

Néhány évvel az új évezred előtt Derek Prince Szingapúrban találkozott egy keresztény szolgálótestvérral. „Ez a testvér a beszélgetésük során a következő megjegyzést tette: „Az egyház már annyi mindent kitett a kirakatba, hogy a kereszt már alig látható.” Úgy érezte, hogy barátunk rátapintott a mai egyház egyik legnagyobb hiányosságára. Ha az ember bemegy egy keresztény könyvesboltba, szinte minden elképzelhető témáról találhat jobbnál jobb könyveket: hogyan éljünk jobb házasságban, hogyan neveljünk istenfélő gyermekeket, hogyan értsük meg saját személyiségünket, hogyan vezessük jobban a háztartást. A

kínálat szinte korlátlan. *Ezzel kapcsolatban jegyezte meg valaki: „Ezek a keresztények egyáltalán meg tudnak tenni valamit is könyvek segítségével nélkül?” Persze mindezek a témák nagyon fontosak, és születtek igen figyelemreméltó könyvek is, arról azonban soha ne feledkezzünk meg, hogy az egésznek a hatékonyságát a kereszt adja. A kereszt a kegyelem és az erő egyetlen forrása, amely a többi jó tanács működőképességét biztosítja. Legfőbb ideje, hogy az egyház visszahelyezze a keresztet a kirakat kellős közepébe!”²⁹

Egyikünknek volt már olyan időszaka, amikor több keresztény könyvet olvasott, mint amennyit a Bibliával és az imádsággal foglalkozott. Ebben az időszakban szólt Zsolthoz Krisztus Szelleme: „Annyi mindent összeolvasol, amit azok a szolgálaim írtak rólam, akiknek kijelentettem (láthatóvá és hallhatóvá tettem) magamat, mégsem jössz hozzám, hogy Tőlem tanuljál” (János 14,21; 6,45; Ézsaiás 54,13; Jeremiás 31-31-34; 1.János 2,27)! Megtértem belőle!

Egyszer Jézus is ezt mondta az őt üldöző zsidóknak: „*Kutatjátok (fűrészitek) az Írásokat, mivelhogy nektek úgy tetszik, hogy azokban van a (világ)korszakra szóló életetek; pedig azok rólam tesznek tanú(bizony)ságot, és ti nem akartok hozzám jönni, hogy életet kapjatok (nyerjete)*” /János 5,39-40, Vida Sándor/.

„*Ti fűrészitek az írásokat, mert úgy vélték, hogy azokban örök életetek van, és éppen azok tesznek tanúságot felőlem. Ti azonban mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen*” /Csia Lajos/.

Derek Prince szavaival a kereszt fontosságáról:

- „Ha nem adjuk meg a keresztnek az őt megillető helyet életünk középpontjában, hitünk elveszíti értelmét és erejét egyaránt. Ezen az úton előbb-utóbb morális általánosságok jelentéktelen listájánál lyukadunk ki, vagy pedig olyan viselkedési normáknál, amelyeket képtelenek vagyunk betartani.
- A kereszt nélkül lehetnek jók az erkölceink, lehet egy sereg jó szándékunk, és lehetnek hangzatos prédikációink, de nem leszünk képesek jelentős eredményeket elérni.
- Amit Jézus tett értem a kereszten, abban minden benne rejlik, amire valaha is szükségem lehet az időben és az örökkévalóságban: fizikailag, szellemileg, anyagilag és érzelmileg.
- Ha a kereszt megkerülésével próbálunk az isteni gondviselés áldásaiban részesülni, az rendkívül veszélyes kísérlet.”

Kenneth E. Hagin szavai a „nyugati”-nak nevezett (és a magyar) ekkleszia egyik legnagyobb problémájáról:³⁰

- „Az egyik oka, hogy mi, keresztények, hitetlenségben élünk, és hitünk akadályokba ütközik: hiányosak az ismereteink a megváltásról és a megváltásból eredő *jogainkról* *(kieg.: és kötelezettségeinkről!)
- Nem lehetséges azon felül hinni, mint amennyi a tényleges ismeretünk Isten Igéjéből.
- Nem tudunk Isten Igéje alapján cselekedni Isten Igéjéből való ismeretünkön felül.
- A hit Isten Igéjének megértésével növekszik.
- Addig, amíg személyesen nem sajátítom el Isten Igéjének ígéreteit, és nem hozom működésbe őket saját magam számára, nem fognak használni az életemnek.
- El kell mélyedned rajtuk, meg kell vallanod, és részedd kell hogy váljanak ahhoz, hogy működjenek számodra.”

És végezetül álljon itt a mi hűséges Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus kijelentése:

²⁹ Derek Prince: „Engesztelés” című könyvéből

³⁰ Kenneth E. Hagin: „Megértés arról, hogyan harcoljuk meg a hit szép harcát” című könyvéből, 5., 9., 37. oldal

„Jézus válasza így hangzott: „Tévelyegtek, mert sem az írásokat nem ismeritek, sem az Isten hatalmát (dünamisz)” /Máté 22,29, Csia Lajos/.

„Jézus (ezt) mondta nekik: nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát (dünamisz)? ...Isten nem a halottak Istene, hanem az élőké. Ti tehát nagyon tévedtek” /Márk 12,24.27, Vida Sándor/.

„Jézus ezt felelte nekik: „Nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát? ...Nem halottak Istene az Isten, hanem élőké! Nagyon eltévedtetek!” /Csia Lajos/.

Ha ismerjük is az Írásokat, de nem ismerjük Isten hatóerejét (dünamizát) – vagyis nem vagyunk vele bensőséges kapcsolatban a Szent Szellem által –, akkor „*olyanokká válhatunk, akiknél megvan (ugyan) az istenfélelem külső látszata, de annak hatalmát (dünamisz) megtagadják*” /2.Timóteus 3,5, Csia Lajos/.

Itt a Szent Szellemről van szó, Akiről a feltámadott Jézus mennybe felvitetése előtt a következőket mondja: „*Mialatt együtt volt velük, megparancsolta nekik, hogy Jeruzsálemből ne távozzanak el, hanem várják meg az Atya ígését, ”melyet hallottatok tőlem. Mert János vízbe merített, ti ellenben nem sok nap múltán Szent Szellemben fogtok bemerülni.” ...Hanem azáltal, hogy a Szent Szellem rátok száll, hatalmat (dünamisz) fogtok kapni³¹, s mind Jeruzsálemben, mind Júdeában és Szamáriában, el egész a föld széléig, tanúim lesztek*” /Apostolok cselekedetei 1,4-5.7 Csia Lajos/.

Aiden Wilson Tozer mondja ezzel kapcsolatban az „Isten utáni vágy” című könyvében: „...az írástudó elmondja azt, amit olvasott, és a próféta elmondja azt, amit látott. ...Az írástudó kemény hangja hangzik, de a gyülekezet a szentek gyöngéd hangjára vár, akik behatoltak a kárpit mögé (a mennyei szentek szentjébe), és ámulva nézték belső szemükkel a csodát, aki maga Isten. ...Manapság elárasztanak minket a hithú írástudók, de hol vannak a próféták?”

VII. Sátán nagyon szívesen alkalmazza az úgynevezett evangéliumi köntösbe öltöztetett varázslást

Ennek végső célja a pénz és a hatalom megszerzése vagy megtartása. Ebben az értelemben tehát bátran állíthatjuk, hogy tulajdonképpen az egész világ, a nagy paráznával együtt, varázslást folytat, hiszen az emberi lelkek fölötti hatalomért, valamint az anyagi javakért még most is egyre nagyobb harcok dúlnak. Erre nézve sajnos bőven vannak olyan személyek még a Bibliában is, akik előképként szolgálhatnak számunkra. Pontosan ilyen előkép volt Bálám próféta és Saul király is. E két ember története megmutatja nekünk a varázslás két kategóriáját. A varázslás mindegyik kategóriájának vagy inkább szintjének természetesen az engedetlenség az alapmotívuma, sőt, Saul esetében később látni fogjuk, hogy maga az engedetlenség is varázslás. A két varázslás között az a különbség, hogy Saul varázslása csupán egyfajta általános varázslás volt (ebben a varázslásban él egyébként minden olyan ember, aki nem Isten akarata szerint él), míg Bálám varázslása egyértelműen okkult praktikákra épült, Bálám már teljes mértékben átadta magát a természetfeletti erőknek. Bár Saul is ismerte a természetfelettit, de ő azt valójában csak időnként használta, amikor nagy bajban volt, és gyorsan akart választ, valamint megoldást keresett az éppen felmerülő kérdéseire. Ezért végső kétségbeesésében még egy halottidéző asszonyhoz is elment, de ez már csak az egyik következménye volt Istentől elszakadt bűnös állapotának.

Saul

Saulnak ezt mondta az Úr Sámuel prófétán keresztül: „*Így szól az Örökkévaló (Jahve), a Seregek ura: gondolok arra, amit Izráellel cselekedett Amálék, hogy lest vetett neki az úton, mikor fölvonult Egyiptomból. Most menj, verd meg Amálékot, pusztítsatok el mindent, ami az övé, s ne szánakozzál rajta; öld meg férfiastul, nőstül, kisdedestül, csecsemőstül, ökröstül, bárányostul, tevéstül, szamarastul*” /1.Sámuel 15,2-3, IMIT Biblia/.

³¹ Szó szerint: „(Isteni) hatóerőbe öltöztök, „dünamisz”-t öltöztök magatokra, mint egy (páncél)ruhát (lásd még: Efézus 6,11.13; 2.Korintus 10,3-6)

Azt az okot, hogy Isten miért pont Amálék ellen küldte háborúba Izraelt, a kivonulás idején kell keresnünk. Amikor Izrael Refidimbe érkezett, ahol nem volt ivóvíz, fellázadtak Mózes (és Áron, de legfőképpen Isten) ellen. Isten erre adott válaszul megittatta őket a „szellemi kősziklából”, Aki Krisztus volt (1.Korintus 10,4), miután Mózes az „Isten vesszőjével” rásújtott arra (2.Mózes 17,1-7).

„És elvonult Izrael fiainak egész községe Szin pusztájából vonulásaik szerint az Örökkévaló parancsára; és táborozott Refidimben, de nem volt víz, hogy igyék a nép. És pörlekedett a nép Mózesrel, és mondta: Adjatok nekünk vizet, hogy igyunk! És mondta nekik Mózes: Mit pörlekedtek velem, és mit kísértetek meg az Örökkévalót? És szomjúhozott ott a nép vízre, és zúgolódott a nép Mózes ellen, és mondta: Miért is hoztál fel bennünket Egyiptomból, hogy megölj engem és gyermekeimet és nyájaimat szomjúság által? És kiáltott Mózes az Örökkévalóhoz, mondván: Mit tegyek e néppel? Kevés hűje, és megköveznek engem. És mondta az Örökkévaló Mózesnek: Vonulj a nép előtt, és vegyél magaddal Izrael vénei közül, meg botodat, mellyel megverted a folyamot, vedd kezébe, és menj! Íme, én állok majd előtted ott a sziklán, a Chóreben, üss a sziklára, és kijön abból víz, és majd iszik a nép. Mózes így cselekedett Izrael vénei szeme láttára. És elnevezte a helyet Másszónak (megkísértés) és Merivónak (pörlekedés), Izrael fiainak pörlekedése miatt, és mivelhogy megkísértették az Örökkévalót, mondván: vajon közepettünk van-e az Örökkévaló, vagy nincs” /2.Mózes 17,1-7/?

„Az ünnep utolsó, nagy napján pedig felállt Jézus, és kiáltott, (ezt) mondta: ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék: aki hisz bennem, mint az Írás mondja, annak belsejéből élő víznek folyamai ömlenek (folyanak)” /János 7,37-39, Vida Sándor/.

Tehát aki szomjazik, annak Jézushoz kell mennie. Az imádságnak pontosan ez a lényege, Jézushoz menni. Pál is pontosan ezt írta a korintusiaknak:

„Mindnyájan ugyanazt a szellemi kenyeret ették, s mindnyájan ugyanazt a szellemi italt itták – hiszen ittak az őket követő szellemi kősziklából, mely a Krisztus volt” /1.Korintus 10,3-4, Csia Lajos/.

Itt Pál a pusztában vándorló zsidókról szól, akikről azért is írt a korintusiaknak, mert minden, ami róluk leíratott a Bibliában, tanulásként szolgálhat számunkra. Ők gyakran természetfeletti módon kaptak vizet Istentől. Erről olvasunk a fent említett 2.Mózes 17,1-7-ben és a 4.Mózes 20,8-11-ben is. Ezekben az igeszakaszokban arról olvasunk, hogy Mózesnek rá kellett suhintania pálcájával a kősziklára, és aztán víz fakadt abból. A pálcával való suhintás mindegyik esetben a hit cselekedetét jelképezte. Pontosán ilyen hitbeli cselekedet az imádság is. Az imádság által megsuhintjuk a kősziklát, vagyis a szívünkben lévő hit megérinti Krisztust, aki ezután inni ad nekünk. Imádságainkkal meg kell suhintanunk Krisztust, és ez annyira nem is furcsa, hiszen Ő maga mondta az embereknek, hogy az erőszakosok ragadják meg a Mennyek Országát (királyságát). Ez az erőszakosság természetesen pozitív jelentésű, mert a mi esetünkben ez a hívő embernek az imádkozásban való fáradhatatlan kitartását jelenti.

Közvetlenül ez után az esemény (vízivás) után támadta meg őket Amálék. Józsuának kellett harcba vezetnie Izraelt Amálék ellen, mialatt Mózes, Áron és Húr felmentek a domb³² csúcsára, ahol Mózes felemelve tartotta a kezében lévő „Isten vesszőjét”, majd amikor elfáradt, egy köre ültették, és mindkét karját megtámasztotta Áron és Húr. A harcot megnyerték, mivel Mózes mindvégig felemelve tartotta (segítséggel) mindkét karját, egészem napnyugtáig. Mondhatnánk azt is, hogy Mózesnek „imába szállt a bátorsága”, ezért tudta megnyerni a csatát.

„És eljött Amálék, és harcolt Izraellel Refidimben. És mondta Mózes Józsuának: Válassz ki nekünk férfiakat, és menj, harcolj Amálék ellen; holnap odaállok én a domb tetejére, és az isteni bot kezemben. Józsuá úgy cselekedett, amint mondta neki Mózes; hogy harcoljon Amálék ellen; Mózes, Áron, meg Chúr fölmentek a domb tetejére. És volt, mikor Mózes fölemelte a kezét, akkor erősebb volt Izrael, és mikor leeresztette kezét, akkor erősebb volt Amálék. Mózes kezei pedig nehezek voltak, vettek tehát egy követ,

---

³² Ez a „domb” akár azt a Golgotát (koponya alakú domb) is jelentheti nekünk, ahol a kereszt is állt. A magunk „koponyáját”, a magunk „fejét”. Amikor is a magunk „feje” után megyünk, nem pedig a Fej, Krisztus után.

alátették, és ő ráült; Áron pedig és Chúr támasztották kezeit, innen egyik és onnan egyik. Így voltak kezei kitartók³³ naplementéig. És Józsuá meggyengítette Amálékot és népét a kard élével” /2.Mózes 8-13/.

Ezután Isten szólt Mózeshez: „Írd fel ezt emlékezetül egy könyvbe, és helyezd Józsuá fülébe is, hogy el fogom törölni Amálék emlékét az ég alól. És Mózes oltárt épített, és elnevezte ezzel a névvel: Az Örökkévaló (Jahve) az én lobogóm³⁴! És szólt: mivel kart emelt Isten trónja ellen, háborúja lesz az Örökkévalónak Amálék ellen nemzedékről nemzedékre!” /2.Mózes 17,14-16, Dr. Hertz J. H./.

Részletesebb okot Mózes 5. könyve 25,17-19 verseiben találunk: „Emlékezzél meg arról, amit Amálék tett veled az úton, midőn kivonultatok Egyiptomból; hogy rád támadt az úton, és megverte az utócsapatodat, mindazokat, akik elgyöngülten elmaradtak mögötted; midőn te pedig bágyadt és fáradt voltál, és ő nem félt az Istentől (nem félte Istent). Azért lesz, midőn nyugalmat szerez neked az Örökkévaló, a te Istened mind az ellenségeidről köröskörül, az országban, melyet az Örökkévaló, a te Istened ad neked birtokul, hogy elfogadjad, akkor töröld el (ki) Amálék emlékét az ég alól. El ne felejtsd!”

Amálékról fontos tudnunk, hogy Ézsau unokája volt, aki Ábrahám fiától, Izsáktól származott, tehát rokon volt. Ézsau elsőszülött fiától, Elifáztól és egy rabszolganőtől (egy „ágyas”-tól) született. További érdekes dolgot tudhatunk meg akkor, ha végignézzük a nevek jelentését³⁵ is. Amálék neve rabló népet, uralkodó népet; völgylakót jelent. Apjának, Elifáznak neve a következő jelentéssel bír: az én istenem tiszta arany; gazdagság; az arany istene; a gazdagság istene. Anyjának, a rabszolga másodfeleségnek, Timnának neve osztályrészt, tulajdont; visszatartást, halogatást; akadályozottságot; megközelíthetlent jelent. Nagyapjának, Ézsauinak neve: durva, nyers; bozontos, szőrös jelentést hordoz. Ézsau volt az, aki egy tál közönséges „földi” ételért (lencsefőzelékért) eladta Jákóbnak az elsőszülöttségi jogát. Ezzel azt fejezte ki, hogy többre becsüli a földi „kincseket”, mint a mennyei elhívást és annak jutalmát. Újszövetségi kifejezéssel élve azt is mondhatjuk róla, hogy többre tartotta a földön megszerezhető kincseket, mint az igazi kincset: Krisztust, Isten Bárányát. Ez a legerősebb jellemzője minden utódjának, ez a legerősebb „génje”, ami minden utódjában gyökerként jelenik meg. Nagyapjának másik neve: Edóm, aminek jelentése a következő: veres, vörös; vár, hegyes vidék, erősség. Nagyanyjának, Ádá nevének jelentése: ékszer; szépség; tetszés, szórakozás; a felékesített; reggel. Ádá apjának neve is meg van említve: A hóri (hóreus) Széir. Széir pedig az a hely, ahol Ézsau telepedett le. Jelentése egybevág Ézsau, vagy más néven Edóm természetével (névének jelentésével): vadász hely; szőrös, bolyhos, bozontos, sűrű erdejű; durva, nyers.

Ide tartozik még az a tény is, hogy az Ézsau-ra jellemző lelkület, az „Erőszakosság”, azonos jelentésű a görög „Biosz” szóval is, ami az életfenntartásért és a megélhetésért végzett küzdelmes tevékenységet jelent, ami egy Istentől teljesen függetlenített életet, életmódot és így gondolkodást is jelent. A „Biosz” (erőszakosság), az Istentől különvált, de még működő földhözragadt (földi, elki) „életet” (bibliai fogalommal valójában: halált) jelent. Ellentétben az Istentől kiáradó és vele kapcsolatban maradó szellemi „élettel”, a görög „Dzóé”-val. Az Újszövetség, mint tudjuk, görög nyelven íródott. Az ógörög nyelvben pedig két fajta „élet”-et különböztetünk meg egymástól. Az Újszövetségi Szómutató Szótár, és a Varga Zsigmond féle szótár szerint, a „biosz” és a „dzóé” szavakat különböztetjük meg. Mindkét szó jelentése: élet. A „biosz” egy olyasfajta életet jelent, amely a létfenntartásból, vagyis a különböző fizikai szükségletek kielégítéséből tevődik össze. Vagyis a „biosz” maga a létfenntartás, amely szinte minden fizikai szükséglet kielégítését magában foglalja. Például: evés, ivás, alvás, szex, ruházkodás, stb. Ezzel szemben a „dzóé” egy sokkal magasabb rendű életet jelent. Egy olyan életet, amely már nem természetes létezés, hanem Istentől táplálkozó természetfeletti életet jelent. Valahányszor Jézus az életéről beszélt, mindig erre az „életre” gondolt. Ő soha nem elégedett meg a „biosz”-szal, vagyis a biológiai létezéssel,

³³ Héberül: „enuma”, ami szó szerint húséget, hitet és megbízhatóságot jelent.

³⁴ Héberül: „Jahve Nisszi” = Az Úr az én zászlóm (győzelmi zászlóm, győzelmi jelvényem, hadijelvényem). Ez az a hely, ahova Jahve győzelmi zászlója ki lett tűzve, ami a kereszt a Golgota (koponya) dombján.

³⁵ Igehelyek: Ézsau /Edóm és Ádá: 1.Mózes 36,1-2; Elifáz: 1.Mózes 36,10; Timna: 1.Mózes 36,12,22; hóri Széir: 1.Mózes 36,20-30; Amálék: 1.Mózes 36,12,16

amely nem áll másból, csak a létfenntartás ismétlődő mechanizmusából. A „dzóé” szó szerepel minden olyan újszövetségi igében is, ahol az „élet vizéről” van szó. Vagyis a Szent Szellem jelenléte soha nem a „bioszt”, hanem a „dzóét”, azaz a magasabb rendű, Istenből jövő életet biztosítja számunkra.

Például a János 4,14-ben: „azonban aki valamikor *is* iszik abból a *forrás*vízből (Belőle), Akit Én megadok neki, az soha többé nem szomjazik (már erre a Sátán által leuralt) világkorszakra (aiónra), sőt az *a forrás*víz, Akit Én adok neki olyan bőséges vízforrássá válik benne és számára, amely (Aki) a(z új) világkorszakba (aión) szóló *Isteni* életbe (**dzóé**) torkollik (szökell, ugrik át, ömlik, sodorja bele)” /D.Zs. magyarázó fordítás/.

Amálék családfájának felületes olvasása unalmasnak tűnhet mindaddig, amíg meg nem magyarázzuk. Amálék családfájának a jelentése a következő: Amálék a bűnnel megrontott emberi természetet jelképezi, ami ellen Isten minden nemzedékben háborút visel, hogy teljesen megsemmisítse azt, vagyis „eltörölje az ég alól”. Isten megoldása a bűnös természet, az óember ellen (számára) nem más, mint a KIVÉGZÉS a kereszten! Amálék jelképezi még a Sátánt is, akiről Jézus is azt mondta, hogy tolvaj, rabló és embergyilkos (János 10,10). A Sátán bennünk felépített harcálláspontja az óember, akit Isten a keresztre szögezett Krisztusban, hogy a testünk ne legyen továbbra is hozzáférhető az ő számára (Róma 6,6). Ézsau és Edóm is ugyanezt jelképezi! Ha megnézzük, hogy ki kivel házasodott, és abból ki született, ismét fontos tanulságot vonhatunk le. A durva és nyers szőremler, a vele hasonlórú Élón szépséges és szórakozásra vágyó lányával, Ádával házasodott össze, amiből nem születhetett más, mint a gazdagságot és aranyat istenítő, magát tömjénező fiú, Elifáz. Ez a szépség és a szörnyeteg klasszikus története. Elifáz az apjától örökölt vad férfiaságával („macsó”) és az anyjától örökölt szépségével szórakozni vágyott, ezért több feleséget tartott (akkoriban ez volt a szokás), köztük a rabszolga másodfeleséget, Timnát is. Féktelen birtoklási és férfias vágyát Timnán élte ki – aki biztosan szép is volt –, és ebből született meg a tökéletes, az „Übermensch” (emberfeletti) ember, Amálék. A völgyben lakó, az uralkodó és vad rabló, aki erőszakkal elveszi mindazt, ami neki tetszik. Azt olvassuk, hogy Amálék kezét emelt az Úr trónjára. Ki volt az, aki kezét emelt az Úr trónjára, aki Istenné akart felemelkedni, és Isten trónszékébe ülni? A Sátán volt az, aki ezt megpróbálta, de a felemelkedés helyett nagy lezuhanás lett a vége (Ézsaiás 14; Ezékiel 28). A szentek szentjében a szövetség ládájának fedelét hívták engesztelő fedélnek is, ezen volt rajta a két kerub, ami fölött trónolt az Úr (2.Mózes 25,17-22; 37,6-9). Az újszövetség megemlíti, hogy ez az engesztelő fedél is Krisztus volt, tehát mintegy Isten „trónja” volt (Róma 3,25, Csia). Amikor Mózes alá tették egy „követ”, ez a kő is Krisztust, a szellemi kősziklát jelképezte, Akiben mi is benne vagyunk, és Vele együtt a mennyei trónon ülünk (Efézus 2,6). Ebből a párhuzamból kifolyólag elmondhatjuk azt is, hogy Amálék Krisztusra emelt kezét, mégpedig akkor, amikor maga helyett Őt feszítette keresztre. Még egy újszövetségi párhuzammal élve azt is mondhatjuk, hogy Amálék megfelel a keresztfeszítéstől megmenekült (felmentett) Barabásnak, aki egy lázadó és gyilkos bűnöző volt. Az a középső kereszt, amire végül Jézust szegezték fel, valójában neked és nekünk készült, akik Barabásként születtünk a tolvaj, rabló és embergyilkos Sátán uralma alá. Miután Lucifer (Sátán) „lezuhan”, és Isten megalkotta az első Ádámot, és az Éden kertjébe helyezte, akkor a Sátán már ismerte azt a helyet, és várta őt, mivel azt olvassuk Ezékiel 28,13-ban: „Édenben, Isten kertjében voltál”. Istenné akart lenni, és miután az első próbálkozása nem sikerült, nem adta fel. Ugyanezt a vágyát sugallta először Éva, majd Ádám szívébe: „ha rám hallgattok, és esztek a tiltott fa gyümölcséből, akkor olyanok lesztek, mint Isten, jónak és gonosznak tudói!” Ez volt a függetlenség ígérete. Hát ő az, aki ellen harcba kellett vonulnia Saulnak. Amikor harcba küld Isten a bennünk élő Amálék ellen, akkor derül ki igazán, hogy mennyire szeretjük Istent, és mennyire szeretjük saját magunkat és a világot (a kozmoszt és az aiónt is). Ekkor derül ki, hogy milyen mélyen engedjük lelkünkben munkálkodni a keresztet (és erejét) és Isten Szellemét. Meg kell említenünk még Refidim jelentését is, ami nyugvópontot, síkságot és pusztát jelent. Ez a kereszt igazi helye; amikor ide lesz felállítva, akkor valóban nyugvópontot, nyugalmat találunk lelkünknek, ahogyan Jézus mondja:

„Ide gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én felüldítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat (jármomat) és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és

megtaláljátok lelketek nyugalmát. Mert az én igám (jármom) hasznos, és az én terhem könnyű” /Máté 11,28-30, Vida Sándor/.

Csia Lajos fordításában: „*Jöjjetek hozzám mind, akik elfáradtatok és teher alatt éltek. Én nyugalmat adok nektek. Az én igámat vegyétek magatokra, és tanuljátok el tőlem, hogy szívből szelíd és alázatos vagyok, és nyugalmat találtok lelketeknek! Mert az én igám boldogító, és a terhem könnyű.*”

Refidim a szellem és a test között található lelket, ezen belül a domb a bibliai szívet, a szikla Krisztust, és Isten vesszője (botja) a keresztet jelképezi. Az embernek a lelke, és annak is a központja, a szív, az a hely, ahol az igazi háború dúl, ahol az Isten Szent Szellemével betöltött emberi szellem, Isten kijelentett szavával (rhéma), a Szellem kardjával harcol a hús(test) szenvedélyei és kívánságai ellen, hogy átvegye a test feletti teljes irányítást, Isten minden akaratának végrehajtásához, Isten királyságának terjesztéséhez. Amíg Isten vesszője (botja), a kereszt van felemelve a szívben és a lélekben, amíg annak rendeljük alá lelkünket és életünket, addig Amálék (rabló), az óember, vereséget szenved Izraeltől (Istennel kormányzó, Isten harcosa). De abban a pillanatban, amint Isten vesszőjét (botját), a keresztet, letesszük a vállunkról, és kibújunk alóla, az ellenségünk, Amálék (rabló), az óember, főként kerekedik (feléled), és legyőzi Isten Izraelét (Efézus 6,17-18; Galata 5,16-24-26; 6,8; Róma 8,4-13; 1.Korintus 2,10-16).

Krisztus volt az Úr földi trónja, most pedig mi vagyunk azok itt a földön, mivel a „Fejünk” a mennyben van. Ugyanakkor a mennyben mi is a trónon ülünk Krisztusban, a „Fej”-ben, és Vele együtt királyként uralkodunk itt a földön, végrehajtva Isten akaratát, és érvényesítve e kozmosz fejedelmén, a Sátánon és minden alattvalóján Isten kibocsátott ítéletét.

Amikor a „Fej”-ben megszületik egy döntés – vagyis az egekben egy dolog meg van kötve vagy oldva –, akkor azt mi, Krisztus Teste, itt a földön kimondjuk (és még megtesszük a saját részünket is), és az Istentől jövő rhéma a kihirdetésétől fogva elvégzi azt a munkát, amiért Isten elküldte Őt (Ézsaiás 55,10-11). Mielőtt tenni akarunk valamit itt a földön, felküldjük a „Fej”-be, a mennybe, majd lehozzuk a Testbe, és megtesszük a Szent Szellem segítségével azt, amit és ahogyan a „Fej” mond, amit Tőle látunk.

Mi vagyunk Krisztus földön lévő Teste, Isten földi temploma, ahol földi királyságának trónját állította fel, hogy onnan uralkodjon. Mi Krisztusban, a „Fej”-ben, és egyúttal Istenben is vagyunk a mennyei trónon, ugyanakkor pedig mi vagyunk Isten és Krisztus földi trónja(i), mivel Isten és Krisztus a belénk telepített Szent Szellem által bennünk lakik, él, és trónjáról uralkodik. Azt a kősziklát, amit Mózes megsuhintott a földön, és belőle víz fakadt, Isten felvitte a mennybe, és a jobbjára ültette a trónon. Ez a kőszikla szellemi értelemben Krisztus. Most hit által, imádságban Isten botjával, a kereszttel, a mennyben kell megsuhintanunk ezt a kősziklát, hogy mennyei élő vizet adjon nekünk, Isten trónjából előtörőt, ami örök életre visz. Ugyanez a kőszikla volt az is, amelyiken Mózes megpihent, ami (aki) megtartotta (fenntartotta) őt, hogy győzelmet arathasson Amálék felett. Ma is erre a kősziklára kell ülnünk, és az életünket – mint alapra – ráépítenünk, hogy rendíthetetlen legyen, mivel rendíthetetlen királyságot kaptunk. Ez a „kőszikla” Krisztus, aki megtart minket, de a bűn (Amálék) elleni hitharcban nekünk kell kitaranunk egészen a vérontásig, úgy, ahogyan Jézus vívott vele halálramenő közeltségét a Gecsemáné kertben, mígnem vércseppeket verejtékezett (Zsidókhhoz írt levél 12,4; Lukács 22,44).

Ez a kősziklatömb ugyanakkor Isten igéjét (logosz és rhéma) is jelképezi, ami Krisztusban testesült meg, szó szerint „hússá lett”, és közöttünk „sátorozott”. Amikor hit által befogadjuk Őt az Igén keresztül, akkor bennünk is megtestesül Isten Igéje, Krisztus. És így belénk kerül a kőszikla, akire Isten felállíthatja a királyi trónját, és amelynek belsejéből az élő víznek folyamai áradnak hit által, miután Isten botjával, a kereszttel, ráütünk. Ezzel a folyammal itatjuk meg a szomjazó földi embereket, és sodorjuk el a sötét és gonosz szellemeket.

Erre a becses sziklatömbre építette (és építi most is) fel Isten az Ő egyházát, amelyen a hádész (alvilág) kapui sem tudnak erőszakos uralmat venni, vagyis legyőzni, mivel mi, az egyház győzzük le azt (a hádészt) hitünkkel, a kereszt erejével, Krisztus vérével és megvallásunk szavával. Amikor a refidimi lázadás után Mózes Isten elé állt a Hóreben, hogy Isten botjával ráüssön Isten kősziklájára, akkor ez

bemutatta a Márában adott törvények és rendelkezések hatását az azt betartani akaró emberben, és Isten megoldását a kereszt és a Szent Szellem által.

Amikor a megtérésünk (szabadulás Egyiptomból) és újra születésünk (átkelés a Nádas-tengeren) után elkezdjük a törvényt megismerni (ami elég keserű = Mára), és megpróbáljuk betartani, akkor ez hosszabb-rövidebb ideig sikerülhet is, de hirtelen felszínre tör a bennünk lakó Bűn, és elrontja vallásos elképzeléseinket a csodálatos keresztény életről. Ezután összekanalazzuk magunkat a porból, és megfeszítve minden (saját) erőnket, újra és újra nekigyürkőzünk, hogy újra és újra elessünk. Mindez azért történhet meg velünk, mert még nem ismerjük a bűn és halál törvényét, amelyik erősebb nálunk, és azt sem, hogy a törvénynek az a dolga, hogy a bennünk lakó bűnt a felszínre hozza, leleplezze. De arra már nincs ereje, hogy azzal le is számoljon, azt az útból félretegye. Ha a törvény a bűn ereje, akkor a kegyelem a gyengéje, mert a törvény a bűnnek hatalmat ad felettünk, a kegyelem pedig nekünk ad hatalmat a bűn felett. A hívőben is benne lakik a bűn, de csak a hitetlenben uralkodik. A törvény vége és célja Krisztus, vagyis az, hogy megismertesse velünk Krisztusra utaltságunk kulcsfontosságát, aki már legyőzte a bűnt, amikor a kereszten bűnné lett értünk, és amikor a kereszten elvitte tőlünk a múltban elkövetett bűneinket is. Amikor ez a bennünk lakó bűn keserű és ihatatlan vízként (Mára) a felszínre tör Isten elleni lázadás formájában, akkor Isten megmutatja az Ő megoldását a bennü(n)k élő bűnre, a kősziklát, amire ha valaki ráesik, összetöri magát, és akire az esik rá, azt összemorzsolja.

Ez az a kőszikla amelyik kéz érintése nélkül kőként zuhan le a hegyről, hogy ráesve Nebukadneccar bálványoszobrának vas és cserép lábujjára, ledöntse lábáról (talapzatáról) a Sátán által bennünk felépített „dicsó” óembert. Ezután ez a kőszikla, amelyik egy mennyei királyságot jelképez (hiszen Krisztus a király, és ahol a király van, ott van a királyság is), növekedni kezd, és minden kiskirályságot – amelyikből ez a bálványoszor felépült – összetör, és véget vet nekik, és így teljesen betölti a „földet”, vagyis szívünket, lelkünket, szellemünket és testünket.

Csak akkor ihatunk és olthatjuk szomjunkt, amikor a kőszikla (Krisztus) már belénk kerül, mert a víz csak belőle folyik! Akiben Krisztus sziklaként van, abban már a forrás is benne van, de még nem tört elő, így akár szomjan is halhat. Ilyen a lelkünknek is a száraz, Szellem nélkül hirdetett ige, a halott betű, a kárhoztatás „köbevésett” szolgálata, ami egyben a halál szolgálata is. A sziklában ott rejtőzik a „dzóé” életet adó víz, de csak a kereszt, hit és Szent Szellem által hozzáférhető számunkra. Ezért Isten megoldása az újra született hívő számára, aki Isten által már a kősziklába lett helyezve a hit általi bemelegítésen keresztül, és a kőszikla is belé lett helyezve, amikor hit által behívta Őt az életébe, szóval a megoldás az, hogy Isten botjával, a kereszttel, rásuhintunk a kősziklára, és az belülről vizet ad nekünk, majd mi is belőle élő vízként kijutunk, kiáradunk. Ez a Szentszellem-keresztség, aminek Bibliai bizonyítéka a nyelveken szólás, a mennyei imanyelv megkapása. Akiben Krisztus, mint kőszikla van, de még nem ad vizet (pl.: nem szól nyelveken), annak rá kell suhintania Isten botjával, a kereszttel, a benne lévő kősziklára, és az (Ő) vizet fog adni, árasztani. Ekkortól kezdve hozzá fognak jönni a szomjas emberek, hogy igyanak. Amíg ez nem történik meg, nem tudunk inni adni a szomjas embereknek, mert a kősziklánkból még nem folyik forrásvíz. Ehelyett csak köveket adunk nekik, amin ha elrágódnak, beletörik a foguk, megfájdul tőle a fejük, és elcsapja a gyomruk is. A vallásos mazochistákat kivéve kinek kell ez?

A kereszt a kulcsunk mennyei örökségünk raktárához. Ahhoz, hogy bármit megkapjunk, ezt kell használnunk hit által. Ennek a kulcsnak az őrzője a Szent Szellem. Ebbe a kősziklába helyezte bele Isten Mózes, amikor elvonultatta előtte dicsőségét. Az Igén, mint sziklán, áll Isten trónja, és az Igén keresztül uralkodik. Aki nyelveken szól (iszik a benne lévő kősziklából), önmagát építi. Ahhoz, hogy az egyházat építeni tudjuk, először magunkat kell építenünk (belülről). A kősziklától hiába követelünk bármit is, hogy szükségünket betöltsük vele, hogy szomjúságunkat csillapítsuk. A megoldhatatlan helyzetek kulcsa a kereszt, Isten botja, ezt kell kezünkbe venni, majd hit és Szent Szellem által megsuhintani a kősziklát, és inni folyamatosan.

C.H. Mackintosh írta: „A pusztai életünk kezdetén próbára tétetünk annak megállapítása végett, hogy mennyire ismerjük Istent és saját szívünket. Keresztény életpályánk kezdetét rendesen üdeség és szertelen

öröm jellemzi, amelyeket azonban a puszta metsző szele hamar elfúj. Ha ilyenkor nem múl felül minden egyebet annak tudata, hogy mi számunkra az Isten, könnyen összetörünk, „és szívünkben Egyiptom felé fordulunk vissza” (Apostolok Cselekedetei 7,39). A puszta fegyelmzése szükséges, de nem azért, hogy jogot szerezzünk Kánaánra, hanem azért, hogy megismerjük Istent és a saját szívünket, hogy képessé váljunk Istennel való viszonyunk erejében járni, valamint hogy megnöveljük képességünket Kánaán élvezetére, ha oda tényleg megérkezünk (5.Mózes 8,2-5).

A tavasz üde zöldje az ő sajátos varázsával hamar eltűnik a nyár perzselő hőségében. De éppen ez a hőség, mely a tavasznak bájos nyomait eltörli, hozza elő az ős zamatos és érett gyümölcseit. Éppen így van ez a keresztény életben is.

Három különböző helyzetben szemlélhetjük Izraélt, és pedig Egyiptomban, a pusztában és Kánaán földjén. Izraél e helyek mindegyikében a mi előképünk, mi azonban egy időben vagyunk mindháromban. Tényleg Egyiptomban vagyunk, ahol természetes dolgok vesznek körül bennünket, amelyek a természetes szívnek teljesen megfelelnek. Amennyiben azonban Isten az ő kegyelméből Fiának, Jézus Krisztusnak közösségébe hívott el bennünket, új természetünk vonzalmai és kívánságai szerint szükségképpen szellemben kívül vagyunk mindazon, ami Egyiptomhoz³⁶, vagyis e világhoz tartozik, és a puszta

---

³⁶ Nagy a különbség Egyiptom és Babilónia között, amit figyelembe kell venni. Egyiptom az a hely volt, amelyből Izraél kijött, Babilónia pedig az az ország, ahová később vitették (Ámosz 5,25-27; Apostolok Cselekedetei 7,42-43). Egyiptom annak kifejezője, amit az ember a világból csinált, Babilónia pedig azt fejezi ki, amit Sátán a hitvalló egyházból csinált, csinál vagy még csinálni fog. Bennünket ezért nem csak Egyiptom **körülményei**, hanem Babilónia **alapelvei** is körülvesznek. Ez teszi napjainkat a Szent Szellem kifejezése szerint „nehéz időkké” (2.Timóteus 3,1). A Szent Szellem különös erejére van szükségünk, és teljesen a Szentírás tekintélye alá kell rendelnünk magunkat, hogy Egyiptom valóságainak („a húsos fazéknak”) és Babilónia szellemi befolyásának ellenállhassunk. Az előbbi a természetes (kő)szív kívánja, míg az utóbbi az ötermészet **vallásosságához** szól, és ezáltal szívünkre nagy befolyást gyakorol. Az ember vallásos lény, és különösen fogékony mindazon benyomások iránt, amelyeket a zene, építőművészet, festészet és a pompával teljes rítusok megceremóniák támasztanak. Ha ezek a dolgok még természetes szükségleteink kielégítésével, sőt földi életünk kényelmével és gazdagságával is összeesnek, csak az Ige és a Szent Szellem hatalmas munkája képes bennünket a Krisztus iránti hűségben megőrizni. Figyeljük meg azt is, hogy Egyiptom és Babilon sorsa között nagy különbség van. Ézsaiás könyvének 19. fejezetében szemünk elé tárulnak Egyiptom jövőbeli áldásai. Ezek felől a fejezet utolsó verseiben ezt olvassuk: „És sújtja az Örökkévaló Egyiptomot, sújtva és gyógyítva, és megtérnek az Örökkévalóhoz, enged fohászuknak, és meggyógyítja őket. Azon a napon országút lesz Egyiptomból Assúrba, és bemegy Assúr Egyiptomba, Egyiptom pedig Assúrba; és szolgál majd Egyiptom Assúrral együtt. Azon a napon Izraél harmadik lesz Egyiptom és Assúr mellett, áldásul a földnek közepette, amellyel megáldotta az Örökkévaló, a Seregek Ura, mondva: Áldva legyen népem, Egyiptom, és kezeim műve, Assúr, és birtokom, Izraél!” (Ézsaiás 19,22-25). Nagyon eltérő ettől Babilon történelmének vége a Szentírás jóvendülésében. Ha Babilont szó szerint városnak vesszük, akkor sorsát a következő igékben találjuk megírva: „Fölkelek ellenök, úgymond az Örökkévaló, a Seregek Ura, és kiirtom Babelnek nevét és maradékát, sarjadékát és ivadékát, úgymond az Örökkévaló. És teszem őt sündisznó birtokává és vizek posványává; és elsöpöröm a megsemmisítés söprőjével, úgymond az Örökkévaló, a Seregek Ura” (Ézsaiás 14,22-23). „És lesz Babel, a királyságok dísze, a kaldeusok büszke ékessége olyan, mint amikor feldúlta Isten Szodomát és Gomorrhát. Nem lakják soha többé, s nem lesz lakója nemzedékre s nemzedékre; nem fog ott sátorozni arab, és pásztorok sem heverésztetnek ott” (Ézsaiás 13,19-20.22). [Ez valóban szó szerint bekövetkezett, és azóta is így van, mert az arabok a következőt tartják: Veszélyes és bizonytalan az ott tartózkodás. Halandó embernek nem szabad ott tartózkodnia naplemente után, mert akkor előjönnek a szellemek (démonok), s akit ott találnak, azt irgalmatlanul magukkal hurcolják az „alvilágba”. Még nem volt arab ember egy sem, aki naplemente után Babilonban tartózkodott volna. – Moody 82-83.] Ha pedig Babilon alatt szellemi rendszert értünk, akkor a Jelenések könyve 18. fejezetében találjuk meg végítéletét. Ez az egész fejezet Babilonról szól, és ezen szavakkal végződik: „Erre egy erős angyal felemelt egy akkora követ, mint egy malomkő, és belevetette a tengerbe ilyen szóval: „Ilyen zuhanással vetik le Babilont, a nagy várost, és többé rá nem találnak.” Milyen határtalan komolysággal kellene ez Igéknek mindazok fülébe hatolni, akik valamilyen módon kapcsolatban vannak Babilonnal. „Én népem, jöjjetek ki közülete (belőle), hogy ne legyetek majd vétkeivel közösségben, és hogy csapásaiból ne kapjatok!” (Jelenések könyve 18,4) Kétségtelen, hogy a Szent Szellem „ereje” valamilyen „formában” nyilvánul meg, az ellenségnek azonban mindenkor az volt a célja, hogy a hitvalló egyházat megfossza erejétől, miközben rábírtja, hogy ragaszkodjék a formához, állandósítsa és tegye

tapasztalatait éljük. Az Isteni természet bennünk sóvárogva eped a dolgoknak más elrendezése és egy tisztultabb légkör után, mint amely bennünket körülvesz. Ezáltal érzékelteti velünk, hogy Egyiptom az ő mivolta szerint erkölcsi pusztaság. Mivel azonban mi Isten szemében örökre egyé lettünk Azzal, aki győzelmesen vonult be a menyei hajlékokba, és ott helyet foglalt a Felségesnek jobbján, nekünk drága kiváltságunk tudni hit által, hogy bennünket is „együtt ültetett le a mennyekben Krisztus Jézussal” (Efézus 2,6). Bennünket tehát, kik hús(test) szerint Egyiptomban vagyunk, és tapasztalataink szerint a pusztában tartózkodunk, hitünk szellemen mégis Kánaánba vezet, ahol „az ország gyümölcséből”, vagyis Krisztusból táplálkozunk, mégpedig nem olyan Krisztusból, aki csak alászállott a földre, hanem olyanból, aki vissza is tért a mennybe, és most ott trónol a dicsőségben (1.Timóteus 3,16).

Ezek voltak a pusztá megpróbáltatásai: „Mit együnk?” és „Mit igyunk?” Mára vizei próbára tették Izrael szívét, és felfedték annak zúgolódó szellemét. Az Úr azonban megmutatta nekik, hogy nincsen olyan keserűség, amelyet Ő kegyelmes gondoskodásával ne tudna megédesíteni.

A pusztának megvannak a maga „Élimjei”, nemcsak „Márái”, vannak vízforrásai és pálmái, nemcsak keserű vizei (2.Mózes 15,27). Az Úr az Ő kegyelmében és gyöngéd gondoskodásában zöld helyeket készít a pusztán keresztül vándorló népe számára, és bár ezek csak oázisok, mégis felfrissítik a lelket, és megelevenítik a szívet. Az Élimben való tartózkodás arra való volt, hogy Izrael fainak szívét megenyhítse, és zúgolódásukat elhallgattassa. Élim volt az a hely, ahol épp az imént az isteni szolgálat felfrissítő vizeit ízlelték, Szinai pedig az a hely, ahol a szabad és korlátlan kegyelem talaját elhagyták, hogy cselekedetek szövetsége alá helyezkedjenek. Ha Isten az Ő kegyelmének kijelentésével cselekszik, akkor annak nincsen akadály. Az áldásfolyamok, amelyek Belőle áramlanak, megszakítás nélkül folynak tova. De ha az ember önmaga helyezkedik törvény alá, mindezt elveszíti, s csak annyit igényelhet, amennyi neki Isten előtt bizonyított tettei alapján jár. Emlékezniük kellett volna arra, hogy összehasonlíthatatlanul jobb volt Istennel lenni a pusztában, mint Fáraóval a téglavetők között, de mindezt nem tették meg, mert az emberi szívnek végtelenül nagy fáradságába kerül, hogy Isten tiszta és tökéletes szeretetének hitelt adjon. Sokkal jobban bízik Sátánban, mint Istenben (1.Mózes 3,1-6). Minden emberi szenvedés, nyomorúság és lealacsonyítás a Sátán sugallatára való figyelésből ered. De az ember azért nem elégedetlen a Sátánnal, sőt fáradhatatlan a neki való szolgálatban. A Sátán szolgálatára sohasem panaszkodik, az ő kezei közül dehogyis akarna szabadulni. Naponként szakít a keserű gyümölcsökből azon a talajon, amelyre Sátán vezette, de azért újra meg újra elveti ugyanazt a magot, és ráadja magát annak megmunkálására. De Isten gondoskodott róluk, menyei kenyeret hullatott az égből. A menyei kenyérral csak az Egyiptomtól elválasztott szív tud megelégedni és élni. De „szívükben Egyiptom felé fordultak vissza” (Apostolok Cselekedetei 7,39). A valóságban azonban ahelyett, hogy oda visszajutottak volna, „Babilonon” túlra vitettek (Apostolok Cselekedetei 7,43). Ez komoly tanítás nekünk, keresztyéneknek is. Ha azok, akik a jelenvaló világ erői alól megszabadultak, nem hajlandók háládatos szívvel Istennel jární, és nem elégednek meg az isteni gondoskodásnak a megváltottak javára a pusztában tett intézkedéseivel, akkor abban a veszélyben forognak, hogy Babilon hálójába esnek. De ha szívünk teljesen elszakad Egyiptomtól, menyei ízlést nyerünk, és alkalmasak leszünk a menyei kenyérral való táplálkozásra. Minthogy az óembernek az ilyen étel nem ízlik, és állandóan visszavágyik Egyiptomba, ezért azt alárendeltségben kell tartani. Nekünk azonban, akik megkeresztelkedtünk (bemerítkeztünk) a Jézus Krisztus halálába (Róma 6,3), és akik Vele együtt fel is támadtunk az Isten erejébe vetett hit által (Kolossé 2,12), megvan az a kiváltságunk, hogy Krisztusból, mint az „élet kenyéréből”, amely a „mennyből szállt alá”, táplálkozhassunk (János 6,48.50). A mi ételünk a pusztában Krisztus, amint Őt az Igében a Szent Szellem bemutatja. Italunk pedig a Szent Szellem, aki mint a megütött kősziklának, vagyis az érettünk megütött Krisztusnak gyümölcsként szállott alá a mi lelki-szellemi felüdülésünkre. Ez a mi dicső osztályrészünk e világ pusztaságában. A mindig éber ellenség szellemi tunyaságunkat arra használja

---

megszokottá még akkor is, ha a Szent Szellem és az igazi élet már rég eltűnt belőle. Ilyen módon építi a szellemi Babilont. A kövek, amelyekből ez a város felépül, holt bizonyágtevők; a köveket összekötő habarcs pedig a kegyesség látszata, annak ereje, lényege nélkül (2.Timóteus 3,5). Igyekezzél, kedves olvasó, ezeket a dolgokat teljesen megérteni, és ne vond ki magadat azok hatása alól!

fel, hogy megraboljon attól az áldástól és erőtől, amit a Krisztusból való táplálkozás nyújt. A hívő Krisztus nyomdokait követi az Atya kebelétől a kereszttől és a kereszttől a trónig. Az ember cselekedetei pontosan megmutatják kívánságait és szándékát. Ha valaki magát hívő kereszténynek vallja, és Bibliáját elhanyagolja, de újságolvasásra (tévészésre) elegendő időt talál, sőt legbecsesebb óráit fordítja arra, az elárulta valódi szellemi állapotát: az ilyen keresztény nem lehet szellemi ember, nem tud Krisztusból táplálkozni, sem nem tud Neki élni és Róla bizonyosságot tenni. Nagy veszélyt rejt magában az, ha az értelem a lelkiismeret és a buzgóság fölé kerekedik. Ennek az lesz a következménye, hogy sokan az első időben látszólag nagy előrehaladást tesznek, de aztán hirtelen megtorpannak és visszafejlődnek. Az ilyenek ahhoz az izraelitához hasonlatosak, aki egy napi szükségleténél több manna-t szedett. Látszólag több szorgalmat fejtett ki, mint mások, ennek dacára a napi táplálékát meghaladó manna minden szemecskéje nem csak értéktelen volt, de „férget lett” (2.Mózes 16,20). Ez a helyzet a hívő kereszténnyel is. Neki azt, amit szellemiekben kapott, fel kell használnia. Csak ha felhasználjuk, amit elvettünk, akkor kapunk többet. Erről beszél Salamon is a Példabeszédek könyvében: „Egyél, fiam, mézet, mert jó, és édes a szín(tiszta)méz az ínyednek: Tudd meg, hogy ilyen a bölcsesség a te lelkednek; ha megtalálta, akkor van jövőd, és reményed ki nem írható” (24,13-14).

*Továbbá: „Ha mézre találsz, csak annyit egyél, amennyi elég neked, hogy torkig ne légy vele, és ki ne add magadból!... Túl sok mézet enni nem tesz jót; így a Felség kutatóját is elnyomja a dicsőség. Légy ezért takarékos a dicsérő szavakkal” (Példabeszédek 25,16.27, görög szöveg alapján kiigazított héber szöveg szerint). Jézus azt mondja a farizeusoknak, hogy nem képesek hinni Neki (és Benne), ha egymástól fogadnak el dicsőséget (dicséretet – János 5,44). Úgy működik ez, mint a fehér és színes ruha, és mint a nagyító a fényben. A fehér ruhát hordó emberek minden dicsfényt visszatükröznek, Istennek adnak, ezért fehér a ruhájuk, ezzel szemben a színes ruhások olyan színű dicsfényben tündökölnék, amelyet elnyelnek, ellopják Istentől. Ez a dicsfény eléget és megéget mindenkit, aki ellopja azt, hasonlóan a nagyító működéséhez, ők is Isten dicsfényének gyújtópontjába kerülnek, és elégnék. Így a „méz”-evésnél is fontos a mértéktartás, akárcsak a testi ételeknél. Minden „étkezéskor” csak annyit vegyünk magunkhoz (magunkba), amennyit el tudunk fogyasztani (be tudunk fogadni), és fél tudunk dolgozni (emésztetni, fel tudunk fogni).

Gyakran megesik, hogy azok, akik elméletben a leggyorsabban haladnak, a gyakorlatban és tapasztalatban a leglassúbbak, mert bennük túlteng az értelmi tevékenység a szív és lelkiismeret munkájával szemben. Krisztussal való közösség nélkül is lehetnek valakinek tiszta meglátásai, helyes fogalmai és egészséges elvei, de a Krisztus nélküli hitvallás mindig hideg, meddő és holt dolognak fog bizonyulni.

Ha az izraeliták Egyiptomból közvetlenül Kánaánba jutottak volna, nem szolgáltattak volna oly szomorú bizonyosságokat arról, hogy mi az emberi szív, és így nem lennének most találó példák a mi számunkra. Így azonban negyvenévi pusztai vándorlásuk az intelmek, tilalmak és utasítások csaknem kimeríthetetlen forrásává vált. Sok egyéb dolog közt megtanuljuk belőle az emberi szív változatlan hajlamát az Istennel szembeni bizalmatlanságra. Minden közel áll e szívhez, csak Isten nem. *Ez a Bibliai kőszív vagy az ádami ember szíve, szemben az Istentől adott Új, szellemi ember szívével, a hús- (engedelmes) szívvel. Amikor Izraél szembekerült Amálékkal, első ízben kellett harcolnia „külső” ellenséggel, mivel eddig az Úr harcolt értük, és nekik semmit sem kellett tenniük a levágott pászkabarány vérével végzett hitbéli cselekedeten kívül. Bizonyos, hogy ekkor Istennek Izraélben kellett harcolnia, miként ezelőtt Izraélért harcolt. Istennek Izraélért való harca Krisztusnak értünk való küzdelmét ábrázolja ki, az Izraélben való harc pedig a Szent Szellemnek bennünk való küzdelmét. Ahogyan Jézusnak is „Amálékkal” kellett szembeszállnia Júdea pusztájában negyven napon át, miután bemerítkezett vízbe és Szent Szellembe. A két harc között óriási a különbség, mert az előbbi harc, Istennek legyen hála, már lezajlott, Krisztus a győzelmet kivívta, és dicső örök békeséget biztosított számunkra, de az utóbbi küzdelem még mindig folyik tovább.

Fáraó és Amalék két különböző hatalmat vagy befolyást képvisel. Fáraó útjában áll Izraél Egyiptomból való megszabadításának, Amalék pedig gátolja Izraélnek Istennel való vándorlását a pusztán keresztül. *Fáraó a külső rabszolgatartó, aki a Sátán előképe, míg Amalék a belső rabszolgatartó, ami az óembernek

felel meg. Fáraó Egyiptom dolgaival igyekezett Izraélt megakadályozni az Istennek való szolgálatban; ezzel Sátán előképe, aki „a jelen gonosz világot” (Galata 1,4) használja fel Isten népe ellen. Amálék azonban mint a hús(test) előképe áll előttünk; annak az Ézsáúnak volt ő az unokája (1.Mózes 36,12), aki egy tál lencsét többre becsült az elsőszülöttségénél (1.Mózes 25,29-34). Ő volt az első, aki ellene állt Izraél fiainak, miután azok „megkeresztelkedtek a felhőben és a tengerben” (1.Korintus 10,2). Ezek a tények nagyon világosan meghatározzák Amálék jellemét. Egyetlen Amálékinek sem volt megengedve, hogy belépjen az Úr templomába, *ami most a mi testünk! Ez ellen az Amálék ellen kellett harcolnia Saulnak. *Ez az oka annak is, hogy végpusztításig kellett harcolni ellene, míg írmagja sem marad.” (Charles Henry Mackintosh – Elmélekedések Mózes 5 könyvéről)

Visszatérve Saul történetéhez: Saul el is indult hadseregével, hogy végrehajtsa az Úrtól kapott feladatot, és látszólag engedelmes is volt, hiszen az 1 Sámuel 15,4.7-ben ezt olvassuk: „*Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és megszemlélte Teláimban³⁷: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából... Saul pedig vágta Amálékot Havilától³⁸ egészen a Súrba³⁹ vezető útig, amely Egyiptommal szemben van.*”

Csakhogy a 8. versben már ezt olvassuk: „*Agágot⁴⁰, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki*” /1.Sámuel 15,8/.

Saul mindenkit kiirtott, de a királyt, akit az elsők között kellett volna megölnie, életben hagyta. Ez jól jellemzi azt a vallásos embert, akinél a kegyességnek csak a látszata van meg. Talán sok dologgal leszámol az életében, de a fő bűnt, ami a gyökere és forrása minden gonosznak, ami benne találtatik, nos azt „életben hagyja”, azzal már nem számol le mindörökre.

Ráadásul ezután még ezt is olvassuk: „*De szánakozott Sául meg a nép Agágon meg az apró jószág és a marha legjaván, a másodelletteken és a kövér juhokon, és mindazon, ami jó, és nem akarták elpusztítani; de minden hitvány és silány dolgot elpusztítottak*” /1.Sámuel 15,9, IMIT Biblia/.

Isten parancsa világos és egyértelmű volt: mindent ki kell irtani. A régi természetünkől mindent ki kell irtani (Istennek áldozni), nemcsak a hitványt, hanem a szépet és jót is, a lelkünkben lévő jó képességeket, tehetségeket és erőt is. Ezeket a lelki erőket nem szabad többé használnunk, hanem az Úrnak kell átadnunk, és mindezekben erőtlenné (megfeszítettnek) kell lennünk, hogy így az Ő ereje dolgozhasson bennünk és általunk. Az ember azonban mit sem változott az évezredek során. Ő akarja eldönteni, hogy mi értékes, és mi értéktelen. Ami értéktelen a szeme előtt, attól könnyedén megszabadul, az értékes dolgokat azonban magához akarja ragadni. Gyakran így jön be a világ a gyülekezetekbe. Azok, akikben ilyen Sauli lelkület uralkodik, már csak arra tudnak gondolni, hogy mi az, amiből hasznot húzhatnak, és az ilyen emberek Isten iránti engedelmisségüket is erre alapozzák. Amiből hasznot húzhatnak, azt megteszik, ami viszont hátránnyal járhat számukra, attól sietve menekülnek. Ezért az ilyenekre Isten is úgy tekint, mint tőle elfordult, engedetlen emberekre (1.Sámuel 15,11). Ezután még azt is olvassuk, hogy Saul elment Kármelbe, ahol emlékoszlopot állított magának (1.Sámuel 15,12). Ez is tipikus jellemzője a vallásos embernek, valamint az egész hamis egyháznak. Látszólag engedelmeskedik Istennek, aztán pedig magát felmagasztalva „emlékoszlopot” állít magának.

Innentől pedig kapcsolódjunk be Saul és Sámuel beszélgetésébe!

„*Amikor Sámuel Saulhoz érkezett, ezt mondta neki Saul: Az ÚR áldottja vagy te! Teljesítettem, amit az ÚR meghagyott. Sámuel azonban megkérdezte: Akkor mi az a juhbégetés, amely a fülembé jut, és az a marhabögés, amit hallok? Saul ezt felelte: Az amálékiaktól hozták azokat, mert megkímélte a nép a legszebb juhokat és marhákat, hogy Istenednek, az Úrnak áldozza. De a többit kiirtottuk. Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Hagyd! Majd én megmondom neked, hogy mit mondott nekem ma éjjel az ÚR. Saul így felelt: Beszélj! Sámuel ezt mondta: Milyen kicsiny voltál a magad szemében, és mégis Izraél*

³⁷ **Teláim** jelentése: szópós bárányok, „barikák”

³⁸ **Havila** jelentése: homokos föld; körzet, terület, kerület; aranyhomok; futóhomok; táncosnő; reszkető, ijedség

³⁹ **Súr** jelentése: fal; elszakadó, eltérő, odalépő, belépő

⁴⁰ **Agág** jelentése: égni; heves, harcias, tüzes; magas, hatalmas; fejedelem

törzseinek a fejévé lettél, Izráel királyává kent téged az ÚR! Azután ezzel a megbízással küldött utadra az ÚR: Menj, és irtsd ki a vétkes amálékiakat, harcolj ellenük, míg csak nem végzel velük! Miért nem hallgattál az ÚR szavára? Miért estél neki a zsákmánynak, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az ÚR? Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az ÚR szavára, és eljártam abban a megbízásban, amiért elküldött az ÚR: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtottam. A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az ÚRnak Gilgálban. Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmisség az ÚR szava iránt? **Bizony, többet ér az engedelmisség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétké, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás.** Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király! Saul így felelt Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az ÚR parancsát és a te beszédedet. Mert féltem a néptől, és hallgattam a szavára” /1.Sámuel 15,13-24, Protestáns fordítás/.

„Odament Sámuel Sáulhoz, és mondta neki Sául: Áldott légy az Örökkévalótól (Jahve-től), Teljesítettem az Örökkévaló (Jahve) igéjét. Mondta Sámuel: Micsoda hát a juhoknak e hangja füleimben, meg a marháknak hangja, amit hallok? És mondta Sául: az Amálékítól hozták, **mivel szánakozott a nép az apró jószág és a marha legjaván** azért, **hogy áldozzanak az Örökkévalónak, a te Istenednek;** a többit pedig elpusztítottuk. Erre szólt Sámuel Sáulhoz: Engedd, had adom tudodra azt, amit mondott nekem az Örökkévaló az éjjel. Mondta neki: Beszélj! És mondta Sámuel: Nemde, bár kicsiny vagy szemeidben, feje vagy te Izraél törzseinek; fölkent téged az Örökkévaló királyul Izraél fölé. És útra küldött téged az Örökkévaló, és mondta: Menj, és pusztítsd el a vétkeseket, Amáléket, harcolj vele, míg meg nem semmisíted őket. Hát miért nem hallgattál az Örökkévaló szavára, hanem nekiestél a zsákmánynak, és tetted, ami rossz az Örökkévaló szemében? Szólt Sául Sámuelhez: Mivel hallgattam az Örökkévaló szavára, és jártam az úton, melyre küldött engem az Örökkévaló; el is hoztam Agágot, Amálék királyát, Amáléket pedig elpusztítottam! De vett a nép a zsákmányból apró jószágot és marhát, az örökszentség javát, **hogy áldozzanak az Örökkévalónak, a te Istenednek** Gilgálban. **És mondta Sámuel: Vajon oly kedve van-e az Örökkévalónak égő- és vágóáldozatokban, mint abban, hogy hallgatunk az Örökkévaló szavára? Íme (az) engedelmisség jobb az áldozatnál, (és a) figyelem a kosok zsiradékánál. Mert kuruzslás vétké az engedetlenség, bálvány és teráfim az ellenszegülés!** (Egy másik fordításban: „Bizony, varázslás vétkével egyenlő az engedetlenség, pogánysággal és bálványimádással az ellenszegülés!”) Minthogy megvetted az Örökkévaló igéjét, megvetett ő téged, hogy ne légy király. Szólt Sául Sámuelhez: Vétkeztem, mert megszegtem az Örökkévaló parancsát meg a te szavaidat; mert féltem a néptől és hallgattam szavukra” /IMIT Biblia/.

Nem véletlenül idéztük itt ezt az igeszakaszt, ugyanis azt gondoljuk, hogy ez az egyik talán legtanulságosabb beszélgetés, amit a Bibliában olvashatunk. Itt van egy ember, aki szinte megdicsőült állapotban köszönti az Úr prófétáját, és szinte teljes meggyőződéssel állítja, hogy tökéletesen engedelmeskedett az Úr parancsának, és itt van vele szemben az Úr prófétája, aki azonnal lerántja a leplet a Saulban lévő sötétségről, melyet a vallásos látszatkegyesség palástjával próbál leplezni. Saul arra hivatkozik, hogy a harcban zsákmányolt állatokat majd feláldozzák Istennek, Sámuel viszont szembesíti az igazsággal, vagyis: „**Bizony, többet ér az engedelmisség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!**” (1.Sámuel 15,22, Protestáns fordítás).

Úgy tűnik, hogy Saul és a nép óriási zsákmányhoz juthatott, és ha azt mind az Úrnak áldozták volna, akkor talán még soha nem látott méretű áldozat bemutatásáról olvashatnánk a Bibliában. Sajnos gyakran látjuk lejátszódni a szemünk előtt ezt ma is. A hamis kegyességben lévők óriási áldozatokat képesek hozni, hatalmas épületeket építenek Istennek, hatalmas missziós szervezeteket és megagyülekezetek egész hálózatát képesek létrehozni, így aztán a kívülállók számára úgy tűnik, hogy ezek az emberek valóban mindenüket odaadták az Úr munkájára. Látszólag minden a legnagyobb rendben van, csak egy a baj, ezek az emberek valójában nem azt csinálják, amit Isten mond nekik. Azon a helyen, (Gilgálban) ahol a szív szellemi körülmetélésének kellene megtörténnie (Józsua 5,8-9; Róma 2,28-29 és Jeremiás 4,4), nos azon a helyen a hamis egyház inkább a külső látszatra, a „nagy” áldozatokra akarja tenni a hangsúlyt. Ezek az

emberek nem akarják figyelembe venni azt a tényt, hogy Istennek sokkal fontosabb az, ami bennünk, vagyis a mi belső emberünkben történik, mint a mi úgynevezett „nagy szolgálataink” vagy „nagy áldozataink”, amelyeket állítólag az Úrért végzünk és hozunk. Természetesen nagyon örülünk a nagy szolgálatoknak, a nagy áldozatoknak és a megagyülekezeteknek, ha ezek tényleg Isten embereinek valódi, megszentelt odaszánása nyomán jönnek létre. Hála Istennek, tudunk ilyen esetekről is, és ezek mindig megörvendeztetnek minket, hiszen ezek valóban Isten dicsőségét mutatják be az emberek előtt.

Amikor Saul látta, hogy tovább nem tudja leplezni engedetlenségét, hiszen az már világosságra került, akkor saját személyének felmentése érdekében a népre és a néptől való félelmére kezdett hivatkozni.

„Saul így felelt Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az ÚR parancsát és a te beszédedet. Mert félttem a néptől, és hallgattam a szavára” /1.Sámuel 15,24/.

Ezzel Saul gyakorlatilag azt állítja, hogy őt valójában a nép vitte bűnbe, ő pedig azért nem tudott ellenállni, mert félt a néptől. Igen, az engedetlenség miatt mindenki hibáztatható, csak persze ő nem. Ez meglehetősen hústesti hozzáállás. Ádám és Éva is pontosan így viselkedett engedetlensége után.

„De az ÚRisten kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el. Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem: Akkor az ÚRisten ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, azért ettem” /1.Mózes 3,9-13/.

Tipikus jellemvonása az engedetlen embernek, hogy amikor vádolja őt az igazság, de ő ennek ellenére mégsem akar megtérni, megpróbál kibújni az igazság vádlása alól úgy, hogy ő maga próbál vádlóként fellépni másokkal szemben. Sok bukott keresztényt láttunk ilyen módon viselkedni. Meggyőződésünk szerint az ilyen emberek megtérésére általában kicsi az esély, mert ők már átadták magukat a gonosznak, ördögi módon viselkednek másokkal szemben, manipulálnak és láznak, és a gonoszságnak olyan mélységébe jutottak, amely a legtöbbet látott bölcsüket is nagyon meglepné.

Megfigyeltük azt is, hogy a sauli félelem is jelen van sok keresztény vezető életében. Ismerünk olyan keresztény vezetőket is, akinek szinte az egész eddigi tevékenységét a félelem hatotta át. Ez az ember mindent úgy igyekezett intézni, hogy mindenkinek és minden olyan jelentős érdekcsoportnak, amely az általa vezetett egyházban megtalálható, megfeleljen, mert tudta, hogy csak így tudja megőrizni a hatalmát, és csak így tudja elkerülni az egyház szakadását. Ez is azt bizonyítja, hogy az ember, akit nem Isten tesz vezetővé, hanem a nép, annak állandóan félnie kell, mégpedig pontosan azoktól, akik kinevezték. Akik ugyanis királlyá választhatnak bennünket, azok később akár el is árulhatnak, magunkra is hagyhatnak minket. Jézus világosan ismerte az embernek ezt a gyarlóságát is, ezért rejtőzött el, amikor a tömeg királlyá akarta tenni a kenyérszaporítás csodája után. Jézus azért nem félt senkitől, mert egyetlen egy embertől sem függött soha, mert ő teljes mértékben a Mennyei Atyával való közösségéből vette át a szellemi tekintélyét, ebben a közösségben pedig nincs félelem, mert a teljes szeretet kiűzi a félelmet (1.János 4,18). Egyébként a félelmeinknek többnyire az az oka, hogy nem járunk tökéletesen Istennel, nem élünk tökéletesen az ő akarata szerint, és nem bízunk benne úgy, ahogyan bízunk kellene. A Bibliában 366-szor olvassuk azt a parancsot, hogy ne félj. Egy év 365 nappól áll, így minden napra jut egy „ne félj”, és még marad is egy fölöslegben (tartalékban). Nem véletlenül tartja ezt az Úr ennyire fontosnak. Igen, ez nem csak egy jó tanács az Úr részéről, „ne félj”, hanem parancs. Ha pedig parancs, akkor nekünk engedelmeskednünk kell ennek a parancsnak is.

Saul jellemének és bűnének legpontosabb jellemzése szerintünk az 1.Sámuel 15,23-ban olvasható: *„Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás.”*

Ezek szerint általánosságban is mondhatjuk, hogy minden engedetlenség egyben varázslás is, és minden ellenszegülés egyben bálványimádás is. Aki saját akaratát akarja végrehajtani, és erőszakkal is képes megszerezni vagy megtartani valamit is magának, az varázsló és bálványimádó. Saul és a hozzá hasonló

vallásos emberek általánosságban véve igenis varázslást folytatnak akkor, amikor megpróbálják megmagyarázni, leplezni, elbagatellizálni, stb., engedetlenségüket. Ha ez az igazság nem indít bennünket Istenfélelemre, akkor nagy baj van velünk, mert ez azt jelenti, hogy valójában nem ismerjük Istent.

Egész hívő életünk sikere attól függ, hogy mennyire hatékonyan tudjuk alkalmazni a keresztet a saját életünkben (lelkünkben, életünkre).

A kereszti gyakorlati alkalmazása Amálek ellen a Szent Szellem vezetésével:

1. Isten Igéjének rendszeres olvasása Szent Szellem által, az Ige imádkozva olvasása (ima-olvasás), elmélkedés az Igén, hogy lelkünket és szívünket kardként járja át, szellemileg körülmetélve azt, ahogyan Máriaét is a Simeon által mondott próféta szavak: *„és megáldotta őket Simeon, és így szólt Máriához, az anyjához: nézd! ez sokak elestére és talpra állítására (feltámadására) lesz téve Izraelben, és jelül, amelynek ellentmondanak – sőt néked is tőr járja át lelkedet –, hogy lehulljon a lepel sok szív fontolgatásairól (hogy nyilvánosságra jöjjenek sok szívből az elgondolások)”* /Lukács 2,34-35, Vida Sándor/.
2. Rendszeres hit általi úrvacsoravétel, amivel az Úr Jézus Krisztus kereszthalálát és a saját halálunkat hirdetjük, és arról megemlékezünk. Ennek sokkal nagyobb szellemi jelentősége van, mint ahogy eddig azt gondolni véltük, vagy az eddig tanultak alapján gyakoroltuk. Mindazok, akik ennek mély jelentőségét felismerték, magukat megszentelve és szentségben járva naponta alkalmazták, naponta magukhoz vették (Pl. Smith Wigglesworth, Derek Prince és még sokan mások).
3. Isten „általánosan ígért” Logosz Igéjének hit általi rendszeres és kairosz (Istentől elrendelt alkalmas időszak) alkalom szerinti megvallása, kihirdetése;
4. Isten személyesen nekünk kijelentett Rhéma szavának, a Szent Szellem kardjának rendszeres és kairosz (Istentől elrendelt alkalmas időszak) alkalom szerinti forgatása, használata a megvallás, imádkozás és kihirdetés által;
5. Mennyei nyelven (és számunkra ismeretlen földi nyelveken) történő rendszeres és kairosz (Istentől elrendelt alkalmas időszak) alkalom szerinti imádkozás, könyörgés, közbenjárás, harc a szellemi ellenségeink ellen. Ha nyelveken imádkozunk, kérjük a nyelv magyarázatát is, imádkozunk szellemmel és értelemmel, nyelveken és anyanyelven!
6. Rendszeres és alkalom szerinti hálaadás, istendicséret, ahogy meg van írva: *„Hálaadással áldozz Istennek... Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását!”* /50. Zsoltár 14.23, Protestáns fordítás/. A hálaadás és a dicséret Isten tetteinek, cselekedeteinek szől, annak, amit a „keze” tett.
7. Rendszeres és alkalom szerinti istenimádás, magasztalás. Az imádás és magasztalás Isten személyének szól, azért, „Aki ő maga”, és nem azért, amit tett.
8. Tanúskodás (kihirdetés) Jézus Krisztus voltáról és istenfiuságáról, kereszthaláláról, eltemetéséről és feltámadásáról; a megváltásról (Evangélium hirdetése);
9. Böjtöléssel egybekötött imádkozás, az előbb említett módok közül bármelyik szerint, illetve azok bármilyen kombinációjában. Pl.: Imádkozás, Ige ima-olvasás, megvallás, kihirdetés, könyörgés, közbenjárás, szellemi harc, nyelveken és mennyei nyelven imádkozás magyarázattal együtt, hálaadás, dicséret, imádás, magasztalás, kérés, esedezés, behelyettesítő ima, kinyilvánítás, vajúdás, virrasztás, áttörő ima, felépítő ima, helyreállító ima, Sátán munkáit leromboló ima, ültetés, gyomlálás-kitépés, építés...
10. Rendszeres és alkalomszerű **áldás**mondás, áldáshintés;
11. Folyamatosan isteni agapé szeretetben élni és megbocsátásban járni;
12. A Szent Szellemmel folyamatos kapcsolatban lenni, Vele rendszeresen, újra és újra betöltekezni.

A felsorolás nem teljes, de ezeket a gyakorlati tevékenységeket találtuk a legfontosabbaknak. A felsorolás nem fontossági sorrendet követ, ugyanis ilyen nem is lehetne felállítani, mivel mindegyik fontos.

Most pedig rátérünk az okkult varázslás egyik Bibliai példájára: Bálám esetére.

„De van kevés kifogásom ellened: Vannak ott nálad olyanok, akik Bálám tanításához ragaszkodnak, aki megtanította Bálákot arra, hogy kelepécét állítson Izrael fiai elé azzal, hogy bálványáldozatot esznek és paráználkodnak. Így nálad is vannak olyanok, akik ugyanúgy ragaszkodnak a Nikolaiták tanításához. Térj más felismerésre!” /Jelenések 2,14-15, Csia Lajos/.

Elsőként nézzük meg, hogy tulajdonképpen kik voltak a nikolaiták!

„NIKOLAITÁK: a Nikolaos (Miklós) névből ered, Nikolaos pedig a héber Bálám fordítása; Nikolaos népgyőzöt, Bálám nép urát jelent. Bálámot Bálák moábita király felfogadta, hogy az országát képzelete szerint fenyegető Izraelt megátkozza (IV. Mózes 22-25). Bálám azonban tehetetlen volt, csak arra tudott gonosz tanácsot adni, hogy Moáb próbálja meg a maga parázna istentiszteletével Izraelt az igaz Istentől elszakítani (IV. Mózes 25,1). Amilyen hatást gyakorolt a moábita istentisztelet a zsidóságra, épp úgy hatott a pogány vallás a keresztényekre is; a pogányság szépséget, élvezetet ígérő istentiszteletéhez hajló keresztényeket nevezi az Úr bálámitáknak és nikolaitáknak. Ma is hasonló hatást fejt ki a keresztény egyházra az erkölcstelen művészet, valamint az embert az Isten helyére ültető, emberimádásban vétkes pogány eredetű tudomány, mely az egyszerű istenhitet megrontja, s a szívet először felfuvalkodottá teszi, azután biztos romlásba, katasztrófába taszítja (Róma 1,18-32).”⁴¹

Úgy gondoljuk, hogy a fentiekben idézett írásban található magyarázat feltétlenül jó kiindulási alapként szolgál, de azért a bálámi jelenség mindenképpen további magyarázatra szorul. Bálám esete kapcsán ugyanis szintén ugyanabba a két gonosz indítékba botlunk bele, amelyeket már Saul bukását elemezve is felismertünk. Ezek pedig a pénz és a hatalom.

Ezekre épített Bálák is, amikor tekintélyes embereivel megkerestette Bálámot, hogy átkozza meg Izraelt.

Röviden összefoglalva: varázslás, megfelelő fizetség ellenében.

„Elementek tehát Móáb és Midján vénei, és náluk volt a varázslás dija. Megérkezve Bálámhoz, elmondták neki Bálák üzenetét” /4.Mózes 22,7/.

A mostani időkben talán nem ezt a jelenséget véljük felfedezni? A parázna egyház mindent elkövet, hogy a tekintélyes embereket, és persze azok gazdagságát, szellemi varázslás által a magáénak tudhassa. Nem ismerős ez a szellemi jelenség?

Az anyagi dolgok szeretetét iszonyú harcba kerül kiirtani. Aiden Wilson Tozer ezt így fogalmazta meg:

„Kétségtelen, hogy a dolgokhoz való ragaszkodás vágya az egyik legártalmasabb szokás az életben. Mivel annyira természetes, igen ritkán ismerjük fel, hogy ez ördögi, pedig az. Tragikusak a következményei. Fájdalom nélkül nem múlik el ez az ősi átok. A bennünk lévő szívós, vén zsugori alak nem fog engedelmesen lefeküdni és meghalni, ha ezt parancsoljuk neki. Ki kell tépni, ki kell tépni szívünkéből, mint a gatz a földből, vérrel és kínnal kell kihúzni, mint a fogat az állkapocsból. Erőszakkal kell kikergetni a lelkünkéből, mint ahogy Krisztus üzte ki a pénzváltókat a templomból.”⁴²

„Így tehát mindenki, aki nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom” /Lukács 14,33, Vida Sándor/.

„Eképpen, ha közületek valaki búcsút nem mond minden vagyonának, nem lehet tanítványom” /Csia Lajos/.

---

⁴¹ Csia Lajos: „A Jelenések könyve a mai kor tükrében” c. könyvből, 363. oldal

⁴² George Verwer: Nincs visszaút, 17. oldal; 1999 Operation Mobilisation

Ma elsősorban a haszonelvűség mozgatja a világot (Filippi 2,21). De ne felejtsük el, hogy a haszon Istennek is fontos, hiszen a Szellem ajándékait (karizmáit) is azért adja, hogy általuk szellemi hasznot hozzunk neki és az embereknek (1.Korintus 12,7; Máté 25,14-30; Lukács 19,12-27.. És ez számunkra is hasznos, vagyis üdvös eredményekkel jár. A Biblia szerint az istenfélelemnek nagy haszna van, mert a mostani és az eljövő élet ígértét is magában hordozza (1.Timóteus 4,8). Hasznos még a szívet kegyelemmel megerősíteni, nem pedig ételekkel (Zsidókhöz írt levél 13,9).

Persze Bálám „Testvér” azért mégis csak igyekezett megőrizni a kegyesség és az engedelmesség valamilyen látszatát, hiszen a 13. versben ezt olvassuk:

„Fölkelt tehát Bálám reggel, és ezt mondta Bálák vezető embereinek: Menjetek vissza országotokba, mert nem engedi meg az ÚR, hogy veletek menjek” /4.Mózes 22,13/.

„És fölkelt Bileám reggel, és mondta Bálák nagyjainak: Menjetek országotokba, mert vonakodott az Örökkévaló (Jahve), hogy engedjen engem veletek menni” /IMIT Biblia/.

Sőt, Bálám „testvér” még a világi tekintélyt és gazdagságot is csupán kárnak és szemétnak ítélte (legalábbis a látszat szerint), hiszen néhány sorral lejjebb ezt olvassuk:

„Akkor még több, és azoknál tekintélyesebb vezető embert küldött Bálák. Ezek megérkeztek Bálámhoz, és ezt mondták neki: Így szól Bálák, Cippór fia: Ne vonakodj eljönni hozzám! Igen gazdagon megjutalmazlak, és megteszek mindent, amit mondasz nekem. Csak jöjj el, és rontsd meg ezt a népet. De Bálám ezt felelte Bálák szolgálóinak: Ha nekem adja Bálák a házat tele ezüsttel és arannyal, akkor sem szeghetem meg Istenemnek, az ÚRnak a parancsát, és nem tehetek ellene egyáltalán semmit” /4.Mózes 22,15-18/.

Sajnos a mostani kereszténység nagy része is pontosan ezzel a látszat-kegyességgel fertőztetett meg. Manapság sokan kötnek kompromisszumot a világgal, elhagyva ezáltal a Krisztusba vetett egyszerű és őszinte hitet, hogy a világ tekintélyes emberein keresztül pénzhez és hatalomhoz juthassanak. Azok a keresztények, akik ilyen módon akarnak nagyobb befolyásra szert tenni, már eleve a varázslás bűnében vannak, hiszen a gonosz célokat nem lehet varázslás nélkül elérni. A mostani időkben a karizmatikus mozgalom az, amely a leginkább és a leglátványosabb módon termeli ki az ilyen bálami kereszténységet. A történelmi nagyegyházakról itt most azért nem beszélünk, mert náluk az ilyen jelenség annyira megszokottá vált, hogy enélkül ezek az egyházak már rég meg is szűntek volna. Érdeemes lenne egyszer feltenni azt a kérdést is, hogy milyen felekezet vagy egyház lehet az, amely már csak varázslás árán tud fennmaradni. Az ilyen felekezetekben sajnos már a varázslásnak és a látszat-kegyességnek is nagy hagyománya van.

Pál apostol mondja: *„Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől” /2.Timóteus 3,5/.*

„Olyanok, akiknél megvan az istenfélelem külső látszata, de annak hatalmát megtagadják. Fordulj el tőlük” /Csia Lajos/.

Sajnos ebben a tekintetben ma már szinte semmilyen különbség nincs a karizmatikus mozgalom és a régi nagyegyházak közt.

Bálám tudta, hogy nem fog sikerülni neki Izrael megrontása, és mégis meg akart felelni Báláknak, vagy talán inkább Bálák pénzének, és persze szellemi hatalmát is demonstrálni akarta. A szellemi erők működtetésében jártas emberek nagyon jól tudják, hogy befolyásukat úgy tudják a leghatékonyabb módon érvényesíteni és kiterjeszteni, ha elsősorban a politikai vezetők fölött vesznek uralmat. Az emberiség történelme tele van ilyen esetekkel, és még hány olyan történet van, amiről nem is tudunk! Ez a jelenség azonban ma a karizmatikus mozgalmat fenyegeti leginkább, hiszen a régi nagyegyházak már teljesen elveszítették erejüket, és csak politikai módon próbálnak befolyást gyakorolni maguk is.

A karizmatikus mozgalomban azonban nem is olyan régen még erőteljesen jelen volt a Szent Szellem, és ezt természetfeletti megtapasztalások is kísérték. Az ördög pedig tudja nagyon jól, hogy az erő teljes

elvesztése rögtön feltűnik azok számára, akik valamikor újjászülettek, és így az esetek nagy részében az ilyen emberek újra visszatérnek az Úrhoz, és ismét csak neki szolgálnak. Ezt elkerülvén, az ördög a Szent Szellem hiányát igyekszik betölteni egy hamis szellem vagy szellemek jelenlétével, akik szintén tudnak csodákat tenni, de már más jézus nevében, és természetesen más evangélium felmutatásával. Így aztán az igehirdetéseken hamis tanítások hallatszanak, a prófétálás helyét felváltja a jövőmondás, Isten szent ereje helyett pedig tisztátalan erők kezdenek működni. Ebben az esetben a bűnben élő keresztények nagy része valójában úgy keveredik bele az okkultizmusba, hogy közben ezt nem is sejti. Ebbe pedig csak úgy tudja belerántani az ördög a keresztényeket, ha törbe csalja őket, vagyis arra készíti őket, amiről már Csia Lajostól is olvashattunk a fenti idézetben (Nikolaiták); valamilyen módon ráveszi őket a világgal való paráználkodásra és parázna istentisztelet végzésére (kétszívűség, kétlelkűség = két vőlegény). Ez nem rögtön szexuális paráznaságot jelent, hanem csak egyszerű engedetlenséget, amely a Biblia szerint már szintén a paráznaság kategóriájába tartozik. Érdekes, hogy az engedetlenség nemcsak varázslás, hanem paráznaság is, így aztán ahol varázslás van, ott biztosan találkozunk a paráznasággal is, és fordítva. Szellemi paráznaságról akkor beszélünk, ha már vágyaink nem csupán az egyedül létező mindenható Istenre irányulnak, hanem más dolgokra is, amelyek szintén az első helyet követelik a szívünkben. Ilyen lehet a karrier, a pénz, a hatalom, a hírnév, vagy egy a másik nemhez tartozó egyén, stb. A testi paráznaság mindig csak következménye valamilyen szellemi paráznaságnak. Ahhoz tehát, hogy igen nagy bajba kerüljünk, bőven elég csak kacérkodni a világgal. Bőven elég csak a szellemi paráznaság. Szerintünk János apostol nem véletlenül döbbsz meg, amikor meglátta a nagy paráznát. Valószínűleg mindannyian megdöbbszennénk, ha mi is teljesen fel tudnánk fogni az ezzel kapcsolatos igazságok tényleges súlyát és jelentését. Márpedig ennek meg kell történnie, különben teljesen elvesznénk a mostani idők nagy szellemi összevisszaságában. Isten csodálatos bölcsességére van szükségünk ahhoz, hogy különbséget tudjunk tenni az igaz és a hamis közt, a szűz és a parázna közt; erre a képességre pedig azért van szükségünk, mert Isten akarata szerint igaznak és szűznek, vagyis tisztának kell lennünk (természetesen bibliai értelemben).

A Bálám–lelkületű keresztényekben is megvan az a hajlam, hogy ártsanak az igazi keresztényeknek, de ez nem fog nekik sikerülni, mert „*Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az ígézet Izráelen*” (4.Mózes 23,23).

Ezzel együtt nem akarjuk figyelmen kívül hagyni azt a tényt sem, hogy bizonyos értelemben még Bálám is Isten emberének (eszközének) számított. Tulajdonképpen ő maga is elismeri, hogy még a Bálám által adható összes aranyért és ezüstért sem szegheti meg az Úrnak, az ő Istenének a parancsát (4.Mózes 22,15-18). Feltételezzük, hogy Bálám hallott Jahve egyiptomi tíz csapásáról, és azért kereste ezzel a hatalmas Istennel a kapcsolatot, hogy ezáltal anyagi haszonra tegyen szert. Lehet, hogy ezért is nevezi istenének. Bálám mindenképpen az ószövetségi előképe volt azoknak az úgynevezett „nagy” keresztény „szolgálóknak” vagy „vezetőknek”, akik pénzre váltották szellemi kincseiket (Ézsau-Edóm). A karizmatikus mozgalom is tele van ilyen emberekkel. Ezeket az embereket sok esetben valóban Isten Szelleme használja, de hogy ők testvéreinknek számítanak–e vagy sem, azt valójában csak az Úr tudja. Isten azonban használja őket azok érdekében, akik még mindig nem tudtak felnőtt és érett kereszténnyé válni. Az Úr minden módon igyekszik megérinteni, megszólítani és magához vonni ezeket az éretlen embereket, és ennek érdekében kész minden eszközt bevetni, még a „Bálámokat” is.

Állításunkat két ige fényében kell megvizsgálni.

Íme az egyik ige: „*Amikor Bálám látta, hogy az tetszik az Úrnak, ha megáldja Izráelt, nem folyamodott többé varázsláshoz, mint azelőtt. A puszta felé fordította arcát, és fölemelte Bálám a tekintetét. Amint meglátta Izráelt törzsenként sátorozni, rászállt az Isten Lelke (eredetiben Szelleme)*” /4.Mózes 24,1-2/.

„*Midőn látta Bileám, hogy jónak tetszik az Örökkévaló szemeiben, hogy megáldja Izraélt, nem járt, mint egyszer-másszor, jósolgatások elébe; hanem fordította a puszta felé az arcát. Fölemelte Bileám a szemeit, és látta Izraélt, mint lakik törzsei szerint; és szállott reá Isten szelleme*” /IMIT Biblia/.

Vannak megátalkodott keresztény vezetők, akikről jobb távol tartani magunkat, és köztudott, hogy ezek az emberek egy-egy összejöveten mégis hatalmas dolgokat visznek véghez. Csodálatosan prédikálnak, és

Isten ereje által hatalmas csodákat tesznek, sok ember számára jelentenek áldást, valójában azonban a hétköznapi életben ezek az emberek Bálámok, varázslók. Mégis, amikor ezek a Bálámok bemennek egy olyan gyülekezetbe, ahol még mindig vannak olyanok, akik várják, hogy Isten szóljon hozzájuk, akkor rájuk száll Isten Szelleme, és eszközként használja őket, de csak azok miatt, akik az Úr megnyilvánulását várják az életükben. Ilyenkor ezek a „Bálámok” nem tudják megátkozni Izraelt, vagyis nem tudják kinyilvánítani valódi énüket és jellemüket, hanem csak azt tehetik, amit Isten tenni akar rajtuk keresztül. Miután azonban elhagyja őket a Szent Szellem ereje, ismét működni kezd régi gonosz jellemük, és megpróbálja általuk az ördög törbe csalni a keresztényeket, mint ahogyan Bálám is tanácsot adott Báláknak, hogy parázna istentisztelettel csalja törbe Izraelt.

Ezt az állításunkat pedig bizonyítani tudjuk ezzel a másik igével is: „*Mert a kegyelemajándékok és Isten meghívása (elhívása) megbánhatatlanok*” (Róma 11,29, Csia Lajos).

Egyébként maga Jézus is mondta, hogy sokan jönnek majd, akik az ő nevével fognak véghezvinni hatalmas csodákat, de ők mégsem fognak üdvösséget nyerni, pedig az Úr nem mondja, hogy ezek az emberek nem a Szent Szellem ereje által teszik ezeket a természetfeletti csodákat. Ezekkel az emberekkel egyszerűen inkább csak az a baj, hogy nem Isten akarata szerint élnek, és nincs közösségük Krisztussal (Máté 7,21-23). Bálámmal kapcsolatban a mellékletben leközzöljük Derek Prince írását is.

Itt aztán rögtön felvetődik a következő kérdés: Hogyan használ emberek a Szent Szellem?

Ha a Szent Szellem mond valamit valakin keresztül, akkor azt tegyük meg. Használhat hitetlen, újjá nem született ember(ek)e)t is úgy, hogy rájuk száll, és amíg rajtuk van, addig az Úr Szelleme beszél rajtuk keresztül, ha pedig felemelkedik, akkor olyanná válnak, mint előtte voltak. Sokszor nem is tudják ezek az emberek, hogy Isten szólt rajtuk keresztül, de a szellemi emberek, akik meg akarják tenni Isten szavát, felismerik Őt, mivel mindent és mindenkit szellemi módon megvizsgálják, átvilágítanak.

Gyakran előfordulhat az is, hogy egy általunk mélyen lenézett emberen keresztül szól hozzánk Isten Szelleme, és ha alázatosak vagyunk, meghalljuk, felismerjük az Ő hangját, ha pedig büszkék és felfuvalkodottak vagyunk, akkor elutasítjuk, aminek komoly következménye(i) lesz(nek). Ez történt Jósias királlyal Nékó fáraóval szemben (2.Krónika 35,20.21-22.23-25), és ez történt Salamon fiával, Roboámmal is, aki a vele tisztelettel beszélő véneknek azt találta mondani, hogy ő sokkal nagyobb, mint az apja volt. Ezt pedig egy igen pejoratív szófordulattal írta le, amit ezért nem idézhetünk szó szerint, és a különböző fordítások sem teszik (1.Királyok 12,10.1-15).

Isten Szelleme használhat megváltott és újrászületett hívőket, sőt elsősorban őket használja. Mi abban a különleges helyzetben, állapotban vagyunk, hogy két természet, két ember lakik bennünk. Bennünk van a bűn teste, a húsunkban, és őt nevezzük óembernek is, vagy lelki embernek, valamint bennünk van az igazságosság (megigazult) „teste”, a szellemünkben, akit új embernek vagy szellemi embernek hívunk. Isten Szelleme az új embert akarja használni bennünk Isten céljaira, ellentétben az Antikrisztus szellemével, aki az óemberünket próbálja felhasználni különböző tisztátalan, sötét és gonosz szellemekkel együtt a Sátán céljaira. Így minden hívőt kétféle forrásból származó szellem használhat, de egyszerre mindig csak az egyik! Ezért lehetséges az, hogy Péter az egyik pillanatban hatalmas kijelentést tesz Jézusról a Szent Szellem által, az Atya kinyilatkoztatásán át, azután a következő pillanatban ellene áll a kereszt felé vezető úton (Máté 16,13-23.24-28). Ezért Jézus a Simont használó szellemi lényt felismerve ezt mondja neki: „Takarodj az utamból, Sátán (vagy takarodj a hátam mögé)!”. Igaz az is, hogy ez még Simonnak a Szent Szellemben való bemerítkezése előtt volt, így még nem tudott eredményesen harcolni az óemberével. Aztán Simon Péterre lett, szófogadó hajlékony nádszálból szilárd hitű szikladarabbá. A Szentszellem–kereszttség után felelősek vagyunk azért, hogy a Szellem kardjával folyamatosan harcoljunk a hús(test) cselekedetei, szenvedélyei és kívánságai ellen. Ha nem tesszük meg, akkor uralmat vesz a lelkünkön-testünkön, és visszaveszi az irányítást.

VIII. Sátán gyakran visz véghez hamis csodákat

Lehet, hogy sokakat magunkra fogunk haragítani, de ennek ellenére mégis kijelentjük, hogy szerintünk hamarosan nagyon sok hamis csoda fog megjelenni a keresztyény gyülekezetek nagy többségében. Ennek természetesen az az oka, hogy a keresztyények jelentős része már most is elutasítja Jézus Krisztust (az igazi csodatevőt), és egy olyan hamis Jézust követnek, aki nem kéri tőlük a bűnbánatot, a valódi megtérést, és a kereszt naponkénti felvételét. A nyugati keresztyények nagy többsége például nem is tudja elképzelni még azt az egyértelmű bibliai tényt sem, hogy Krisztus nevéért és az ő ügyéért időnként szenvedni is kell, még pedig nem is keveset. Ezért valószínűleg még az is előfordulhat, hogy a nyugati világra hamarosan rázúduló megpróbáltatások ellenére sem fog a többség megtérni, hanem inkább jobban megkeményítik majd a szívüket az emberek.

„Az emberek többi része, azok, akik nem haltak meg e csapásokban, nem tért új felismerésre, hogy kezük munkáit elhagyták volna, hogy ne borultak volna le az ördögök (démonok) előtt, arany, ezüst, érc, kő és fáblványok előtt, melyek sem látni, sem hallani, sem járni nem képesek. Nem tértek új felismerésre, hogy gyilkosságaikat, varázslásaikat, paráználkodásaikat és tolvajlásukat elhagyták volna” /Jelenések 9,20-21, Csia Lajos/.

A mai nyugati ember nagyon kényelmes életet él. Otthonainkban már mindennapos a számítógép és az internet, sok információhoz gyorsan hozzájuthatunk, előre elkészített ételeinket, melyeket nagy bevásárló központokban (ahol minden kapható) vásároltunk, betesszük a mikrohullámú sütőbe, ahol gyorsan felmelegednek, majd utána ihatunk gyorsan elkészített instant kávé, melynek természetesen soha sem lesz olyan jó íze, mint a lassan lecsöpögő presszókávénak. Nos, szenvedni Krisztusért? Az meg mi? Ha azt is gyorsan el lehet készíteni a mikróban, akkor hát jó, essünk túl rajta, de ha sokáig tart, hogy türelmet, kitartást és állhatatosságot munkáljon bennünk, akkor távozz tőlünk, Sátán, hiszen ez nem lehet Istentől. Ugye?

Amikor pedig Isten súlyos csapásokkal kezdi támadni ezt a puhány, kényelmes nyugati életet, akkor rögtön kiderül, hogy mi is lakik valójában a szívünkben. Rögtön kiderül, hogy szívünk tele van arany és ezüst bálványokkal, bálványozzuk a kényelmes nyugati életvitelt, megtűnjük a paráznaságot meg minden mást, ami utálatos, de megtérni semmiképpen nem akarunk. Sőt, inkább megkeményítjük a szívünket, hiszen aki ezeket a csapásokat ránk küldte, az nem lehet az Úr, hiszen ő jó és kegyelmes, egy kegyelmes Isten pedig nem szokott ítélni.

Dehogynem! Pontosán azért ítél még most is, hogy ítéletei által ráébredjünk gonoszságainkra, és őszintén megtérjünk, amíg nem késő. Amikor Isten megítél (fenyít), akkor azt azért teszi, mert meg akar szentelni minket, vagyis különválasztani a maga számára a bűntől, a világrendszerétől (a kozmosztól) és a világkorszaktól (aióntól) is (I. Kor. 11,32), hogy szentségében részesíthessen (Zsid. 12,10). A gyülekezeten belüli igazságos ítélet céljának a bűnös és a közösség bűntől való megtisztítása kell hogy legyen. Az Isten szerinti ítéletnek is a hit, remény és szeretet az alapja. Akik viszont semmiképpen sem akarnak megtérni, azokra nagyon komoly megtévesztés vár, mégpedig olyan megtévesztés, amelynek már maga az Úr szolgáltatja ki az ilyen embereket. Rettenetes még belegondolni is abba, hogy maga az Úr szolgáltatja ki a megtérni nem akarókat a megtévesztésnek. Hisszük, hogy ez meg is fog történni a hamis egyházzal, meg fog történni mindenkivel, aki úgy éli keresztyény életnek nevezett puhány, vallásos életét, hogy közben soha nem gondolt a valódi megtérésre, hanem csak a saját önző céljaira. Ezeknek az életében be fog teljesedni a 2. Thesszalónika 2,9-12.

„A törvénytípró megérkezése a Sátán munkája következményeképpen a hazugság teljes hatalmával, jeleivel és csodáival fog végbemenni, az igazságtalanság mindenféle csalásával azokon, akik elvesznek, annak fejében, hogy nem fogadták be az igazság szeretetét arra, hogy megmeneküljenek. Éppen ezért küldi rájuk Isten a tévelyítés munkáját, hogy a hazugságnak higgyenek, hogy ítélet alá essenek mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem az igazságtalanságban gyönyörködtek” /Csia Lajos/.

Megjelenik tehát az Antikrisztus, a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával, és mindenféle módon képes lesz megcsalni azokat, akik nem szeretik az igazságot. Tudjuk, hogy Jézus az igazság, és ezt, mint dogmatikai tényt, még a hamis keresztények is elismerik, sőt, tanítják is, mégpedig úgy, mint akik mindenkinél jobban ismerik Isten igéjét és az ő lényét. Csakhogy az igazság azt is jelenti, hogy mindig az az igaz, amit Isten éppen most mond. Ha Isten most a megtérésről beszél, akkor az az igazság, hogy meg kell térnünk. Ha Isten a megtérésről akar beszélni velünk, akkor nem az az igazság, hogy anyagi bőséget, vagy más egyebet is kaphatunk tőle, hanem az az igazság, hogy meg kell térnünk. Ez természetesen nem mond ellent a többi tanításnak, csak éppen most a megtérés igazsága az, ami aktuális, mert a Szent Szellem most erről akar tanítani. Mindig a Szent Szellem dönti el, hogy mi az, ami éppen aktuális. Namost a félszívű keresztények ilyenkor mindig azt csinálják, hogy éppen arról nem akarnak hallani, amit a Szent Szellem most szeretne tanítani nekik. Készek bármit meghallgatni, csak éppen azt nem, amit az Úr éppen most, és éppen a saját életükre vonatkoztatva szeretne nekik mondani. Minden alkalommal, amikor Isten szól hozzánk, és mi visszautasítjuk az általa kijelentett aktuális igazságokat, egyre jobban és jobban megnyitjuk magunkat a megtévesztés szelleme vagy szellemei számára. Ezen felül, amikor Istennek nem engedelmességek, fokozatosan elveszítjük a szellemi hallásunkat, és nem halljuk már Isten szavát! Namost, mivel nem kívánunk az igazság szerint élni, sőt még hallani sem akarunk róla, folyamatosan egyre kiszolgáltatottabbá válunk a megtévesztés hatalmának, melynek következtében teljesen el fogunk hinni minden hazugságot, és ez lesz a mi ítéletünk Istentől, amennyiben meg nem térünk. Ha pedig nem térünk meg, a látszatot akkor is fenn kell tartanunk, ezért jönni fog majd egy más jézus, aztán egy más szellem, majd egy más evangélium is, ami ebben az esetben nem csak az igazi evangéliumnak a hamisítványát jelenti, hanem helyettesítése az igazi, bibliai tanítási rendszernek is, már ha egyáltalán beszélhetünk valamilyen rendszerről, ugyanis a Biblia nem dogmatikai tantételekről kíván szólni, hanem a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatáról, amelynek természetesen része a Szent Szellemtől ihletett tanítás is. A hamis jézus, hamis szellemmel és hamis evangéliummal, természetesen hamis felkentek által jelenik meg. Ezek a hamis szolgáltatók pedig hamis csodákat tesznek, vagyis az igazságnak a hamisítványát mutatják be. Watchmann Nee (de persze mások is) gyakran hangoztatták, hogy különbséget kell tenni a szellemi erő és az úgynevezett lelki erő között. A lelki erő első számú ismertetőjele az, hogy tartalmazza a pszichikus ráhatást, valamint a tömegszuggesztíót. Ahol ezek a módszerek megjelennek, ott előbb-utóbb az okkultizmus előtt is szélesre tárulnak a kapuk. Meg vagyunk győződve arról is, hogy a karizmatikus gyülekezetek nagy részében nagyon sok pszichikus (lelki erő) ráhatás is történik. Ezt különösen az úgynevezett „nagy” karizmatikus prédikátorok alkalmazzák. Természetesen most nem azokra a prédikátorokra gondolunk, akik valóban a Szent Szellem természetfeletti erejével gyakorolnak hatást a hallgatóságra, hiszen az ilyeneket Isten ruházta fel erejével és hatalmával. Ezeket az odaszánt keresztény szolgáltatókat nagyon szeretjük, munkájukat pedig igen nagyra értékeljük. Vannak azonban olyan prédikátorok is (még pedig sajnos nem is kevesen), akiknek a prédikációiban sokkal több a lelki, mint a szellemi. Ezek az emberek különféle kommunikációs technikákat is alkalmaznak, és az is jellemző rájuk, hogy rendkívül nagy meggyőző erővel rendelkeznek. Ez pedig igen nagy baj, mert nekünk nem meggyőznünk, hanem hirdetniük kell. Isten igéjét kell kihirdetniük, a meggyőzést pedig majd a Szent Szellem alkalmazza, aki bizonyosságot (tanúvallomást) tesz a kihirdetett Ige mellett. A meggyőzés jogával egyedül Isten rendelkezhet. Az ő meggyőzésének alapja pedig a szeretet, mely elsősorban abban mutatkozott meg, hogy keresztre adta értünk egyszülött Fiát. A meggyőzésre való képességünk használata ráadásul még azért is nagyon veszélyes, mert ebben az esetben úgy kell használnunk az akaratunkat, hogy azzal uralmat tudjunk venni egy másik ember akarata fölött. Aki ilyen módon jutott el valamilyen meggyőződésre, az bizony súlyos elnyomás alatt élhet, hiszen az úgynevezett meggyőződésére egy másik ember akaratából jutott el; mégpedig úgy, hogy az a bizonyos másik ember rákényszerítette az akaratát szegény, elnyomott emberünkre. Sajnos volt szerencsénk sok ilyen esetet látni, már amennyiben ezt szerencsének nevezhetjük. Természetesen valamilyen akaratnak mindenképpen alá kell rendelnünk magunkat, mégpedig Isten akaratának. Csakhogy Isten nem kíván kényszerítő erőt alkalmazni, ő azt akarja, hogy saját magunk győződjünk meg akaratának tökéletességéről. Ő azt akarja, hogy saját meggyőződésből cselekedjünk akaratát, mégpedig félelem nélkül, teljes szabadságban és teljes szeretetben. A Róma 12,1-2 szerint valójában nekünk kell meggyőződnünk arról, hogy egy adott helyzetben mi is lehet

Isten akarata, és ehhez a Szent Szellem nem használ kényszerítő erőt, csupán gyengéden akar segíteni abban, hogy megtaláljuk a helyes utat.

Varázslásnak a lelki erőnk (szennyezett képességeink) használatát nevezzük gonosz szellemek segítségével, közreműködésével. Miért azonos az engedetlenség a varázslással? Azért, mert amikor Istennel szemben engedetlenek vagyunk, akkor valójában a Sátánnak engedelmessé válnunk, aki egy tisztátalan, gonosz szellemi lény. Sátán a bennünk lévő óembert használja fel gonosz cselekedeteinek bázisaként, támaszpontjaként. Ezért ezt a támaszpontját kell megsemmisíteni légicsapásokkal (szellemi kard), majd kézítésével teljesen elfoglalni, birtokba venni lelkünk földjén (életünkben) azokat a területeket, amelyeket leuralt. Főleg a lelkünket és testünket kell birtokunkba venni, majd alárendelni a Szent Szellem kormányzásának, hogy Isten királyságát, az igazságosságot, békességet és a Tőle származó örömet megvalósíthassa bennünk. Így terem meg bennünk a Szent Szellem gyümölcse, ami kívánatos lesz az emberek számára. Míg az óember a halál bűzös fekáliaszagát ontja, addig az új ember az élet Szellemének frissítő illatát. A kettő keveredése szinte elviselhetetlenül tömény bűzt eredményez. Nem lehet parfümfürdővel az óemberi disznót szalonképessé tenni, mert attól még az ember belei is kifordulnának. Ezért igaz az a vélemény, hogy a vallásos embernél nincsen gonoszabb a földön. Vallásos alatt azokat a megtért (vagy meg nem tért), de bűnben élő embereket értjük, akiknek az óemberük még életben van, és akikben ezért a két természet keveredik. A megszentelődés az Istennek való engedelmesség által valósul meg. Ezzel az engedelmességgel állunk ellene a Sátánnak, aki emiatt elfut tőlünk. Enélkül hiába is próbálunk neki ellenállni, ő lesz az erősebb, és maga alá gyűr minket. Jakab azt mondja, hogy a kételkedő ember minden útján állhatatlan, vagyis nem tart ki hitben, és ezért nem kaphat semmit Istentől (Jakab 1,6-8). Az óember életben létét leplezheti le az, ha mások fölött bíraskodunk, ezért ilyenkor magunkra is ítéletet mondunk ki, mert bennünk is életben van még az óember, a bűnös lázadó. Ettől meg kell különböztetnünk azt az esetet, amikor egy megszentelt életű hívőn keresztül Isten Szelleme mond ki ítéletet másvalakire (pl. Péter Anániásra és Szafirára). Az utolsó idők nyomorúsága (szorongatása) napvilágra hozza majd a két tábor közötti különbséget, ezért is kapta a nagy elszakadás nevet. Egyik tábor elszakad a hittől és Istentől, a másik tábor pedig elszakad a bűntől és a világtól (Koszmosz és aión). Ez az elkülönülés. Ez nem mehet végbe „csapások” nélkül, mivel a „csapás” lesz az az eszköz, ami felszínre hozza az elrejtett dolgokat, hasonlóan a kösziklába zárt forrásvízhez.

„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes” /Róma 12,1-2/.

„Esengek hozzátok, testvéreim, hogy testeteket az isteni irgalmasságon keresztül állítsátok oda élő, szent, Istennek kedves áldozatul, ez legyen a ti istentiszteleti szolgálatotok, mely az igének megfelel. Ne idomuljatok ehhez a korhoz, hanem megújult értelemmel alakuljatok át, hogy azt próbálgassátok, hogy mi az Isten jó, kedves és tökéletes akarata” /Csia Lajos/.

A kulcs az odaszánás. Miután ugyanis odaszántuk magunkat Istennek, nyilvánvalóan nem akarunk többé már a világ mércéje szerint élni. Ezért megváltoztatjuk a gondolkodásunkat, és elkezdünk Isten igéjén elmélkedni, aminek következtében egyre inkább ráérzünk Isten gondolataira, így egyre inkább megláthatjuk életünkre vonatkozó akaratát; amelyről végső sorban azt is fel fogjuk ismerni, hogy számunkra nincs is annál tökéletesebb. Világosan láthatjuk tehát, hogy Isten munkája belülről hat kifelé, az ördög munkája viszont mindig kívülről akar hatni befelé. Jól szemléltetik ezt a reklámok, amelyekkel állandóan bombáznak minket, és még az általuk nyújtott vizuális élmények is arra akarnak készíteni bennünket, hogy valamit sürgősen vegyünk meg, mert arra a bizonyos dologra nekünk égbekiáltóan nagy szükségünk van. Pontosan ilyen módon használja az ördög a politikusokat is. Ma Magyarországon két olyan jelentős politikus is van, akik igen nagy akaraterővel és meggyőző képességgel rendelkeznek. Vannak, akik az ördög „jobb” és „bal” kezének nevezik őket, vajon miért? Elég nagy baj ez nekünk, mert amikor ez a két ember megszólal, rendkívül leterhelődik az ember elméje. Mindegyik politikus szinte arról akar meggyőzni minket, hogy nála van a bölcsök köve, ő tudja megoldani az ország problémáit.

Valószínűleg többek között azért is zuhan ez az ország a kárhozat mélysége felé, mert „drága” politikusaink a legtöbb problémát már talán meg is oldották. A lelki erővel rendelkező prédikátorok is meggyőző erejükkel akarnak hatást gyakorolni tanításaikban. Tanításaikat a Bibliából önként kiragadott igazságok alapján építik fel, de közben elhagyják a legfontosabbat, azt, ami mindennek az alapja, Jézus Krisztus kereszthalálát. Minden szükségünkre Jézus Krisztus kereszthalála a válasz. Minden csoda, amely Jézus kereszthaláláról és feltámadásáról tesz bizonyosságot, Istentől van, ezek a csodák ugyanis nem eltéríteni akarnak minket Krisztustól, hanem inkább hozzá vonzanak, hogy megtérésre ösztönözzenek bennünket. Azok a csodák pedig, amelyek kívül esnek ezen az alapelven, és nem Jézus kereszthalálát helyezik a középpontba, egyértelműen az ördögtől vannak, és csak hamisítványai az igazi csodáknak.

IX. Sátán erőteljesen munkálkodik a hamis egyház felépítésén

Sokan egyáltalán nem értik, hogy valójában mi is az a hamis egyház, de egyébként ezek az emberek az igazi egyházzal sem tudnak semmit, annak létezéséről és tulajdonságairól semmit sem képesek felfogni. Pedig ez nagyon egyszerű: mindenki, aki újjászületett és Isten akarata szerint él, az igazi egyházhoz tartozik, és mindenki, aki szájára veszi az Úr nevét, de nem teljesíti az ő akaratát, a hamis egyházban van. Ha viszont még ennél is könnyebb megértést kívánunk kapni a hamis egyházzal, akkor elég, ha csak annyit mondunk, hogy ökumenizmus. Minden, ami az ökumenizmus talaján zajlik, egyértelműen a hamis egyház építését segíti. Az ökumenizmussal ugyanis az a legfőbb probléma, hogy bibliaellenes, mert a képviselői ugyan szavakban elfogadják a Biblia tanításait, de tetteik nem ezt mutatják, mert közben elfogadnak és magukévá tesznek számtalan olyan hivatalos egyházi dogmát is, amely bibliaellenes és eretnek, sőt, ördögi. Jézus Krisztust Béliállal nem lehet összekeverni, de ők mégis összekeverik a Biblia tanításait mindenféle katolikus, protestáns és még ki tudja milyen eretnek tanítással. A szeretet nevében mindenkit és mindent megtérnek, függetlenül attól, hogy az illető személyek mit vagy kit képviselnek. Ez a magatartás nem fér össze az igazság szeretetével. Az igazság ugyanis nem tűr meg semmilyen hamisságot, ezért az igazi szeretetet onnan ismerhetjük fel, hogy annak alapja az igazság, sőt valójában az igazságból fakad, mert a valódi szeretet forrása az igazság, az igazság pedig Krisztus, és így természetesen ő a szeretet is.

A hamis egyház felépüléséről már sokan kaptak kinyilatkoztatást Isten emberei közül. Aki tehát valóban meg akar győződni az igazságról, az utána is nézhet ezeknek, így mi most csak néhány személy idevonatkozó gondolataiból kívánunk idézni. Közülük talán a legismertebb David Wilkerson és az általa írt „A látás és azon túl” című könyv. David Wilkerson általában egyházi körökben is nagy elfogadottságnak örvend, munkáját sokan elismerik, tanításait és látásait pedig még az úgynevezett hagyományos egyházakban élők közül is sokan nagyon biblikusnak tartják. Ezért tehát érdemes rá úgy figyelniük, mint Isten valóban kipróbált emberére, akinek tanításai és látásai megpróbáltattak az évtizedek során.

Nos, Istennek ez a csodálatos embere ezt írta ebben a híressé vált könyvében:

„Látom magam előtt egy egyetemes világegyház megalakulását, amely a liberális ökumenikus protestánsok és a Római Katolikus Egyház uniójával jön létre. Ezek politikailag összefognak, mintegy kéz a kézben járnak majd, s ezáltal az egyik legbefolyásosabb vallási hatalmat fogják jelenteni a földön.

Az új világegyház csupán nevében lesz „szellemi” tevékenységet folytató intézmény – Jézus Krisztus nevét hangoztatja majd, de valójában számos megmozdulásában az Antikrisztus jegyében, illetve politikai érdekeit szem előtt tartva nyilvánul meg. Ez a komoly hatalommal bíró egyház aktív szerepet vállal a szociális segítségnyújtásban, nagyszabású jótékonyági mozgalmakat indít, és mély együttérzést tanúsít a szenvedők iránt. Előjárói megragadó módon nyilatkoznak majd az emberek szükségleteinek a betöltéséről; felhívást intéznek az emberiség felé a megújult társadalmi összefogást, politikai intervenciót és a világpolitikai ügyekben való nagyobb szerepvállalást sürgetve.

A történések lánczemei hirtelen „misztikus” eseménysorrá fűződnek össze.

Amikor az ökumenikus mozgalom éppen hanyatlani látszik, egy igen misztikusnak tűnő eseménylánc megteremti az unióhoz szükséges kereteket. Róma számtalan engedményt kér és kap a protestáns ökumenikus vezetőktől. A pápát sokkal inkább a nagy unió politikai vezetőjeként tartják majd számon, mintsem szellemi vezetőként. Engedményeikért cserébe az ökumenikus mozgalom protestáns vezetői is megkövetelnek majd maguknak bizonyos engedményeket, és meg is kapják azokat. Nem lesz muszáj a Szentatyát az egyház csalhatatlan fejének tekinteniük; politikai vezetői szerepét anélkül is elfogadhatják, hogy Péter jogutódjának tartanak...

Látom, amint karriervágytól fűtött emberek egész serege tör a világegyházi szervezet legbefolyásosabb posztjaira – sokan közülük istentelen, antikrisztusi személyek, akiket hajt a meggyőződés, hogy a világegyház idővel kellőképp erős politikai hatalommá nővi majd ki magát minden szándékainak ellenszegülő egyén elnyomásához. Miközben a legfelsőbb vezetőség soraiban ülők csodákról, szeretetről és megbékélésről beszélnek, a kezeik alatt tevékenykedő bérencek minden olyan vallásos szervezetet zaklatni és üldözni fognak, amelyek szemben állnak a világegyház vezetőivel.

A szuperhatalommá fejlődő világegyház kicsiny kezdetként indul majd. Nem hivatalos közös tanulmányokkal és kutatási programokkal fog elkezdődni. Más együttműködési programokat anélkül kezdeményeznek majd, hogy akár katolikus, akár protestáns részről bármilyen jogi kötelezettségvállalásra is sor kerülne, ám mégis: az angolai és amerikai protestáns vezetők csatlakozni fognak az európai liberális katolikus teológusokhoz, hogy együtt munkálják ki az „ökumenizmus csodáját”.

A jogi és politikai egyesülés ma még igen távolinak látszik – az unió létrejöttének nem hivatalos keretei ellenben már alakulóban vannak.”

(David Wilkerson : „A látás és azon túl – beteljesedett és beteljesedésre váró prófécia”; 5. fejezet: Ádáz üldöztetések)

Derek Prince mondta a politizálással kapcsolatban: „Ha hit által megigazultunk (igazságossá lettünk), akkor be fogjuk tartani a szabályokat. De a szabályok megtartása által soha nem igazulunk meg (nem leszünk igaz emberek). Azt hiszem, ezt a mai amerikai (és a magyar) keresztények nem értik, mert nagyon sok olyan emberrel találkozom, aki szenvedélyesen érdeklődik a politika iránt. Én úgy gondolom, hogy a keresztényeknek érdeklődniük kell a politika iránt. De ha azt képzeted, hogy meg lehet változtatni ezt az országot új törvények elfogadásával, akkor megcsalod magadat! A törvények soha nem változtatják meg az emberek szívét. Szerintem sok embernek inkább arra kellene ügyelnie, hogy ő maga megteremje a gyümölcsöket (a Szent Szellemét). Bárkit is választanak meg elnöknek, egyik sem fog sokat változtatni ezen az országon. A Szent Szellem ereje tudja megváltoztatni ezt az országot. Sokszor ezt mondom az embereknek: az amerikaiaknak ugyanaz a problémája, mint a briteknek és minden más nemzetnek: a rossz emberek többen vannak, mint a jók, és a rosszak száma napról-napra növekszik. Hadd tegyek fel gyorsan egy kérdést! Melyik országot választanád? Azt az országot, ahol jók a törvények, de rosszak az emberek, vagy azt, ahol rosszak a törvények, de jó emberek élnek? Ha a jó törvényeket és a rossz embereket választod, akkor ostoba vagy. A történelemből ugyanis egyértelműen látszik, hogy hiába vannak egy országban jó törvények, mert a rossz emberek rosszul fogják azokat alkalmazni. Ma pontosan ez történik az Egyesült Államokban (és a nyugati társadalmakban). Nem az a megoldás, hogy megváltoztatjuk a törvényeket, hanem az embereket kell megváltoztatni. Mi fogja ezt megtenni? Csak egyvalami: az ébredés! Az erőfeszítések egy része a politikusokra irányul, de jobb lenne az ébredésre irányítani. Naivságomban ezt mondom: Az egyetlen megoldás Amerika, Anglia és sok más ország számára, hogy valami (Valaki) nagyon gyorsan és alaposan jó emberekké változtatja a rossz embereket. Mi (Ki) fogja ezt megtenni? A Szent Szellem és senki más!”⁴³

Meg van írva: „*A törvény csak haragot vált ki*” (Róma 4,15).

Csia Lajos mondta az alábbiakat ezzel kapcsolatban: „A kultúrának és a vallásnak (egyháznak az állammal való) szövetkezése megelőzte az antikrisztusi állam kifejlődését; igen helytelen volna az ilyen

---

⁴³ Idézet a „Római levél magyarázata”-ból, Kiadta a Zúgó Szél Alapítvány

szövetkezést tisztátalannak mondani, miután az 1000 éves birodalomban az egyház és állam egy lesz. Tisztátalannak azt a kapcsolatot kell tekintenünk, amelyben a hívő fél a hitetlennel, a hűséges a paráznával köt szövetséget. Az állam is olyan elvont fogalom, amely a bibliai gondolkodástól idegen. E fogalom helyébe az állam vezetőit, urait, kormányzóit kell helyeznünk, a politikusokat. Mivel az államnak istenfélőnek kell lennie, semmi helytelen nincs abban, ha az állam vezetői az egyházak segítségére mennek, és nincs semmi helytelen abban, ha az egyház tagjai ezt a segítséget elfogadják, ha ebből maguknak hasznot, tekintélyt, hatalmat nem szereznek. Ha az utóbbi megtörténik, akkor ez bűnös, de nem az, hogy Isten országa építésére az istenfélő államvezetők segítségét igénybe veszik. Politikai kapcsolatainál fogva két dolog teszi az egyházat, az egyház embereit, a keresztény kultúra építőit paráznákká: az istentelennel szövetkeznek, ha ezt a segítséget, amelyet kapnak, a maguk, és nem a rájuk bízott emberek hasznára fordítják. A paráznság tehát azoknál is fennforog, sőt azoknál forog fenn igazán, akik az egyház és az állam szétválasztását hirdetik elméletben, gyakorlatban azonban személyi érdekeik előmozdítására politikusok segítségét elfogadják vagy éppen keresik. Még gonoszabbá válik a kapcsolat, ha a kultúra és egyház képviselői a kultúrbefolyásuk alatt álló tömegeket személyes előnyökért cserébe politikai célokra, politikai vezetők szolgálatára mozgósítják. Szóval nem az egyház és állam, kultúra és állam, művészet, tudomány és állam kapcsolata helytelen, hanem a magasabb kultúrbefolyásnak alsóbb anyagi, gazdasági, vagy személyes előnyök szervezésére való felhasználása. A magasabbnak az alsóbb szolgálatába állítása a paráznság. Mivel a bűnnek megállapítása sokszor szívbelátást kíván, azért a durva, földi szemlélet a bűn belső megfogalmazását egy külső fogalmazással helyettesíti, és általában az állam és egyház kapcsolatát mondja ki bűnösnek. Ugyanakkor magát a bűnt esetleg halmozottan elköveti. A paráznának nem az volt a bűne, hogy a néptömegek mellett ült, mert ezt a helyzetét jóra is felhasználhatta volna, hanem abban állt a paráznsága, hogy ezt a helyzetét, ezt a befolyását önzően alacsony célok elérésére, s nem a tömegek javára használta fel. A fenevad bűne pedig az volt, hogy a kultúra s vallás iránti érdeklődés címén tulajdonképpen csak hatalmát és gazdagságát akarta növelni, ezeken a kapcsolatokon keresztül is újabb béklyót vetve az emberekre.⁴⁴

Ne pártoskodj! Ne állj semmilyen csoportosulás hangzatos zászlója alá, se politikai, se vallási párt mögé, hanem csak és kizárólag Krisztus mögé! Maradj meg Krisztusban, és hirdesd az örömhírt minden embernek, politikai, vallási és egyéb meggyőződésétől függetlenül. Sajnos, ma egyre többen vannak – elsősorban a nagy és közepes egyházakban, de sajnos a karizmatikus gyülekezetekben is –, akik politikai pártokat támogatnak és akarnak hatalomra segíteni, vagy arról „lesegíteni”. Ma már minden párt igyekszik a boszorkány Narnia királynő módjára törökmézzel (babiloni csalétekkel) testvérei és Krisztus „elárulására” csábítani a gazdagságra, hatalomra és elismerésre vágyó, elutasítottságban szenvedő és abból ki nem gyógyult (meg nem szabadult) szellemi csecsemőket, „Ádám fiait”, hogy ezzel saját hatalmát vagy hatalomra jutását biztosítsa (emlékezz a „sárdobálós” álomra).

Mindezt már előre megmondta Jézus is, figyelmeztetve minden tanítványát a megtévesztés veszélyeire: „Válaszolt Jézus, ezt mondta nekik: vigyázzatok (figyeljete), nehogy valaki félrevezessen (megtévevessen, tévútra vezessen) titeket, mert sokan jönnek az én nevemben, ezt mondják: én vagyok a Krisztus és sokakat megtévesztenek... Akkor, ha valaki azt mondja nektek: nézzétek, itt van a Krisztus, vagy ott, nehogy elhiggyétek, mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak (lépnek föl), és nagy jeleket és csodákat visznek végbe (mutogatnak), hogy tévútra vezessék, ha lehet, még a kiválasztottakat is. Lám, előre megmondtam nektek” /Máté 24,5.23-25, Vida Sándor/.

Ez szellemi kiskorúságról, éretlenségről és hataloméhségről tanúskodik. Arról, hogy a „gyülekezeti tagok” többsége nem a kegyelem, hanem a törvény uralma alatt él. Aki pedig a törvény uralma alatt él, az átok alatt van, mivel nem képes betartani azt. A paráznává lett „gyülekezeti tagok” és vezetők bárkivel „lefekszenek”, akitől anyagi és egyéb támogatást, hatalmat vagy pozíciót remélnek. Ne így legyen!

---

⁴⁴ Idézet „A Jelenések könyve a mai kor tükrében” című könyvből, 270-271. oldal

X. Sátán fel akarja ébreszteni bennünk az uralkodni vágyást

Jól látható, hogy a Sátán pontosan ugyanazzal kísérti meg a keresztényeket, amivel Jézust is kísértette.

„Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: 'Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.'” /Máté 4,8-9/.

„Ismét magával vitte Őt az ördög (diabolos) egy rendkívül (roppant) magas hegyre, és megmutatta neki a világ (koszmosz) minden királyságát és dicsőségüket. És (ezt) mondta néki: ezt mind neked adom majd, ha leborulsz, és imádsz engem (hódolsz nekem). Ekkor mondta neki Jézus: menj el (távozz,) Sátán! Mert meg van írva, Uradat, Istenedet imádd, és csak Neki adj Istent(nek járó) tiszteletet” /Máté 4,8-10, Vida Sándor/.

„Megint magával vitte a vádló egy igen magas hegyre, s megmutatta neki a világ összes királyságait és azok dicsőségét. „Ezeket mind neked fogom adni, ha leborulsz és imádsz engem” – mondotta neki. Akkor Jézus ezt felelte: 'El innen, Sátán! Hiszen írva van: Istenedet, az Urat imádd, és csak őt szolgálj!’” /Csia Lajos/.

A tapasztalatok azt mutatják, hogy többnyire mindenki a saját helyzetéhez és tudásához mérten kísértetik meg. Ez azt jelenti, hogy a Sátán egy utcaseprőt nem fog azzal kísérteni, hogy hatalmas karriert építsen magának, mondjuk nagy gazdagsággal és sok más élvezettel párosítva, csak akkor, ha az az utcaseprő valami olyasminnek is birtokában van, amivel az átlagember általában nem rendelkezik. Mi lehet ez? Például az elhívás. Tegyük fel, hogy ennek az utcaseprőnek komoly elhívása van Istentől. Isten tudja, hogy a mi utcaseprő barátunk 20 év múlva már egy hatalmas gyülekezet vezetője lesz, és általa milliók fogják megtalálni Jézus Krisztust. Ha nem is tökéletesen, de az ördög is lát valamit ebből az elhívásból, ezért mindent megtesz, hogy emberünket eltérítse a helyes útról. Jézusról pedig egyértelműen tudta az ördög, hogy Isten Fia, hiszen már rögtön a születése után meg akarta öletni őt Heródes által (Máté 2,13-16). Mivel ez nem sikerült neki, megpróbálta megkísérteni őt azzal az ajánlattal, hogy mindent átad neki, ha többé nem Istent, hanem őt imádjá. Jézus természetesen visszautasította ezt az ajánlatot, sőt, a keresztthalála és feltámadása által teljesen megfosztotta az ördögöt minden jogától, így az ördög valójában most egy szabadlábbon lévő elítélt, aki nemsokára meg fogja kapni jól megérdemelt büntetését.

Jézus tökéletes példát mutatott nekünk az ördöggel szembeni ellenállásban is. Az ördög felvitte őt egy magas hegyre, és (valószínűleg valamilyen látomás útján) megmutatta neki a világ (koszmosz) országait és azok dicsőségét, és mindezeket felajánlotta neki annak fejében, hogy az egyedül Istennek járó imádat ő kapja meg Jézustól. Az ördög tudta nagyon jól, hogy Isten Fiát nem lehet aprópénzen megvásárolni. Honnan tudta ezt? Erre világos választ kapunk a Máté 4,1-10 alapján. Sátán három ízben kísértette meg Jézust, de ebből csak az első két kísértésnek volt az a célja, hogy valamilyen módon kételyt támasszon. Ezért hangozott el kétszer is ez a mondat, „Ha Isten Fia vagy...” Vagyis: az ördög kételyt akart támasztani Jézus szívében, hogy elveszítse istenfiúságába vetett hitét. De nemcsak ezt akarta az ördög, hanem egyúttal bizonyítási kényszerbe is akarta őt kergetni. „Ha valóban Isten Fia vagy, akkor tedd meg ezt, vagy tedd meg azt, hiszen te bármit meg tudsz tenni. Nem igaz?”

Jézus világosan felmérte ezt a helyzetet, és Isten igéjével szállt szembe a kísértővel. Mi viszont, akik Jézus követőinek mondjuk magunkat, sajnos gyakran már ezen a ponton elbukunk, mert egyszerűen nem akarjuk elhinni mindazt, amit rólunk mond az Ige. Nem akarjuk elhinni, hogy meg vagyunk váltva, Krisztusban mi is új teremtetések vagyunk, és mi is Isten gyermekei (fiai) vagyunk, akik számára Jézus csodálatos örökséget szerzett keresztthalála által. Sátán nem csak Jézus istenfiúságát akarja megkérdőjelezni, hanem azokét is, akik újjászülettek az Ige és a Szellem által, és az Urat akarják követni. Jézusnál nem tudott semmilyen eredményt elérni ezen a módon, ezért próbálkozott nála azzal, hogy mindent neki ad, és ezáltal letéríti a helyes útról. Vannak keresztények, akik az istenfiúságot megkérdőjelező kísértések fölött győzelmet aratnak, és csodálatos eredményeket érnek el. Isten ereje hatalmasan munkálkodik bennük és általuk, így aztán nagy tekintélyhez is jutnak. Ez a nagy tekintély, ami együtt jár egyfajta hírnévvel és megbecsüléssel is, sokak számára olyan hegygé változhat, amelyről az ördög jól megláttathatja velük a világi dicsőséget és gazdagságot. Amikor ugyanis elérkezünk arra a

pontra, ahol azt gondoljuk, hogy inentől kezdve tulajdonképpen mindent elérhetünk, és bármit megvalósíthatunk, akkor valójában maga a kísértő érkezett meg hozzánk, aki éppen a világ dicsőségét és gazdagságát mutogatja nekünk. Az egyháztörténelem is bizonyítja, hogy sajnos sok nagyírú keresztény szolgáló éppen ezen a ponton bukott el. Elbizakodottságukban nem gondolták végig azt a tényt, hogy csak azt érhetik el, ami Isten akaratából lehet az övék, hanem inkább elhitték az ördög hazugságát, miszerint bármit elérhetnek, amit csak akarnak. Krisztus követőjének sok tekintetben le kell mondania a világ javairól, ugyanakkor, ha ezt meg tudja tenni, akkor Isten az ő áldásaiként örömmel bízza rá azokat, amennyiben ez szükséges; Márpedig szükséges, hiszen a megélhetés fontos kérdés még a keresztények számára is, és Jézus meg is ígérte, hogy amíg Isten királyságát és annak igazságát keressük, addig Mennyei Atyánk minden szükségünkről gondoskodni fog.

Megdöbentő, hogy Jézus valójában nem foglalkozott a világ gazdagságával és dicsőségével. Amikor válaszolt a Sátán által felkínált ajánlatra, mintha magát az ajánlatot meg sem hallotta volna, rögtön az ajánlattal összekötött feltétellel kezdett foglalkozni; Ugyanis az ajánlathoz kötött feltétel, vagyis az imádás, sokkal magasabb rendű dolog, mint a világ összes gazdagsága, és Jézus ezt tudta nagyon jól. Nem fogadta el Sátán ajánlatát, viszont azzal, hogy továbbra is az Urat imádtá és szolgálta, megszerezte az egész világ fölötti uralmat, (beleértve a láthatatlan világot is), és ezzel gyakorlatilag teljesen kifosztotta az ördögöt. Jézus továbbra is a Mennyei Atyát imádtá és szolgálta, vagyis továbbra is csak neki volt hajlandó engedelmeskedni. Akit imádunk, annak fogunk engedelmeskedni, és akinek engedelmeskedünk, azt valójában ezáltal imádjuk is. Jézus imádtá a Mennyei Atyát, nemcsak szavaival, hanem tetteivel is, még a kereszthalál vállalása is ebből a szeretetteljes imádatból fakadt. Számunkra sincs más út, csak ez, és ha ezen az úton járunk, akkor mindent megkaphatunk, amit csak elkészített számunkra Mennyei Atyánk. Így hát szavainkkal és tetteinkkel is ezt kell mondanunk az ellenségnek:

„Ekkor mondta neki Jézus: menj el (távozz), Sátán! Mert meg van írva, Uradat, Istenedet imádd, és csak Neki adj Isten(nek járó) tiszteletet” /Máté 4,10, Vida Sándor/.

Fontos tudni, hogy Isten uralkodásra is elhívott minket, de ehhez csak az az út vezet, amelyen Jézusnak is járnia kellett. Sajnos sok keresztény úgy akar uralkodni, hogy közben az ehhez szükséges feltételeket nem akarja betölteni. Ezt a jelenséget Jézus tanítványainak életében is lehetett látni.

„Ekkor odament hozzá Jakab és János, Zabdáj fiai, s így szóltak: – Mester, szeretnénk, ha megtennéd nekünk azt, amit kérünk! – Mit szeretnétek, mit tegyek? – kérdezte ő. Azok így válaszoltak: – Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, másikunk meg a bal oldaladon üljön majd a te dicsőségemben! – Nem tudjátok, mit kértek – felelte Jézus. – Képesek vagytok kiinni azt a poharat, amelyből én iszom, és alámerülni azzal az alámerítkezéssel, amelyben én megmerítkezem?! – Képesek vagyunk! – felelték. Ám Jézus erre így szólt hozzájuk: – A poharat, amelyből iszom, kiisszátok ugyan, és az alámerítkezéssel, amellyel alámerülök, ti is alámerítkeztek – de hogy ki üljön a jobb vagy bal oldalamra, azt nem az én dolgom megadni, hanem azoké az, akiknek el van készítve” /Márk 10,35-40, a Szent Pál Akadémia fordítása alapján/.

Úgy tűnik, ez a két tanítvány azt vélte, hogy nagyon hamar el fog jönni Jézus királyi uralma, ezért nyomban szerették volna megszerezni a lehető legnagyobb rangot. Szerencsére azonban Isten királyságában a rang és a tekintély teljesen mást jelent, mint a világban, mert amíg a világban a kicsik szolgálják a nagyokat, addig Isten királyságában ez fordítva van, ott mindig a nagyobb szolgál a kisebbnek. Az evangéliumokban több alkalommal is olvashatunk arról, hogy a tanítványok között gyakran felvetődött a kérdés, ki a nagyobb. Ez a versengő szellem sajnos ma is jelen van a hívők között, pedig ennek nem kellene így lennie, hiszen Isten minden gyermekét szolgálatra hívta el. Aztán Jézus nyomatékosan hangsúlyozta azt is, hogy az uralkodásnak vannak feltételei, amelyeket be kell töltenie minden hívőnek.

A feltételek elég világosak: bele kell merítkeznünk abba, amibe Jézus bement, és ki kell innunk azt a poharat, amit neki is ki kellett innia. A bementetés elsősorban a külső körülmények által okozott szenvedést jelenti, a pohár pedig, amit ki kell innunk, a lelket megpróbáló gyötrelmeket. Nyilvánvaló,

hogy a fenti igeszakaszban nem a vízbe való bemerülésről, hanem Jézus kereszthaláláról van szó, hiszen itt az Úr egy olyan bemerítkezésről beszélt, amelynek még előtte állt.

Szintén erről olvasunk a Lukács 12,49-50-ben is: *„Tüzet vetni jöttem a földre, és mennyire szeretném, ha az már lángra lobbant volna. Be kell még merülnöm egy bemerítkezéssel, és micsoda szorongás fog el, míg az beteljesedik”* /Csia Lajos/.

Itt Jézus gyakorlatilag arról beszél, hogy szenvedése által ki fogja fizetni Isten királyságának az árát. Péter, Pál és a többiek életét tanulmányozva azt kell mondanunk, hogy nekik is szenvedniük kellett Isten királyságáért, hiszen aki Krisztusban van, annak automatikusan részt kell vennie mindabban, amiben ő is részt vett, márpedig Urunk a szenvedésben is tökéletes példát mutatott nekünk. Rengeteg ige bizonyítja, hogy Krisztus követői külső és belső gyötrések által is szenvedtek. Ez általában úgy zajlott le, hogy Isten emberei olyan hatalmas külső problémákkal szembesültek, amelyek által a Sátán még a lelkükbe is megpróbált behatolni kétségekkel, félelmekkel, szomorúsággal, stb. Ezeket azonban, hála legyen Istennek, mindig le lehet győzni az imádság által használandó szellem kardjával, ami az ige (rhéma).

Péter apostol világosan tanítja a következőket: *„Mert kedves dolog az, ha valaki az Istentől felébresztett lelkiismeretéért igazságtalanul szenved, és úgy visel bánatot. Micsoda dicsőség van abban, ha állhatatosak vagytok ugyan, de vétkezve és arcul veretve? Jót cselekedve és tűrve kell állhatatosságot tanúsítanotok, ezt kegyelemléppen adja az Isten, erre hívtak el titeket. Mert a Krisztus is szenvedett értetek, példát hagyva hátra néktek, hogy nyomdokaiban járjatok”* /1.Péter 2,19-21/.

Itt a jó cselekvésén egyértelműen azt kell értenünk, hogy mindenkor Isten akaratát tesszük. Ezzel kapcsolatban Jézus azt mondta, hogy *„aki elküldött engem (mármint az Atya), velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves”* /János 8,29/.

„Az, aki küldött engem, velem van, nem hagyott engem egyedül, mert mindenkor neki tetsző dolgokat cselekszem” /Csia Lajos/.

Namost, ha mi is arra az elhatározásra jutunk, hogy pontosan úgy kívánunk engedelmeskedni Mennyei Atyánknak, mint ahogyan ezt Jézus is tette itt a Földön, akkor fel kell készülnünk azok támadására, akik az ördög eszközeiként nagy segítséget tudnak nekünk nyújtani az Isten királyságáért való szenvedésben (2.Timóteus 3,12). Amikor külső nehézségek érnek minket, akkor szenvednünk és tűrnünk kell, sőt, Krisztus nyomdokain kell járnunk, vagyis egy olyan úton, amelyet ő már végigjárt előttünk.

A kérdés az, hogy melyek ezek a nyomok.

Erre a kérdésre az 1.Péter 2,22-23 alapján kaphatjuk meg a választ.

„Ő vétket nem tett, csalárdságot nem találtak szájában, mikor gyalázták, gyalázást vissza nem mondott, mikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem átadta ügyét az igazságosan ítélőnek” /Csia Lajos/.

A válasz egyszerű, de annál nehezebb: pontosan ezeket kell tennünk nekünk is.

Jelenlegi ismereteink alapján úgy látjuk, hogy valójában a dicsőség a szenvedésnek, az uralkodás pedig a tűrésnek az elengedhetetlen következménye (Róma 8,17, valamint 2.Timóteus 2,12). Aki tehát nem tud Krisztussal együtt szenvedni, az nem tud megdicsőülni, és aki nem tud tűrni, az nem válik képessé a vele való együtt uralkodásra sem.

Isten sok igen keresztül tanít minket arról, hogy ő uralkodásra is elhívott minket, ugyanakkor jól látható a Sátán munkája is. Ő ugyanis azt akarja, hogy a figyelmünk elterelődjön a szenvedésről és a tűrésről. Ha ezt el tudja érni, akkor emiatt olyan félresiklott hívők leszünk, akik úgy akarnak uralomra jutni, hogy közben még magukon sem tudnak uralkodni. Ez a rendkívül veszélyes szellemi állapot nagyon jellemző néhány úgynevezett ébredési mozgalom tagjaira is. A 90-es években alkalmunk volt megfigyelni egy közel 100 fős csoport tevékenységét. Ezt a csoportot a tevékenységeivel együtt elismerték abban a bizonyos kisegyházban, amelynek mi is tagjai voltunk akkoriban. A csoport tagjainak nagy részét az erőteljes gőg és a taníthatatlanság jellemezte. Egyszerűen nem is hagyták magukat korigálni ezek az

emberek. Közülük némelyek még arról is meg voltak győződve, hogy rövid időn belül 1000 fős gyülekezeteik lesznek. Egyikőjük azt mondta az egyik ismerősünknek, hogy „ha majd megalapítottam a nagy gyülekezetemet, akkor meghívlak téged, és majd leülhetsz a hátsó sor valamelyik székére.” Az a szomorú, hogy ez az illető valószínűleg egy pillanatra sem gondolta át a saját szavait, mert ha ezt megtette volna, akkor talán egy kicsit „visszavett volna az arcából”, ahogyan ezt manapság mondani szokták Budapest utcáin. Ez a csoport rövid időn belül teljesen feloszlott, kénytelenek voltak belátni, hogy a gyülekezetplántálásról szóló munkájuk eredménye valójában még a 0-nál is rosszabb volt, ugyanis akik általuk „megtértek”, hamarosan visszatértek világi életükbe, és ezáltal gyakorlatilag még az előzőnél is gonoszabb állapotba kerültek. A csoport egyik oszlopos tagjának számító ember visszaesett a homoszexualitásba, amelyből pedig állítólag valamikor megtért. Akkoriban, ezeket az eseményeket figyelembe véve, néhányan azt a következtetést vontuk le, hogy nagyjából ide vezet a kevélység. Ezekről egyébként hitünk szerint azért kell említést tennünk, mert például a parázna egyházat pontosan az ilyen magatartás és az ilyen istentelenségek miatt fogja megítélni az Úr.

„Amekkora volt dicsekedése és túltengő jóléte, akkora kint és gyászt adjatok neki. Mert így gondolkodott szívében: Mint egy királynő, úgy ülök trónomon, özvegy nem vagyok, gyászt nem látok soha” /Jelenések 18,7, Csia Lajos/.

Még egyszer szeretnénk hangsúlyozni, hogy nem általában az uralkodás ellen akarunk tanítani, hiszen maga az Úr is uralkodásra hívott el minket, mint ahogyan ezt jó néhány igében is olvashatjuk. Mi csak azt akarjuk, hogy ehhez ne a Sátán által felkínált utat válasszák a keresztyének, mert akkor ennek a vége tragédia lesz.

Befejező gondolatok: Mi lesz, amikor Jézus visszajön?

Az előző részben sok negatívumot említettünk meg az egyházzal kapcsolatban, és ha valaki csak ezeket veszi figyelembe, akkor könnyen gondolhatná azt, hogy mire Jézus visszajön, addigra talán már szinte mindenki romlott állapotban lesz. Az egyház teljesen hitehagyott állapotban fog tévelyegni, és alig lesz néhány ember, aki hűséges marad Istenhez.

Akik így gondolkodnak, azok ezt az állítást ezzel az igével próbálják alátámasztani: *„De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” /Lukács 18,8b/.*

Habár a mostani időkben is csak egy szent maradék szolgálja igazán és teljes szívvel az Urat, ugyanakkor azt nem tudhatjuk, hogy ez a maradék valójában hány emberből áll. Az igazi egyházat valójában csak Isten ismerheti a maga teljességében. Ennek fényében tehát teljesen jogos az a kérdés, hogy mi lesz, amikor Jézus visszajön.

Hitünk szerint a Biblia ezzel kapcsolatban azt állítja, hogy az Úr második eljövételének idejében egyszerre lesz látható a romlottság és a szentség állapota a Földön. A világ és a beletartozó nagy parázna (vagyis a bukott kereszténység) telve lesz erkölcstelenséggel, és a romlottság mindenféle formában meg fog nyilvánulni, mint ahogyan ezt már most is láthatja mindenki, aki valóban nyitott szemmel jár. Isten népe viszont szentségben, tisztaságban és a Szent Szellem erejében fog élni, jární és szolgálni. Ahogyan a gonoszság egyre jobban növekszik a Földön, úgy fogja Krisztus egyháza is egyre radikálisabban hirdetni a bűntől való elfordulást és az Isten szentségéről szóló igazságokat. A Máté 13,24-30 szerint az igazság és a gonoszság egyszerre fog növekedni a Földön mindaddig, amíg Jézus vissza nem jön, hogy véglegesen elválassa az igazakat a gonoszság fiaitól. Ezt szemléltette Jézus a búzáról és a konkolyról szóló példázatában.

Mindezek fényében tehát azt látjuk, hogy amint fel fog épülni a nagy Babilon végleges változata, úgy fel fog épülni az egyház is, el fog készülni a menyasszony is. Erre nézve az Atyának és a Fiúnak már a világ teremtése előtt volt egy tökéletes terve.

A terv a következő: Az Atya már a világ teremtése előtt kiválasztott minket magának, hogy Krisztusban élve szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben (Efézus 1,4). Azért, hogy ez a terv maradéktalanul beteljesedjen, Jézus mindenképpen dicsőségben, szentségben és feddhetetlenségben kíván minket a maga színe elé állítani, amikor majd eljön ennek az ideje (Efézus 5,27).

E két dolog valójában egy és ugyanaz, a különbség csak annyi, hogy az Atya előtt mint fiak, Jézus előtt pedig mint menyasszony fogunk megállni.

Ez tehát a terv, és ennek érdekében történik a mi krisztusivá való elváltoztatásunk, amit helyesen szoktunk megszentelődésnek is hívni. Az örökkévalóságban az Atya már a világ teremtése előtt fiaiként látott minket, és Jézus is tökéletes menyasszonyként látta egyházát, ugyanakkor az időben mindezek valósággá válása mégis folyamatosan történik, vagyis folyamatos a megszentelődésünk, mégpedig egy egész földi életen át tartó folyamat.

A zsoltáros ezt mondja:

„Indulj irgalomra Sion iránt, mert ideje, hogy megkegyelmezz neki, itt van már az ideje! Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálid, a porán is szánakoznak. Félik majd, URam, nevedet a népek, és a föld királyai dicsőségedet, amikor felépíti Siont az ÚR, és megjelenik dicsőségesen” /Zsoltár 102,14-17/.

„Te majd felkelsz, irgalmazol Cziónnak, mert ideje, hogy kegyelmezz neki, mert eljött a határidő; mert szolgálid kedvelik a köveit, és porát kegyelik. S majd félik a nemzetek az Örökkévaló nevét, s mind a föld királyai dicsőségedet; mert megépítette az Örökkévaló a Cziónt, megjelent az ő dicsőségében” /IMIT Biblia/.

Természetesen a zsoltáros Izraelre gondolhatott akkor, amikor leírta és elmondta ezeket a szavakat, a mostani időkben viszont hitünk szerint az egész egyházra is vonatkozik ez az ige, vagyis zsidó és nem zsidó hívőkre is egyaránt alkalmazható. Az egyház (legalábbis itt nyugaton) nem túl szívderítő állapotban van. Isten viszont mégis gyönyörködik benne, szereti népét, mert ő nem csupán a jelenlegi állapotot, hanem a végeredményt is látja, hiszen az látható volt már a világ teremtése előtt is, az örökkévalóságban, ahol a múlt, a jelen és a jövő egyszerre léteznek Isten gondolataiban. Akiket Krisztus Szelleme töltött be, azok ugyanilyen szeretetet éreznek Isten népe iránt. Akkor is gyönyörködnek az egyházban, ha az éppen egy nagy romhalmaznak látszik. Azért tudnak benne gyönyörködni, mert Isten szemével látnak, és így a végeredményt is látják. Ugyanakkor, ha kell, Isten Szellemétől ihletett igékkel megfeddik Isten népét, hogy az megtérjen és meggyógyuljon. Isten fel fogja építeni az egyházat, és egyszer majd tényleg eljön az az idő, amikor az egész emberiség kénytelen lesz elismerni az egyház által megnyilvánuló isteni dicsőség szentségének valóságát.

Szenvedélyes szeretet

A gonoszág gyermekei egyre jobban utálnak mindent, aminek csak köze van a szentséghez, a tisztasághoz és a normális élethez. Eközben viszont Isten olyan embereket keres magának, akik szenvedélyes szeretetből szolgálják őt szellemben és valóságban.

Lukács evangéliumában arról olvasunk, hogy: *„Kérte pedig Őt egy a farizeusok közül, hogy egyék vele, és bement a farizeus házába, és asztalhoz telepedett, és lám, egy asszony, aki mint bűnös életű volt a városban, megtudta, hogy vendégségben van a farizeus házában, alabástrom edényben illatos olajat (kenetet) hozott, és megállt hátul a lábánál sírva, és könnyeivel öntözni kezdte a lábait, és hajával törölte meg, és megcsókolta, és megkenete az illatos olajjal Jézus lábát. Amikor pedig ezt meglátta a farizeus, aki Őt meghívta, ezt mondta magában: ez, ha próféta volna, tudná, hogy ki és miféle asszony az, aki érinti, hogy bűnös (vétkező)” /Lukács 7,36-39, Vida Sándor/.*

„A farizeusok közül valaki megkérte őt, hogy egyék nála. Bement hát a farizeus házába, és ledőlt az asztalhoz. Egyszer csak egy asszony, aki vétkekben élt a városban, megtudta, hogy a farizeus házában asztalnál fekszik. Vásárolt hát egy alabástrom korsócska kenetet, hátulról a lábához állott, és sírva, könnyeivel kezdte öntözni a lábát, hajával törölte meg, majd összecsókolgatta a lábát, és kenettel

kenegette. Mikor a farizeus, aki meghívta őt, ezt látta, így szólt magában: "Ha próféta volna, tudná, ki s miféle asszony ez, aki hozzányúlt, tudná, hogy vétkező" /Csia Lajos/.

Hitünk szerint ennek az asszonynak a története a mostani napokban legalább kétfajta egyházat mutat be nekünk.

Jézus bemegy vacsorázni a farizeus házába: ma ez azt jelenti, hogy az Úr a vallásos emberekkel is keresi a kapcsolatot, mert meg akarja adni nekik a lehetőséget a megtérésre. A hivatalos kereszténység nagy része csak a kegyesség látszatát hordozza, de annak erejét megtagadja. Jézus azonban kész bemenni hozzájuk, ha ugyan hívják őt, sőt, még gonosz állapotukban is megáldja őket bizonyos mértékben, és Szelleme által arra akarja készíteni őket, hogy visszaforduljanak hozzá, és kövessék őt a Mennyei Atya akarata szerint. Amikor azonban megjelennek azok is, akik meg vannak kötözve bűneiktől, de igaz szívvel folyamodnak Jézushoz, akkor a farizeusi kereszténység rögtön elkezdi ítélkezni. A vallásos emberek sajnos mindig elítélik azokat, akik őszintén és egyszerűen fejezik ki imádatukat Isten felé, úgy ahogyan az éppen a szívükből jön. A vallásos ember erre nem képes. A vallásos ember mindig többnek akarja mutatni magát, mint amilyen valójában, ezért mindig magára vesz egy vallásos köntöst, vagy ahogyan ezt Horváth István barátunk mondaná, „magára veszi Babilon köntösét”. A vallásos ember imádatának tárgya valójában nem Jézus Krisztus, hanem önmaga, és egy általa elképzelt Isten, aki természetesen minden esetben megfelel az ő teológiájának. Az egyháztörténelem során gyakran előfordult az is, hogy amikor egyik vagy másik felekezetben ébredés tört ki, melynek során sok valódi megtért bűnös jött az Úrhoz, akkor mindig támasztott az ördög vallásos embereket is, akik által megpróbálta tönkretenni Isten munkáját.

A bűnös asszony, aki Jézus lábaihoz jött az olajat tartalmazó alabástromtartóval a kezében, azokat a hívőket jelképezi, akik Istentől való kenettel rendelkeznek, és ezt a kenetet kiöntik az Úr lábaira. Ez a kenet nem más, mint az imádat olaja. Ezt az olajat pedig azért az Úr lábára kenik, mert ebben az esetben az imádó teljes mértékben elismeri maga fölött Isten uralmát. Ez az elismerés azonban nem kényszerből, hanem a Krisztus iránt érzett szenvedélyes szerelemből fakad.

Hogyan történik ez az imádat?

1. Az asszony sír, és könnyeivel öntözi Jézus lábait

Ez a sírás a megtört és bűnbánó szív kifejezése. Isten akarata az, hogy mi mindig ilyenek legyünk. Isten a megtörtség iskolájába akar minket beírni. Ebbe az iskolába nagyon kevesen járnak, mert itt olyan tantárgyak vannak, amelyek ma sem népszerűek. Aki ebben az iskolában tanul, annak naponta fel kell vennie a keresztyét, és így kell követnie Jézust. Aki ebben az iskolában tanul, annak meg nem értésben, megvetésben, kitaláltságban van része, sőt alkalmanként még üldözésben is. Ebben az iskolában szenvedések és könnyek vannak, amelyekkel öntözheted az Úr lábait. Itt sok magányos órát tölthetsz el, és ezekben a magányos órákban gyakran csak ketten vagytok, te meg az Úr. Csodálatos iskola ez, olyan iskola, amelyben maga az Úr a mi tanárunk és mesterünk. Pál apostol annak idején Gamáriel lábainál tanult, de ott olyan dolgokat tanult, amelyeket megtérése után kárnak és szemétnak kellett ítélnie, hogy igazán megnyerhesse Krisztust és az ő ismeretének páratlan gazdagságát. Mi pedig az Úr lábainál tanulhatunk az ő iskolájában, és az igazán értékes igazságokért bizony nagyon mélyre kell hajolnunk, még pedig az Úr lábaihoz. Ezeknek az értékes igazságoknak a megértése a szenvedéseinkből és a könnyeinkből születik meg. Mindezt csak az Úr lábainál élhetjük át, a megtörtség iskolájában. Az Úr lábainál lenni nem fizikai, hanem elsősorban szellemi állapotot jelent, amely természetesen gyakran összefüggésben lehet fizikai körülményeinkkel is. Általában szenvedéseink és könnyeink jelzik, hogy most az Úr lábainál vagyunk, ahol imádnunk kell őt. Megtörtséget csak itt tanulhatunk, és az itt megtanult megtörtség teszi édessé és gyönyörűséggé imádatunkat az Úr számára.

2. Az asszony a hajával törli meg Jézus lábait

A haj az asszonyok egyik ékessége. Elég furcsa jelenség lenne az, ha a mai időkben azt látnánk, mondjuk valamelyik baráti társaságban vagy gyülekezetben, hogy az egyik ember a saját hajával törli meg egy másik ember lábát. Nem szabad azonban elfelejtenünk azt a tényt, hogy ennek az asszonynak ez a

cselekedete az imádat egyszerű, őszinte és nagyon szenvedélyes kifejezési módja volt. Ilyen csodálatos történetet még a legnagyobb szerelmes regényekben sem olvashatunk. Ez az asszony szerelmes lett Jézusba, de ez a szerelem nem testi, még csak nem is lelki eredetű volt, hanem ez egy Istentől ihletett szerelem volt. Olyan szerelem, amelyre csak a Szent Szellem tud minket képessé tenni. Olyan szerelem, amely a megtört szív forró szenvedélye Krisztus iránt.

Az Énekek Énekében ezt olvassuk: *„Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet a karodra! Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az ÚRnak lángja. Sok víz sem tudja eloltani a szeretetet, folyók sem tudják elsodorni. De ha valaki háza minden kincsét kínálná is a szeretetért, csak megvetnék érte”* /Énekek Éneke 8,6-7/.

„Tégy engem, mint a pecsétgyűrűt szívedre, mint pecsétgyűrűt karodra; mert erős, mint a halál, a szerelem, kemény, mint az alvilág (seól), a féltékenység, hevei tűznek hevei, Istennek lángja. Sok víz nem bírja kioltani a szerelmet, és folyamok nem sodorják el; ha háza egész vagyonát adná valaki a szerelemért, gúnyolódva gúnyolódnának rajta” /IMIT Biblia/.

„Tegyel engem pecsétnek a szívedre, karodra is pecsétnek, mert mint halál erős szerelmem, a szenvedélyem, mint pokol (seól), kemény. Parázsai tüzes parázsok, az Istennek lángjai. Sok víz sem oltaná szerelmem, s folyók el nem sodornák, ha bárki háza kincsét mind odaadná, szerelmemért, – őt csúffal megcsúfolnák” /Dr. Pfeiffer-Pap Izsák fordítása/.

„Tegyel engem, mint egy eljegyzési pecsétgyűrűt a szívedre, mint egy eljegyzési pecsétgyűrűt a karodra (1.Mózes 24,22). Mert erősebb a szerelmem a halálnál, keményebb az én féltékeny szerelmem az alvilágnál (seólnál). Szikrája izzó, tüzes szikra, Isten heves, kiolthatatlan lángja. Tengernyi víz sem tudja kioltani a szerelmemet, folyók sem tudják elsodorni (Ézsaiás 43,1-2). Ha valaki háza egész vagyonát kínálná is a szerelmemért, csak lenéznek érte” /D.Zs. olvasatában – a dőlt betűs rész magyarázó kiegészítés/.

A Róma 5,5-ben pedig ezt olvassuk: *„A reménység pedig nem szégyeníthet meg, mivel Isten szeretete a nekünk adott Szent Szellemen keresztül ki van öntve szívünkbe”* /Csia Lajos/.

Az ókorban szimbolikus jelentősége volt annak, ha egy nő kibontotta a haját egy férfi előtt. Ez a cselekedet akkor azt jelentette, hogy az illető hölgy teljesen átadja magát annak a férfinak, aki előtt kibontotta a haját, és ez az átadás nyilvánvalóan a köztük történő testi együttlétre is vonatkozott. A mi asszonyunk azonban természetesen nem testi, hanem a Szent Szellemtől ihletett szellemi szerelmet érzett Jézus iránt, akiben ő már nem csupán egy embert vagy egy rabbit látott, mint esetleg a farizeusok, hanem magát a természeti (hús)testben megjelent Krisztust látta, akinek kész volt átadni egész életét (menyasszonyává lett).

Ha mi újjászülettünk, és folyamatosan Isten útján járunk, akkor bátran elmondhatjuk magunkról, hogy Krisztus a mi vőlegényünk, akivel szellemben egyesülünk, s így vele szellemben eggyé válunk (1.Korinthus 6,17 – szó szerint: egy szellemmé!), ha valóban átadjuk neki egész életünket, mint ahogyan ez az asszony is kész volt ezt megtenni. Ahogyan ez az asszony meglátta Jézusban a Krisztust, ugyanilyen módon kell nekünk is meglátnunk azt, hogy Krisztusban mindig több van annál, mint amit mi eddig megismertünk belőle, és ezt a többet minden esetben sóvárogva kell keresnünk és kutatnunk. Erre azonban mi is csak akkor lehetünk képesek, ha szívünk telve van a Krisztus iránt érzett forró szerelemmel.

3. Az asszony csókolgatja Jézus lábait

A Zsoltár 2,12-ben ezt olvassuk: *„Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne pusztuljatok az úton. Mert hamar föllángol haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül!”*

„Hódoljatok a fiúnak, nehogy haragudjék, s elvesznétek az úton; mert kevés híján felgyúl a haragja. Boldogok mind, kik benne keresnek menedéket!” /IMIT Biblia/.

Egyedül Isten méltó arra, hogy imádjuk. Nyilvánvaló, hogy itt a csók az imáadásnak egy, még az eddigieknél is forróbb, hevesebb, szenvedélyesebb, kifejezését jelenti. Ez egy olyan szellemi állapot,

amelyben a szellemünkből olyan heves imádat tör elő, amely már teljes mértékben a Szent Szellem ihletéséből fakad. A szellem éhezi és szomjazza Krisztus jelenlétét, és amikor megízleli ezt a jelenlétet, nagyon hálás, ugyanakkor nem tud betelni vele, ezért még hevesebben imádja a Fiút, így aztán az Úr jelenléte még erőteljesebben tölti el az őt imádó menyasszonyt, ez a jelenlét betölti a szellemet, a lelket, és gyakran még a fizikai testet is. Ezek a valódi megtapasztalások azonban újabb, és főleg mind hevesebb imádásra készítetik a menyasszonyt. A menyasszony egyre szenvedélyesebben imádja a vőlegényt, valójában ez az, amikor csókolja a Fiút, vagyis Krisztust.

4. Az asszony olajjal keni meg Jézus lábait

Ezen a ponton már teljes mértékben kiárad belőlünk Isten Szellemének kenete. Ez a kenet bennünk van, mi vagyunk az az alabástromedény, amelyből ráöntetik a szellemi olaj az Úr lábaira. Ez a szellemi olaj pedig soha nem fogy el, amíg Krisztus jelenlétében vagyunk, sőt minél forróbb, minél szenvedélyesebb, és minél átadottabb az imádás, annál több szellemi olaj árad belőlünk, hiszen Ő maga a kenet, Ő, aki végtelen és önmagában elégséges Isten. Az egyháznak meg kell tanulnia minőségi időt eltölteni az Úr lábainál. Isten valóban azt akarja, hogy egy napon majd szemtől-szemben állhassunk meg Őelőtte, és fedetlenül nézhessünk bele tüzes szemeibe, de ha most, itt, a földi életünk folyamán nem értjük meg az Úr lábainál töltött idő jelentőségét, akkor nem leszünk képesek megállni Isten színe előtt az örökkévalóságban. Ezt az igazságot mindenképpen meg kell értenünk, ugyanis amire az örökkévalóságban szükségünk lesz ahhoz, hogy ne szégyenüljünk meg az Úr előtt, azt csak itt a Földön tanulhatjuk meg, még pedig tőle magától, és csakis az ő lábainál; és mit is olvasunk a Bibliában?

„Ezt mondja az ÚR: A menny az én trónusom, a föld pedig lábam zsámolya” /Ézsaiás 66,1/.

Földi életünk során ugyan nem mindig tűnik kellemesnek az Úr lábainál lenni, de az örökkévalóságban majd döbbenettel és csodálattal fogjuk látni, hogy valójában mit is láthattunk meg szellemünkben ezekben a nehéz földi pillanatokban.

Ennek szemléltetésére bőven elég egy igé is a Bibliából!

A Jelenések 1,10-től olvashatjuk János leírását csodálatos látomásáról. Részletesen leírja, milyen formában látta az Urat, majd a Jelenések 1,15-ben többek között ezt olvassuk, *„lába hasonlító volt a kemencében izzó aranyérchez...”*. (Csia: „...lába kemencében olvasztott libanoni érchez hasonlított...”)

Vajon hányan lehetnek most ezen a Földön, akik legalább egy kicsit is betekintést kaptak a Szent Szellem segítségével ennek az igének a valóságába?

Istentől hallani

A Bibliát olvasva több igéből is úgy tűnik, hogy az az asszony, akiről a Lukács 7,36-39-ben olvasunk, Mária volt. Rá jellemző volt, hogy forrón szerette Jézust, és sokat időzött a lábainál, hogy hallgathassa őt.

„Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta. Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét. Márta pedig teljesen lefoglalta magát a sokféle szolgálattal. Ezért előállt Márta, és így szólt: “Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálattal? Mondd hát neki, hogy segítsen!” Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalanokodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle” /Lukács 10,38-42, Protestáns fordítás/.

„Történt pedig, amikor továbbmentek, maga Jézus betért egy faluba, és egy Márta nevű asszony házába fogadta, és ennek volt egy nő(test)vére, akit Máriának hívtak, aki odaült az Úr lábaihoz, hallgatta a szavát. Márta pedig sürgött-forgott a sok felszolgálásban, egyszer csak eléje állt, és ezt mondta: Uram, azzal nem törődsz, hogy a nő(test)vérem magamra hagyott (egyedül hagyott) engem a felszolgálásban? Mondd neki, hogy segítsen nekem. Válaszul pedig ezt mondta neki az Úr: Márta, Márta, sokat aggódsz (tépelődsz) és töröd magad, pedig kevésre van szükség, vagy csak egyre, és Mária a jó részt választotta, amit nem vesznek el tőle soha” /Vida Sándor/.

„Utazásuk közben betért egy faluba. Egy Márta nevű asszony fogadta be házába. Annak volt egy testvére, akit Máriának hívtak. Mária leült Jézus lábához, és hallgatta beszédét. Mártát ellenben sokfelé húzta szolgálata. Odaállt hát az Úrhoz, és így szólt: „Uram, nem törődöl velem, hogy testvérem egyedül hagyott a kiszolgálásban? Mondd neki, hogy fogjon velem együtt a munkához.” Ám az Úr így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenre van gondod, és az zaklatottá tesz. De kevés a szükséges, vagy csak egy. Mária a jó részt választotta, és azt el nem veszik tőle” /Csia Lajos/.

Erről beszélt Mózes is búcsúáldásában: „A népeket szerette, kezében van minden szentje, s kik lábához közelednek, tanításában részesülnek” /5.Mózes 33,3, Káldi György fordítása, 1930/.

„Igen szeretted az ősoket, a szentek mind a kezekben vannak. Elerőtlenedve lábához borultak, azt akarták, hogy Te vezessed őket” /Katolikus fordítás 1973/.

„Szerette is a népet – mind a szentjei kezében – és ők oda kerültek lábaidhoz, vettek igéidből” /IMIT Biblia 1907/.

„Kedveli a népeket, minden szentjei a Te kezében vannak. És azok leborulnak lábaidnál⁴⁵, átvesznek igéidből” /Dr. Hertz J.H. 1984/.

„És lekötelez nemzetségeket, szentjei mind a Te kezében; ők meg leborulva lábaidhoz, elfogadják igéidet” /Deutsch Henrik 1890/.

Akik a lábai elé borultak, azoknak megmutatta útjait (útmutatást adott nekik), akik viszont nem ezt tették, azok csak a cselekedeteit (kezét) látták meg. Ahogyan Dávid mondja ezt a 103. Zsoltár 7. versében: „**Megismertette útjait Mózesel, cselekedeteit Izráel fiaival**” /Protestáns fordítás/. Lásd még: 2.Mózes 33,13; 81. Zsoltár 14; 95. Zsoltár 10.

Talán első hallásra meglepőnek tűnik, hogy Jézus Márta magatartásával szemben inkább Mária magatartását tartja követendő példának. Márta magatartása bemutatja számunkra az állandóan szolgálni és fáradozni akaró egyházat, Mária által viszont megláthatjuk a szenvedélyes, Istenét forrón szerető gyülekezetet, amely mindig csak őt akarja hallani, csak tőle akar tanulni, az ő csodálatos lábainál ülve.

Ugyanakkor Jézus Mártához intézett gyengéd szavaiból is láthatjuk, hogy az Úr nem megalázni akarta őt a sok fáradozás miatt, hanem el akarta őt juttatni arra a pontra, ahol végre megérti a lényegét, amit Mária már értett (megpihenni minden munkánktól, és engedni, hogy Jézus munkálkodjon; Zsid. 4,10). A lényeg nem más, mint az Úrral való közösség, ennél fontosabb dolog vagy tevékenység nem lehet ezen a világon, Isten világában pedig pláne nem. Minden fölösleges teher alól felszabadulunk, amikor ez az igazság visszavonhatatlanul beivódik a szívünkbe. A János 12,1-2-ben mégis azt olvassuk, hogy Jézus pászka előtt hat nappal Betániába ment, ahol az általa feltámasztott Lázár is élt, és ott egy házban vacsorát készítettek neki, a vacsorát pedig Márta szolgálta fel. Úgy tűnik, hogy Márta életét is gyökeresen megváltoztatta Jézus személyének megismerése, ennek következtében pedig a vendéglátás adottsága már Isten akarata szerint működött rajta keresztül. Ezt az adottságot Isten helyezte Mártába, csak eddig az volt a baj, hogy ez az adottság nem megfelelően működött, Jézus ezért akarta meggyőzni őt a sok fáradozás fölöslegességéről. Fontos tudni, hogy az Úr ezzel nem értéktelenítette Mártá szolgálatát, hanem a megfelelő sorrend kialakítására akarta rábírní őt. Vagyis: első az Úr, azután pedig minden más, amit az első helyen lévő Úr akar az életünkben. Ez az alapelv érvényes ránk is. Fontos tehát, hogy elsőként mindig törekedjünk hallani Istentől, és csak ezután cselekedjünk, amennyiben ez szükséges. Nem akarjuk most részletesen kifejteni ezt a témát, két ok miatt sem. Az egyik ok az, hogy ezt a kérdést akarva-akaratlanul is érintettük már más helyen is ebben a tanulmányunkban. Másrészt pedig rengeteg könyv, tanulmány és igehirdetés született már e témával kapcsolatosan, ezeket bárki viszonylag könnyen beszerezheti. Nincs tehát túlságosan nagy kedvünk fölöslegesen szaporítani az e témával kapcsolatos tanulmányok számát, már csak azért sem, mert tapasztalatunk szerint ma nagyon sokan vannak, akik egyáltalán nem is akarnak

---

⁴⁵ Mint a tanítványok a Mesterük lábai elé, hogy oktassa őket. Aki így cselekedett, az a Mesternek rendelte alá magát, kifejezve ezzel azt is, hogy Őt Urának és vezetőjének fogadja el, akitől útmutatást vár.

hallani Istentől. Ezek az emberek saját gondolataik szerint vezetik az életüket (zsákutcába), saját gondolataikról híresztelik azt a hazugságot, hogy azokat magától az Úrtól hallották. Ugyanakkor már azt is tapasztaltuk (még pedig örömmel), hogy azok, akik valóban újjászülettek és Istennel akarnak járni, szinte már az első pillanattól kezdve ösztönösen képesek szellemükkel megérinteni és felfogni Istent. Az ilyen emberek egyre tisztábban látják szellemükben az Urat, mert szellemükkel képesek tőle hallani és belőle olvasni.

A tíz szűz példázatának mai mondanivalója

A tíz szűzről szóló példázat megértésének alapját képezi az óember és az új ember fogalmának megfelelő ismerete. Az óember, ez a lázadó, rendkívül agyafűrt, nagyon sok módját ismeri annak, hogyan kerülje el a kivégzést (keresztet). Az óember olyan, mint a rejtőzködés és átváltozás állati nagymestere: a kaméleon. Teljesen felveszi a környezete színeit, beleolvad, hozzáidomul, majd gyanútlan áldozatát hirtelen ejti el ragacsos, hosszú nyelvével, lenyelve a tevét, és kiszűrve a szúnyogot. Ilyenek azok a „keresztények” is, akik bűnös ádami természetük vezetése és uralma alatt élnek. Úgy beszélnek, úgy tesznek, mint egy hívő, de nem a Szellem vezetését követve, nem kegyelem alatt élve, hanem lelkük erejét használják Isten munkájához. Erről a „lelki erőről” (bölcseességről) mondja azt Jakab apostol, hogy az lelki, földi és démoni (Jakab 3,15). Ezek azok az emberek, akik Jézusnak azt mondják majd: „hát nem a te neveddel tettünk sok ...-t, de Jézus nem ismeri (el) ezeket a gonosztevőket (Máté 7,22-23)!

Derek Prince tanította erről a következőket: „Látjátok, lehetséges, hogy a régi bűneink meg vannak bocsátva, mégis a bűn rabjai maradunk, mert nem számoltunk le az óemberrel. Csak az maradhat meg a kegyelemben, aki meghalt a bűnnek (a bűn számára). Hisszük, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit által az akaratumk felszabadul a bűn uralma alól. De ezután a mi felelősségünk az akarat megfelelő használata. Valaki azt mondta egyszer: „Ha valaha is be akarsz jutni a mennybe, akkor meg kell tanulnod nemet mondani!” Ha ezelőtt hivatalos pesszimisták voltunk, akkor azokat a negatív gondolatokat, amelyek eszünkbe jutnak, el kell utasítani, meg kell tagadni, és velük ellentétes, pozitív igékkel kell helyettesíteni őket. Minden az akarat és a testrészeink – különösen a nyelvünk – átengedéséről szól. A nyelvünk átengedése Istennek a Szentszellem-keresztséggel valósul meg, ennek leghatékonyabb módja a nyelveken szólás. Amíg teljesen a bűn uralma alatt élünk, és Krisztust nem ismertük, nem volt választási lehetőségünk, hogy kit szolgáljunk, mert a bennünk élő bűnön keresztül a Sátán leigázott minket. De miután megismertük Krisztust, és befogadtuk Őt, már van választási lehetőségünk, és választanunk is kell: vagy a bűnnek szolgálunk, vagy az igazságosságnak (Róma 6,16-18).

„Nem tudjátok, hogy ami mellé rabszolgák gyanánt odaálltok, hogy annak engedelmeskedjete, annak rabszolgái is vagytok? Rabszolgái annak, aminek engedelmeskedte: vagy a véte rabszolgái, hogy meghaljatok, vagy a szófogadáséi, hogy igazságosak legyetek” /Csia Lajos/.

Csak azt dönthetjük el, kinek szolgálunk, azt nem dönthetjük el, hogy szolgálunk-e vagy sem” (Derek Prince)!

*„De hála legyen Istennek, hogy csak voltatok a véte rabszolgái, ám szívből engedelmeskedtetek a tudomány amaz **alakjának**⁴⁶, amelyre rendelve vagytok. Miután megszabadultatok a vétektől, az igazságosság rabszolgáivá lettetek” /Róma 6,17, Csia Lajos/.*

---

⁴⁶ **Tüposz:** Az érmeverés utáni *minta, mintakép*; képletesen a tanítás *típusa* vagy jellege (Róma 6,17); a jövőben lévő események *előképe* (Róma 5,14); valakinek, valaminek a képe, amit bálványként imádtak (Apostolok Cselekedetei 7,43); életmódban, viselkedésben *példakép* (1.Thesszalonika 1,7); a szögek *helye* (János 20,25). Szó szerint *ütés-t* jelent; vagyis valakinek, valaminek a megmunkálását. *Pecsétlenyomat. Igehelyek:* János 20,25(x2); ApCs. 7,43.44; 23,25; Róma 5,14; 6,17; 1.Korintus 10,6; Filippi 3,17; 1.Thesszalonika 1,7; 2.Thesszalonika 3,9; 1.Timóteus 4,12; Titusz 2,7; Zsid. 8,5; 1.Péter 5,3.

Isten egy pecséttel jelöli meg mindazokat, akik hozzá tartoznak. Ezt a pecsétet a Szent Szellem használja, sőt Ő maga a pecsét, és a rajta lévő pecsétnyomóforma Istennek kimetszett képmása, Krisztus. Isten eleve arra rendelt el embereket, hogy Fiának képmását (lenyomatát) hordozzák. A frissen megtértek mindig tüzesek, forrók, és nagyon fontos, hogy a megfelelő pecsétnyomó „üttesen” rájuk, már egészen a hívő életük kezdetén. Sajnos ez nem jellemző, mert minden *felekezeti* a maga tanítása szerinti *bálványképre* pofozza őket, így lesznek „egységes” (ökumenéi) kereszt(l)ények, akik Ádám és a Sátán keresztezéséből (klónozásából) jöttek világra. Belőlük épül fel a nagy Babilon, a nagy parázna. Ezért mondja Isten, hogy jöjjön ki „belőle” mindenki, aki Hozzá tartozik. Vagyis forduljon a Szent Szellemhez, Akinél az Ő pecsétnyomója van, a kereszt, amin *keresztül* kiábrázolódik bennünk Krisztus.

Sokszor halljuk azt a bibliátlan állítást, hogy mi Isten képmásai vagyunk (most is). Ez az állítás csupán Ádámra volt igaz, mielőtt bűnbe esett volna: „*Ez Ádám nemzetségeinek könyve. Amely napon teremtette Isten az embert, Isten hasonlatosságára alkotta őt. Férfinek és nőnek teremtette őket, megáldotta őket, és elnevezte őket embernek, amely napon teremtetteket*” /1.Mózes 5,1-2/. Azonban minden leszármazottjára, akik a bűnbeesése után születtek, a következő állítás igaz: „*Élt pedig Ádám százharminc évet, midőn nemzett az ő hasonlatosságára, az ő képmására, és elnevezte Sésznek*” /1.Mózes 5,3/. Vagyis mi már a bűn és a Sátán által eltorzított emberre, Ádámra hasonlítunk, nem pedig Istenre.

A Sátán az emberek megformálására nem pecsétnyomót használ, mivel azt csak forró és képlékeny (engedelmes) anyag megformálására lehet használni, hanem vésőt, amivel a követet (makacs, engedetlen) szokták megmunkálni. A Jelenések könyvében szereplő „bélyeg⁴⁷” szó az eredeti görög szövegben inkább vésetet, tetoválást jelent. A pecsét a magát önként Istennek ajánló emberek hitelesítésére való, míg a véset, tetoválás vagy billog a lázadó rabszolgák vagy a kiskorúak erőszakos megjelölésére. Ne feledjük, hogy csak egyetlen eredeti „metszet” létezik: Krisztus, aki Isten vésete. Isten most az Ő pecsétnyomóját, a Szent Szellemet használja fiai életében, amennyiben lágy és képlékeny a szívük és lelkük. Ha nem, akkor előveszi kalapácsát és olvasztótűzét: Igéjét (Jeremiás 23,29).

A hús(test) gyümölcsei teljesen rosszak: „*A hús tettei pedig nyilvánvalóak, ilyenfélék: paráznaság, tisztátalanság, kicsapongás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, civakodás, féltékenység, indulatoskodás, veszekedések, meghasonlás, versengések, irigykedés, részegeskedés, lakmározás és az ezekhez hasonlók. Akik ilyesmiket tesznek – előre megmondom nektek, mint ahogy már előre meg is mondtam –, Isten királyságát nem fogják örökrésztül kapni*” /Galata 5,19-21, Csia Lajos/.

A szellem gyümölcse pedig teljesen jó: „*A Szellemnek gyümölcse ellenben: szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, jóságosság, derékség, hűség (hit), szelídség, önuralom. Az ilyenek ellen nincs törvény. Azok, akik a Krisztus Jézuséi, a húst szenvedélyeivel és kívánságaival együtt megfeszítették*” /Galata 5,21-22/.

Jézus beszél arról, hogy Ő Isten szőlőtökeje, az Atya a szőlőműves (vincellér) gazda, mi pedig a szőlővesszők, és a Szent Szellem a vesszőn megjelenő virág és gyümölcs (János 15,1-5). Ezért soha ne engedd meg senkinek, hogy „megmetsszen” téged (a saját vagy más képére), mert a Mennyei Atya a szőlősgazda, csak Ő ért hozzád. Csak Ő tudja, hogy életed, lelked melyik részéhez kell metszőkésével közelednie. Csak Ő tudja a Szent Szellem segítségével kiformálni benned Krisztust és gyümölcstermőre fordítani „vessződét”.

Sajnos manapság sok a „vadmetesző”, akik tönkreteszik Isten szőlőskertjét és szőlővesszőit, ezért ilyen „savanyú a szőlő”, és ihatatlan az abból készült „pancsolt” bor. A gyülekezeti munkások feladata az ültetés és öntözés, a növekedést pedig a gyakorlott metszés által az Atya és a Szent Szellem adja (1.Korintus 3,5.6-9). Az Atya, mint szőlősgazda, be(le)oltott minket Krisztusba, és Krisztust is belénk (új

---

⁴⁷ **Kharagma:** Vésés hatása, eredménye; az emberi testen (testbe karcolt – tetoválás) elhelyezett jel(kép), bélyeg (emléma, vagy mai szóval: logó), ami a Vadállat (Antikrisztus) imádásához való csatlakozást jelzi majd. Lehet faragvány, bálványszobor is. A **Kharaktér** szóból származik, aminek jelentése: vésés; jelkép(-es ábrázolás), **jellemét és jellegét kifejező emléma**. Ebből származik a „**karakter**” szavunk. Csak egy helyen szerepel, a Zsidókhoz írt levélben, az 1. fejezet 3. versében, és Krisztusra vonatkozik, aki „*a dicsőség kisugárzása, az Istenben az ő lényének kimetszett képe*” /Csia Lajos/.

ember). Így vagyunk egyszerre Krisztusban, és Krisztus is mibennünk (János 14,20). Kívül gyümölcsöket, belül pedig a gyümölcsöt (a Szellem gyümölcsét) kell megteremnünk (Külső: Róma 7,4; Kolossé 1,6.10; Máté 13,23; Márk 4,20; Lukács 8,15; 1.Thesszalónika 2,19; Belső: Galata 5,22).

A szőlősgazda megbízott kertészei (szolgái) Isten szavával ültetnek és öntöznek, ápolnak és gondoznak, alapoznak és építenek, hogy Isten embere(i) az Ő szellemi templomába beilleszthetők legyenek (Efézus 4,11-16). Pál apostol írja ezt szellemi fiának, Timóteusnak:

„Az egész írást Isten sugallta, s hasznos az a tanításra, meggyőzésre, helyreállításra, igazságosságban való nevelésre, hogy az Isten embere az ekléziába beilleszthető legyen (Isten embere tökéletes legyen), minden jó munkára felkészített” /2.Timóteus 3,16-17, Csia Lajos/.

Isten megmondta Mózesnek is, hogy: *„Vigyázz, mindent aszerint a minta szerint készíts el, amelyet a hegyen megmutattam neked”*, ez a minta pedig Krisztus volt, a mi mennyei templomunk (Zsid. 8,5; 2.Mózes 25,40; ApCs. 7,44). A templom elkészítéséhez „mesterembereket” kent fel, betöltötte őket isteni Szellemével, bölcsességgel, értelemmel és olyan képességekkel, hogy el tudják készíteni az Ő mennyei (szellemi) templomának (sátrának) földi képmását; ők voltak a mai szellemi munkások, szolgáltatók előképei: az apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók (2.Mózes 31,1-3-6-11; Efézus 4,11-16; 1.Korintus 12,4-11.28-31; Róma 6-8). Tehát a földi templomot, az embereket, a mennyei templom mintájára, Krisztus képére kell formálni, készíteni. Minden élő követ a templomnak abba a részébe kell integrálni (behelyezni), amelyikbe „funkcionálisan” való, ahova pontosan (be)illeszkedik, ahova az Atya tervezte (2.Timóteus 3,17, Csia ford.). A szemeket a fej arc részének (harcvonalának) elejére, a füleket a fej jobb és bal oldalára, az orrot a szemek közé, a száját pedig az orr alá, stb.

Mint szőlővesszőknek, tudnunk kell, hogy hogyan teremjünk gyümölcsöt. Ennek lényege pedig a hit, ami elsősorban elfogadást jelent a szőlőtőkéától, Krisztustól, akivel keresztezett (beleoltott) bennünket az Atya. És amit Tőle élő víznek folyamaiként (Szent Szellem) kapunk, tovább kell adni, ki kell árasztani oda, ahova Isten mondja. Elsősorban a szomjazó, megfelelően előkészített szívatalajokra. A letaposott, sziklás és gyomos szívatalajokat azonban ne öntözzük, úgysem fognak semmi jót teremni. Így termünk külső gyümölcsöket, eredményeket, melyek Isten szemében becsesek, és mi magunk (belsőleg) pedig a Szellem igemagokkal teli gyümölcsöt teremjük. Ezeket a magokat hintjük tovább, és így tovább egészen a nagy aratásig. Akkor majd, a korszak (aión) végén, eljönnek az angyalok, és learatják a föld (világrendszer – kosmosz) aratnivalóját, a két mag termését és két szőlőtőke gyümölcseit. A jó magok termését, melyeket a mennyek királyságának fiai teremttek, mennyei csűrbe (házba – Új Jeruzsálem) gyűjtik, a gonosz konkoly magok termését, melyeket a gonosz (Vádló) fiai hoztak elő, a gyehenna kemencéjébe dobják (Máté 13,24-30.36-43). Van a földnek is szőlőtőkéje, melyen a gonosznak fiai a vesszők, és a halálnak teremnek bogyókat. Az angyalok ezeket (őket) a bogyókat dobják bele Isten haragjának borsajto(ló)jába, hogy azokból a lelket is kitapossák (Jelenések 14,14-20). Ne legyél vessző a föld szőlőtőkéjén, mert akkor mész a (bor)levesbe! Nem a vagyon a mi tőkénk, hanem a „Vagyok” a mi szőlőtőkénk. Amikor Mózes megkérdezte Istent arról, hogy mit mondjon az Egyiptomban lévő zsidóknak, ki küldte őt. Isten nem azt mondta, hogy mondja nekik: a „vagyon” küldött, hanem azt, hogy a „Vagyok” küldött. Ő mindenre elégséges nekünk, ahogyan megígérte, hogy nem hagy el és nem marad tőlünk távol. El kell döntenünk, hogy hitből vagy hite**l**ből élünk, hogy a Mammont vagy Istent imádjuk, mert nem szolgálhatunk egyszerre két úrnak.

Meg van írva, hogy *„a bölcsék ajkai a tudás magvait vetik el, de a bolondoknak még szívatalaja sem tiszta”* (Példabeszédek 15,7, D.Zs. olvasatában). Az Amplified Biblia megfogalmazásában ugyanez így szól: *„A bölcs ajkai elhintik (szétszórják, elterjesztik) a tudást (ismeretet) [megrostálják (átszűrrik) azt, mint ahogy különválasztják a polyvát a gabonamagtól]; nem ilyen az öntelt és bolond (emberek) szíve és elméje.”*

Most, az utolsó időkben, nagyon ügyelnünk kell arra, hogy kinek és hova vetünk, és arra is, hogy amit hallunk, azt az Ige rostáján megsűrjük. Jézus azt mondta, hogy:

„Ne adjátok oda azt, ami szent, a kutyáknak, és ne dobjátok gyöngyeiteket a disznók elé, mert talán a lábukkal tapossák majd szét, s aztán visszafordulnak, és belétek hasítanak!” /Máté 7,6, Csia Lajos/.

Mik ezek a szent dolgok, amikre vigyáznunk kell? Mindaz, amit Istentől kaptunk a vele eltöltött személyes, intim kapcsolatunk alatt: személyes kijelentések (rhémák), Igék (logosz), ismeret, bölcsesség, belátás, tanítás, prófécia, látomás, látás, álom; vagyis mindazok az égi kincsek, amelyekre a szívünk irányult, amelyeket abba gyűjtöttünk. Ezek azok az olajjal teli vetőmagvak, melyeket Isten arra adott, hogy az általa kijelölt és megfelelően előkészített termőtalajba elvessük. Ezek a Szellem számunkra kiosztott kegyelem–ajándékai, karizmái, melyeket haszonra kaptunk, hogy termést hozzunk. Ezért nem mellékes kérdés, hogy milyen *szívtalaj*fajtába vetjük el azokat. A szív különböző mértékben elő nem készített – vagyis művelésre alkalmatlan – és előkészített talajfajtáiról beszél nekünk Jézus. Először az alkalmatlanokról:

1. A letaposott *szívtalaj*ról – Máté 13,4.19; Márk 4,4.15; Lukács 8,5.12;
2. A sziklás, köves *szívtalaj*ról – Máté 13,5-6.20-21; Márk 4,5-6.16-17; Lukács 8,6.13;
3. A gyomos, gazos *szívtalaj*ról – Máté 13,7.22; Márk 4,7.18-19; Lukács 8,7.14.

Legvégül az előkészített, megműveltről:

4. A jó, alkalmas *szívtalaj*ról – Máté 13,8.23; Márk 4,8.20; Lukács 8,8.15.

Minden *szívtalaj*fajtaát elemez a termőképesség szempontjából. Az első három *szívtalaj*fajtába nem szabad „gyöngyöket”, „olajjal teli magvakat” vetni, mert az pazarlás lenne. Az Aratás Ura nem nézi jó szemmel a herdálást. Ezeket a *szívtalaj*okat először meg kell művelni! Igen, de hogyan és mivel? Ezt is az Igével (logosz) kell tenni, erről beszél nekünk Jeremiás prófétán át Isten: „*Nemde olyan az én Igém, mint a tűz, úgymond az Örökkévaló (Jahve), és mint a pöröly, amely szétzúzza a kősziklát?*” (Jeremiás 23,29, IMIT Biblia). Az első három *szívtalaj*t ilyen igékkel kell megdolgozni, mert a tüzes, lángoló ige felégeti a gatz, és megolvasztja a sziklákat, a pöröly pedig szétzúzza a sziklákat, és feltöri a letaposott talajt.

A letaposott *szívtalaj*ú, bűn rabságában élő, szabad akarattal nem rendelkező és Isten törvényét még nem ismerő emberek hallják az Igét, de nem tudnak hinni, ezért nem is értik azt. Tőlük lopja el a Sátán az Igét, így sötétségben tartva szívüket és értelmüket, nehogy rájuk ragyogjon Krisztus dicsőséges örömmüzenetének felszabadító fénye.

A sziklás *szívtalaj*ú, bűn rabszolgaságából Isten által felszabadított és Isten törvényét ismerő ember az, akinek akarata felszabadult arra, hogy válasszon a bűn rabszolgasága vagy Istennek való rabszolgálat között. El is indul Isten útján, de azon nem jut túl messzire, mert hiányzik belőle az úton való járáshoz szükséges szellemi erő. A köves *szívtalaj*ú (megkövesedett értelem, gondolkodás), önként, szabad akaratából újra a bűn szolgálatába szegődik, és bizonyosságának virága hamar elfonnyad, mivel nem eresztett mélyen gyökeret Jézusban. Ők hallották Isten Igéjét, ami azt jelenti, hogy hitre jutottak (kaptak világosságot), ellentétben a letaposott talajúakkal. Egy hasonlóság azért van bennük, mégpedig az, hogy a rövid ideig való látás után nem kérték az égi olajat, így újra elsötétedtek, és már nem értették az Igét. Ők azok a megfűrésztött (megváltott) disznók, akik újra a sárban (bűnben) hemperegnek. Ők azok, akik feladják a hitharcot, és ezért veszítenek.

Amelyiknek gyommal (idegen tanítások magvai) fertőzött a *szívtalaj*a, szintén önként adja magát a bűn rabságára, de azért Istent is követni próbálja, és a látszatot fenntartani igyekszik a törvény betartásának megpróbálása által, ami még több gatz(tette)t eredményez (konkoly és búza). Ők azok a kutya, ebek vagy ragadozó farkasok, akik újra keresztre feszítik maguknak Krisztust, ők a vallásos társadalom, akik nem ismerik Isten útját. Ők azok, akik nem adják fel a harcot, de nem hitből, hanem emberi erőből küzdenek tovább, vagyis akik szellemben kezdik el, de hús(test)ben végzik el, ezért veszítenek. Róluk is azt olvassuk, hogy hallották az Igét, ugyanúgy, mint a köves talajúak, tehát hitre jutottak, mivel a hit hallásból származik, a hallás pedig Krisztus kijelentéséből (rhéma). De ők sem kérték a mennyei olajat, ezért ők is elsötétedtek, és már nem értették (nem ismerték fel) Isten útját! És ez a kulcsszó.

Annak a bűn rabszolgaságából felszabadított embernek, aki Isten törvényét ismeri és önként, szabad akaratából Isten rabszolgájának szegődik el, a *szívtalaj*a (termőföld) jó. Őrölük azt olvassuk, hogy

hallották az Igét, tehát hitre jutottak, és értették is, vagyis használták az értelmüket, folyamatosan kértek és kaptak is mennyei olajat. Ők azok, akik szellemben (hit) kezdik el, és szellemben is végzik el, fejezik be a hitharcot. Így csak ők lehetnek győztesek.

A rossz talajokhoz Isten előveszi a tüzes kalapácsát, hogy megdolgozza és meglágyítsa minden engedetlen és lázadó fiának szívét, előbb nevelő jellegű fegyelmezővel (fenyítéssel - paideia), s ha ezzel nem ér el eredményt, akkor az igazság feltárása általi rendreutasítással (feddés - elengkhó), és ha ez sem hoz eredményt, akkor jön az intenzív korbácsolás (masztogoó). Az első fokozatot, a fegyelmezést, kiskorúaknál (2-12 éves korig) alkalmazták, mondjuk egy nyakleves vagy füles formájában; a második fokozatot már az érettebb fiaknál lehetett alkalmazni azzal, hogy megpróbálták a szívükre beszélni az igazság feltárásával és az azzal való szembesítéssel. A harmadik fokozat csak akkor lépett életbe (lélekbe), ha az érett fiak nem hallgattak a szép szóra, és makacs engedetlenségükben kitarítottak. Úgy hisszük, hogy ebből a fajta ostromozásból egyre többet fogunk látni a mai egyházban. Isten azért használja életünkben az említett fenyítőeszközöket, hogy szentségé(nek Szellemé)ben részesíthessen, hogy Krisztus képe kiformalódhasson bennünk és rajtunk keresztül az emberek felé (Zsid.12,10-11).

Jézus azt mondta az engedetlen, hitetlen zsidóknak, hogy ők a Sátán atyjuktól származnak, az ő jellemét, képét hordozzák magukban, és őt ábrázolják ki életükkel:

„Miért nem értitek (ismeritek fel) az én szólásomat? Mert képtelenek vagytok (meg)hallgatni az én szómat, ti az ördög atyából vagytok, és az atyátok kívánságait akarjátok tenni (megvalósítani). Ő embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg a való(igaz)ságban, mivelhogy nincsen való(igaz)ság (ő)benne. Amikor a hazugságot szólja, a sajátjából szól, mivelhogy hazug ő, és atyja annak, nekem pedig, mivelhogy a való(igaz)ságot mondom, nem hisztek” /János 8,43-45, Vida Sándor/.

Ez a bennünk lakó Bűn, amiről azt mondja Pál a rómaiaknak, hogy a húsunkban van, de nevezi még óembernek vagy a bűn testének is (Róma 7,18-19; 6,6). Ez a hús(természet) az, ami ellenkezik Istennel, mert nem akar és nem is képes neki engedelmeskedni (Róma 8,7). Ezzel a hús(természettel) harcol bennünk Istennek Szelleme, egyénenként más-más eredménnyel (Róma 8,13). Azt mondja Péter apostol, hogy aki hús(testé)ben szenved, az felszabadul a bűn rabsága alól, hogy a hús(testé)ben leélt még hátralévő életét Isten akaratának véghezvitelével töltse ki (1.Péter 4,1-2). Tehát a bűn magván és a Sátán munkáján keresztül a bennünk felépített hús(természete)t kell megöldökölni, kivégezni.

Mindezek fényében mit jelent ez az ostromozás a számunkra, ha kitarítóan engedetlenek vagyunk? Azt jelenti, hogy mivel nem öldököltük meg a bennünk lévő hús(természete)t az Istennek való engedelmisségünkkel, Isten erre a hús(természet)re súlyt le az ő ostorával. A római korbács igen kegyetlen fegyelmezőeszköz volt. Fa nyéllel, néhány bőr szíjjal (általában hárommal), a szíjra fűzött cin- vagy vasdarabakkal, sőt egyes iratok szerint még csontdarabkák és szögek is voltak beledolgozva, vagy csontdarabokból és a szíjak végén ólomdarabokból készítették őket. Amikor a korbácsszíjkon lévő csontdarabok és a végükön lévő ólom a csapás által az elítélt testét érte, kiszakította abból annak húsát. Erre mondanánk azt, hogy szíjat hasított a hátából. Isten ezzel a csapással – ami mindenkinél más és más lehet – valójában a hús(természetünke)t a benne lévő bűnnel együtt fájdalmas módon kitépi, kiszakítja. Minél több korbácsütést kapott valaki, annál közelebb került a halálhoz, és végül bele is halhatott. Minél inkább megkeményíti magát a korbácsolás alatt álló ember, annál több korbácsütést kap, és a vége fájdalmas halál. Mindezt nem gonoszságból engedi meg Isten, hanem azért, hogy legalább a szellemünk az Úr napján megmenekülhessen (üdvözülhessen). Erről szól az az ígérés, amiben az első két fenyítő eszközre nem engedelmeskedőt Pál és a korintusiak szelleme átadja a Sátánnak a hús(test) elpusztítására, hogy végül a szelleme megmeneküljön az Úr napján, és ne vesszen el örökre (1.Korintus 5,4-5; 1.Timóteus 1,19-20). Ez az „átadás” pedig azt jelenti, hogy az ilyen embert kiközösítik, nem védmezik többé imával, és többé nem járnak közben érte, ezzel átengedve a hóhér, a kínzó(k) kezébe (Máté 18,34-35). Pontosan ez esett meg Branham prófétával, amiről korábban már beszámoltunk, és a bibliai Anániással és Szafirával is (ApCsel. 5,1-11). Ha lehetséges, messziről kerüljük el ezt a fenyítési formát! Azt is meg kell jegyeznünk ezzel kapcsolatban, hogy szellemi módon különbséget kell tudnunk tenni Isten

fenyítése és a Sátán pusztítása között, mert a Sátánnak ellene kell állnunk, de Istennek be kell adnunk a derekunkat, engedelmeskednünk kell Neki.

Visszatérve a *szívtalajokhoz*, ha a talaj engedi magát „körülmetélni”, akkor lehet jó magot belevetni (Jeremiás 4,1-4). Előbb bűnbánat és bűnök elhagyása, azután megtérés és újra (felülről) születés, bemerítkezés vízen keresztül Krisztus halálába, eltemetés, majd feltámadás a Szentszellem–keresztség által, és Vele való folyamatos betöltekezés, utántöltés.

A középső két talajfajta testesíti meg a kutyákat és a disznókat. A kutyák: Farizeusok, írástudók, szadduceusok, hamis apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók, hamis munkások; Azok, akik nincsenek személyes kapcsolatban az Úr Jézussal; Akik megfeszítik az Urat (akár újra); Ellenségek: volt felkentek, hűtlenek, hitehagyottak, körülmetéletlen szívűek (Ézsaiás 56,10.11; Máté 7,6; Filippi 3,2; Zsoltárok 22,16.22; Jelenések 22,15; 2.Korintus 11,13; 2.Péter 2,22; Zsoltár 57-58; 59,4.7.15-16; 63). A disznók: A válogatás nélkül mindent megevők; hasadt körműek (két személyiség él bennük), de nem kérődzök, vagyis nem rágódnak (elmélkednek) Isten mennyei kenyere; démonizáltak vagy démonok elnyomása alatt élnek, szennyes szívűek és elméjük.

Nekik a megtérés és a bűnbánat üzenetét kell hirdetni, ami által kitephetjük szívtalajukból Sátán konkolyát, és lerombolhatjuk munkáját, hogy a talaj befogadóképes, Szó–fogadóvá legyen. Először alapozás előkészítése, utána alapozás a sarokkőhöz (Krisztus) igazítva, majd ráépítés. Először gyomlálás, kötelenítés, talajelőkészítés (szántás), vetés – ültetés – palántázás és öntözés. Ha az embereket az Atya küldi hozzád, akkor azoknak szíve valamilyen szinten nyitott, befogadóképes lesz, és szó szerint kihúzzák, kiisszák belőled az Igét. Miközben felüdülsz, betöltöd őket élő víz folyamaival, aközben te is feltöltödsz, felüdülsz a beléd ömlő égi utántöltéstől. Ez az utántöltés akkor valósul meg, amikor Isten szerint szolgálunk a megfelelő személy(ek)nek. Jézus a farizeusoknak nem osztott bölcsességet, nem adott nekik kijelentést (rhémát) vagy olajat a tisztátalan mécsesükbe, hanem azt mondta nekik, hogy tisztítsák meg előbb korsóik belsejét, hogy így annak külseje is tisztává legyen (Máté 23,26). A zsidó misztikus farizeusok és írástudók csodákat és jeleket kerestek és követeltek Jézustól, de Jézus nem adott nekik mást, mint Jónás jelét: kereszthalálának, eltemetésének és feltámadásának jelét, és ráadásként a pogány nemzetek megtérésének ígéretét, amit Ninive jelképezett (Máté 12,38-42; 16,4; Lukács 11,29-32; 1.Korintus 1,22-24). Bemerítő Jánoshoz hasonlóan ő is kígyók és viperák fajzatának nevezte, és őszinte megtérésre, bűnbánatra, ehhez igazított életvitelre és arra utasította őket, hogy higgyenek az evangéliumban (Máté 4,17; 3,7-12; 12,34; 23,33; Márk 1,15). Végig a keresztről beszélt nekik, mint egyetlen isteni megoldásról, de ezt még akkor sem vették észre, mikor a keresztre szegezték Őt. Elzárták az emberek elől Isten királyságát hamis tanításaik kovászával, és nem akartak belépni a kereszt által nyitott mennyei királyság ajtaján (Máté 16,12; 23,13).

Minden embernek az életkorának megfelelő táplálékot kell adni, így van ez a keresztyékekkel is. A kiskorúaknak az ige teje való, a nagyobbaknak pedig már adható kemény étel, kenyér és bor. Ha valaki a büszkesége és hitlensége miatt nem szó-fogadó, befogadóképes, mert ennek a világműveknek szelleme a hitlenséggel megvakította az ő értelmét, annak a megtérés és bűnbánat üzenetét kell hirdetni, hogy ezzel előkészítsük szívtalaját. Ezt a meggyőzést (igazság feltárását) a Szent Szellem végzi el az evangéliumon keresztül, és ilyenkor helyénvaló az intés, feddés, dorgálás. Ha valakinek az akarata le van uralva démonok vagy emberek által, azt előbb fel kell szabadítani, hogy döntést tudjon hozni lelke ügyében, Jézus mellett vagy ellene. Erre több példát is találhatunk, de az egyik legcsodálatosabb a gadarai megszállott(ak) esete, aki(k)nek nem volt választása (Máté 8,28-34; Márk 5,1-20; Lukács 8,26-39). Jézus Krisztus jelenléte, a Vele való találkozás felszabadítja az elnyomott emberi akaratot, hogy felkiálthassunk: Könyörülj rajtam, Uram! De a gadarai megszállott(ak) csodálatos szabadulását 2000 disznó elvesztésével „elszenvedő” gadarai emberek nem kértek ebből a Jézusból, aki ilyen nagy „veszteséget” okozott nekik. Többre értékelték 2000 bűdös, tisztátalan disznót, mint egy emberi életet (lelket), amit meggyötört a Sátán légiónyi démona. Ők a Mammont választották Krisztus helyett. Ilyen az emberi szív, többre értékeli vagyonát, mint a kegyelemre szoruló, magatehetetlen bolondot. Hulljon a férgese, mondják a darvinizmus szellemétől megrészegült, magukat erőseknek és igaznak tartó bűnösök. Ilyenek voltunk mi is egykor, de

Isten megmosott, megszentelt, megigazított és megdicsőített minket. A farizeusok trónt kértek Jézustól, de nekik is azt mondta, mint az ugyanezért vetélkedő tanítványainak: eredjete a keresztre, kövessetek engem, és utána ülhetek a trónomon. Olajfa olaját kérték tőle, de ő a keresztfá olaját mutatta meg nekik.

Zakariás próféta könyvében olvashatunk két olajfáról, amely két ágának két aranycsövéből aranszínű olaj folyik egy színarany mécstartó hét arany mécsesébe (Zakariás 4,2-3.11-12). Majd később megmagyarázza a Zakariással beszélő angyal, hogy a hét mécses az Úr szemeit jelképezi, amelyek áttekintik az egész földet (Zakariás 4,10 + 3,9). A két olajfa, melyekből az aranyolaj folyik a mécsesbe, két felkentet jelent, akik az egész föld Urának szolgálatában állnak (Zakariás 4,14).

A legtöbb bibliakutató egyetért abban, hogy ez a két olajfa a babiloni fogságból hazatért két felkent próféta: Haggeus és Zakariás volt. Prófétálásukkal bátorságot öntöttek Zerubbábel és Jésua szívébe, hogy hozzáfogjanak a félbehagyott templom felépítéséhez, ezzel olajat adva nekik (Ezsdrás 5,1-2). Így az olaj a prófétai szó, ami fényt gyűjt az elsötétedett szívben és értelemben. Isten emberei, prófétái a szelíd olajfa termésének első sajtolásából származó extraszűz aranyolaját töltik a mécstartókba, az önmagukat kiüresítő *megszentelt* edényekbe, szívekbe és értelmekbe. Ez az a bölcsesség, amiről Jakab beszél, ami a felülről származó szelídséggel békességet teremt (Jakab 3,13.17-18).

Mit jelent számunkra az, hogy az olaj két csövön át folyik a mécstartó mécseseibe? Azt jelenti, hogy két egymástól teljesen független csatornából (de nem forrásból!), vagyis hívőből, teljesen megegyező olaj, vagyis prófécia, tanítás, folyik a figyelmesen hallgató emberek belső szemébe, értelmébe. A szív mécsese az értelem, és annak olaja a szellemi bölcsesség, ami megvilágosítja az értelmet, a szív szemét, hogy felismerje Krisztust, és belelásson Isten titkaiba, hogy így megismerje Istennek személyesen neki rendelt útját. Ahogy meg van írva: két egybehangzó tanúvallomás megáll.” Kérünk kell Istentől a kijelentés, prófécia és tanítás megerősítését vagy cáfolatát, és a kapott vagy nem kapott eredmény szerint kell elfogadnunk vagy elutasítanunk azt. Ezt minden embernek személyesen kell megtennie, és nem a karizmatikus körökben is jól ismert „gyapjuzásos” módszerrel (lásd Gedeon történetét), hanem Isten Szellemeinek vezetését keresve. A „gyapjuzásos” módszer könnyen hamis, megtevesztő szellemek hatalmába juttathatja az óvatlan keresőt.

Visszatérve történetünkhöz, miután a Babilonból „kijött”, hazatért menekültek lerakták a templom alapkövét, megjelentek az ellenségeik is, a korábban Szamáriába betelepített samaritánusok, akik Jahvét és a maguk isteneit is imádták. Ők is be akartak kapcsolódni a templom építésébe, arra hivatkozva, hogy ők is a zsidók Istenéhez folyamodnak, és neki áldoznak. Mai szóhasználattal azt mondták, hogy mi is olyan keresztények (próféták, szüzek) vagyunk, mint ti. De Zerubbábel, Jésua és Izráel többi családfője (és a nép), akikről előzőleg azt olvassuk, hogy felébresztette az Úr az ő szellemüket, felismerte az ő csalásukat, és elutasították kérésüket (Ezsdrás 1,5; 4,1-5). A Babilonból kihozott népnek az Úr maga ébresztette fel a szellemét, ők voltak a felébredt szüzek előképei, akik felismerték Isten elrendelt alkalmas idejét (kairosz), és hozzákezdtek Isten templomának (belső, szellemi emberük) felépítéséhez. Mivel Isten Szelleme felvilágosította őket, volt égi olaj a mécsesükben. Jézus azt mondja, hogy nem rejthető el a hegyen épült város: „Ti vagytok a világ világossága. Lehetetlen elrejtteni a hegyen épített várost. Mécsesét sem azért gyűjtanak, hogy véka alá tegyék, hanem a mécslábra, onnan világít mindenkinek, aki a házban van. A ti világosságotok is úgy ragyogjon fel az emberek előtt, hogy mikor nemes tetteiteket látják, mennyekben lakó Atyátokat dicsőítsék!” (Máté 5,14-16), ezért amikor elkezdték a templomhegyen Isten házána felépítését, ezt észrevették a bolond szüzek is. Ezért voltak ébren, de nem Isten Szelleme ébresztette őket föl, mert paráznák voltak, és a paráznaság szelleme volt bennük, amiről azt olvassuk, hogy ellopja a szívet (észt vagy értelmet), tévelygésbe visz, és nem enged megtérni Istenhez, mert nem ismeri fel Őt (Hóseás 4,11-12; 5,4). Erre adott válaszul már kimutatták foguk fehérét, elcsüggesztve és rettegésben tartva a népet, hogy félelmében abba hagyja az építkezést. Ez volt az ő olajuk, a megfélemlítés, leuralás, manipulálás és varázslás. A samaritánusok, vagyis a mai bolond szüzek, szívében felállított bálványokat a különböző felekezeti tantételek, teológiák, hagyományok jelképezik, amelyek jó esetben ugyan Krisztusról szólnak, de Ővele sem valódi élő kapcsolatban, sem pedig „köszönő viszonyban” nincsenek.

Csia Lajos mondja: „Az emberi tekintély védelmezői isteni tekintéllyel veszik körül az emberi nézeteket; változhatatlan, érinthetetlen bálványokat csinálnak emberi tanításokból, s Isten tekintélye, a természet, a Biblia tekintélye helyett az emberi tekintélyt, az egyház, a „közösség” tekintélyét védik. Ma az egyház tekintélye már megingott, s lejáróban van, s a helyébe sokaknál a közösség tekintélye lép, mi által a bálvány csak nevet cserél.”

Ez az igazán szennyes olaj. Ezért a bolondok olajkérése valójában azt is jelenti, hogy: adjatok nekünk tanítást, tanítsatok minket. De már Pál apostol is megmondta Timóteusnak, hogy a tanítását (olajat) csak olyan megbízható, hithű embereknek adja tovább, akik mások tanítására is alkalmasak, vagyis tiszta a lámpásuk, értelmük. A szennyezett olajat nem a szelíd, szellemi olajfa, hanem a vadolajfa, a földi, lelki és démoni ontja magából (óember) – Róma 11,17-24.

A megfélemlítés után leállt az építkezés, a kezek elcsüggedve lelankadtak, a térdek megrogytak, így a hit és az engedelmség elpárolgott. Ez így ment néhány évig, majd Isten elküldte hozzájuk két felkent prófétáját, Haggeust és Zakariást, mint olajfákat, akikből a bölcsesség arcot megvidámító olaja áradt az üres edényekbe. A csüggedt kezeket felemelő üzenetet hirdettek, elűzték a félelmet, és a bátorság olaját öntötték beléjük (Zsid. 12,12-17). Isten mennyei olaja tartalmazza Isten agapé szeretetét, ami kiűz minden félelmet, és betölt bátorsággal, mint a felházban imádkozó testvéreket (ApCs. 4,31; 1.János 4,18). Így tovább épülhetett a templom.

Tehát két ellentétes tartalmú olajfa van, az egyik a szelíd olajfa, aminek előképe az édenkerti élet fája, vagyis Krisztus. A másik fa pedig a vadolajfa, ami megfelel a jó és gonosz tudás fájának, vagyis a Sátánnak. A jó (szelíd) fának olaja az élet „dzóé” Szellemének törvénye által felszabadít a bűn és a halál törvénye alól; megvilágosítja szívünket és értelmünket; kapcsolatot teremt és tart fenn az Élettel, Krisztussal, ezáltal szellemi egyesülést munkál ki, hogy egy szellemmé legyünk Vele, és sok utódot nemzünk.

A rossz (vad) fának olaja lelki „biosz”, erőszakos életet ad; tudást ad, de nem ad életet, mindez csak holt betű; varázslást hoz létre; elsötétíti szívünket és értelmünket; a bűn és a halál törvényének uralma alá kényszerít; szellemi elszakadást hoz létre, és a Sátánnal való lelki egyesülést tart fenn, hogy a halálnak szüljünk gyermekeket.

Csak tiszta, megszentelt edénybe öntsünk tiszta szűz olajat, mert csak az igazán szűz edénybe való extraszűz olaj, a szelíd olajfáról. Jézus is azt mondta, hogy tanuljuk el Tőle, hogy Ő szívéből szelíd és alázatos, és akkor megnyugvást találunk a lelkünknek. Tisztátalan (bolond) edénybe ne töltsünk szűz olajat, mert akkor Isten megítél. Erről beszél Ezékiel:

„Egyszer eljöttek hozzám Izráel vénei közül néhányan, és leültek előttem. Akkor így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Ezek az emberek szívükbe fogadták bálványaikat, és azon jár az eszük, ami bűnbe viszi őket. Engedjem, hogy ezek kérdezzessenek Engem? Ezért beszélj velük, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Ha valaki Izráel házából úgy megy a prófétához, hogy a szívébe fogadta bálványait, és azon jár az esze, ami bűnbe viszi őt, annak én, az Úr, fogok válaszolni a sok bálvány miatt. Mert megragadom Izráel házának szívét, mindazokét, akik elidegenedtek tőlem bálványaik kedvéért. Ezért mondd Izráel házának: Így szól az én Uram, az Úr: Térjetek meg, forduljatok el bálványaitoktól, rá se nézzetek utálatos dolgaitokra! Mert ha valaki Izráel házából és az Izráelben lakó jövevények közül elidegenedik tőlem, szívébe fogadja a bálványokat, azon jár az esze, ami őt bűnbe viszi, és úgy megy a prófétához azért, hogy megkérdezzen engem, annak én, az Úr, fogok válaszolni. Szembefordulok az ilyen emberrel, intő példává teszem, és kiirtom népem közül. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Ha azt a prófétát rászedi, és kijelentést ad, én, az Úr, hagyom, hogy rászedjék azt a prófétát, de majd kinyújtom a kezem ellene, és kipszítom népemből, Izráelből. A próféta éppen olyan bűnös, mint aki megkérdezte. Bűnhődni fognak bűnükért, hogy többé ne tévelyedjék el tőlem Izráel háza, és ne tegyék magukat tisztátalaná semmiféle vétükkel. Akkor majd az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek – így szól az én Uram, az Úr” /Ezékiel 14,1-11, Protestáns/.

Itt is egy előképét láthatjuk a bolond és az okos szüzeknek. A bolondok azok, akik szívében bálványok vannak felállítva, és az értelmük bálványaikon (szerint) jár, hogy bűnbe vigye őket. Ezek a farizeusok kívül tisztának látszó, de belül mocskos edényeire hasonlítottak. Ilyen tisztátalan edénnyel (mécsessel) mentek el olajat (prófeciát, kijelentést, bölcsességet) vételezni a prófétához. Isten határozottan azt mondja a prófétának, és egyben az okos szüzeknek is, hogy az ilyen edényekbe ne töltsenek tiszta mennyei olajat (prófeciát, kijelentést, bölcsességet), hanem csak a megtérésre és bűnbánatra szabad őket felhívni. Az a próféta vagy okos szűz, akinek van égi olaja, de mégis ilyen tisztátalan edénybe tölti ki, ugyanabban az ítéletben részesül majd, mint a tisztátalan edényű bolond szűz.

Komoly tanítás ez az utolsó idők kétféle egyházának és keresztényének (szüzek) elkülönüléséről, és arról, hogy az okos szüzek nem húzhatnak egy ígát a bolondokkal, mert akkor ők is elsötétednek belül, és így mennek velük együtt a külső sötétségre. A bölcs szüzek a bolondokat a saját prófétáikhoz és tanítóikhoz küldik, a kereskedőkhöz, akik emberi lelkekkel és Isten ígéjével szatócskodnak, üzérkednek. De a saját kútfejükől töltött hamis „szőkített” olaj nem ad se fényt, se meleget, de annál nagyobb füstöt csinál, elködösítve a szív szeméit, az értelmet. A bolond szüzeket, minél inkább táplálják mécsesüket szennyes olajjal, így idegen tűzzel áldozva oltárunkon, annál nagyobb sötétség fogja körülvenni. Mondhatjuk azt is, hogy ennek a szőkített olajnak nagyobb a füstje, mint a lángja. Erre is utalhat a Jelenések 14,11 versben található „kínlódásuk füstje” felszáll az örök (aióni) korszakok korszakaiba nyúlóan, ami a büntetésük elszenvedéséről szól. A bábeli torony építéséhez is ilyen bitument használtak tömítő és kötőanyagként, a téglák közötti rések és hézagok eltüntetéséhez (1.Mózes 11,1-3-9). Ezzel a hamis tömő- és kötőanyaggal falaznak a babiloni fogságba elhurcolt júdai emberek között élő hamispróféták is (Ezékiel 13,1-23). Ez a bitumen és olaj adta a babiloni tűzimádás alapanyagát is. Ilyen földből feltörő szurokforrások és tavak voltak Szodoma és Gomorra környékén is, a Sziddim völgyben, melybe beleesve pusztultak el azoknak királyai (1.Mózes 14,10). Ez az előképe a gyehennának is, ami tűzzel és kénnel égő szurokra és égő olajra utal. Ebbe lesz beledobva az Antikrisztus imádására buzdító Hamis próféta, és annak minden tanítványa. Ide jut mindenki, akinek neve nincs beírva a Bárány életkönyvébe (Jelenések 19,2; 20,10.14-15). A bolond szüzek a hamisprófétákhoz mennek töltekezni. Ők mindig arról beszélnek, hogy: hű, mekkora kenet volt ott, úgy betöltekeztem! Igen ám, de mivel és kivel töltekeztek be? A földi nyersolaj fekete, mint az éjszaka, és valószínű, hogy a földet elborító özvízkor föld alatt megrekedt és oszlásnak indult szerves állati és emberi tetemek bomlásterméke. Tehát a halálból származó olaj hajtja a földi kereskedők által használt gépek motorjait. És a szellemi halottak megbomlott elméjének bomlástermékei adják a hamispróféták olaját. Erre a haláli bomlástermékekre, tisztátalan olajra, bölcsességre mondja azt Jakab apostol, hogy az földi, lelki és démoni (Jakab 3,14-15). Ma azok uralják a világkereskedelmet, akik a legnagyobb és legtöbb nyersolaj-lelőhellyel rendelkeznek. Hasonlóan van ez a hamisprófétákkal is. Azoknak lesz a legnagyobb hatalmuk, akik a legtöbb olajat adják el vevőiknek. Ahhoz, hogy ez a fekete, haláli olaj eladható arany színű és kívánatos legyen, ki kell „szőkíteni”, ami ugyebár nekünk magyaroknak már kiválóan megy, ebben nagy tapasztalatot szereztünk. A Hamis próféta vevőket fog toborozni – akik vevők az üzenetére, árujára, olajára – az ő krisztusának, a hamis krisztusnak – vagy ismertebb nevén Antikrisztusnak. A bolond szüzek – akik valójában a parázna kétszívű és kétlelkű keresztényeket személyesítik meg – öhozzá fognak tódulni, hogy vásároljanak tőle bölcsességet, olajat a lámpásukba, az értelmükbe. Azokat, akik vevők „olaj-árujára”, az Antikrisztus imádására fogja kényszeríteni. A Jelenések könyvének 13. fejezetében látjuk feljönni a tengerből az Antikrisztust, és a földből a Hamis prófétát. És azt olvassuk, hogy ez a Szörnyeteg–Antikrisztus hatalmat fog kapni arra, hogy Isten népe ellen harcoljon és legyőzze őket, valamint hatalmat kap a föld minden törzse, népe, nyelve, nemzete és lakója fölött, hogy imádják őt. Ezután jön a DE: csak azok fölött kapott hatalmat, akiknek neve nincsen beírva a koszmosz (világrendszer) levetése óta leölt Bárány életkönyvébe! Közvetlenül ezután következik egy figyelmeztetés:

„Ha valakinek van füle, hallja meg! Ha valaki fogságra hurcol másokat, maga is fogságra megy (aki nem bocsát meg másoknak, annak Isten sem bocsát meg – Máté 18,21-35), ha valaki karddal öl, neki is karddal kell megöletnie (Máté 26,52; János 18,10-11).

Ezzel kapcsolatban hadd idézzük Gene Edwards szavait a „Fogoly a 3. cellában” című könyvből: „**Aki kardot fog, kard által vész el, aki nem fog kardot, az a kereszten végzi!**”

Ezért mondja közvetlenül ezután az angyal Jánosnak, hogy: „*Itt tűnik ki a szentek állhatatossága és hite*” (Csia); vagy: „*Itt van a szentek kitartása és hithűsége*” (Vida); vagy: „**Ekkor van igazán szüksége Isten népének az állhatatos kitartásra és hitre**” (TBL egyszerű fordítás).

Ezek nélkül nem tudunk megállni és kitartani a nagy nyomorúságban. A 13. fejezet 11. versében már felbukkan a földből a Hamis próféta is, mint egy Vadállat, és elkezd imádókat toborozni a Szörnyetegnek, majd jelet „véset” homlokukba vagy kezükbe, hogy így a kereskedelmi vérkeringésben benne maradjanak. Ezzel kapcsolatban megint egy fontos dologra figyelmeztet minket az angyal:

„*Ebben áll a bölcsesség próbája. Kinek értelme van, számítsa ki a fenevad számát! Emberi szám az. A száma hatszázhatvanhat*” (Csia), vagy: „*Itt van a bölcsesség. Akinek esze van, számítsa ki a vadállat számát, mert ember száma, és a száma hatszázhatvanhat*” (Vida), vagy: „*Itt van helye a bölcsességnek! Akinek van értelme, számítsa ki a fenevad számát, mert egy embernek a száma az. Az ő száma pedig hatszázhatvanhat*” (Újf), vagy: „**Ehhez kell a bölcsesség! Aki értelmes, megértheti (felfoghatja), mit jelent a Szörnyeteg száma, mert az egy ember száma: 666**” (TBL egyszerű fordítás).

Majd a 14. fejezetben Babilon bukását és ítéletét hirdetik (itt hosszabb szakaszt idézünk):

„*Láttam. Egyszerre a Barány ott állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezren olyanok, akik homlokukra írva viselték az ő nevét és Atyjának nevét. Hangot hallottam a mennyből, mintha sok víz zúgna, vagy mintha nagy mennydörgés szólna, olyan volt a hang, melyet hallottam, mintha citerások pengetnék citerájukat. Új dalt énekeltek a trón, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem volt képes megtanulni a dalt, csak a száznegyvennégyezer, akiket megvásároltak a földről. Ők azok, akik asszonyokkal nem szennyezték be magukat, hiszen szüzek. Ők azok, akik a Barányt mindenhova követik, ahová csak megy. Őket zsengeül vásárolták meg az emberek közül Istennek és a Baránynak. Szájukban nem találtak hazugságot, feddhetetlenek. Láttam azután egy másik angyalt, ki az ég delelőjén repült. Nála volt az örökkévaló örömmüzenet, hogy kihirdesse a földön lakóknak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek. Erős hangon szólt: „Féljétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája. Boruljatok le az előtt, aki a mennyet, földet, tengert és a vizek forrásait alkotta.” Azután másik, második angyal követte, és szólt: „Leomlott, leomlott a nagy Babilon, mely parázna indulatának borával megitta az összes nemzetet.” Megint más, harmadik angyal követte azokat, és nagy hangon mondta: „Ha valaki a fenevad előtt, vagy annak képe előtt leborul, s homlokára vagy kezére veszi annak jegyét, szintén inni fog az Isten indulatának borából, melyet keveretlenül szolgálnak fel haragjának poharában, s tüzzel és kénkövel fogják kínozni Isten szent angyalai előtt és a Barány előtt. **Kínlódásuknak füstje felszáll majd az örök korok korain át, nem lesz nyugvásuk sem nappal, sem éjjel azoknak, akik a fenevad előtt és annak képmása előtt leborulnak, sem annak, aki magára veszi a fenevad nevének bélyegét.***”

12 Itt tűnik ki a szentek állhatatossága, azoké, akik őrzik Isten parancsolatait és a Jézusba vetett hitet.”

Vida: „*itt van a szentek kitartása, akik megtartják (megőrzik) az Isten parancs(olat)ait és a Jézus hithűségét.*”

Újf.: „*Itt van helye a szentek állhatatosságának, **akik megtartják** az Isten parancsolatait **és a Jézus hitét.***”

TBL: „**Itt van szüksége az állhatatos kitartásra Isten népének. Azoknak, akik engedelmeskednek Isten parancsainak, és megőrzik a Jézusban való hitüket.**”

13 Azután szózatot hallottam az égből, mely így hangzott: „*Írd meg: Mostantól fogva boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg. Csakugyan – így szól a Szellem –, itt az ideje, hogy fáradalmaiktól megnyugodjanak. Mert tetteik velük haladva követik őket*” /Jelenések 14,1-13, Csia Lajos/.

Még egy fontos figyelmeztetés elhangzik akkor, amikor az angyal megmutatja Jánosnak minden paráznaság anyját, a nagy Babilont. Ez a figyelmeztetés pedig hasonlóan szól, mint az Antikrisztussal kapcsolatban, hiszen megint róla beszél:

„*Ide kell a bölcsességgel megáldott értelem*” (Csia), vagy: „*Itt van az ész, amely bölcsességgel párosul:*” (Vida), vagy: „***Itt a helye az értelemnek, amelyben bölcsesség van!***” (Újf), vagy: „*Itt van szükséged igazán a bölcsességre, hogy ezt megérthesd!*” (TBL).

Vagyis itt van a helye annak a bölcsességnek, olajnak, ami az értelmünket megvilágítja. Akinek van tiszta olajjal teli, világító mécsese, vagy más néven bölcsességgel teli értelme (belátása), az ki tudja számítani a fenevad számát, vagyis felismeri őt, mivel magát felkészítve előre számít rá.

Ezzel kapcsolatban idézünk Csia Lajostól, a Jelenések könyvének magyarázatából: „Az Antikrisztust a Sától nekiadott szellemi töltés miatt az emberek csodálni fogják, emberfeletti képességeket fognak benne felfedezni, s emberfelettit fognak tőle elvárni. De csak azok az emberek, akiknek neve nem íratott be a világ alapítása óta megírt, az Isten tudatában olvasható élet könyvébe. S ahhoz, hogy az Antikrisztus okosságának és hatalmának csodálatától mentesek legyenek, nem elég az Istentől adott új értelem, ehhez ezzel az új értelemmel szerzett bölcsesség is kell. Az új értelem az újonnan születéssel együtt adott új felvevő képesség, tehát formai szerv, amely képessé tesz az új látásra, de magában nem jelent még új látást: ha nem használjuk, vakok maradunk. A bölcsesség a karizmák egyike, szellemi töltés, tehát tartalmi ajándék, látnivaló, amelyet az új értelemnek kell gyűjtenie. Használat közben az értelem élesedik, a bölcsesség szaporodik. A fenevadat csak olyan értelem ismerheti fel, amelyet, mint rábizott talentumot, sokat forgatott gazdája, amellyel sok bölcsességet szerzett magának. Ez azt jelenti, hogy olyan keresztények, akik nem szereztek maguknak isteni bölcsességet, el fognak bukni, a fenevad meg fogja téveszteni őket. A példázatbeli 10 szűz lámpása volt az értelem, és olaja a bölcsesség. Olaj nélkül hamar elalszik a lámpás, kivált majd abban a vak sötétségben, amely a történelem éjféli idejében az emberiségre borul.

Az értelem használatát tekintve kétféle kereszténnyel találkozunk. Az egyik fajta nem lát hozzá az isteni igazságok megszerzéséhez, hanem csak azt szedi fel, ami kellemes, ami ízlésének megfelel, egyébként a világ bölcsességéhez alkalmazkodik. Az ilyen felületes, nem komoly keresztények az antikrisztusi idő megtévesztő szellemének nem fognak tudni ellenállni; ezek az ostoba szüzek, kik a lakodalmas házból, azaz az első föltámadásból kimaradnak. A másik fajta keresztényén egész megismerésének, egész törekvésirányának kicserélésére tör, s evégett kéri, keresi Isten bölcsességét, szüntelen zörget érte Isten ajtaján. Ezek a keresztények nem fogják csodálni a fenevadat, és nem döbbennek meg annak nagy hatalmán, az asszony gazdagságán, vagy ha megdöbbennek első látásra, abból a világosság szellemének hatására kigyógyulnak. Ezért ad az angyal Jánosnak is bölcsességet az asszony és a fenevad titkának helyes megítélésére. Az ilyen bölcsességközléssel kapcsolatban van jelentősége annak a felszólításnak, amelyet az Úr minden gyülekezetének üzent: Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek! Isten nem fogja bölcsesség nélkül hagyni a gyülekezetét, s a veszedelem órájára mindenkinek elég belátást ad arra, hogy a fenevad hazugságait átláthassa, és magától eltaszíthassa.

Az új értelemhez hozzátartozik az új fül is, amellyel az Ég figyelmeztetését meghallhatjuk. Aki új értelmet, fület kapott, s azt nem használja isteni bölcsesség szerzésére, az kimarad a győzelmek közül. A Jelenések könyvében foglalt bölcsesség nélkül senki sem állhat meg az utolsó napokban. Isten a világ alapítása előtt eleve látta azokat, akiknek nem lesz közönyös az isteni bölcsesség, és minden evilági gyöngyüket eladják azért, hogy ezt a legdrágább gyöngyöt megszerezzék, s ezeket beírta az élet könyvébe.”

Mit jelent ez azok számára, akik készek voltak eladni mindenüket, hogy a legértékesebb igazgyöngyöt, Krisztust megszerezzék? Azt, hogy ők az okos szüzek, akiktől a bolondok olajat kérnek. Miért nem adhat az okos szűz olajat a bolondnak? Mert disznók elé gyöngyöt nem vetünk, kutyák elé szent dolgokat nem dobunk. A Szellem karizmái haszonra adatnak, nem pedig vesztésre. Ne vessünk tövisek közé, mondja az Úr Jeremiáson keresztül, mert az csak mégtöbb gazt és tövist fog teremni (Jeremiás 4,3). Aki nem termel hasznot, az megy a külső sötétségre, a „levesbe” (Máté 25,30). Ha az olajunkat tisztátalan lámpába töltve pazaroljuk el, akkor nem kapunk új olajat mennyei forrásunkból, a bennünk élő Krisztusból, a szellemi kősziklánkból. Mert amikor jó helyre adunk, akkor utánpótlást is kapunk, de ha pazarolunk, akkor elapad a forrásunk, és mi magunk is elsötétedünk, „*majd tapogatjuk a falat, mint a vakok,*

tapogatózunk, mint akiknek nincs szeme. Botladozunk fényes délben, mintha alkonyat volna, és sötétségben vagyunk, mint a holtak” (Ézsaiás 59,10). Az olaj addig folyik, ameddig megfelelő üres (Istennek átadott) edény van felfogására (2.Királyok 4,1-7).

A Biblia különböző edényekről ír, vannak dicsőséges és közönséges, szent és tisztátalan, harag és irgalom edényei (2.Timóteus 2,2.19-22; Róma 9,21-24). Alkalmos edény csak abból lehet, akit Isten erre alkalmassá tesz: „*Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá (képessé) tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban (olaj, bölcsesség) részesüljetek” /Kolossé 1,12, Protestáns fordítás/.*

Nem a magunk erejéből vagyunk alkalmasak a szolgálatra, hanem Isten tett erre alkalmassá: „*Ekkora bizalmunk a Krisztus által van Isten irányában. Nem mintha a magunk rátermettsége (alkalmassága) alapján ébredhetnének ilyen gondolataink, ellenkezőleg: a mi rátermettségünk (alkalmasságunk) Istentől való, aki bennünket elégségeseknek talált arra, hogy új szövetségnek, nem betűnek, hanem szellemnek kiszolgálóivá legyünk, hiszen a betű megöl, a szellem ellenben megelevenít. Ha pedig a halál szolgálatát, melyet betűkkel kövekbe véstek, dicsőség vette körül, úgyhogy arcának elmúló dicsősége miatt Izrael fiai nem tudtak merőn Mózes arcába nézni, mennyivel inkább dicsőség övezi a Szellem szolgálatát. Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőség, mennyivel gazdagabb dicsőségben az igazságosság szolgálata” /2.Korintus 3,4-9, Csia Lajos/.*

Csia Lajos írta: „A fényforrás, a fény és a megvilágosított tárgy: „Mi pedig mindannyian leplezetlen arccal nézve Krisztus dicsőségét (azaz a róla áramló fényt), dicsőségből dicsőségbe (kisebb fényből nagy fénybe) átváltozunk ugyanarra az arcra”. Itt a fényforrás Krisztus szellemi képe, amint az evangéliumokból, az egyháztörténelemből, a gyülekezeti életből és saját tapasztalatainkból élénk tűnik; a megvilágított tárgy lelkünk, és az áramló fény Krisztus dicsősége, mely az írott vagy szólt igéből az emberi lélekbe átárad. Vannak tehát fénylő bizonyágtételek, világító íráskok, melyeknek fényét azonban csak az látja, kinek szíve a szellem fényét felfogni képes. Ám nem a szó, nem a betű világít, hanem a róluk áradó szellem. A fizikai világban is vannak foszforeszkáló s fényérzékeny anyagok. De áramló fény nélkül ezek sem világítanak, s fényt föl nem fognak. Ahhoz tehát, hogy lelkünkben világosság támadjon, két dolog szükséges: fény áradjon ránk, és mi fényérzékenyek legyünk.

Ez a mondat tehát: „Bennünk Krisztus értelme van”, azt jelenti, hogy mi Krisztus irgalmasságában, szeretetében, hozzánk való hűségében leljük gyönyörűségünket, és ezt a gyönyörűséget minden más fölé helyezzük; azért mindennél jobban kívánjuk is, és így mi más világban élünk, mint a „hús” emberei, kiknek csak a testi világ tartatott fenn. Ennek a magasabb életnek és értelemnek fényét nem látják az alsóbb fokon élők. Aki ebben a fényben látja a világot, az Isten szemével látja azt; Istennel együtt néz, Istennel együtt ért, következtet, gondolkodik, tud. Ez a világosság ugyanis nem a külső világban van, hanem a szemében, észlelő, következtető képességében. Ez a látásmód idegen a világnak és a világtól. Ez a látás megakadályozza azt, hogy aki így lát, a többi emberrel egy úton járjon. Ez a fény behatol az ember értelmébe, kicseréli egyéni értését, új irányba tereli szíve döntéseit, és ezeken át kicseréli tudását, jellemét, érzelmvilágát (az érzelmek reakcióit); Krisztus bennünk levő értelme új emberekké teremt bennünket, nem egyszerre, hanem a megszentelődés menetének megfelelően.”

Ezért drága kincs az olaj, ne pazaroljuk! Olyan időben élünk, amilyenben Ámosz próféta élt, aki leírta, milyen volt az akkori vallásos társadalom: „*Gyűlölik azt, aki dorgálni mer a kapuban, és utálják, aki megmondja az igazat... Ezért hallgat most az okos (bölcs), mert gonosz idő (kairosz) ez!*” /Ámosz 5,10.13/.

Bizony, van, amikor hallgatni arany. Ehhez kapcsolódik az is, hogy a bölcsök tartózkodók tudásukkal, a bolondot pedig hamar romlásba viszi a szája (Példabeszédek 10,14). Majd később ezt írja Ámosz: „*Jön majd olyan idő, így szól az én Uram, az Úr, amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az ÚR igéjének a hallgatására. Azon a napon elepednek a szomjúságtól a szép (de bolond) szüzek és az ifjak, akik Samária bálványaira esküsznek, és így beszélnek: Dán Istenére mondom! – vagy: A beérsebai útra mondom! Elesnek, és nem kelnek fel többé!” /Ámosz*

8,11-14/. Akkor majd a szomjúságtól elepedt bolond szüzek kiáltanak a bölcsekhez: adjatok nekünk olajat, szomjan halunk, olyan szomjasak vagyunk! De akkor már nem kaphatnak, elkéstek a gyűjtögetéssel.

Mit jelent az, hogy minden szűz elaludt? Azt jelenti, hogy éjszaka volt, amikor nem lehetett vagy nem tudtak munkát (szolgálatot) végezni: „*amíg nappal van, nekünk munkálni kell annak a munkáit, aki elküldött engem: jön egy éj, amikor senki sem képes munkálkodni, amíg a világban (koszmoszban) vagyok, fénye vagyok a világnak*” /János 9,4-5, Vida Sándor/.

„*Amíg nappal van, annak munkáin kell dolgoznunk, aki engem küldött, éjszaka jön, amikor senki nem munkálkodhatik. Én, amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok*” /Csia Lajos/.

Addig kell munkát (szolgálatot) végezni, amíg világosságban vagyunk: „*Jézus ezt mondta nekik: még egy kis ideig a fény köztetek (bennetek) van. Jár(kál)jatok, míg a fény nálatok van, nehogy a sötétség titeket elborítson, mert aki a sötétségben jár(kál), nem tudja hová megy, amíg a fény nálatok van, higgyetek a fényben, hogy a fény fia(i)vá legyetek. Ezeket szólta Jézus, és elment, elrejtőzött tőlük. Jóllehet annyi csodajelt tett előttük, nem hittek benne*” /János 12,35-37, Vida Sándor/.

„*Jézus azt felelte nekik: „A világosság még egy kis ideig köztetek van. Úgy járjatok, ahogy világosságotok van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket. Aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. Minthogy világosságotok van, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiaivá lehessetek.” Ezeket mondta Jézus, azután elment, és elrejtőzött előlük. Bár ily nagy jeleket tett előttük, mégsem hittek benne, hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta szava, melyet mondott*” /Csia Lajos/.

Amikor sötétség van a földön, fölöttünk akkor is fény ragyog: „*Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad*” /Ézsaiás 60,2/.

Mit tegyünk, ha sötétség vesz körül? „*Aki közületek féli az Urat, hallgasson szolgája (Jézus) szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bizzon az Úr (Jézus) nevében, és támaszkodjon Istenére!*” /Ézsaiás 50,10/.

„*Mert te gyűjtöd meg mécsesemet, Uram; az én Istenem fénné teszi sötétségemet*” /Zsoltár 18,29/.

Sötétség jön, amikor nem munkálkodhatunk – Názáretben a hitelenség miatt nem szolgálhatt eredményesen Jézus, mert a korszak szelleme a hitelenséggel megvakította szívük szemét, az értelmüket, nehogy felismerjék a dicsőség Urát, Krisztust.

Ismert dolog, hogy vannak olyan számítógépes programok (rendszerek), amelyek nem túrik meg egymást, hanem a másikat felülírják, kiütik. Bennünk (értelmünkben) is hasonlóan van az újraszületés után. A régi programot a kozmosz (világrendszer) és az aión (világkorszak) szellemei vésték húsunkba, az óemberbe. Erről a programról írja azt az Ige, hogy a gondolkodásmódjával a halálra törekszik, és ellenségeskedik Istennel. Az új programot Isten Szelleme pecsételte belénk, az új emberbe, így bennünk Krisztusnak értelme, gondolkodásmódja van, ami életre és békességre törekszik. Döntöttük el, hogy melyiket használjuk, a mennyei programnyelvet vagy a földit.

Hasonló ez ahhoz a két gyümölcshez is, amelyik az édenkerti két fán termett. Minden szellemi fa gyümölcseinek belseje tartalmaz szaporító magvakat is, hasonlóan néhány földi gyümölcshez. A legtöbb magot tartalmazó földi gyümölcsök között két bibliai gyümölcsöt is találhatunk, a fügét és gránátalmát. Jeremiásnál Isten a megátalkodott és meg nem tisztítható embereket az ehetetlenül rossz fügéhez (más néven ők a harag edényei), azokat pedig, akikre irgalommal néz, és még megmenthetők, a jó és ehető fügéhez hasonlítja (ők az irgalom edényei). Vagy a lelkierő gyümölcseit esszük, vagy a szellem gyümölcseit. A testünket és életünket a nyelvünk, beszédünk irányítja: „*Amit mond az ember, annak gyümölcséből fog jóllakni a teste, és amit a beszéde terem, azzal kell jóllaknia*” (Péld. 18,20). Továbbá az is meg van írva, hogy: „*Élet és halál van a nyelv kezében (jad lásón), amelyiket szereti az ember, annak gyümölcseit eszi*” (Péld. 18,21). Vagyis a magokat a kimondott szavaink tartalmazzák.

A nyelvünk az a kéz, amelybe Isten a Szellem kardját (Efézus 6,17), az Ő kijelentett rhémáját adja, és ezzel a karddal kell darabokra vagdálni a hús(természete)t, majd a táboron kívül elégetni. A mi dolgunk az

áldozatot (testünket) az oltárra tenni, Isten dolga tűzzel lecsapni rá, és azt magáévá tenni (Bírák 6,19-21). Ha nem ismerjük azt a célpontot, ami ellen harcolnunk kell, akkor el fogjuk tévesztetni az isteni célt, ami egyben a bűnnek is fordított görög hamartia szó pontos jelentése. Tehát nem elégséges az, ha Szentszellem–keresztiséget kaptunk, és már szólunk nyelveken, kijelentésben stb., – vagyis a nyelvünk kezébe (hatalmába) a Szellem kardját kaptuk meg (fogtuk meg). Ugyanis ahhoz, hogy győzzünk az ellenségünk ellen, pontosan látnunk kell az ellenséget, azt be kell azonosítanunk, célkeresztbe helyoznunk és végpusztulásig harcolnunk ellene. Ha nem értjük a bűn és igazságosság (megigazulás), a törvény és kegyelem (hit), lelki- és szellemi erő, óember és újember bibliai fogalmát, akkor csak a levegőbe fogunk vagdosni, mint egy fakarddal hadonászó kisfiú. A mi stratégiai célpontunk, amit folyamatosan támadnunk kell, a mi régi Ádámi természetünk, az óember. Ha őt legyőztük magunkban – vagyis belül győztünk –, akkor könnyedén legyőzzük a külső ellenséget, a Sátánt is.

Van egy szamuráj mondás: előbb győzz (magadban), mielőtt harcolnál! Ez nagyon is igaz a keresztény életre, és ezzel a megállapítással nem a szamuráj szellemiséggel értünk egyet, hanem csupán ezzel a megfogalmazással. Csak hit által győzhetünk! Ezért van az, hogy Szentszellem–keresztiségben részesült keresztények, akik nyelveken szólnak, durva bűnökben élnek, és ezzel sokakat megbotránkoztatnak. Mivel nem számoltak le a bennük lévő bűnös természettel, csak össze-vissza vagdalkoznak a nyelvük kezében lévő karddal, ezzel megsebesítve vagy megölve másokat, és végül magukat is. A Szellem kardja a bennünk lakó bűn és a külső gonosz ellen lett a nyelvünk kezébe adva, nem játékszer, amivel össze-vissza vagdalkozhatunk. Ezért is lehet olyan eseteket látni, hogy az ilyen nyelveken szóló emberek elmennek szabadító, gyógyító szolgálatra, ahol kiűzve belőlük a démonokat, megszabadulnak és meggyógyulnak egy időre, de aztán visszaesnek régi vagy még rosszabb állapotukba. Ennek egyik oka az, hogy nem tudják hitben megtartani gyógyulásukat és szabadulásukat, a másik pedig az, hogy nem ismerik az Írást és Isten hatalmát, és nem számoltak le a bennük lévő bűnös természettel.

Olyan ez, mint a patkány és a szemét kapcsolata. Hiába üzzük ki egy háznak a patkányait; ha a házban lévő szemetet nem távolítjuk el, vagy nem különítjük el zárt helyre, akkor azok a patkányok vissza fognak jönni a szemét csábító szagára. Mivel nem ismerték meg a bennük lakó bűn problémáját, az óember ellen nem tudnak eredményesen harcolni. És a hús(test) újra megtermi haláli gyümölcseit, ahogyan ezt a Galata levél 5. fejezete leírja. Értsük meg végre, hogy a kereszt kulcsfontosságú a győzelmünk és az üdvösségünk (megmenekülés, szabadulás, gyógyulás, felépülés, áldás, élet) szempontjából. Ahhoz, hogy eredményesen tudjuk alkalmazni az életünkben, meg kell értenünk annak titkát. Pál erről beszélt a korintusiaknak, akikhez úgy ment, hogy csak a keresztről és keresztfeszített Krisztusról akart tudni (beszélni), és amíg másokat behív a hit versenypályájára, a nemes hitharcba, addig állutést ad a testének, és rabszolgaságba (Isten iránti engedelmességre) kényszeríti, hogy ő maga ki ne essen a versenyből. A versenyt csak hit által, az új-, szellemi-, belsőember által használt szellemi erővel nyerhetjük meg, és amikor az óember által használt lelki-erőt működtetjük, a hit versenypályájáról kizárjuk magunkat, és az igaz (verseny)Bíró diszkvalifikál, visszavonja a nevezésünket (1.Korintus 9,24-27). Pál ismerte a célt, ami ellen harcolni kellett: az óembert, a hús(test)e, erről szól a rómaiakhoz és a galatákhöz szóló levele. Ezért gyönyörködött az erőtlenségekben is, mert rájött, hogy amikor gyenge – vagyis nem a hús-, vagy lelki erőre támaszkodik –, valójában akkor erős, mert amikor meg van feszítve az óember, el van erőtlentve, használhatatlanná van téve bennünk a bűn teste, akkor Isten ereje a Szent Szellem által átadható, átfolyhat rajtunk. Pál „erejének” titka az volt, hogy ismerte a kereszt titkát, és ezért az az „erő”, amit benne láthatunk a Biblia írásaiban, nem is az övé volt, hanem Istené.

Így volt ez Smith Wigglesworthnál is. Volt az életében egy olyan időszak, amikor a vállalkozása kedvéért szinte teljesen elhanyagolta a szolgálatot. Jézus iránti szeretete, az imádkozás, az Igével és a hívőkkel való közössége egyre lanyhult, míg végül a materializmus befolyása alá került. Hála Istennek, a felesége ebben az időben egyre tüzesebb lett, és ez vezette arra a felismerésre, hogy nem élhet így Isten gyermekeként. Tíz napot arra szánt, hogy testét élő áldozatként az Úrnak ajánlja (Róma 12,1-2). Imádkozott, sírt, hagyta, hogy átjárja Isten Igéje, és megvallotta az ígéretek. Fölnézett a keresztre, mígnem kezdte megérteni, mire gondolt Pál a Galata levél 2,20–ban. Élményéről így beszélt George Stormontnak: „Isten elkezdte

leépíteni régi Wigglesworth–természetemet, hogy kimunkálja bennem Jézus természetét”. Majd egy alkalommal, amikor Új-Zélandon volt, vendéglátója megkérdezte tőle, hogy mi az „erejének” és „sikerének” titka. Megtört hangon válaszolt, miközben kicsordultak a könnyei: „Sajnálom, hogy föltette ezt a kérdést, de felelni fogok rá. Én egy megtört szívű ember vagyok. A feleségem – ő jelentett nekem mindent – tizenegy éve halt meg (1913-ban). A temetés után visszamentem, és a sírjára feküdtem. Ott akartam meghalni. Akkor Isten szólt hozzám. Azt mondta, keljek fel és jöjjenek el onnan. Azt feleltem: ha nekem adja a Szellem kettős kenetét – a feleségemét és az enyémet –, akkor elmegyek, hirdetni fogom az evangéliumot. Isten olyan kegyelmes volt hozzám – meghallgatta kérésemet. De egyedül vitorlázom a nyílt óceánon. Magányos ember vagyok, és sokszor nem is futja többre, csak sírok és sírok”.

Amikor ezeket a dicsőséges dolgokat felfogjuk (a kereszt titkát) és megértjük, akkor már nem lesznek elvárásaink az emberek felé, hanem eszerint fogunk értük imádkozni, hogy Isten világosítsa meg az értelmüket, amit a korszellem megvakított a hitetlenséggel, s így maradandóan megszabadulhassanak és meggyógyulhassanak. Erről beszélt Jézus Názáretben, ahol a hitetlenség miatt nem látták meg az emberek Isten dicsőségét (fényét), Krisztust. Az embereket a Szent Szellem erre a felismerésre akarja eljuttatni. Az már egy másik kérdés, hogy ki mit kezd ezzel a felismeréssel: elutasítja, vagy Istenhez kiállt erőért, szabadulásért, gyógyulásért. Aki Istenhez kiállt, azt Ő meghallgatja, és Jézusnak ajándékozza, Aki megváltja és bemelegíti Szent Szellembe és tűzbe. Szóval ez a kulcsa mindennek, ha ezt nem ismerjük, nem értjük, akkor az egész életünket elhibázhatjuk, eltéveszthetjük az isteni célt, és ezzel bünt (hamartiót) követünk el.

Tehát a rossz program a hús szenvedélyei, kívánságai, a hústól vezetett értelem. Ezt kell használhatatlanná tenni, így a bűn teste, a lelki erő nem tud beleszólni az életünkbe, és Isten ereje (dünamisz) fog rajtunk sátorozni. Ekkor számíthatunk arra, hogy történni fognak körülöttünk az események. Bárhová megyünk, a démonok az emberekben megnyilvánulnak Isten bennünk lévő hatalmas jelenléte miatt, a bűnösök kegyelemért kiáltanak, vagy elúznak bennünket, hasonlóan a gadarai emberekhez, akik nem akartak olyan nagy árat fizetni Krisztus követéséért, a szabadulásukért és gyógyulásukért. Ez volt a nagy emberek titka is, Pálé, Wigglesworth-é, John Graham Lake-é. Lehet, hogy Pálnál ezt a munkát Isten több év alatt tudta elvégezni, mert olyan erős volt a farizeusi értelme, és ezalatt Pál nem is szolgált, hanem csak az Igét kutatta, és Krisztust akarta megismerni (Galata 1,15-18; 2,1).

Ennek az ismeretnek a hiánya miatt omlik össze sok jól (szellemben) indult szolgálat is, maga alá temetve ezzel az Úr kicsinyeit is, akik nem lettek ebben a dologban felvilágosítva. Péter azt mondja levelében, hogy „vértessük fel magunkat azzal a gondolattal”, hogy aki hús(természeté)ben szenved, az elszakad a bűntől. Ez a vért vagy páncélruha az a dünamisz, amibe Isten öltöztet bele a szolgálathoz. Ha ez rajtunk van, akkor a körülöttünk lévő emberek megszabadulhatnak, meggyógyulhatnak, üdvösségre juthatnak.

Ne imádkozz azért, hogy Isten végezze el ezt benned, mert Ő ehhez már minden eszközt a nyelved kezébe adott, használd hát. Meg van írva: „átkozott, aki kíméli kardját a vértől” (Jeremiás 48,10). Az értelmiségieknek ez a húsertelem rendkívül erős lehet, ezért hosszabb ideig tarthat vele leszámolni. Ezért választotta ki Isten azokat a „bolondokat”, akik a világ szemében nem „bölcsek”. Valójában nem az emberekkel van bajunk, hanem a bennünk és bennük lakó bűnnel. Ha ezt megértjük és megharcoljuk, akkor szeretetben és megbocsátásban, irgalomban és kegyelemben fogunk járni, ami erősebb minden földi gonoszszágnál. Ezért teljesen fölösleges időpocsékolás a hústermészettel való leszámolás nélküli ébredésért, Szentszellem-kitöltésért könyörögni, mert ezt ítéletnapig folytathatjuk minden eredmény nélkül. Az ébredés kulcsa a bennünk élő vén gonosz emberrel való totális leszámolás, mert ekkor, és csakis ekkor tud kiáradni belőlünk a Szent Szellem folyama. Ez a közikla megütésének mondanivalója, a kereszt titka és ereje. Pál is erre vágyott eljutni:

„Hogy megismerjem őt, feltámadásának hatalmát (erejét), a szenvedéseiben való közösséget (részesedést), hogy életem az ő halálához hasonló alakot öltösn, ha így valami módon eljuthatnék a halottak közül való első feltámadásra” /Efézus 3,10-11, Csia Lajos/.

Meg van írva: „*megszentelődés (bűnös természettel való leszámolás) nélkül senki sem láthatja meg az Urat!*” /Zsid. 12,14/.

Ha ezeket a dolgokat figyelembe vesszük Jézus visszajövetelével kapcsolatban, akkor arra a következtetésre juthatunk, hogy Krisztus menyasszonyának elkészülése (tisztasága) attól függ, hogy az óember keresztre van-e feszítve, és testünk élő áldozatként teljesen Istennek van-e felajánlva, átadva. Ahogyan Jézus példabeszédeit és a Biblia más könyveit nézzük, azt vesszük észre, hogy a tiszta búza aratását megelőzi a konkoly összegyűjtése (kitépése) és tüzre vetése (Máté 13,24-30.36-43). Isten Igéjének, Krisztusnak a visszajövetelét a mennyei seregek élén megelőzi Edom (Ézsau, Amálék, Óember, Hús) borsajtóban való megtaposása (Ézsaiás 63,1-6; Jelenések 14,14-20; Ézsaiás 34 (5-8); Ezékiel 35,1-15; Jeremiás sir. 1,15; Jóel 4,13; Jelenések 19,11-16; Ézsaiás 59,14-20; Malakiás 1,2-5; Habakuk 3,1-19). Mielőtt Isten végrehajtaná ezt az ítéletet, elpecsételi az övéit, ami szerintünk a Szent Szellem egy hatalmas, személyreszóló kitöltetésére vonatkozik. Eszerint az utolsó idők nagyfokú gonoszsága miatt egy nagyobb adag isteni erőnek (iszkhüsz + dünamisz) a belénk és ránk töltésére számíthatunk, vagyis a Szent Szellemnek egy erőteljesebb működésére. Az pedig, hogy ez a pecsét a homlokunkon jelenik meg, a Krisztusi értelem és az Isteni bölcsesség működésére utal, vagyis a hús(testi) értelem, gondolkodásmód teljesen ki lesz iktatva bennünk. Mindezek figyelembevételével kiderül, hogy a Szent Szellemnek ez az erőteljes kitöltése elsősorban a hús(természet) kivégzésére vagy inkább kereszten tartására szolgál, hogy Isten népe, Krisztus menyasszonya, tisztán és bűnfoltok nélküli fehér ruhában fogadhassa az érkező Völegényt.

Erről ír Pál: „Akiben *tehát* ti is – *akik* meghallottátok az Istentől küldött Valóigazság Szavát (Logoszát) a megmentésetek és *megváltásotok* jó hírét (evangéliumát), és *miután szívetekkel* elhittétek, és *szátokkal megvallottátok* – el lettetek pecsételve (vagyis: hitelesítve Krisztusban) a megígért Szent Szellemmel, Aki *nem más, mint az Istentől sorsvetés által nekünk juttatott – ki nem érdemelt – sorsrészünk eljegyzési Foglalója* (biztosítéka), Akinek feladata az Isten tulajdonául megszerzett nép teljes megváltása – *a szellem, lélek, test bűn és halál törvényétől való el–, és feloldozása, szabadon bocsátása –*, hogy az Ő dicsőséges *Isteni ragyogásának* felmagasztalására legyünk” /Efézus 1,13-14, D.Zs. magyarázó fordítás/.

Tehát Isten kitölti a Szellemét minden hívőre (szűzre), hogy lehetőséget kapjanak az elkészülésre, felkészülésre, de az már mindenkinek személyes felelőssége lesz, hogy ezt az újonnan kapott mennyei erőt hogyan és mire használja fel. Erről szól a Zsidókhoz írt levél 6. fejezete: „*Mert az lehetetlen, hogy azok, akik egyszer megvilágosodtak, a mennyei ajándékot megízlelték, a Szent Szellemnek részeseivé váltak, akik megízlelték az Isten nemes beszédét (rhéma) és az elkövetkező kor (aión) hatalmas erőit (dünamisz), és akik mégis elálltak az igazság mellől, és félreestek, lehetetlen, hogy azok még egyszer megújuljanak, és új felismerésre térjenek, ők, akik az Isten Fiát maguknak újra megfeszítették, és őt kipellengézték. Mert az a föld, mely a rá gyakran hulló esőt megissza, és hasznos növényt terem azoknak, akik megművelik, áldást kap Istentől, de ha aztán tövist, tüskét terem, próba nem állónak nyilvánítják, átokhoz lesz közel, s a vége az, hogy elégetik. De mi jobbról vagyunk felöletek meggyőződve, szeretteim, olyasmiről, aminek a megmeneküléshez van köze, még ha így beszélünk is*” (Csia Lajos).

Aki előbb arra használja fel ezt az erőt, hogy magában megteremje a Szellem gyümölcsét, a hústermészet kivégzésével, annak külső gyümölcsei is maradandó termések lesznek, arany, ezüst és drágakő, amit nem pusztíthat el a tűz. Ezt az égi olajat nem azért kapjuk, hogy azzal mások (bolondok) villogjanak, hanem azért, hogy kiégessen belőlünk minden bűnt. Aki pedig csak arra használja, hogy nagy szolgálatot építsen fel vele, felturbózva a szellemi karizmait, de nem számol le az önmagában lévő óemberrel teljesen, abban együtt fog nőni a konkoly a tiszta búzával, és ezért belül nem tudja megteremni a Szellem gyümölcsét. Ők kívül fognak tetszetős gyümölcsöket hozni, amik nem maradandók, hanem fa, széna, szalma és pozdorja, amit a tűz el fog emészteni. Ők alkotják azt a csoportot, akik Jézus nevével tesznek sok csodát, prófétálnak, démonokat űznek, de személyes kapcsolatban nincsenek Krisztussal, aki bennük él(t volna). Amikor Isten kitölti Szellemét azokra, akik nem akarnak leszámolni teljesen a bennük felépült hústermészettel (óemberrel), akkor ezek az emberek egy ideig a Szent Szellem által fognak tenni dolgokat, de mivel nem ismerik fel és nem hajtják végre Isten személyesen nekik készített akaratát, elvétik a célt

(hamartia), és ezzel bünt követve el, megszorítják Isten Szellemét, aki – hasonlóan Saulhoz – egy idő után eltávozik tőlük. Ezután egy vagy több tisztátalan szellemet kapnak, hogy „szellemi” ajándékaikat működtetni tudják tovább, így válva szellemi Babilonná: minden démon, tisztátalan szellem, állat és madár rejtekhelyévé. Gyertek ki belőle, én népem, mondja Isten Szelleme!

Ahogy most, az utolsó időben, a gonoszság (törvénytelenység) megnövekedik, azokból, akik nem értik a megigazulás témáját, a szeretet kihűl⁴⁸ és eltávozik (Máté 24,11-13). Mert kárhóztatni fogják azokat, akik bűnöket követnek el a bennük lakó bűn miatt, de nem tárják fel előttük a szabadulás útját, mivel maguk sem ismerik és értik azt (Krisztust). Isten embere, készülj fel a megpróbáltatásokra, a nyomorúságokra, az üldöztetésekre, mert ezek lesznek azok az eszközök, amelyekkel Isten rásújtva a bűnös természetünkre, felszabadítja a belénk telepített kősziklába zárt Szent Szellem élő vizének folyamát és erejét, hogy az emberek felismerhessék Őt. De ez csak úgy lehetséges, ha engedelmeskedünk neki. Erről szól a korábban már említett napraforgó története is.

„A mostani világkorszakban élő keresztyén állapota tehát ez: szellemi újembere testi óemberbe zárva él; emiatt állandó veszélynek van kitéve, hogy a hús káprázata megcsalja. Ha a tudatos én a hús káprázatának hitelt ad, azt megkívánja, azzal visszafordul szellemi óemberéhez is, amely abban a pillanatban föléled, amikor nem az Úrra tekintünk, hanem a világ csábításaira vagy veszélyeire” (Csia Lajos). Ezért amikor a kőszívet megütjük a kereszttel, előbukkan belőle az abba zárt új hússzív vére, az élet Szellemének folyama.

A bölcs Isten úgy határozott, hogy a világ a maga bölcsessége által ne legyen képes őt megismerni. Ezért Isten abban leli örömét, hogy a bolondságnak látszó örömhír üzenetével menti meg azokat, akik ezt hittel elfogadják (1.Korintus 1). A zsidóskodó misztikusok csodás jeleket keresnek, és egy karizmatikus „terminátort” várnak hatalmas csodákkal, ezért ők a Hamisprófétát kapják majd vezetőjüknek. Az ilyen típusú gyülekezetekben minden a karizmákra, a szellemi ajándékokra és csodákra van kihegyezve. Van erő, de nincs benne életeket átforgató isteni élet, szeretet és alázat. A görög szellemmel „megáldott” értelmiségiek pedig a bölcsességet keresik, viszkető fülükkel olyan szószékekről bölcselkedő szónokokat, tanítókat kívánnak, akik a titkos tudást (gnóvizst) adják nekik (1.Timóteus 4,1-4; 2.Timóteus 4,1-2). De már Pál is megírta, hogy a gnóvizs (tudás) felfuvalkodottá tesz, ellenben az isteni agapé szeretet épít (1.Korintus 8,1). Ezekben a gyülekezetekben erős a tanítás, és gyönyörűséges a beszéd, de nincs szellemi erő és élet a szavakban, ők az Antikrisztust kapják majd vezetőjüknek. Ezekkel az elvárásokkal szemben mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, mivel Benne van Isten elrejtett bölcsessége, amit az értelmiségiek keresnek, és Benne van Isten csodatevő ereje (dünamisz), amit a misztikusok keresnek. Ha a kereszt nem felel meg neked, hanem bolondságnak és botrányosnak tűnik szemedben, akkor, ahogy Jézus mondta: bűnődben fogsz meghalni, még Ő sem segíthet rajtad.

Pál állítást adott testének, nehogy beleszóljon a hitharcába, és így elveszítse miatta a pályadíjat. Ha a hústermészetünk életben hagyásával próbáljuk meg a hit versenypályáját végigküzdeni, az olyan lesz, mintha teljes katonai menetfelszerelésben (+30 kg) akarnánk kiállni egy csupán szögescipőt és rövidnadrágot viselő versenyző ellen 3000 m-es távon. Ha szereted az eleve vesztes helyzeteket, akkor csináld. De ha te is győzni szeretnél velünk együtt, akkor vedd (vetkőzd, dobd) le magadról Saul páncélját és fegyverzetét, és vedd magadra azt, ami nem nehéz, a Szellem fegyverzetét és páncélját⁴⁹ (2.Korintus 10,3-6; Efézus 6,10-18). Dávid sem tudott benne járni, le is vette. Ha a magunk Góliátját le akarjuk győzni, akkor a homlokát, vagyis az értelmét és a gondolkodásmódját kell megcélolni és

⁴⁸ Az itt szereplő görög szó a „pszükhó”, ami a szellemi agapé szeretet kihűlését, lelki szintre süllyedését is jelentheti.

⁴⁹ A 91. Zsoltár 4. versében olvassuk: „pajzs és páncél a Te hűséged” (Károli fordítás). Ha teljes mértékben megbízunk Istenben, vagyis abban, hogy minden szava igaz, és minden szavát betartja, akkor ez a hitbeli bizalom isteni pajzsként és páncélként fog védelmezni minket! Az egyik fordítás szerint Isten azt mondja a hívő Ábrámnak, hogy: „Ne félj, Ábrám! Én vagyok a te pajzsod (páncérod) és igen bőséges jutalmad”. Az egyik szövegű angol Bibliafordítás a Márk 10,27-et így fordítja: „For all things are possible **from** God!” (LITV). Magyarul: „Istenből (ha benne vagyunk) minden lehetséges! Aki Krisztusban van, egyben Istenben is van, így Isten hite által minden lehetséges lesz neki.

működésképtelenné tenni, majd a fejét levágni, ezzel teljesen kiiktatva a test fölötti irányítását. Ne próbáljunk meg saját erőnkől járni és harcolni, úgysem sikerülhet, végleg tegyük le róla. Inkább váltsunk erőt és fegyverzetet! (Ézsaiás 40,31, „erőt váltanak” az eredeti héber szöveg szerint!)

A megtérésnek fordított görög metanoia szó valójában értelemcserét, a gondolkodásmód irányának megváltoztatását jelenti. Ez az irányultsága az értelemnek azért jelentős, mert a bűnnek fordított görög hamartia szó az isteni cél eltévesztését jelenti a rosszul beállított értelem, gondolkodásmód miatt. Mivel sötétben nem lehet jól célozni, nem is lehet a célt eltalálni. Ezért a megtérés az értelemben (gondolkodásmódban) és az azt használó szívben kezdődik el.

Hogy milyennek kell lennünk, azt jól illusztrálja az alábbi történet:

Krisztus születése után a II. században egy keresztényt bepanaszoltak a pogány fejedelem előtt, hogy nem áldozik a bálványoknak, hanem Krisztust imádja. A fejedelem maga elé szólította a vádlottat, és felhívta, hogy tagadja meg hitét. A keresztény azonban határozottan visszautasította a követelést.

- Ha nem engedelmessz szavaimnak, akkor száműzetésbe küldelek – volt a haragos fejedelem válasza.
- Ezt megteheted – válaszolt szelíden mosolyogva a keresztény –, de Krisztustól el nem szakaszthatsz, mert Ő ezt mondta: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled”.
- Akkor elveszem minden javadat, semmi sem marad!
- Az én értékeim olyan helyen vannak elrejtve, amelyhez emberi kéz nem érhet el, és amelyet senki el nem tulajdoníthat – volt a válasz.
- Akkor meg kell halnod – kiáltotta a fejedelem dühösen.
- Ó – felelte a keresztény –, negyven évvel ezelőtt már meghaltam a világnak, és az életem el van rejtve Krisztussal az Istennél *(-ben). Ezt senki tőlem el nem veheti.
- Mit tehettek egy ilyen fanatikussal? – toporzékolt a fejedelem.

Jelen tanulmányunkat itt most be is kívánjuk fejezni, azzal a megjegyzéssel, hogy hamarosan meg fogjuk jelentetni a folytatást is, melyben az elragadtatásról és az elragadtatással kapcsolatos tévedésekről írunk. Ennek a témának külön részt kívánunk szentelni, mert ezen a területen is súlyos tévedések vannak, még pedig főleg az úgynevezett karizmatikus mozgalomhoz tartozó gyülekezetekben.

Nochta Pál Attila és Doma Zsolt

Sárbogárd – Budapest, 2006. augusztus

A tíz szűz történetében szereplő szavak és fogalmak jelentése az eredeti görög szöveg alapján:

Okos: fronimosz – (egy cél felé) törekvő; A froneó szóból ered, aminek jelentése: (egy cél felé irányultan) törekszik; elfogult valakivel szemben; jó értelemben belső erő hajtja a végrehajtásra, a cél elérésére, és nem engedi magát semmitől eltéríteni, szinte „szemellenzősen” halad (Balázs Károly); fronimosz – értelmes, okos, belátó, bölcs, higgadt; froneó – eszén, elméjén lenni, gondolni, meggondolni, megfontolni, ítélni, gondolkodni, szándékozni, (többet) tartani magáról, gondoskodni, törekedni, szívéen viselni, ügyelni valamire, törekedni arra, amit Isten akar, szívéen viselni, amit Isten akar (Dr. Kiss Jenő).

Jézus ezt a szót (fronimosz-t) használja arra az emberre, aki az Ő logosz kősziklájára építette fel házát (hitselekedeteit):

*„Tehát mindenki, aki hallja e szavaimat, és megteszi azokat (tette váltja őket), hasonló egy **megfontolt (meggondolt) férfiemberhez, aki a kősziklára építette a házát. És zuhogott a záporosó, és jött az árvíz, és fűjtak a szelek, és nekiestek annak a háznak, de nem omlott össze, mert (kő)szikla volt az alapja (kősziklára volt alapozva).”** /Máté 7,24-25, Vida Sándor/.*

*„Így hát mindenki, aki meghallgatja beszédeimet, és megteszi azokat, hasonló lesz az olyan **eszes** emberhez, aki házát sziklára építette. Felhőszakadás támadt, áradások jöttek, szelek fűjtak, rázúdultak a házra, de az nem omlott le, mert alapja sziklára volt vetve”* /Csia Lajos/.

Ezt a szót használja arra a rabszolgájára vagy sáfárra, aki a megfelelő (kairosz) időben kiadja Ura házanépének (a hívőknek) az edelét:

*„**Ki bizonyul hát akkor hűséges és eszes rabszolgának? Az ilyet ura azért állította cselédsége fölé, hogy azoknak a maga idejében kiadja a táplálékot**”* /Máté 24,45, Csia Lajos/.

*„**Ki tehát a hű és értelmes rabszolga, akit ura házanépe fölé állított, hogy kellő időszakban kiadja azok táplálékát (eledelét)?**”* /Vida Sándor/.

*„Az Úr ezt felelte: “**Ki hát akkor a hűséges és eszes sáfár, kit ura cselédjei fölé azért helyez, hogy a kellő időben kiadja nekik a lisztrészüket?**”* /Lukács 12,42, Csia/

*„És ezt mondta az Úr: **ki hát a hű és okos gondnok, akit az úr háznépe fölé rendelt, hogy kiadja a kellő időben a kimért gabonarészüket (járandóságukat)?**”* /Vida Sándor/

Pál azt mondja, hogy ne legyünk okosak önmagunkban, vagyis ne magunkra irányuljon a figyelmünk, ne a magunk dolgára törekedjünk (de a máséra se), hanem Isten dolgaira, mert csak ez szolgálja mindenki javát:

*„**Egy célra, egymás javára törekedjete.** Ne a magas dolgokon jártassátok eszeteke, hanem az alacsonyan levőkkel tartsatok együtt. **Ne legyetek önmagatok előtt eszesek.**”* /Róma 12,16, Csia Lajos/

*„**Egymás iránt ugyanazon hajlandóság legyen bennetek. Ne törekedjete magasra, hanem viselkedjete alázatosan. Ne legyetek okosak a saját szemetekben!**”* /Balázs Károly/

A korintusiaknak megmutatja azt az egyedüli helyet is, ahol okosak lehetünk:

*„**Úgy tűnik fel nekem, hogy bennünket, apostolokat, az Isten utolsóknak jelölt ki, mintha halálraitéltek volnánk, mert színházává lettünk a világnak, angyaloknak, embereknek is: mi a Krisztusért ostobákká, ti ellenben a Krisztusban okosokká, mi erőtlenné, ti erősekké, ti dicsőségesekké, mi ellenben dicsstelenné.**”* /1.Korintus 4,9-10, Csia Lajos/

*„**Ostobák vagyunk Krisztusért, ti pedig okosak a Krisztusban.**”* /Balázs Károly/

Továbbá Jézus azt is mondja, hogy okosak legyünk, mint a kígyók, de szelídek is, mint a galamb (Szellem):

„Nézzétek, én bárányként (mint juhokat) küldelek titeket farkasok közé: legyetek tehát meggondoltak, mint a kígyók, és egyszerűek (ártatlanok), mint a galambok.” /Máté 10,16, Vida Sándor/

„Lámcsak, úgy küldelek el titeket, mint bárányokat farkasok közé. Legyetek hát eszesek, mint a kígyók, és tiszták, mint a galambok!” /Csia Lajos/

Ez az egy cél felé való törekvés kétfelé irányulhat: életre vagy halálra, Istenre vagy Sátánra, jóra vagy rosszra, stb. E szerint az irányultsága szerint lehet valaki okos vagy bolond. Pál azt mondja a római levélben, hogy a hús törekvése a halálra, míg a Szellem törekvése az Életre és békességre irányul (Róma 8,6). Továbbá, hogy a hús törekvése ellenségeskedik Istennel, vagyis lázad ellene, míg a Szellem életet ad és békességet (Róma 8,7). Jézus a froneó szót használja a Sátán ellen akkor, amikor Simon Péteren keresztül meginti őt a kereszthalálára való utalás miatt: „Ő pedig megfordult, ezt mondta Péternek: hátra tőlem (takarodj a hátam mögé), Sátán, megbotránkoztat engem (akadályul szolgál), mert nem az Isten dolgaira gondolsz (törekszel), hanem az emberekére” (Máté 16,23). Ezzel ellentétesen használja Pál, amikor Jézusra utal: „Az az észjárás (törekvés) legyen bennetek, mely a Krisztus Jézusban is volt” (Filippi 2,5). És meg is mutatja, hogy ennek a törekvésnek milyen irányba kell mutatnia: „Ha tehát a Krisztussal együtt feltámadtatok, a fenn lévőköt keressétek, ahol a Krisztus van, az Isten jobbján ülve. Eszettek a fenn lévőkön járjon (irányuljon), ne a földön levőkön” (Kolossé 3,1-2).

Bolond: mórosz – ízletlen, izléstelen, ostoba; A mórainó szóból ered, aminek jelentése: ízletlennek lenni; fűszer, só: elveszti az ízét, jellegzetes aromáját; emberről átvitt értelemben: izléstelennek, ostobának lenni (Balázs Károly); mórosz – bolond, balga, értelmetlen, istentelen, rossz, ízletlen, ostoba; mórainó – bolonddá, balgává tenni, bolondnak bizonyítani, kimutatni, megbolondulni, bolonddá lenni; (sórol) megromlani, ízét veszíteni, megízletlenül (Dr. Kiss Jenő).

Jézus ezt a szót használja azokra, akik nem jó alapra (sziklára) építik a házukat, életüket (lásd az okosaknál); és az írástudókra (Máté 23,17). Pál azokra alkalmazza, akik gyerekes módon vitatkoznak (2.Timóteus 2,23; Titusz 3,9); azokra, akik az emberek szemében bolondnak tűnnek Krisztusért (1.Korintus 4,10; 1,25.27; 3,18); és a keresztről szóló evangéliumra is, ami a bölcsességet kereső görög emberek szemében bolondságnak tűnik (1.Korintus 1,25; 1,18.20.21.23), de nekünk, akiket elhívott, Istennek hatóereje (dünamisz) és bölcsessége (szófia).

Jézus ennek a szónak mórainó alakját használja arra az esetre, amikor a bizonyágtétel elveszíti (szellemi) erejét:

„Ti vagytok a föld sava! Ha a só ízét vesztené, mivel sóznak azután? Semmi ereje nincs többé, másra nem való, minthogy kivessék, és az emberek rajta tapossanak.” /Máté 5,13, Csia Lajos/

„Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só ízét veszti (vesztené), mivel sózzák meg? Semmire se való többé, csak arra, hogy kidobják és széttapossák az emberek. Ti vagytok a világ (kozmosz) fénye. Hegyen fekvő várost nem lehet elrejteni. Nem azért gyűjtanak mécset, hogy a véka alá tegyék, hanem a mécstartóra, hogy mindazoknak, akik a házban vannak, fényt adjon. Úgy világítson a ti fényetek az emberek előtt, hogy lássák a ti kitűnő (eszményi) szép/ tetteiteket, és dicsőítsék égi Atyátokat.” /Vida Sándor/

Mielőtt a sóról beszélne, Jézus elmeséli a nagy me(n)nyegzői vacsora, a toronyépítés és a hadbavonulás történetét:

Ezt mondja a menyegzőben szereplő meghívottakról, akik nem fogadták el a meghívást: „Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen a kiválogatottak.” „Ha valaki hozzám akar jönni, de meg nem gyűlöli atyját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, hozzá még a saját lelkét is, nem lehet tanítványom. Aki nem hordja keresztyét, és nem jó utánam, nem lehet tanítványom.” Majd ezt mondja a toronyépítés és hadbavonulás példája után: „Ekképpen, ha közületek valaki búcsút nem mond minden vagyonának, nem lehet tanítványom. Hasznos a só, de ha a só megízletlenül, mivel sózzák meg? Sem a földnek, sem trágyának nem alkalmas, hanem kivetik. Akinek halló füle van, hallja meg” /Lukács 14,26-27.33-35; Máté 22,14/.

A sóról (halasz) találunk még más igéket is:

„Mert mindenkit tűzzel fognak megsózni. Hasznos a só, de ha elveszti só ízét, mivel fűszerezhetnék meg? Tartsatok magatokban sót, és legyetek egymás között békességben!” /Márk 9,49-50, Csia Lajos/

„Mert mindenkit tűzzel sóznak majd meg (és minden áldozatot sóval sóznak meg). Jó a só, de ha a só sótlanná válik (lesz), mivel ízesítik meg? Legyen bennetek (birtokokban) só, és legyetek békességben egymás között.” /Vida Sándor/

„A kívülvalókkal szemben bölcsen viselkedjétek, megvásárolva az időt (kairosz). Beszédeketek mindenkor kedvesség öntse el. Söként fűszerezze azt tudásotok, hogy kinek-kinek milyen feleletet kell adnotok.” /Kolossé 4,5-6, Csia Lajos/

„Bölcsességben járjatok el a kívülvalókkal, az alkalmas idő(szako)t értékesítsétek jól, a ti szavatok (logosz) mindig kedves legyen, sóval ízesített, hogy tudjátok, kinek milyen választ kell adnotok” /Vida Sándor/

Elálmosodtak: nüsztaadó – Bólint, Az álmoság jelei mutatkoznak valakin: *bóbiskol*; a neüó szó másik alakja: bólint, fejével int (Balázs Károly); nüsztaadó – elbólintani, elaludni, aludni, habozni, késlekedni, lustának lenni; neüó – fejével inteni, bólintani, jelt adni (Dr. Kiss Jenő).

Ez az állapot volt az 1. fázis a szüzeknél.

A biblia többféle alvásról, és annak is többféle szintjéről beszél, melyek közül sajnos többet is a halott szóval fordítanak. Ezek közül most csak a témánkhoz kapcsolódó további két fázist vizsgáljuk meg:

Szundikáltak: katheudó – Az eudó = Henyél gyökből képzett szó, melynek jelentése: nyugalmi állapotba helyezi a testét. A szó jelentése: szundikál, közel van ahhoz, hogy elaludjon, pihen. Képletesen a halál állapotáról is /Dániel 12,2; 1.Thesszalonika 5,10/; *elszunnyad* (Balázs Károly); Aludni, a lelki tunyaság jelzésére (1.Thesszalonika 5,6); átvitt értelemben a halál jelzésére (Máté 9,24; 1.Thesszalonika 5,10). Az alvás, mint tétlenség, nem illik a hívekhez – Máté 25,5 (Dr. Kiss Jenő).

Ez már a 2. fázis, amikor a Vádló gonosz magot (vadóc, gyom) tud vetni a szívbe.

Pál apostol ezt a szót használja az Efézusiaknak írt levelében, és azokhoz a hívőkhöz szól, akik átmenetileg „elszunnyadtak” a hit útján:

„Ámde minden láthatóvá lesz, mikor a világosság megfeddi, mert minden, ami láthatóvá válik, világosság. Ezért mondja: Kelj fel, szunnyadó, támadj fel a halottak közül! S majd rád veti fényét a Krisztus.” /Efézus 5,14, Csia Lajos/

Amikor az emberek ebben az állapotban vannak, akkor jön el a gonosz, és beleveti a királyságba (hívők közé) az ő konkolyát:

„Más példázatot (példabeszédet) is tárt eléjük, ezt mondva: hasonló az Egek királysága egy emberhez, aki kitűnő magot vetett a (szántó) földjébe, amikor azonban az emberek pihenőre tértek, eljött ellensége, és vadócot (konkolyt) vetett a búza közé, majd elment, mikor pedig szárba szökött a vetés, és kalászt hozott, előtűnt a vadóc (konkoly) is. A rabszolgák pedig a házigazdához jöttek, ezt mondták neki: Uram, hát nem (eszményi) kitűnő magot vetettél a (szántó) földedbe? honnan van hát (a) vadóc (konkoly) benne? Az pedig így szólt nekik: Ellenséges ember tette ezt. A rabszolgák meg azt mondták neki: Akarod-e hát, hogy elmenjünk, és összeszedjük (kigyomláljuk) őket? Ő azonban így szólt: nem, nehogy a vadóc (konkoly) összeszedésekor vele együtt a búzát is (gyökerestül) kiszaggassátok (kitépjétek). Hagyjátok (engedjétek) mindkettőt felnőni az aratásig, és az aratáskor majd szólok az aratóknak: szedjétek előbb össze a vadócot (konkolyt), kössétek kévébe, és égessétek el, a búzát pedig gyűjtsétek be magtáramba. Akkor elbocsátotta a tömeget, és hazament, és hozzámentek a tanítványai, ezt mondták: világ(os)ítsd meg (magyarázd meg) nekünk a szántóföld vadócáról (konkolyáról) szóló példázatot. Ő pedig válaszul ezt mondta: Aki az (eszményi) kitűnő magot veti, az az Emberfia, A szántóföld pedig a világ, a kitűnő (eszményi) mag a királyság fiai, a vadóc (konkoly) pedig a gonosz(ság) fiai. Az ellenség pedig, aki a vadócot (konkolyt) veti,

az ördög (Vádló), az aratás pedig a (világ)korszak (be)vég(ződés)e, az aratók meg az angyalok. Amint tehát összegyűjtik a vadócot (konkolyt), és tűzben elégetik, így lesz a korszak (be)vég(ződés)én is. Az Emberfia elküldi angyalait, és összegyűjtene a királyságából minden botránkoztatót és törvényszegőt. Ezeket tüzes kemencébe dobják, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz, akkor a megigazultak ragyogni fognak, mint a nap, Atyjuk királyságában. Akinek füle van, hallja meg!” /Máté 13,24-30.36-43, Vida Sándor/

Így szundítottak el a tanítványok a Gecsemáné kertben, mialatt Jézus imádkozott, és a végén el is aludtak (Máté 26,40.43.45; Márk 14,37.40.41; Lukács 22,46).

Ebben az állapotban volt Jairus lánya is Jézus megfogalmazása szerint, szemben az emberek véleményével, akik halottnak (thnészko) mondták őt (Máté 9,24; Márk 5,39; Lukács 8,52[49]). Jézus felébresztette a jól ismert „Talitha kúmi” felkiáltással, és ekkor visszatért bele a szellem, majd megparancsolta a szüleinek, hogy adjanak neki enni (Lukács 8,55).

Alvás: koimaomai – Fekszik; A szó minden előfordulása az alvásra utal, de a fn.-i alakból /János 11,13/ tudjuk, hogy inkább az alvás állapotára vonatkozik: nyugszik. Képletesen: elnyugszik, azaz meghal (Balázs Károly);

Ebben az „állapotban” volt Lázár (János 11,11-12), azoknak a szenteknek a teste, akik feltámadtak Jézus kereszthalálakor (Máté 27,52), akik Krisztusban elaludtak (1.Korintus 15,18; 1.Thesszalonika 4,13-15); ebbe az állapotba kerülnek azok, akik méltatlanul vesznek Úrvacsorát (1.Korintus 11,30), így nyugodott meg (megboldogult) István is, az első vértanú, a megkövezés miatt (ApCsel. 7,60), így aludt Péter is a jeruzsálemi börtönben, két katona között megbilincselve (ApCsel. 12,6), és Dávid is így aludt el, de ő élettel, gazdagsággal és dicsőséggel betelve (ApCsel. 13,36; 1.Krónika 29,28).

Azoknak, akik megfáradva elszundikáltak (sótlanok lettek), egy nagy adag szellemi infúzióra (sós oldatra) van szükségük, hogy újra erőre (Szent Szellemre) kapjanak!

Mitől bóbiskolunk és szundítunk el?

- **Amikor a hús(természet) felülkerekedik** a szellemen, és átveszi a lélek és a test irányítását.
- **Szomorúság** – a kereszt harca miatt (Lukács 22,45), a kozmosz szerinti szomorúságtól (2.Korintus 7,10), ha nem megfelelően reagálunk Isten fenyítésére (Zsid. 12,11), árulás miatt (Máté 26,22), ha Jézus az ő követéséhez mindenünk (vagyonunk) feladását kéri, és mi mégis ragaszkodunk azokhoz (Márk 10,22), kísértések, hitpróbák miatt (1.Péter 1,6), az Isten iránti jó lelkiismeretünk miatt, igazságtalanul szenvedve (1.Péter 2,19), élő reménység hiánya miatt (1.Thesszalonika 4,13).
- **Nehézség** – Jézus figyelmeztet minket az Ő visszajövetelével kapcsolatban arra, hogy: „Ügyeljete magatokra, hogy szíveteket mámor, részegség és az élet gondjai meg ne terheljék, s kelepceképp váratlanul rátok ne törjön az a nap. Mert el fog az jönni mindazokra, akik a föld egész kerekégén laknak. Virrasszatok minden időben, s könyörögjete, hogy erőtök legyen majd rá, hogy kimenekedhessetek mindabból, aminek meg kell történnie, s hogy egykor az ember Fia előtt megállhassatok” (Lukács 21,34-36, Csia Lajos); a szív megkövérése miatti állapot, ami hitetlenséget, szellemi vakságot és süketséget okoz, az értés hiányára utal (Máté 13,15; ApCs. 28,27), az egész napos nehéz robotmunkától (Máté 20,12), a törvények követelése, emberi szabályok, vallási szabályok, hagyományok elhordozása miatt (Máté 23,4), vádak miatt (ApCsel. 25,7 – Pál nem szomorodott meg).

Mire tanít minket Jézus ezzel kapcsolatban?

A Gecsemáné kertben imádkozása előtt ezt mondta Péternek, Jakabnak és Jánosnak:

„Ekkor mondta nekik: halálos szomorúság fogta el a lelkemet, maradjatok itt és virrasszatok velem,” /Máté 26,38, Vida Sándor/

„Így szólt hozzájuk: Bánat fogja körül lelkemet, míg csak a halál el nem jön. Maradjatok itt, és legyetek velem ébren.” /Csia Lajos/

„És ezt mondta nekik: halálos szomorúság borult a lelkekre, maradjatok itt és virrasszatok” /Márk 14,34, Vida Sándor/

„Szomorúság borult a lelkekre mindhalálig! Maradjatok itt és virrasszatok.” /Csia Lajos/

„Amikor pedig a helyszínre ért, ezt mondta nekik: imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek!” /Lukács 22,40, Vida Sándor/

„Mikor a megszokott helyre értek, megszólította őket: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok.” /Csia Lajos/

Két imádkozás közben, amikor szunyókáltak, ezt mondta nekik:

„Virrasszatok (legyetek ébren) és imádkozzatok, nehogy kísértésbe (megpróbáltatásba) esetek (kerüljete), (mert) a szellem ugyan kész, de a (hús)test gyöngé.” /Máté 26,41, Vida Sándor/

„Maradjatok ébren és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok! A szellem hajlandó ugyan, de a hús erőtlén.” /Csia Lajos/

„Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek, a szellem ugyan kész, de a (hús)test gyenge (erőtelen)” /Márk 14,38, Vida Sándor/

„Maradjatok ébren és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok! A szellem ugyan hajtja az indulatot, de a hús erőtlén!” /Csia Lajos/

„És ezt mondta nekik: miért szunyókáltok? Álljatok föl, imádkozzatok, nehogy kísértésbe esetek (megpróbáltatásba jussatok)” /Lukács 22,46, Vida Sándor/.

„Miért szunnyadtok? – kérdezte tőlük. Keljete fel, imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok.” /Csia Lajos/

Mi próbálta megakadályozni Jézus eredményes imádkozását?

„És maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, szomorkodni kezdett és gyötörödni, ekkor mondta nekik: halálos szomorúság fogta el a lelkemet...” /Máté 26,37-38, Vida Sándor/

„Magával vitte Pétert és Zebedeus két fiát, s aztán bánat és otthontalanság kezdtek gyötörni. Így szólt hozzájuk: Bánat fogja körül lelkemet, míg csak a halál el nem jön.” /Csia Lajos/

„Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és rémület és hontalanság érzése kezdte gyötörni, és ezt mondta nekik: halálos szomorúság borult a lelkekre...” /Márk 14,33-34, Vida Sándor/

„Magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost. Aztán rémület és otthontalanság érzete kezdte nyugtalanítani, s így szólt hozzájuk: Szomorúság borult a lelkekre mindhalálig!” /Csia Lajos/

Hogyan küzdötte le azt az ellenállást, ami meg akarta akadályozni, hogy kiigya az Atya által neki nyújtott szenvedés poharát?

„(Ezt) mondta: Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a pohárt, de ne az én akaratom, hanem a tied legyen meg!” /Lukács 22,42, Vida Sándor/

„Atyám, ha akarod, vidd tova tőlem ezt a poharat. Mégis, ne az én akaratom, hanem a tied legyen meg.” /Csia Lajos/

Vagyis az akaratunk alárendelésével kiiktathatjuk az őembert (ami Jézusnak nem volt, mert ő büntelen volt!). Erre adott válaszként Isten erőt önt belénk, ami átsegít a halálos küzdelmen, és így győzelmet tudunk aratni.

„Megjelent pedig neki egy angyal az égből, és megerősítette, és a halállal tusakodva legnagyobb erőfeszítéssel imádkozott, verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott le a földre” /Lukács 22,43-44, Vida Sándor/.

„Egy égből jövő angyal jelent meg neki, **erőt öntve belé.** Halálos küzdelembe került, de csak annál **megfeszültebben imádkozott**, az izzadsága olyan volt, mintha vércseppek csurogtak volna róla a földre.” /Csia Lajos/

Ezekből az igékből kiderül, hogy egy mennyből jövő megerősítésre, erőre van szükségünk a küzdelemben.

Megerősít: eniszkhüő – megerősít, megerősödik; Szóösszetétel, aminek egyik tagja az „en” -ban, -ben előrag, másik tagja az iszkhüő szó, aminek jelentése: erősnek lenni, előnyére van, használ; másik alakja az iszkhüsz – erősség, az a képesség, amely erőt és állóképességet ad. Jelenti a fizikai erőt is (Márk 12,30). A Jelenések 5,12-ben a (ható)erő a Báránykának veleszületett képessége (ld. még 14,11), amellyel véghez tudja vinni Isten minden szándékát; az erősség pedig a fizikai képessége, amely a tetteiben uralkodik (Balázs Károly); iszkhüő – erősnek lenni, egészséges, képes, hatalmasnak mutatkozni, érne valamit, valamire való, jelenteni (jogi értelemben), érvényben lenni; iszkhüsz – erő, hatalom (Dr. Kiss Jenő).

A megerősít szó két helyen fordul elő az Újszövetségben, az egyik a fent említett, a másik pedig Saulnak Szent Szellemmel való betöltekezése után:

„Anániás el is ment, bement a házba, és miután kezét Saulra tette, így szólt: Testvérem, Saul, Jézus, az Úr küldött engem, ki neked azon az úton, amelyen jöttél, megjelent, azért, hogy megjőjön látásod, és megteljen Szent Szellemmel. Erre tüstént, mintha hályog esett volna le Saul szeméről, megjött a látása. Azután felkelt, bemerítkezett, és miután táplálékot vett magához, megerősödött.” /Apostolok Cselekedetei 9,18-19, Csia Lajos/

Az iszkhüő - erősnek-lenni szó előfordulása és használata:

Ezt az erejét veszítette el a föld sója, a keresztény (Máté 5,13); ez az erő hiányzott a gadarai emberekből és ezért nem tudtak elmenni a megszállott közelében, és nem tudták megfékezni őt (Máté 8,28; Márk 5,4); ezt az erőt hiányolja Jézus az elszundikáló tanítványokban a Gecsemáné kertben (Máté 26,40; Márk 14,37); ilyen erősnek mondja Jézus az egészségeseket (Máté 9,12; Márk 2,17); a tanítványokból ez az erő hiányzott és ezért nem tudták kiűzni a néma és süket szellemet a fiúból (Márk 9,18); a kösziklára alapozott ház ilyen erősen volt megépítve, ezért az árvíznek és áradatnak nem volt ereje rombadönteni azt (Lukács 6,48); az orvosoknak nem volt erejük meggyógyítani a vérfolyásos asszonyt (Lukács 8,43); sokan akarnak majd bemenni a szoros kapun, de nincs hozzá erejük (Lukács 13,24); a farizeusoknak nem volt erejük Jézus szavával szemben (Lukács 14,6; 20,26); ez az ereje hiányzott annak, aki tornyot akart építeni, de nem tudta befejezni, mert nem mérte fel jól a költségeket (Lukács 14,29-30); a vitatkozóknak nem volt erejük szembeszállni az Istvánban lévő Szellemmel és bölcsességgel (ApCs. 6,10); az efézusi könyvégetés után az Úr ereje által az Ige hatalmasan terjedt és megerősödött (ApCsel 19,20); azoknak, akik körülmetélkednek, és ezzel a törvény alá helyezik magukat, hiányzik ez az erejük (Galata 5,6); azoknak viszont ilyen belső erejük van, akik Krisztusban vannak, a kegyelem alatt (Filippi 4,13); ilyen ereje van az igazságos (megigazult) ember könyörgésének, ilyen ereje volt Illés imájának is (Jakab 5,16).

Az iszkhüsz – erősség szó előfordulása és használata:

E nélkül az erő nélkül nem tudjuk betölteni az első nagy parancsolatot: Jézus szavai – „Szeresd (agapaó) hát az Urat, Istenedet, egész szívedből (kardia), egész lelkedből (pszükhé), egész gondolkodásodból (dianoia) és minden egész erődből (iszkhüsz)! ... Írástudó szavai – Továbbá, hogy egész szívből (kardia), teljes belátásból (szüneszisz) és egész erődből (iszkhüsz) szeretni Őt és szeretni (agapaó) felebarátunkat, mint magunkat: több minden egészen égő és véres áldozatnál.” (Márk 12,30.33) – itt megjegyezzük, hogy Jézus az Isten szerinti gondolkodásmódot említi, ami a Szellem által megújított értelem vagy annak törekvése, ami szavainkat, tetteinket, életünket irányítja, mozgatja. Ez Krisztus értelme. Ezzel szemben az írástudó egy másfajta, az emberi intelligenciával, felfogással, megértéssel való emberi szeretetről beszélt. Ez a korszellem által megvakított hitetlen értelem, gondolkodásmód, ami nem akar és nem is tud Istennek engedelmeskedni, ezért Őelőtte utálatos! Ezért válaszolta neki Jézus, hogy nincs messze Isten királyságától, csupán egy intelligenciányi távolságra (Lukács 10,27); ilyen hatóereje van a Báránynak (Jelenések 5,12); ilyen ereje van Isten karjának (Lukács 1,51; Efézus 1,19); Isten ilyen hatóerővel (Szent

Szellem) támasztotta fel Krisztust, és ültette a jobbára az egekben (Efézus 1,19); Ilyen erőre kell szert tennünk az Úrban (Efézus 6,10).

Ez az erő hiányzott azokból, akik a hús(test)ben bíztak, és arra támaszkodtak, ezzel elutasították és megtagadták Isten erejét, Szellemét. Őróluk beszélt Pál Timóteusnak: „*Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be, tudniillik magukat és a pénzt kedvelők, kérkedők, fennhéjázók, káromlók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, elvetelmültek, szeretetlenek, engesztelhetetlenek, vádaskodók, mértéktelenek, fékezhetetlenek, a jót nem kedvelők, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább kéjkedvelők, mint Isten kedvelői lesznek az emberek. Olyanok, akiknél megvan az istenfélelem külső látszata, de annak hatalmát megtagadják. Fordulj el tőlük. Közülük valók tudniillik azok, akik beférkőznek a házakba, s foglyul ejtik a vétkektől elhalmazott, sokféle kívánságtól űzött asszonykákat, kik mindig tanulnak, de soha az igazság megismerésére eljutni nem képesek. Amilyen módon Jannész és Jambrész állottak ellene Mózesnek, úgy állnak ellene ezek is az igazságnak, értelmükben (nűsz) megromlott, a hit dolgában próbát nem álló emberek. De tovább előretörni nem tudnak, mert esztelenségük mindenki előtt kiviláglik, amint amazokkal is történt” /2.Timóteus 3,1-9, Csia Lajos/. A görög nűsz szó az újonnan kapott értelemre utal! Ilyen Isteni erőre váltanak azok, akik az Úrban bíznak, és nem a saját romlott húsértelmükre támaszkodnak (Ézsaiás 40,27-31; Példabeszédek 3,5-8; Jeremiás 17,3-8). A bolondok, vagyis az engedetlenek, nem hallották (értették) a tanítást, amit Isten a Szellemével küldött a próféták által (Zakariás 7,14). Isten kiáltott hozzájuk, de ők nem akarták meghallani (megérteni), ezért amikor ők kiáltanak, Isten sem fogja „meghall(g)a(t)ni” (Zakariás 7,13; Ézsaiás 1,15; Jeremiás 14,11-16). Isten kegyelme javukra van azoknak, akik keresik, és hatalma és haragja van azok ellen, akik elhagyják (Ezsdrás 8,22).*

Melléklet I.

Derek Prince: A varázslás

Az angol nyelv általában három szót használ a sátáni erők különböző megnyilvánulásainak a leírására: varázslás, jövendőmondás és boszorkányság.

A varázslás alapvetően az uralkodás ereje.

Az az erő, amely rabul ejt, amely ellenőrzés alatt tart, s személyes uralkodáson keresztül valósul meg. S hadd mondjam meg rögtön az elején, hogy soha nem Isten akarata, hogy egy személy elnyomja a másikat. Minden ilyen esetben a mögötte lévő erő gonosz! Soha nem Isten akarata, hogy a férj uralkodjék a feleségen, a feleség a férjén, a szülők a gyermekeken vagy a szolgáló testvérek a gyülekezeten. Ahányszor ez megtörténik, a mögötte lévő erő mindig gonosz! Nagyon gyakran valóságos varázslás. Nincs mód ezúttal különösebb részletezésre, de a szellemi egészen más, mint a lelki.

A (hús)testi vagy lelki ember nem tudja felfogni Isten Szellemének dolgait.

Jakab 3,14-15: *„Ha pedig keserű irigység és viszály van szívetekben, nehogy dicsekedjete és hazudjatok az igazság ellen, ez nem fölülről jövő bölcsesség, hanem földönlevő, a lélekből fakadó démoni”*. Tehát ez „lecsúszás” a földi szintre, majd onnan a lelki szintre, végül az utolsó fokozat: a démoni. S amikor valaki elhatározza, hogy a saját akaraterejével rávesz egy másik embert valamire, akkor lelki erőt használ, s ezzel könnyen megnyitja magát a démoni erőknek.

Azt kell mondanom, hogy sok ima lelki. Az ima nem eszköze annak, hogy rávegyük Istent arra, amit akarunk. Amely ima ilyen alapra épül, az lelki. Annak sem eszköze az ima, hogy másokkal végeztessük el azt, amire vágyunk. A motiváció ebben az esetben is lelki, vagyis ezek olyan imák, amelyekben nincs Isten Szellemének a vezetése. Ellenkezőleg, lenyomó erő van bennük: lelki, földi, ördögi. Amikor egy személy (rendszerint nő) szellemi helyett csak lelki, és elhatározza, hogy másokat a maga uralkodása alá von, akkor varázsol.

Kétféle varázsló van: az egyik tudja, hogy az, és az is akar lenni; ő a Sátán erejét használja. Sok ilyen láttam Új-Zélandon (néhányan meg is szabadultak). A másik bizonyos szempontból veszélyesebb, mert ő maga sem tudja, hogy varázsló, s nem tudják róla mások sem. A múltkoriban valaki megkérdezte tőlem: „Vannak-e pünkösdi varázslónők?” „Igen – válaszoltam neki –, sőt vannak karizmatikus varázslónők is. Mi a különbség? Az, hogy a pünkösdi varázslónők a pünkösdi gyülekezetekben próbálják irányítani a pástort és a gyülekezetet, a karizmatikus varázslónők, pedig otthoni imakörökben uralkodnak, és általában a férjük is ott van.” Néhány pillanatig hallgatott, majd azt mondta: „Akkor most már tudom, hogy az a személy, aki nálunk van, karizmatikus varázslónő.” Ez talán furcsának tűnik, de én a legalapvetőbb élményről beszélek, amit megtapasztaltam. Néhány példát is elmondok. Egyszer egy összejövetelen tartottam előadást, és Isten megnyitotta a szememet egy olyan dologban, amiről nem prédikáltam még. Arról kezdtem el beszélni, hogy mennyi asszony uralkodik a férjén, a családján – tulajdonképpen akaratán kívül. Megpróbál mindenkit az uralma alá hajtani. Ráműtöttem, hogy az ilyen otthonokban a férfi nem tudja elfoglalni azt a helyét, amit Istentől kapott. Lehet sikeres az üzleti életben, a munkahelyén, de soha nem lesz teljesen kifejlett szellemi ember, mégpedig azért nem, mert állandó nyomás alatt él otthon, s ez a feleségétől jön. A benne lévő varázslástól. Ráműtöttem, hogy ez általában lázadást okoz a gyermekekben, s széttöri az otthont.

A varázslás a világon az első számú romboló erő

Az Egyesült Államokban több ilyen varázslás történik, mint bárhol a világon. Itt a válások és a szétesett családok száma egyenes arányban van a varázslás erejével. Ennek a tanításnak a végén egy nő, akit ismerek, akinek férje és gyermekei vannak, és mindnyájan Szent Szellemmel betöltekezett keresztények, odajött hozzám, és azt mondta: „Most láttam meg először, mi van bennem! Prince testvér, engem irtál le!

Én pünkösdi varázslónő vagyok. Imádkoznál értem? Az egész családom meg van keresztelkedve Szent Szellemmel, de nincs békesség az otthonunkban.” Elkezdtem imádkozni érte, s elcsodálkoztam a sátáni erők megnyilvánulásán ebben az asszonyban. A kezét a hátgerincére tette, valami fájdalom volt ott, ami nem akarta elhagyni a testét. Dicsőség az Úrnak, hogy a végén mégis megszabadult! Ekkor Isten megnyitotta a szememet.

Említhetek egy másik példát is. Körülbelül öt évvel ezelőtt egy barátom, aki evangélista, segítségért fordult hozzám, s beszélgetésre kért. Először ebédeltünk, aztán felmentünk a szállodai szobájába, ahol elmesélte családjá és saját szellemi problémáit. Majd kérte a véleményemet. „Testvérem – mondtam –, csak egy információ–forrásom van, a Biblia, s ha ez nem megbízható, akkor az egész diagnózisom sem az. De amit elmondtál, abból azt látom, hogy édesanyád varázslónő.” „Ezt mondja a feleségem is! Az anyja jó pünkösdi hívő, egy gyülekezet tagja, szólt nyelveken. Imádkoznál értem?” „Igen” – feleltem. Rátettem a kezemet, és imádkoztam. Körülbelül húsz percen keresztül valami nyúlós anyagot öklendezett ki magából. Mikor befejeződött, megjegyezte: „Ez nagyon furcsa és figyelemre méltó. Ebédre csirkét ettem, de ami eltávozott belőlem, az egészen más dolog. És nem a gyomromból jött.” Majd arról kérdezett: mit tegyenek a lányukkal, aki teljesen ellenőrizhetetlen és nevelhetetlen. Esténként eljár otthonról, csavarog, férfiakkal ismerkedik, és így tovább. „Azt tanácsolom, hogy böjtölj és imádkozz! S amikor igazán érzed Isten erejét, akkor fogj egy ruhadarabot, amit a lányod a leggyakrabban hord, tedd rá a kezedet és dorgáld meg a Sátáni erőt.” Egy évvel később találkoztunk. „Hogy van a lányod?” - kérdeztem tőle. „Megtettem, amit tanácsoltál, mondta boldogan. Imádkoztam és böjtöltem, s aztán volt egy ruhadarab, amit a lányom nagyon szeretett hordani, rátettem a kezemet, és megdorgáltam az ellenséget. Később felvette, és – hogy most egy kicsit rövidebbre fogjam – nagyon rendes, jóra való lány lett, minden tantárgyból jeles az eredménye.” „De nem ez az egészen vége – folytatta –, mert egy nap eljött hozzánk anyám, és olyasmit tett, amit aligha lehetett elvárni tőle: a feleségemnek akart segíteni mosni. S akár hiszed, akár nem, amióta anyám kimosta a többi között ezt a ruhadarabot is, már ő sem volt ugyanaz a személy.” Néhány részlettel egészíteném ki ezt a történetet, hogy érthetőbb legyen. Ismerősöm anyja pünkösdi varázslónő volt, s az ő hatása alatt csaknem tönkrement az egész család. Nagyon gyakori, hogy az ilyen nőnek van egy kedvenc unokája, aki varázslásának tárgya lesz. S ez sajnos szörnyű a gyermek számára.

A teljes evangéliumi üzletemberek egyik találkozóján St. Luisban volt egy dél-kaliforniai család: apa, anya, vő, leány és a kisfiuk. Valójában az volt a céljuk, hogy összehozzanak a vővel, mert sok problémája volt a feleségével is. Ahogy ott ültem, és hallgattam őt, megláttam: az anyós (annak látszatával, hogy ő szellemi) az egész családot uralta. S azok a családtagok, akik nem tudtak kikerülni a befolyása alól, tönkrementek. A lányának sajnos a legkisebb képessége sem volt meg arra, hogy kiszabadítsa magát az anyja uralma alól, az unokát pedig nehezen nevelhetőnek minősítették. Mindezek mögött tehát az anya, illetve a nagyanya konok, uralkodó befolyása volt. Ezt az asszonynak nagyon őszintén meg is mondtam: „Varázslónő vagy. Nem vetted észre, s tönkretted a családot, az otthonodat.” A férje nagyon sikeres üzletember volt, de két helyen kudarcot vallott: otthon és a gyülekezetben. Mert a felesége befolyása nem engedte ezt az embert, hogy kibontakozzon szellemileg. A fiatal pár elfogadta, amit mondtam, a férj is. Az egyedüli, aki – amikor közöltem vele is ezt a tényt – fel volt háborodva, a nagymama volt. Végül a fiatalok megkérdezték tőlem: „Úgy gondolod, jó lenne, ha külön élnénk tőle, és kikerülnénk a befolyása alól?” „Meggyőződésem, hogy ezt kell tennetek! Az Ige azt mondja, hogy az ember elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez. Ha két fiatal összeházasodik, a szülőnek semmiféle beleszólása nincs már azok életébe.” Így aztán a szülők egyedül tértek haza, a fiatal pár is külön utazott el. Nagyon figyelemre méltó, amit ez a fiatalember egy évvel később nekem levélben írt (én addigra már el is felejtettem az egészet). Vázlatosan ismertette, mi történt velük azóta, amióta egyedül élnek. Minden dologban jobbra fordult a család sorsa. A kisfiút nem sorolják már a problémás gyerekek közé, a fiatal anya érett, erős biznyságtévő, szellemi keresztény lett, ő – a férj – pedig szolgálatot kezdett el az Úrnak, és megalapozta magát abban. S mindez kilenc hónap alatt történt, miután megszabadultak a rossz befolyástól. Nagyon sok hasonló eset van az Egyesült Államokban. Egyiket a másik után hallom, s tudom, hogy az ilyen családban élő férfi sosem lehet azzá, amire Isten kirendelte: sem az otthonában, sem Isten gyülekezetében. Lehet sikeres bármilyen területen, de otthon nem tudja magát megérinteni, sem azt

megérteni, hogy miért van elnyomva, és miért képtelen fejlődni. Személyes meggyőződésem, hogy ez ma a legfenyegetőbb probléma az Egyesült Államokban. S azt hiszem, hogy ennek a problémának a megoldása lenne a legnagyobb forradalom is.

Az USA alapvetően nők által irányított nemzet (Magyarország is! – megj.)

Sokfelé utaztam, de sehol máshol nem tapasztaltam a nők ilyen nagymértékű uralkodását. A nemzeti tőke 80%–a a nők kezében van, és a gyülekezetekben 10:1 az aktívan tevékenykedő nők–férfiak aránya. A gyülekezet és az otthon, a két fő szellemi terület, legnagyobb részt a nők kezében van. Nem mondom, hogy ezek az asszonyok valamennyien varázslónők, de állítom, hogy ebben a nemzetben a varázslás ereje a férfiakat lent tartja, a nőket pedig olyan helyzetbe emeli, amelyhez nincs meg a képességük, és amelyre Isten nem rendelte őket. Ezen felül azt is hiszem, hogy a varázslás a legelső politikai, nemzeti veszély. Én csak látogatóként költöztem az USA–ba – és megköszönöm az állampolgárságot! – nincs személyes közöm az amerikai történelemhez, de a legutóbbi időben megismertem annak néhány részletét, s úgy látom, hogy két nagy áramlat alakítja.

Az egyik Isten igazsága, olyan mértékben, ahogyan Izráelen kívül egyetlen nemzetet sem befolyásolt.

A másik a Sátán ellentámadása. Ez a kettő egymással harcban áll. S a nemzet sorsát az határozza meg, hogy e két ellentmondásos erő harcának mi lesz a kimenetele. Minden amerikai tudja, hogy 1850. óta az elnökök közül sokan nagyon furcsa és tragikus körülmények között haltak meg. Az első Abraham Lincoln volt. Nagyon csodálom őt, és tudom, hogy keresztény volt. Egyik könyvemben – melynek címe „Történelemformálás ima és böjt által” – írtam Abraham Lincolnról, aki az egész nemzetet imára és böjtre hívta fel, s kiáltványában csodálatraméltóan írt például arról, hogy egyedül az a nemzet sikeres, amelynek Isten az Ura. Ugyanebben a könyvben több olyan vezető, orvos, ügyvéd példáját is említettem, akik a „megalázkodás napjaiban” imádkoztak és böjtöltek a nemzetért. (Washington is olyan személy volt, aki hitt az ima és a böjt erejében. Voltak időszakok, például 1773–ban is, amikor napokat töltött imában és böjtben.) De Abraham Lincoln felesége mélyen belemerült az okkultizmusba, rávette férjét, hogy engedélyezze szeánszok rendezését a Fehér Házban. Lincoln ugyan nem vett részt aktívan ezekben, de jelen volt. Mélységes meggyőződésem, hogy ennek rendkívüli kihatásai voltak az akkori amerikai történelemre, és annak további alakulására. Ezzel átok alá került a Fehér Ház, s a mai napig átok alatt van. Valószínűleg a keresztények rendkívüli imájára van szükség ahhoz, hogy ez az átok megtörjön. Ami keveset tudok az USA történelméről, annak alapján úgy látom, hogy hatalmas konfliktus van a két erő között: a világosság és a sötétség erői között. Lezárva ezt a részt, szeretnék nektek röviden képet adni a varázslásról magából az Igéből.

Az Újszövetségből

Apostolok Cselekedetei 8,5-7 „Fülöp Szamária városába ment alá, és azoknak hirdette a Krisztust. A tömeg egy indulattal figyelt azokra a dolgokra, melyeket Fülöp mondott, hallgatták szavát, és szemlélték a jeleket, melyeket tett. Sokakból, akikben tisztátalan szellemek voltak, azok hangos kiáltással mentek ki, sok szélütött és sánta meggyógyult.”

Álljunk meg itt egy pillanatra! Egy kis kommentárt fűzök hozzá azok számára, akik kételkednek. Don Basham pünkösdi prédikátor barátom és én elmentünk valahová (nem az USA-ban), ahol egyik este Don Basham vezette a szabadító szolgálatot. Nos, egy pünkösdi barátunk nagyon felháborodott, és megkérdezte, hol szerepel az Újszövetségben ilyen fajta szolgálat? Don Basham – nagyon finom és szelíd ember – azt mondta neki: „Hát mi van leírva az Apostolok Cselekedetei 8–ban? A tisztátalan szellemek nagy hangon kiáltva kimentek, a sánták és a bénák meggyógyultak... Itt is pontosan ez történt.” Kedves pünkösdi testvérünket nem elégitette ki a válasz, és tovább háborgott. A terem végében azonban ült egy anglikán teológiai rektor, aki az összejövetel után odajött hozzánk, s azt mondta a pünkösdi prédikátorról: „Hát nem furcsa, hogy itt a szeme előtt történik, és mégsem hiszi?!” Elcsodálkoztam, hogy ez a rektor jobban megértette a történetet, mint a pünkösdi prédikátor, aki bizonyára csak az olyan típusú istentiszteletet tartja igeinek, amelyet ő ismer. Himnusz, bevezetés, bizonyoságtéves, üzenet stb. és befejezésül egy áldásmondás. Jól elfogadott menetrend. Azt gondoltam magamban: „Vajon hol van az

Újszövetségben ilyenféle istentisztelet?” Válaszom az, hogy sehol! Ezzel nem azt mondom, hogy ez rossz, mindössze azt, hogy nevetséges erőltetni, mint az istentisztelet egyetlen lehetséges módját. De sajnos így van ez sokhelyütt. Ne ragaszkodjunk ahhoz, hogy ez az egyedüli, elfogadható istentiszteleti forma. De térjünk vissza Filephez.

ApCsel 8,8-9 „*Úgyhogy nagy öröm támadt abban a városban. Egy Simon nevű férfi már korábban ott tartózkodott a városban, s mint mágus, varázslást folytatott, annyira, hogy a számaiari nemzet magán kívül volt a csodálattól. Simon magát valami nagynak mondotta*”

Biztos jele a Sátán szolgájának az, hogy magát nagy személynek állítja. Az egész város az uralma alá került a varázslás ereje által, s mindaddig a kötelékében volt, amíg nem jött Filep, és nem prédikálta Krisztust, s nem vezette a szabadítás szolgálatát. S miért volt ilyen hatalmas megnyilvánulása a jeleknek? Mert a varázslás ereje is olyan nagy volt. Minden esetben, amikor a varázslás ereje nagy, a szabadító szolgálat alatt hatalmas megnyilvánulások kísérik az Isten királysága s a Sátán királysága közötti erők ütközetét.

Nyolc évig voltam Afrikában, Indiában születtem, s jártam Új-Zélandon és Ausztráliában is. Sokféle utaztam, s nem ismerek egyetlen helyet sem a világon, ahol nagyobb lenne a varázslás ereje, mint az Egyesült Államokban. Afrikában sokkal kisebb mértékű. Ezért nagyon fontos a szabadítás szolgálata, de emiatt van nagy konfliktus is, amikor a szabadulás megtörténik, úgy, mint Samáriában. S olvashatjuk Simonról, hogy amikor látta Isten erejét így megnyilatkozni, akkor azt mondta, hogy ő is akar abból, és azt fogja követni. Hitt és megkeresztelkedett. Majd jött Péter és János, az emberek megkapták a Szent Szellemet. S amikor Simon látta, hogy az apostolok kézrátétele által adatik a Szent Szellem, pénzt ajánlott fel az apostoloknak, mondván: adjátok nekem az erőt. Látnunk kell, ha Simon a mai modern gyülekezetekben lenne, akkor 10 centet sem ajánlana föl. Természetesen rosszul számított, de volt ott valami, ami pénzt ért volna a számára az ő gondolkodásmódja szerint. S vegyük észre, amit Péter mondott neki:

Ap.Csel.8,20-24 „*Péter azonban ezt mondta neki: “Vesszen el ezüstöd veled együtt azért, hogy azt gondoltad, hogy az Isten ajándékát pénzen meg lehet szerezni. Nincs neked részed, sem örök juttatásod ebben a dologban, hiszen szíved nem egyenes az Istennel szemben.*”

Ez az ember megkeresztelkedett, hitt, s mégsem volt igaz a szíve Isten előtt! Péter így folytatta: „*Térj hát más felismerésre, fordulj el ettől a gonoszságtól, és könyörögj az Úrhoz, hátha elengedi majd neked szíved gonosz szándékát. Mert úgy látom, hogy keserű epébe és a hamisság bilincskébe jutottál bele.*”
“*Könyörögjetez értem az Úrhoz – szolt erre Simon –, hogy abból, amit mondottatok, semmi rám ne szálljon.*”

Tudjátok miért tipikus? Mert aki mélyen benne van az okkultizmusban, annak nagyon nehéz az igazi, teljes megfordulás, megtérés. Továbbra is a romlott, régi úton akar haladni, s nem érzi a bűnbánat igazi jelentőségét. Ezért mondta Simon mágus: ti imádkozzatok! Sokszor mondják nekem az emberek: Prince testvér, imádkozz a szabadulásomért! Nem azt mondom, hogy akik okkultizmussal foglalkoztak, azok nem szabadulhatnak meg, de sokszor nagyon nehéz mindazoknak a dolgoknak a teljes megtagadása, amiben benne voltak. Ezek után olvassuk el az ApCsel 13-at. Pál és Barnabás első missziós útjukon vannak.

Ap.Csel.13,6-12 „*Mikor az egész sziget bejárása után Páfuszba érkeztek, egy emberre bukkantak ott, aki mágus, hamis próféta volt, s neve Bárjézu volt. Ez a férfi egy mély belátású férfiúnak, Szergiusz Paulusz helytartónak udvarában tartózkodott, ki Barnabást és Sault magához hívatta, és azon volt, hogy Isten igéjét hallgathassa.*”

Az okkultizmus híveinek jellemzője az is, hogy igyekeznek közelebb jutni a politikai hatalomhoz és tekintélyhez, így gyakorolva saját hatalmukat. Nos, „*Elimász, a mágus azonban ellenállt nekik – így értelmezik tudniillik a nevét –, és igyekezett a helytartót a hittől elfordítani.*” Figyeljétek meg:

Az okkultizmus

Mindig azt igyekeznek megakadályozni, hogy az igazság prédikáltassék. Igyekeznek hátráltatni azt, és elfordítani az embereket az igazságtól. Nagyon sokan jönnek, és azt mondják: „Prince testvér, nem tudom mi az oka, de nem vagyok képes olvasni a Bibliát. Valahányszor leülök, mintha jönne valami, és attól kezdve nem értem meg az Igét.” Ilyenkor a háttér majdnem kivétel nélkül az okkultizmussal kapcsolatos.

Don Basham könyvében, amelynek a címe: „Szabadíts meg a gonosztól”, van egy történet egy személyről. Mind a ketten szolgáltunk feléje, mert fokozatos volt a szabadulása. Vasárnapi iskolákban is prédikált, de igazán mégsem tudta olvasni a Bibliát; évekig nem tudta élvezni. Egy nap Don Basham egy szállodában prédikált, s a szolgálat közepén valami olyan történt ennek az asszonynak az elméjében, mint egy villanás, s azt mondta: „Asztaltáncoltatás, asztaltáncoltatás...” Nem tudott a helyén maradni. Felkelt, kirohant a mosdóba, és kihányt valamit, ami már majdnem megfojtotta. Abban a pillanatban szabadult meg az asztaltáncoltatás kötelékéből, amelybe még az édesapja!!!! vitte bele. Attól kezdve már könnyen tudta szeretni a férjét, gyermekeit, tudott örvendezni a megváltásban, s tudta élvezni a Bibliát is. Az akadályt elmozdították. Az okkultizmus mindig akadályt állít a keresztyén élet élvezésébe. Például az emberek együtt vannak, imádják Istent, s mikor már majdnem megérintik őt, hirtelen valami korlát keletkezik. Sokan mások is úgy vélekednek, hogy ez az okkultizmussal van összefüggésben. Emlékszem egy katolikus háttérű emberre. Egyszer odajött hozzám (tanult, művelt személy), beszélgettem vele, s megkérdeztem: „Meg vagy keresztelve Szent Szellemmel?” „Igen, de...” Már tudom, mit jelent ez. Az „igen, de...” azt jelenti, hogy nem szól nyelveken. „Szeretnéd, hogy szólj nyelveken?” – kérdeztem. „Igen – válaszolta –, de valahogyan nem tudom megtenni.” „Nem voltál jósnőnél?” – faggattam tovább. „De voltam, 15 éves koromban, de az csak tréfa volt! Nem gondoltam komolyan.” „De mégis elmentél – mondtam. S megtagadtad már?” „Nyíltan nem.” Akkor elmondattam vele a megtagadás imáját, s a végén, ahogy elválasztotta magát ettől a bűntől, rátettem a kezemet és ő folyékonyan beszélni kezdett egy ismeretlen nyelven. Az akadályt elmozdítottuk. Ilyen sötét, láthatatlan erők hátráltatják sok ember életében a Biblia tanulmányozását, az imaéletet és még sok mindent. Elimás az evangélium prédikátorai és a hatalmat gyakorló tisztartó közé állt. Dicsőség Istennek azért, ami történt: „*Saul erre, aki Pál is, Szent Szellemmel megtelve, rászögezte szemét*” – vegyének észre a Szent Szellem hűségét, ahogy a konfliktus pillanatában feltöltötte Pált erővel a helyzet megoldásához! – azt mondta a mágusnak, annak az okkultista hamis prófétának (s most figyeljétek meg Isten Igéjének nyelvezetét, mennyire erős!): „*és így szólt: Óh, te mindenfajta ármánnyal és minden könnyelműséggel megtöltött ember, a vádlónak fia, mindenféle igazságosságnak ellensége...*”

Nagyon erőteljes nyelv, de igaz minden ilyen személyre. Tele vannak álnoksággal és minden gonoszsággal, az ördög gyermekei, és minden igazságnak ellenségei. Én nem szeretnék ebbe a kategóriába tartozni! Ezután azt mondja Pál: „*nem hagyod abba, hogy az Úr egyenes útjait elforgasd? Lásd, most rád súlyosodik az Úr keze: Vak leszel, és egy ideig nem látod a napot.*” Azonnal köd és sötétség borult rá, és keringve vezetőket keresett. Ekkor a helytartó, mert látta, hogy mi történt, hitt, megdöbbenette őt az Úrnak tanítása. Tehát a tisztartó elcsodálkozva hitt a páli tanításoknak. Ilyen körülmények között más is hitt volna! Szükség van sok ilyen tanításra!

Ap.Csel.16,16 Pál és Silás Filippiben csatlakozott a nők imacsoportjához, s a Sátán itt is tett valamit. Don Bashamnak nagyon jó üzenete van erről, ezt szeretném elmondani. „*De történt, hogy amikor éppen az imádkozásra mentünk, egy fiatal rabszolgálóval találkoztunk, akiben jós szellem volt, ki jósolgatásával nagy nyereséget szerzett gazdáinak.*”

Az Újszövetség görög szövege szerint a python szelleme volt benne. A python óriáskígyót jelent, ami nem méreggel öli meg áldozatát, hanem köréje csavarodik, és összeroppantja a testét. A rabszolgáiban ez a pythonszellem volt, azaz a jóvendőmondás szelleme. S ha abban a városban az emberek elvesztettek valamit, az a lány megmondta, hogy hol van. A Sátánnak van természetfölötti ismerete, s azt ő elérhetővé teszi szolgálóinak. Néha ezek a jóvendőmondások be is következnek. Egy történetet el is mondok erről, amiből az a tanulság, hogy amikor elmész egy jóvendőmondóhoz, akkor – akár tudod ezt, akár nem –, a Sátán szolgálójához mérs segítségért (holott segítséget csak Istentől szabad kérni!). S mihelyt ezt

megteszed, valójában a Sátánt teszed isteneddé a jövőmondó személyében, s ha elhiszed, amit mond, akkor aláveted magad a Sátán végzésének az életedre vonatkozóan. S ilyenkor a Sátánnak hatalma lesz fölötted.

Egyszer magánúton voltam Chicagóban, s egy nő jött oda hozzám. Azt kérdezte, hogy imádkoznék-e érte szabadulásért. Ránéztem, s azt feleltem: „Nem imádkozom érte, mert médium vagy.” Elment, de később visszajött, s azt mondta, hogy megbánta, s kérte, hogy imádkozzam érte. Láttam, hogy valóban megtért, nem akartam hát visszautasítani, s elkezdtem imádkozni érte. Néhány szellem látszólag elhagyta. Egy kicsit elfáradtam, s az oltárra támaszkodtam. A nő ott állt mellettem, s amikor én lehajoltam, ő rám nézett, és azt mondta: „Látlak egy kocsiban, ami nekiment egy fának.” Dicsőség Istennek, hogy éber voltam. Ez a Sátán terve volt számomra. Gyorsan kimondtam: „Te jövőmondó szellem, ezt elutasítom, nem fogadom el, és nem leszek egyetlen kocsiban sem, amely nekimegy a fának. Jézus Nevében!” De ha azt mondtam volna „Jaj...”, akkor azonnal alárendeltem volna magamat a Sátán végzésének, amit az életemben el akart érní. Tudok egy másik esetről is, egy orvos feleségéről. Szabadulásért jött. Akkor is Chicagóban voltam. A hölgy az a típus volt, akire ha az ember ránéz, azonnal azt kérdezi: „Teljesen megszabadultam?” Ezt nem nekem kell tudni – volt a válaszom. „Teljesen megszabadultam?” - kérdezte ő újból. „Hát egyébként nem vagyok egészen biztos, hogy megszabadultál.” Aztán visszajött harmadszor is. Akkor azt mondtam: „ha azt akarod, hogy őszinte legyek, nem hiszem, hogy szabad vagy.” „Miért nem?” – érdeklődött. „Érzem, hogy valahol tilos területre léptél. Kapcsolatod volt a Sátán valamiféle képviselőjével.” Nagyon fölháborodott. Elment a barátaihoz, azokhoz, akik elhozták az összejövetelre, s panaszkodott nekik: „Prince testvér nem akart nekem segíteni”. A házaspár azonban azt tanácsolta neki: „Hát miért nem imádkozol, és kéred Istent, hogy mutassa meg, vajon igazat mondott-e?” Másnap reggel letérdelt egyedül a lakásban, és fohászzkodott: „Istenem, ha valóban igaz, hogy én átléptem tilos területre, akkor kérlek, mutasd meg!” Abban a pillanatban eszébe jutott, hogy mielőtt megtért volna, egy bizonyos hagyományos metodista gyülekezet tagja volt. S egyszer egy úgynevezett „szellemi” beállítottságú nő odament hozzá: „Hadd nézzem meg a tenyeredet! Jövendölök neked.” S ő alárendelte magát az illetőnek, s meghallgatta: „Te halott gyermeket fogsz szülni.” Ő el is hitte, és később valóban halva született a gyermeke; a nyaka köré csavarodott a köldökzsinór, de úgy, hogy az orvos, aki segédkezett a szülésnél, azt mondta, hogy ő még nem látott ilyen furcsa esetet. Amikor imádkozott a lakásban, ez mind újra eszébe jutott, s rájött, hogy valóban átlépett tiltott területre, amikor hagyta, hogy az a valaki jövődöt mondjon neki, s hogy a Sátán terve megvalósuljon az életében. Igen, alárendelte magát a Sátánnak. S amikor megtagadta ezt, és elutasította magától, akkor rendkívül erős fizikai jelenség kíséretében hirtelen megszabadult. A jövőmondás természetfölötti (de nem isteni!) kijelentésen alapszik. Konkrét formái: az álmofejtés, a tenyérjósítás, az asztaltáncoltatás és még sok más is. A boszorkányság tárgyakon – fétisek, amulettek, karkötők stb. – keresztül működik, amelyek fizikai hatásokat és egyéb rossz dolgokat eredményeznek az érintett személyekben. Az emberek nagyon sokszor – anélkül, hogy arról tudnának – sátáni eredetű tárgyat birtokolnak, és azok hatása alá kerülnek. Hadd illusztráljam ezt egy példával: néhány éve egy barátom egy szállodában tartott összejövetelen szolgált embereknek. Isten erejével űzte ki a gonosz szellemeket. Volt ott egy fiatalember is a sorban. Amikor a szolgáló testvér eléje ért, észrevette, hogy az egyik lábát nem tudja behajlítani, ugyanakkor azt is észrevette, hogy a fiatalembernek van egy karkötője. Megkérdezte, honnan kapta, ő azt válaszolta, hogy egy barátjától. „Van valami különleges jelentősége ennek a karkötőnek?” „Nincs, egyáltalán nincs.” „S a barátod számára?” „Nem tudom.” „Nem jelképezett ez valamiféle lázadást a barátod részéről?” „De igen.” „Levennéd ezt a karkötőt?” A fiatalember levette, s abban a pillanatban, minden ima nélkül rendbejött a lába. A Sátán megkötözte őt azon a tárgyon keresztül.

A gonosz erők zenén, sőt táncokon keresztül is működhetnek. Nagyon sok zenét sátáni, természetfölötti erők irányítanak, gonosz szellemek energizálnak. Láttam szabadulásokat ilyenekből. De térjünk vissza az Igéhez. Itt van ez a lány a jövőmondás szellemével. Jövőmondó démon volt benne – s ő Pált és Silást követte, és azt kiáltozta, hogy ezek az emberek a Magasságos Istennek a szolgálói, kik néktek az üdvösség útját hirdetik. Két dolgot jegyeztek meg. Az első: minden szó, amit mondott, igaz volt. A második: ő volt a legelső személy Filippiben, aki ezt felismerte. S ezt egy gonosz szellem hatása alatt

mondta. Megkérdezheti valaki naivan: „De hiszen igazat mondott!?” Sosem szabad elfelejtenünk, hogy a Sátán keveri az igazságot a hazugsággal. Ha csak hazugságot mondana, senki nem hinne neki. De mindig egy morzsányit az igazságból, és azt körülkeríti hazugsággal. Pált és Silást pedig sok napon át zaklatta ez a lány, mert követte őket. Egyesek azt mondják, hogy hívő volt, mások szerint nem volt az. Aztán a Szent Szellem megmutatta Pálnak, hogy mit tegyen: Pál megfordult, és nem a lányhoz beszélt, hanem a jövendőmondás szelleméhez a lányban, és azt mondta: „*A Jézus Krisztus nevében parancsolom neked, hogy menj ki belőle! S kiment belőle abban az órában*”, s ezzel elvesztette azt a képességét, hogy jövendőt mondjon. A gazdái pedig megharagudtak, mert ez nekik sok pénzt hozott, s Pált és Silást megverették, s börtönbe csukatták. Don Basham üzenete erről így folytatódik: Ott ülnek a börtönben, és Silás körülbelül azt mondhatta volna Pálnak: „Látod, Pál, ha nem csináltál volna szabadító szolgálatot, most minden rendben lenne.” Gondoljátok meg, hogy van ebben igazság. Ha arra gondolok, hogy egy rabszolgalány elvesztette a jövendőmondás képességét, s emiatt egy egész város felzendült – fantasztikus! Ebben több volt, mint természetes lázadás. E mögött a lány mögött ott volt a sötétség egész birodalma. S Pál ezt kihívta, s erre a sötétség egész birodalma ellene mozdult. Nagyon mély igazság van ebben!

Ap.Csel.19,11-12 „*Az Isten Pál kezén át hatalmának nem mindennapi jeleit is adta... (hála az Úrnak a közönséges csodákért is! Hiszem ugyanakkor, hogy ma is vannak nem közönséges csodák!) ...úgyhogy az elerőtlenültek Pál testéről a keszkenőket és a kötényeket is elvitték, mire elhagyták őket a betegségek, a rossz szellemek is kimentek belőlük.*” Látnunk kell, hogy a gonosz szellemek és a betegségek nagyon közel állnak egymáshoz! Sokszor a gyógyulás csak akkor következhet be, ha szabadulás is van a betegség szellemétől. Vannak ördögűzők – magukat így nevezik –, akik azt mondják, hogy képesek megszabadítani másokat a gonosz szellemtől. Sok efféle van az egész világon. A zsidók is üzték a gonosz szellemeket, a muzulmánok is. Például a muzulmánoknál ennek egyik módja az, hogy forró vasat tesznek a beteg testrészeire, azt gondolva, hogy ezzel a gonosz szellemek eltávoznak. Láttam embereken súlyos sebeket, mert az ördögűzők össze-vissza égették, de ez nem hozott szabadulást számukra. Azt mégis jelzi, hogy minden pogány nép tudja, hogy igenis léteznek gonosz szellemek. Csak azt nem tudják, hogyan kell tőlük megszabadulni.

Ap.Csel.19,13-16 „*Még a szerte csatangoló zsidó ördögűzők közül is némelyek elkezdtek az Úrnak, Jézusnak a nevét megnevezni azok fölött, akikben rossz szellemek voltak.*” – Arra a Jézusra kényszerítlek titeket – mondták –, akit Pál hirdet.” Székévász zsidó főpaprak hét fia cselekedett így. A rossz szellem azonban ezt felelte nekik: „*Jézust ismerem, Pálról is tudok, de hát ti kik vagytok?*” Erre az az ember, akiben a rossz szellem volt, nekiugrott, s miután mindkettőn úrrá lett, erőszakoskodni kezdett rajtuk, úgyhogy meztelenül és megsebesítve menekültek ki abból a házból.”

Egy ember, akiben gonosz szellemek vannak, nagy természetfölötti erővel rendelkezhet. Ő is képes volt egyedül megverni hét embert. Hallottam egy nőről, aki antikrisztus szellemétől szabadult. Egy gyülekezetben történt. A hölgy előrement, hogy imádkozzanak érte. Amikor elkezdtek imádkozni érte – a pásztor a padnak az egyik szélén ült, a felesége pedig a másik szélén –, olyan erővel nyilvánult meg a gonosz szellem, hogy ez a nő padostul felemelte a pásztert és a feleségét. Pedig egy törekeny asszony volt. Tehát amit a Biblia mond, az időszerű most is!

Ap.Csel.19,17-18 „*Ezt azután megtudta minden zsidó és hellén, aki Efézusban lakott, és félelem szállta meg mindnyájukat, és magasztalták az Úrnak, Jézusnak nevét...* (ezek tehát hívők voltak, és nem hitetlenek!) ... Azok közül, akik hívőkké lettek, sokan eljöttek, vallomást tettek, és számot adtak cselekedeteikről. Azok közül, akik varázslásokkal foglalkoztak, tekintélyes számú ember összehordta a könyveket, és mindenkinek szeme láttára elégette. Megszámolták értéküket, s azt ötvenezer ezüstpénznek találták.”

Az okkult könyveket elégették. Mert az említett emberek hirtelen meglátták annak a konfliktusnak az igazi megvalósulását, amely Isten királysága és a Sátán királysága között volt. S ezek után már nem találták érdemesnek, hogy megtartsák az ördögi irományokat. Állítom, hogy Jézus Krisztus gyülekezeteinek szüksége van egy szó szerinti háztisztításra! Keresztények ezreinek lenne szüksége arra, hogy átfésüljék könyvtárukat, és kidobják, elégessék a Sától ihletett, okkult könyvek tömegeit. Az 5.Mózes 7,26-ban

Isten figyelmeztette Izráelt, hogy ha te utálatosságot viszel be a házába, magad is utálatossá, átkozottá leszel. Erre is nagyon sok példát idézhetnék. De amire az Efezusban történtek alapján fel szeretném hívni a figyelmeztetéseket: azok az emberek hívők voltak, azonban csak egyik lábuk volt az Úr táborában, a másik lábuk még az ördög táborában vesztegelt. S úgy gondolták, hogy így is meglehet élni. Felemás módon! De amikor látták a Sátán erejét igazán megnyilvánulni, akkor komolyan leszámoltak életük ördögi vonatkozásaival.

Jött hozzám egy nő New Englandből, amely a varázslás központja. Előtte írt egy nagyon komoly levelet, s mint elmondta, amikor a levelet vitte a postára, úgy érezte, hogy nem ér oda élve. „Én a teozófia doktora vagyok – mesélte –, s éveket töltöttem az okkultizmus tanulmányozásával. Szükségem van a segítségedre.” „Rendben van” – megállapodtunk, találkozunk itt és itt, egy imatáborban. A feleségemmel órákig szolgáltunk feléje. Volt egy bizonyos szabadulása, de végül azt mondtam neki: „Isten nem fogja befejezni a szabadítást, amíg a könyveidet el nem dobod! Mert ez egy horgony, amely fogva tart téged.” „A könyveim 8-9 ezer dollárt érnek!” – érvelt az illető. Tudtommal sohasem vált meg az okkult könyveitől, és valószínűleg mint elveszett lélek fogja befejezni a 8-9 ezer dollár értékű könyvek miatt. Mindazok, amiket a Bibliában olvasunk, ma is ugyanúgy igazak! De haladjunk tovább!

A Galata 1,6 (Pál valóban felindult a Galatákon!) azt mondja: „*Csodálkozom, hogy attól, aki a Krisztus kegyelmével elhívott titeket, ilyen hamar másféle örömmüzenethez pártoltatok.*” Tehát egy hamis evangélium volt a baj, amit a galaták – miután megtértek és megkeresztelkedtek Szent Szellemben –, elkezdtek befogadni. Pált rendkívül zavarta az állapotuk, s ezeket írta nekik a Galata 3,1-ben: „*Óh, értelmetlen galaták, ki ígézett meg éppen titeket?*”

Figyeljük meg, hogy ott egy hamis evangéliumot hirdettek – márpedig ha egy hamis evangéliumnak hiszünk, varázslás alá kerülünk. Pedig ők Szent Szellemben keresztelt hívők voltak, mert azt mondja Pál a 2. versben, hogy befogadták a Szent Szellemet. S mégis elfordultak az igazságtól, mert elfogadtak egy hamis evangéliumot. Így ígélet alá kerültek.

A Galata 4,9-ben ez áll: „*De most, hogy Istent megismertétek, helyesebben, hogy Isten megismert titeket, hogy fordulhattok ismét az erőtlenség és szegényes elemekhez? Hogy akarhatjátok ugyanazt újra kezdeni? Ismét az elemek rabszolgái akartok lenni?*” A modern fordítás azt mondja: gyarló és erőtlenség szellemekhez, elemi szellemekhez. S az elemi szellemeket kezdték el imádni. Elkezdték figyelni a napokat, a hónapokat és az esztendőket. Ez megnyílást jelentett a horoszkópok felé. Hány keresztény tartozik ma ebbe a kategóriába?

2.Timótheus 3,6-9 + 13 „*Közülük valók tudniillik azok, akik beférkőznek a házakba, s foglyul ejtik a vétkektől elhalmazott, sokféle kívánságtól űzött asszonykákat, kik mindig tanulnak, de soha az igazság megismerésére eljutni nem képesek.*” Pál aztán továbbmegy, és visszatekint Izrael történetére, az Egyiptomból való szabadulás idejére, és azt a konfliktust említi, amikor a szabadulás előtt Jánnes és Jámbres, az egyiptomi varázslók ellene álltak Mózesnek. „*Amilyen módon Jannész és Jambrész állottak ellene Mózesnek, úgy állnak ellene ezek is az igazságnak, értelmükben megromlott, a hit dolgában próbát nem álló emberek.*”

Ahogy az egyiptomi varázslók ellene álltak Mózesnek, ugyanúgy az okkultizmus gyakorlói is ellene állnak az Evangéliumnak. S nagyon szeretem a következő verset: „*Szemfényvesztő, rossz emberek előre törnek magukat, hogy még rosszabbra jussanak. Tévelyítének és eltévelyednek.*”

Már eljutottunk oda, hogy Krisztus és a Sátán erői között nyílt konfliktus van, s ez természetfölötti síkon zajlik. Dicsőség Istennek, a Biblia kimondja, hogy az ő esztelenségük, vagyis a Sátán embereinek esztelensége, nyilvánvalóvá lesz mindenki szeme előtt. Hiszem, hogy ez meg fog történni a következő időkben. Ez a Szent Szellem és az okkult erők összecsapásának nyilvános bemutatása lesz. Hála Istennek, hogy mi a győztes oldalon vagyunk.

A gonosz emberek pedig és az ámitók nevednek a rosszásban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. Ez a korunk végéről szóló kép – s a görögben mágusokról, varázslókról van itt szó. Tehát amikor az idők

végére érünk, egyre több gonosz ember lesz, egyre többen lesznek az okkultizmus képviselői, akik becsapnak másokat, de magukat is megcsalják. S nincs olyan hely a világon, ahol ez ma jobban megnyilvánulna, mint Dél-Kaliforniában. Ezek a szavak pontosan, szóról–szóra beteljesednek. A gonosz emberek és a varázslók, akik az okkultizmust üzik, egyre rosszabb állapotba kerülnek. Az Ószövetségben Isten megmutatta nekem, hogy minden alkalommal, amikor Ő valami hatalmasat készül cselekedni a népéért, akkor a Sátán ellenállása Istennel szemben természetfölötti okkult erőn keresztül nyilvánul meg. Ez a Sátán utolsó kísérlete, hogy Isten tervét keresztülhúzza.

2.Mózes 7,5-8 Mózeset Isten elküldte, hogy szabadítsa meg Izráelt az ellenség kezéből, és jeleket adott: az egyik volt a bot, amely kígyóvá változott a földön egy bizonyos ideig. Isten azt mondta: 'Menj el a Fáraóhoz, s cselekedj így, s mondd, hogy Én küldtelek téged.' Mózes bement a Fáraóhoz, ledobta a botját a földre, és a bot kígyóvá változott. Nagyon figyelemreméltó, ami történt, érdemes ezen elgondolkozni. Mert mit tett a Fáraó? Elküldött a varázslóiért, s elmondta nekik, hogy mit csinált Mózes. Erre a varázslók is ledobták az ő botjukat, és az is kígyóvá lett. De van ebben az ígerésben egy szerencsés részlet: Mózes kígyója megette a varázslók kígyóit. Sokszor gondolkodom erre, amikor szellemi konfliktusban vagyok, s azt látom, hogy az ellenség ereje megnyilvánul. De Isten ereje sokkal nagyobb, s Isten kígyója megeszi az ellenség kígyóit. Vegyétek észre a lényegét: A varázslók meg tudták csinálni a természetfölötti jeleket a Sátán ereje által. S aztán azt mondta Isten Mózesnek: 'Tedd a következő jelet: változtasd vérré a vizeket. Nyújtsd ki a botodat a vizek fölé, s azok vérré válnak.' S mit tett a Fáraó? Azt mondta: 'Küldjétek a varázslókért. Ezt cselekedte Mózes, ti mit tudnátok tenni?' S ugyanazt tették, mint Mózes. A harmadik jelként Isten mondta Mózesnek, hívja fel a kígyókat, békákat Egyiptom minden folyójából. S feljöttek a kígyók, békák, és elárasztották a fáraónak még az ágyát is, mindenét, s mindenfelé csak békák voltak. S a fáraó nem volt különösebben megdöbbenve, elküldött a varázslókért, s azt mondta: 'Ezt tette Mózes, ti mit tudtok tenni?' S mondták: 'Ugyanezt.' S felhívták a békákat. A lényeg: a Sátán emberei sokszor utánozzák Isten természetfölötti jeleit. Azután Isten azt mondta Mózesnek: 'Nyújtsd ki a kezedet Egyiptom fölé, és tetvekké változik a por.' Ezt is megtette Mózes. A fáraó is hívatta a varázslókat, megpróbálták azok is megcsinálni, de ez már nem ment. Mózes tehát az ellenség fölé kerekedett. S akkor azt mondták a varázslók a fáraónak: 'Ez Isten ujja! Ez olyan, amit mi nem tudunk megcsinálni.' Fontos látnunk, hogy a Sátán utolsó kísérlete, amivel megpróbálta megakadályozni Izráel népének a kiszabadulását, a saját okkult, természetfölötti erejének a bevetése volt.

Valamivel később, amikor Izráel úton volt, hogy bemenjen az Ígéret Földjére, Bálák, Moáb királya meg akarta ezt akadályozni, s mivel csatában nem tudta ezt elérni, egy mágushoz fordult. Bálám, aki ismert volt, elment Bálákhoz, annak ellenére, hogy az Úr mondta neki, hogy ne menjen! (Neki volt kapcsolata Istennel, s ez egy nagyon érdekes momentum, ám most erre nem tudok kitérni.) Bálám megkérdezte: 'Menjek, Uram?' Az Úr azt mondta: 'Ne!' Megüzente hát Báláknak, hogy nem mehet. Erre Bálák visszaüzent, hogy felemeli a honoráriumot, kétszer annyit fizet! Bálám azt mondta: Nem mehetek, de mégis érdekelni kezdte a pénz, s akkor megkérdezte Istent másodszor (ez a történet a 4.Mózes 22-24. fejezetében található). Isten azt mondta: 'Ha küldenek érted, menj el velük.' Nem jöttek, hogy hívják, de ő mégis elment. Aztán egy nagyon kedves jelenet jön. Egy angyal keresztbe áll az úton, a szamárnak megszólal, s azt mondja Bálámnak, hogy engedetlen és lázadó. Aztán elér Bálám a királyhoz, és ő azt kéri Bálámtól: 'Átkozd meg Izráelt!' Erre Bálám azt felelte: 'Előre figyelmeztetek, Bálák, hogy semmit sem mondhatok, csak amit Isten mond nekem.' S akkor a király kérte újra, hogy átkozza meg Izráelt, de amikor Bálám kinyitotta a száját, abból áldás jött ki. Bálák céljai tehát megghiúsultak Izráellel szemben. De látnunk kell, hogy az utolsó 'fegyveres' nem földi volt, hanem okkult.

Most nézzük meg az 1.Királyok 18-at, ahol egy konfliktus, az Illés és a Baál prófétái közötti konfliktus van leírva. Négyszáz hamis próféta volt az egyik csoportban, a másikban pedig négyszázötven. Összesen 850 gonosz próféta. A Sátántól kapott gonosz hatalommal rendelkező próféták. Illés pedig azt mondta: 'Gyertek, majd meglátjuk, melyik Isten fog tűz által felelni! Vegyetek egy tulkot, én is veszek egy tulkot. Ti sokan vagytok, hát ti kezdtek.' Ami ebben a történetben megragadott, az az, hogy a hamis próféták valóban hitték, hogy tudnak tüzet lehozni az égből, mert különben nem egyeztek volna bele. Ugráltak az

oltár körül, s vagdosták magukat, amíg a vérük ki nem csordult; pontosan úgy viselkedtek, mint a dervisek Közél–Keleten, s nagyon akarták, hogy kapjanak természetfölötti sátáni erőt. De nem ment! Miért nem ment? Illés jelenléte miatt! Az ő ereje visszatartotta a Sátán természetfölötti erejét.

A Jelenések könyve 13,13-ban azt írja az Ige, hogy a hamis próféta tüzet fog lehozni az égből. És nagyon sok más csodát is fog művelni. A csodatevés képessége tehát még nem jelenti azt, hogy az ember Isten embere! Azután Illés lehívta a tüzet, és a tűz lejött. Az emberek pedig az arcukra borultak, és azt mondták, hogy az Úr az Isten! Tehát mind az Ószövetség, mind az Újszövetség megmutatja, hogy minden kritikus helyzetben a természetfölötti beavatkozás a sátáni ellenállás legbiztosabb jele.

Két várost említ az Újszövetség, amelyek kifejezik a varázslás erejét: az egyik Ninive, a másik Babilon. Nézzük meg röviden azokat az Igéket, amelyeket Náhúm próféta írt: A Náhúm 3:4 Ninivéről szól: „*Mert rengeteget paráználkodott ez a parázna, szépséges és bűbajos asszony (a hitetés mesternője), aki népeket ejtett rabul paráznaságával, és nemzetségeket bűbájával.*” Ezt teszi a varázslás! Nemzeteket ejt meg, és családokat. Ninive a varázslás, a sátáni hatalom tudatos gyakorlásának a központja volt.

Az Ésaiás 47,1 Babilonról szól: „*Szállj le, és ülj a porba, Babilon szűz leánya.*” Isten előre kijelentette Babilon ítéletét az Ésaiás 47,9-ben: „*Pedig megéred mindkettőt hirtelen, egyetlen napon: rád nehezedik teljes súllyal a gyermektelenség és az özvegyesség, hiába a sok varázslás, a nagy hatású varázsige!*” Babilon híres volt a Sátán tiszteletéről, hatalmának gyakorlásáról.

Ésaiás 47,12-13 „*Állj elő varázsigéiddel és sok varázslással, amellyel ifjúságod óta vesződtél, hátha segíthetsz magadon, hátha elriasztod a bajt! Agyonfárasztod magad tervezgetésekkel. Álljanak elő, és segítsenek meg, akik az eget vizsgálják, a csillagokat nézik, és újhold napján előre megmondják, mi történik veled.*” Ez teljesen az asztrológia, a horoszkóp leírása. Babilon mindezeknek a központja volt. Az Újszövetségben Babilon a neve az utolsó utálatos, vallásos csoportnak, amely paráznává lesz. A Jelenések könyvének a végén a hamis egyháznak ez lesz a neve.

Szeretnék rámutatni a Jelenések 18-ból arra, hogy az igazi Egyháznak mindig a hamis egyház a legnagyobb ellensége. A legnagyobb, legkegyetlenebb ellensége! Ez így volt az emberi történelem kezdetétől fogva, s ez így lesz a történelem végéig. Ez nem változik meg. Az első jelenet, a hamis és az igaz egyház első képe, a két áldozat: Káiné és Ábelé. Ábel az istenhitet jelképezi, a vérontással való áldozatot, Káin pedig a jó cselekedetek emberi vallását. A 'helyettesítő' áldozatok bemutatását olyan gyümölcsökből, amelyeket Isten megátkozott a földön. Ábel vallása a mártírt adta, Káin vallása pedig a gyilkost. S ez így volt végig az emberi történelemben, hogy Isten szentjeinek nagy üldözői a hamis vallás képviselői voltak.

A Jelenések 18-ban azt látjuk, hogy Isten ítélete van a gonosz valláson, amelyet Babilonnak hívnak. Jelenések 18,2 „*Erős hangon kiáltotta: „Leomlott, leomlott a nagy Babilon, ördögi szellemnek lakóhelyévé vált, mindenféle tisztátalan szellemnek tömlöcévé, mindenféle tisztátalan és gyűlöletes madárnak tömlöcévé,*” Babilon lett a központja minden démonnak, tisztátalan szellemnek.

Jelenések 18,10-11 „*Nagy távol állva az ő kínjától való félelem miatt, mondván: Jaj, jaj! Te nagy város, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el az ítéleted! A föld kalmárai is siratják és jajgatják őt, mert az ő áruikat immár senki nem veszi.*” Babilon az idők végén a Sátán csalásainak a középpontja.

Jelenések 18,23-24 „*...mécsnek fénye nem fénylik többé benned, vőlegénynek és menyasszonynak a szavát nem hallják többé benned. Mert kalmáraid voltak a föld nagyjai, varázslásod tévelyítette el mind a nemzeteket, prófétáknak és szenteknek vérét találták benned, mindazokét, akiket megölték a földön.*” Ez nem fejeződött még be. Egy hatalmas konfliktusnak még be kell következnie. Tisztában kell lennünk, mint már említettem, hogy az igazi Egyháznak ki az igazi ellensége. Nem a kommunisták, hanem a hamis egyház. A hamis egyház egyre inkább tele lesz okkult erővel. Ez a konfliktus és kontraszt nyílt lesz, hogy lássa mindenki. Isten nyilvánosan fogja ezt bemutatni!

Van egy személy, aki a Bibliában mintegy megtestesítője a varázslásnak: Jézabel. Hétszer említi őt az Ószövetség, és egyszer az Újszövetség. Az 1.Királyok 16,30-31-ben olvassuk, hogy Omri fia, Akháb,

gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt. Akháb Isten népének volt a királya, s az történt, hogy ő Jeroboám bűneiben járt. De nemcsak ezt tette, hanem elment, és elvette Ethbaálnak, a sidonbeli királynak a lányát, Jézabelt. S elment, és Baálnak szolgált felesége, Jézabel hatására. A Sátán mestermunkát végzett Jézabelben, mert őt Izráel politikai feje mellé helyezte. Akháb viszont gyenge ember volt, s teljesen a felesége uralkodása alá került. Ez nagyon jellemző kép, s a jelenkori politikusok némelyikénél ugyanígy van. A Sátán megpróbál egy egész nemzetet magával ragadni a varázslás által, amely a politikai vezetőkben is munkálkodik. Jézabel mindenre elszánt, könyörtelen kényura volt Isten szolgáinak.

Az 1.Királyok 19,2-3-ban pedig ezt olvassuk: „*Jézabel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét,...*”

Isten ezen a történeten keresztül megmutatta nekem a varázslás erejét egy nőben, Jézabelben. Ha rá gondolok, hogy még Illés is elfutott előle! Ennek a gonosz erőnek a hatalmára igazán akkor jöttem rá, amikor ezt olvastam. Mert ha volt valaha Istennek nagy embere (az erő, a bátorság embere), akkor az Illés volt, de még ő is elfutott Jézabeltől, a varázslónőtől. Addig, amíg az emberek, a férfiak szeme nem nyílik fel arra, hogy meglássák, miben vannak, addig nem tudnak szembeszállni a varázslónőkkel. Nem tudják megharcolni ezt a csatát. S azt látjuk, hogy ahol a varázslás működik, ott a férfi szellemileg tönkremegy!

Az 1.Királyok 21,5-16-ban olvassuk, hogyan idézte elő Jézabel hamis tanúkkal Nábótnak, Isten igaz szolgájának a halálát. Az 1.Királyok 21,25-26 pedig az összefoglalása Jézabel Akhábra gyakorolt hatásának. „*Nem volt senki más olyan, aki annyira ráadta volna magát annak a cselekvésére, amit rossznak lát az ÚR, mint Aháb, mert félrevezette (elcsábította, felbujtotta) a felesége, Jézabel. Igen utálatos dolgokat művelt, követte a bálványokat egészen úgy, ahogyan az emóriaiak tették, akiket kiűzött az ÚR Izráel fia elöl.*” Akháb azt tette, amit Jézabel mondott neki. S az mindig rossz, amikor egy férjet a feleség irányít. Különösen egy olyan feleség, aki mindig gonosz. (Talán hallottatok már arról az emberről, aki elmondta a barátainak, hogy milyen jól él a feleségével, nincs semmi bajuk egymással. Mert amikor összeházasodtak, megállapodtak, hogy ő hozza a nagy döntéseket, a felesége pedig a kicsiket. S nem volt soha problémájuk, mert nem volt soha nagy döntésük!)

2.Királyok 9,22 Ez Jéhu beszéde (ezúttal nem vizsgáljuk meg a háttérét), azt mondta: „*Hogy lehetne békés, amíg anyádnak, Jézabelnek paráznasága és sok varázsolgatása (boszorkánysága) tart?!*” Jézabel parázna és varázslónő volt. A kettő általában együtt van. S Jéhu, Isten bosszúálló eszköze, azt mondta, hogy ennek a királyságnak soha nem lesz békessége addig, amíg Jézabel folytatja a paráznaságát, erkölcselenségét, züllött életét és varázslását. Nagyon jellemző az utolsó jelenet is: Jéhu bejön a városba, s Jézabel ráébred, hogy eljött az ítélete, s még egy utolsó kísérletet tesz. (Milyen igaz ez az emberi életben!)

2.Királyok 9,30 „*Azután Jéhu megérkezett Jezréelbe. Amikor Jézabel ezt meghallotta, kifestette a szemét, feldíszítette a fejét, és kinézett az ablakon.*” Mit tett ő valójában? Megpróbált szexuális vonzást gyakorolni Jéhura, hogy őt is uralma alá hajtja. Nem vagyok vaskalapos a nők arcfestését illetően, nem is veszem észre, hogy tetszik-e vagy sem; nem így nézek az asszonyainkra. De amikor az Ige azt mondja, hogy Jézabel megékesítette magát, merem állítani, tudom mit jelent ez. Azt jelenti szó szerint, hogy a szemhéján keresztül húzott egy csíkot a szeme sarkába. Ha keleti országokba utazom, ott ez általános gyakorlat, szinte minden hindu lányon látni már három–négy éves kortól. Azt hiszik, hogy ez távol tartja a gonosz szellemeket! Engem nem zavar, ha a nők szemfestéket, rúzszt vagy ilyesmit használnak, de óvatosnak kell lenni, mert van, amikor a nők azért festik ki magukat, hogy ezzel varázsoljanak. S egy keresztény nő ezt nem teheti meg! Összefoglalásként tehát azt emelhetjük ki, amit a bevezetőben is hangsúlyoztunk:

- Soha nem Isten akarata, hogy egy személy uralkodjon a másikon,
  - vagy a szolgálótestvérek a gyülekezeten,
  - vagy a férj uralkodjon a feleségén, vagy a feleség a férjén, a szülők a gyermekeken, esetleg fordítva.
- Ahányszor ez megtörténik, a mögötte levő erő: gonosz!

Melléklet II.

Egy hamis prófécia

„Ne a rosszat keressétek egymásban, hanem a jót. Én munkálkodni akarok mindnyájatokban még jobban, még hatalmasabban. Engem keressetek, és éltek. Vannak közöttetek olyanok, akik még mindig nem adták át az életüket, pedig régen várok rájuk. Ne halogassátok, mert kevés az idő! Ítéletem ideje eljött. Kijelentettem és megígértem, nem halogathatom tovább. Rajtatok kezdem el, saját házamnépén. Ne kérd, hogy várjak, nem tehetem! Szent menyasszonyt akarok, nem nézhetem már tovább népem gonoszságát! Tisztítsátok meg magatokat, és metéljétek körül szíveiteket, mert én Szent Isten vagyok! Bűnnel nem közelíthettek Hozzám! Igyekeztek, mert az ÉN eljövetelem nagyon közel van, íme már a küszöbön állok! Megemésztő tűz vagyok, az én jelenlétemben megég minden, ami tisztátalan. Tisztítsátok ki a kovászt az életetekből, és ne ünnepeljétek kovással! Meg van írva az ÉN ígében: Bűnt és ünneplést együtt el nem szenvedhettek. Cselekedjétek a jót, és ne a rosszat, akkor veletek leszek, és nem távozok el tőletek! Ne szomorítsátok meg a Szent Szellemet, hanem Istenhez méltóan viseljétek magatokat! Mindent megpróbáljatok, ami jó, azt megtartsátok, ami pedig gonosznak látszik, attól őrizkedjétek! Fogadjátok el mindazokat, akiket küldök hozzátok, mert az én üzeneteimet mondják, és ne álljatok ellenük! Azért küldtem őket, mert szeretlek, és fel akarlak ébreszteni benneteket. Az ajtó előtt állok, és zörgetek, aki ajtót nyit, ahhoz bemegyek, és vele vacsorálok. De vannak olyanok, akik még mindig nem nyitottak ajtót, pedig sokszor szóltam, és most is szólok. Tovább már nem fogok várni! Vegyétek észre azokat, akiket használok, mert én szólok általuk, ne álljatok ellenük! Nem mindenkit tudok használni, pedig sokakat szeretnék. Még mindig vannak olyanok, akik nem döntöttek mellettem igazán, pedig nem járhattok két úton. Eljött a két úton való sántikálás vége. Döntenetek kell! Minél tovább halogatjátok, annál nehezebb lesz. Ítéleteim nem csak benneteket érnek el, hanem az egész világot, fokozódik a zűrzavar, és egyre nagyobb méreteket ölt a káosz. Tőlem vannak ezek a dolgok, Én cselekszem mindezeket, ne féljétek! Elérkezett az idők vége, felkelek és cselekszem! Kicsoda állhat ellenem? Felkelek, és megmutatom magamat a népemnek és a világnak is. Nyissátok ki a szemeiteket, és lássátok meg, hogy Én vagyok, aki cselekszem, szolgálaim által, akiket választottam. Nem ti választottátok őket, hanem Én. A ti dolgotok az, hogy figyeljétek, és felismerjétek őket. Mert valójában engem ismertek fel. Engem hallgattok, és Nekem engedelmeskedtek. Ne legyetek hitetlenek! Ne mondjátok a jót rossznak, és a rosszat jónak! Ne mondjátok arra, ami Tőlem van, hogy az ördögtől van, és ami az ördögtől van, azt, hogy az tőlem van. Ne tévelyegjétek! Sokan közületek még nem ismernek. Nem ismerik igazán erőmet és hatalmam. Csak kevesen vannak, akik igazán ismernek, és közel vannak hozzám. Itt az idő, hogy megismerjétek, és tudjatok majd igazán cselekedni. Úgy, ahogyan én akarom, és nem, ahogyan ti. Azért, hogy ne maradjatok tovább sötétségben, és ne legyetek foglyok. Mert aki sötétségben van, nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az ő szemeit. Én megnyitom a szemeiteket, hogy lássátok, hogy észrevegyétek, amiben vagytok. De akarom, hogy közeledjétek Hozzám, és akkor Én is közeledni fogok hozzátok. Különbösen hamar el fogjátok veszíteni a látásotokat. És visszazuhantok a sötétségbe és mély depresszióba. Amíg világosságotok van, addig járjatok a világosságának megfelelően, nehogy sötétség lepjen meg titeket. Az Én szavam még mindig áll! Cselekedjétek az ígét, amellyel szövetségre léptem veletek! Vegyétek komolyan az Én Beszédeimet, és ne legyetek tiszteletlenek. Ha nem tisztelitek ígémet, Engem nem tiszteltek, csak a szátokkal vagytok közel hozzám, de valójában képmutatók vagytok. Ha valóban tisztelni akartok Engem, akkor cselekedjétek meg az én beszédemet, és tegyétek le az életetek Értém, amiképpen én is letettem értetek. Mert úgy szerettelek benneteket, hogy az életemet adtam értetek, hogy ne vesszete el. Meg van írva az ÉN ígében: Az szeret engem igazán, aki megtartja az ÉN beszédemet. Különbösen csak hamisan esküsztek, és Én nem hallgatlak meg benneteket. Ezért van csak kevés imáтокra válasz, és sokszor nem történik semmi. Ne legyetek vallásosak! Ne engedjétek a tradíciónak és a hagyományoknak! Hiába veszték úrvacsorát, semmit nem használ az így nektek. Ha belsőképpen nem jártok velem, külsőképpen feleslegesen járultok az Úr asztalához, mert nem fogtok közelebb kerülni Hozzám.

Térjetek meg, és ne vegyetek magatokra még több ítéletet!”

(Ezt az „üzenetet” 2006.03.17-én kapta egy nyíregyházi „férfi” az „úr”-tól. Nem volt aláírva, de már tudjuk ki volt, mert azóta nyíltan hirdeti a hamisságait, két eltévelyedett nőtestvér háttértámogatásával.)

Most következzen kettőnk vizsgálata és ítélete

Pali vizsgálati eredménye:

Ha egy úgynevezett prófécia a Szentírás tanítása alapján akarunk megítélni, akkor már az is elégséges, ha a Jelenések Könyvének második és harmadik fejezetét tanulmányozzuk. Ezekben a fejezetekben azokat a leveleket találjuk, amelyeket János által a hét gyülekezetnek küldött el az Úr. Ezekben a levelekben általában az figyelhető meg, hogy Isten Szelleme mindegyik gyülekezet valódi állapotát feltárja, ami jó, azt megdicséri, viszont a negatív dolgokra is rámutat, ugyanakkor rögtön a megoldást is megadja, hogy a gyülekezet időben megtérhessen a Szent Szellem segítségével világosságra hozott bűnökből.

Az is megfigyelhető, hogy Isten soha nem kér egyszerre millió és millió dolgot az embertől, hanem mindig csak egyet. Mindig csak egyet, majd megint egyet, majd megint, stb. Így jutunk előre hitből-hitbe, dicsőségről-dicsőségre.

Jézus a gazdag ifjútól is csak egy valamit kért, éppen azt, ami a legsürgetőbb volt. Isten tőlünk is éppen azt kéri, ami a legfontosabb, ami a legsürgetőbb. Azt, ami éppen akadályt képezhet Ő és mi köztünk, azt kell eltávolítanunk az útból. Ő soha nem kárhoztat, hanem azzal együtt, hogy rámutat jelenlegi állapotunkra, rögtön a megoldást is felkínálja számunkra.

Az általunk megvizsgált úgynevezett prófécia semmilyen Istentől származó kritériumnak nem felel meg, mert a „prófécia” hirtelen rengeteg követelményt támaszt a hívők elé, viszont az eddig élt szentek, valamint a mostani korszakban élő szellemi embereknek is egységesen az a tapasztalata, hogy amikor Isten szól az emberhez, nem rohanja le az embert egyszerre számtalan mennyiségű követelménnyel, hanem minden esetben az aktuális helyzetre mutat rá, aktuális igazságokat felfedve, még pedig tisztán és érthetően.

A szenteknek ez a tapasztalata egyébként teljesen megfelel a Biblia mércéjének. Természetesen mi nem mondhatjuk meg Istennek, hogy milyen módon és hányféle dologról szólhat egyszerre, azonban a Biblia és a szentek egységes tapasztalata (amelyről a fentiekben már említést tettem) mégis zsinórmértékül, valamint védelmiül szolgálnak a számunkra, hogy ne sodorhassanak el bennünket a helyes útról a különféle „prófeciák”, mert azokból bőven akad manapság (a legtöbbjük egyébként sajnos hamis és az Ördög pontosan az ilyen „prófeciákkal” akarja elterelni a figyelmünket a valódi, Szent Szelemtől ihletett prófeciákról). Az ihletettség szempontjából is hamisnak kell ítélnünk ezt a „prófécia”, mert ahogyan azt már a fentiekben is említettem, ami a Szent Szelemtől ihletett, az tiszta és érthető, ez azonban nem mondható el erről a „prófeciáról”, mivel annak olvasása közben olyan érzés támad a szellemi emberekben, mintha egy zavaros, mocskos vizet akarnának velük megitatni. Személy szerint engem is ez az érzés nyomasztott, miközben ezt a zagyvaléket olvastam, ráadásul a szövegből nem derült ki a számomra, hogy az úgynevezett „próféta testvér” mit is akar valójában? A szöveg tartalmában azonban az a legveszélyesebb, ami a legnehezebben észlelhető, még pedig az idegen szellemiség. A „prófécia” szavaiba ugyanis első olvasatra nehéz belekötni, hiszen a legtöbb mondata szinte már annyira „igeinek” tűnik, ugye?!

Ez a prófécia azonban mégis hamis, eredete nem Istentől, hanem a Sától van, a gonosz szellemiség jelenlétét még a hasonlóság ellenére is érezni lehet, mint ahogyan ez Pál esetében is történt, amikor Filippiben, leleplezte a jövendőmondó lányban lévő gonosz szellemet, pedig az látszatra igazságot mondott, amikor ezt mondta: „*Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgái, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!*” (Apostolok Cselekedetei 16,17). Figyelemre méltó az a tény, hogy Filippiben csak a

jövendőmondó szellem kiűzése után jöhetett létre gyülekezet, ezt megelőzően igen kevés eredménye volt Pálék szolgálatának.

Zsolt barátommal közösen tanítottunk abban a gyülekezetben, ahol ez a „próféta testvér” is tevékenykedett, majd figyelmeztettük a gyülekezet vezetőjét, hogy ne engedje ezt az embert tevékenykedni a gyülekezetben, mert ennek később nagyon rossz gyümölcsei lesznek. Figyelmeztetésünk ellenére a gyülekezet vezetője továbbra is teret adott ennek az embernek, így néhány hónappal később valóban komoly bajok keletkeztek a gyülekezetben, végül aztán még a gyülekezetvezetőnek is le kellett mondania tisztességéről a hamis próféta által okozott bajok miatt. Ez a testvér a lemondása után egyszer elmondta, hogy a figyelmeztetésünk után még maga az Úr is adott neki bizonyítékokat, ő azonban ezután is hitetlen és engedetlen maradt, amit utólag már nagyon megbánt. Mi soha ne legyünk hitetlenek és engedetlenek! Továbbá, ha őszinték vagyunk és tiszta szívből keressük Istent, akkor ő minden esetben meg fogja mutatni nekünk, hogy egy elmondott vagy leírt prófécia, valójában milyen szellemből származik.

Zsolt vizsgálati eredménye:

Az alábbiakban reagálok a hamisprófeciára, ami csöpög a büszkeségtől, varázslástól, manipulációtól, uralkodási vágytól és egyéb gonoszságoktól. A szöveget kiegészítettem olyan módon, hogy kifejezze azt, amit a levél írója és a mindezeket sugalló (ihlető), megtévesztő szellem valójában gondolt és elérni szándékozott. Továbbá kiegészítettem a saját reakcióimmal is. Ahol tudom, jelzem azt a bibliai igehelyet is, amelyből az „író” idéz. A **félkövér** betűkkel írt rész a kiegészítem és válaszom. Íme:

„Ne a rosszat keressétek egymásban, hanem a jót.”

(Se ezt, se azt ne keressétek egymásban, hanem Krisztust keressétek egymásban! Akiben nincs Krisztus Szelleme, az nem is az övé, így semmi jó nem lehet benne! - Róma 8,9-10)

„Én munkálkodni akarok mindnyájatokban még jobban, még hatalmasabban.”

(Ez a hazug szellem - aki ihlette ezt a hazug zagyvalékot - akar munkálkodni azokban, akik ezt elhiszik neki!)

„Engem keressetek és éltek”

Engem keressetek és él(je)tek **(úgy, ahogy én mondom)!” Ámosz 5,4. (Ezt akarja elérni ez a hazug szellem!)**

”Vannak közöttetek olyanok, akik még mindig nem adták át az életüket, pedig régen várok rájuk.”

(Sajnos ez igaz ennek a hamis üzenetnek az írójára is!)

Ne halogassátok, mert kevés az idő!

Ítéletem ideje eljött. **(Lásd a 3. pontban az erről szóló ígerészt: Máté 24,4-5; Lukács 21,8!!)**

Kijelentettem és megígértem, nem halogathatom tovább.

Rajtatok kezdem el, saját házamnépén. **(1.Péter 4,17)**

Ne kérd hogy várjak, nem tehetem!

(Persze, hogy nem tudsz várni, hiszen nincs meg benned a Szent Szellem gyümölcseinek egyik összetevője: a türelem - Galata 5,22-23)

Szent menyasszonyt akarok, nem nézhetem már tovább népem gonoszságát!

Tisztítsátok meg magatokat, és metéljétek körül szíveiteket, mert én Szent Isten vagyok! (?? Jeremiás 4,14.4)

Bűnnel nem közelíthettek Hozzám!

Igyekeztek, mert az ÉN eljövetelem nagyon közel van, íme már a küszöbön állok! **Máté 24,33; Márk 13,29 (Csak az a baj, hogy a küszöbön belül van ez a hazug szellem, holott kívül lenne a helye.)**

Megemésztő tűz vagyok, az én jelenlétemben megég minden, ami tisztátalan.

Megemésztő tűz vagyok, az én jelenlétemben megég minden(ki, aki nem engedelmeskedik nekem), ami tisztátalan. **(Zsid. 12,29) (Itt valójában a hazug szellemnek való engedelmességről van szó!)**

Tisztítsátok ki a kovászt az éleletekből és ne ünnepeljétek kovásszal!

**1.Korintus 5,8. (Kifejejtette a fejezet utolsó versét: „...Dobjátok ki azért a gonoszt magatok közül!”
Lásd még a 11. verset!)**

Meg van írva az ÉN igémben: Bűnt és ünneplést együtt el nem szenvedhetek. **Ézsaiás 1,13.**

Cselekedjétek a jót, és ne a rosszat, akkor veletek leszek, és nem távozok el tőletek!

(Pedig jobb lenne mindenkinek, ha eltávoznál a gyülekezetből te hazug szellem.)

Ne szomorítsátok meg a Szent Szellemet, hanem Istenhez méltóan viseljétek magatokat!

Mindent megpróbáljátok, ami jó, azt megtartsátok, ami pedig gonosznak látszik, attól őrizkedjétek!
1.Tesszalonika 5,21. (nem minden gonosz látszik gonosznak első látásra, mint pl. ez az írás sem, ezért mindent szellemben kell megítélni! 1.Korintus 2,14-15)

Fogadjátok el mindazokat, akiket küldök hozzátok (vagyis ENGEM, aki ezt a hamis próféciaát ihlettem és diktálom nektek), mert az én üzeneteimet mondják, és ne álljatok ellenük! (sőt ne is gondolkozzatok, és nehogy a Biblia szerint vizsgáljátok és ítéljétek meg, mert akkor rögtön kiderülne, hogy nem Istentől van, hanem a Sátántól!)

!!!!!!! Itt van az ANTIKRISZTUS elrejtve!!!!!!!

Azért küldtem őket, mert szeretlek, és fel akarlak ébreszteni benneteket.

(Dehogy, Sátán, te azért küldted őket, mert gyűlölsz, el akarsz altatni, hogy a halál álmát aludjunk és szét akarsz minket szakítani!)

Az ajtó előtt állok és zörgetek, aki ajtót nyit, ahhoz bemegyek, és vele vacsorálok. **(Jelenések 3,20.)**

De vannak olyanok, akik még mindig nem nyitottak ajtót, pedig sokszor szóltam, és most is szólok.

Tovább már nem fogok várni! **(De Isten sem!)**

Vegyétek észre azokat, akiket használok, mert én szólok általuk, ne álljatok ellenük! (már megint!)

Nem mindenkit tudok használni, pedig sokakat szeretnék.

(Úgy látszik mégis csak talált valakit, akit fel tudott használni, azt aki leírta ezt a hazugságot!)

Még mindig vannak olyanok, akik nem döntöttek mellettem igazán, pedig nem járhattok két úton.

Eljött a két úton való sántikálás vége. Döntenetek kell! **(1.Királyok 18,21.)**

Minél tovább halogatjátok, annál nehezebb lesz.

Ítéleteim nem csak benneteket érnek el, hanem az egész világot, fokozódik a zűrzavar, és egyre nagyobb méreteket ölt a káosz. **(Antikrisztus!!)**

Tőlem vannak ezek a dolgok, Én cselekszem mindezeket, ne féljétek!

(Valóban tőled van és nem Istentől)

Elérkezett az idők vége, felkelek és cselekszek! Kicsoda állhat ellenem?

(Én mindenképp *ellened* állok, mert nem tűrhetem a hamis próféciákat!)

Felkelek, és megmutatom magamat a népemnek és a világnak is.

(Tudjuk, mivel ez is meg van írva az ígében – A Nagy Parázna megmutatja magát, de aztán Isten is!)

Nyissátok ki a szemeket, és lássátok meg, hogy Én vagyok aki cselekszem, szolgálaim által, akiket választottam. (Csak az a baj, hogy nem Isten választott, legalább is ennek a hazugságnak a leírására nem!)

Nem ti választottátok őket, hanem Én (választottam magamat)!

A ti dolgotok az, hogy figyeljétek és felismerjétek őket. (Hát téged fel is ismertünk és le is lepleztünk!)

Mert valójában engem ismertek fel. (Sajnos valóban csak *téged* ismertünk fel, nem Krisztust!)

Engem hallgattok, és Nekem (aki ihlettem és leírtam ezt a hamis próféciát) engedelmességedet.

Ne legyetek hitetlenek!

Ne mondjátok a jót rossznak és a rosszat jónak! (Vagyis ne mondjátok ellent nekem, különben ...)

Ne mondjátok arra ami Tőlem van, hogy az ördögtől van, és ami az ördögtől van azt, hogy az tőlem van. (Pedig ami tőled van, az az ördögtől van és ami az ördögtől van az tőled van, mert te magad vagy a gonosz, aki szólsz!)

Ne tévelyegjétek! Sokan közületek még nem ismernek. (Inkább nem is akarlak.)

Nem ismerik igazán erőmet és hatalmam.

(Lehet hogy e te erődöt és hatalmadat nem ismerjük, de Ismerjük Isten EREJÉT és HATALMÁT és ha így folytatod hamarosan te is megismerheted!)

Csak kevesen vannak akik igazán ismernek és közel vannak hozzám.

(De én, aki írom ezeket, én nagyon közel vagyok ám hozzá – Ez itt a büszkeség szelleme!)

Itt az idő, hogy megismerjétek (engem a nagy prófétát), és tudjátok majd igazán cselekedni.

Úgy ahogyan én akarom és nem ahogyan ti. (Inkább úgy, ahogy Isten is akarja!)

Azért, hogy ne maradjatok tovább sötétségben, és ne legyetek foglyok. (vagyis ne Krisztus foglyai – rabszolgái – legyetek, hanem az *enyém*)

Mert aki sötétségben van, nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az ő szemeit. **1. János 2,11. (Hát ez történt veled és mindazokkal, akik elhiszik neked ezt a hazugságot és követnek téged.)**

Én megnyitom a szemeiteket, hogy lássatok, hogy észrevegyétek, amiben vagytok. **(Inkább neked kéne észrevenned, hogy most nagy bajban vagy. Neked szól az, amit Jézus a laodiceai gyülekezet angyalának mond - Jelenések 3,18.)**

De akarom, hogy közeledjétek Hozzám, és akkor Én is közeledni fogok hozzátok.

Különben hamar el fogjátok veszíteni a látásotokat.

És visszahantok a sötétségbe, és mély depresszióba.

Amíg világosságotok van, addig járjatok a világosságnak megfelelően, nehogy sötétség leljen meg titeket. **János 12,35-36.**

Az Én szavam még mindig áll!

Cselekedjétek az ígét, amellyel szövetségre léptem veletek!

Vegyétek komolyan az Én Beszédeimet, és ne legyetek tiszteletlenek.

(Velem szemben, különben ... - ez a varázslás és manipulálás szelleme!)

Ha nem tisztelitek ígémet, Engem nem tiszteltek, csak a szátokkal vagytok közel hozzám, de valójában képmutatók vagytok. **(De én, én alázatos vagyok ám! – már megint a büszkeség szelleme!)**

Ha valóban tisztelni akartok Engem (aki írtam ezt a hamis próféciát), akkor cselekedjétek meg az én beszédemet, és tegyétek le az életemeket Értem, amiképpen én is letettem értetek. (persze csak a számmal – ez is varázslás és manipulálás, a kontroll szelleme!)

Mert úgy szerettelek benneteket, hogy az életemet adtam értetek, hogy ne vesszetek el.

Meg van írva az Én ígében: Az szeret engem igazán, aki megtartja az Én beszédemet.

(Pedig az szeret téged igazán, aki leleplezi ezt a bűnt benned, hogy megtérhessél.)

Különben csak hamisan esküsztek, és Én nem hallgatlak meg benneteket.

Ezért van csak kevés imáтокra válasz, és sokszor nem történik semmi.

Ne legyetek vallásosak!

Ne engedjétek a tradíciónak és a hagyományoknak!

Hiába vesztek úrvacsorát, semmit nem használ az így nektek.

Ha belsőképpen nem jártok velem, külsőképpen feleslegesen járultok az úr asztalához, mert nem fogtok közelebb kerülni Hozzám.

Térjétek meg, és ne vegyetek magatokra még több ítéletet! – **Eddig tart a levél**

Ez bizony nagyon gonosz koholmány, hamis prófécia. Sőt valójában prófécianak sem lehet nevezni, mert ez egy igékből összetákolt zagyvaság.

Melléklet III.

Derek Prince: Bálám tévelygése

Áttekintésre ajánlott igehelyek: **4Mózes 22, 23, 24, 25, 31**

Kedves barátom!

Első pillantásra úgy tűnhet, hogy Bálámról, a **4.Mózes 22-25.** ígerésben leírt jövendõmondóról szóló történetnek nincs semmi lényeges üzenete a mai keresztények felé. Pedig az Újszövetség szerzõi három külön részben is hivatkoznak Bálámra, és mindannyiszor óvatosságra intenek. Tehát nyilvánvaló, hogy a keresztények számára ez a történet fontos tanulságokat tartalmaz. Egy különös és ármánykodó személyiség volt Bálám, rendelkezett a természetfölötti szellemi ajándék és a korrupt jellem elképesztõ kombinációjával. Ez azért lényeges, mert a mai egyház életében is egyre több lelkészi szolgálatnál vehetõ észre a szellemi ajándék és a korrupt személyiség hasonló keveredése. Bálám története azzal indul, hogy Izrael még utoljára tábort üt Kánaán szélén, mely félelemre készíteti Bálákot, Moáb királyát, kinek birodalma határos volt az Izraeliták táborhelyével. Bálák az Izraeliták megjelenését kétségtelenül fenyegetésnek tekintette országára nézve, jóllehet õk semmi olyat nem tettek, ami indokolhatta volna ezt a félelmét.

Mivel úgy érezte, hogy képtelen Izraellel csatában szembeszállni, Bálák elhatározta, hogy szellemi fegyvereket vet be ellenük. Így néhány fejedelmét elküldte Bálámhoz a „jövendõmondás tiszteletdíjával kezükben”, hogy jöjjen el és átkozza meg Izraelt. Gyógyító varázslóként és jövendõmondóként Bálám már hírnevet szerzett magának azzal, hogy az általa kimondott áldás vagy átok jelentõs pozitív vagy negatív következménnyel járt.

Bálám a mezopotámiai Pethorban élt. Nem volt izraelita, de mégis közvetlen és személyes ismerettel rendelkezett az egy igaz Istenrõl. Mikor Bálák felkéri Izrael megátkozására, ezt feleli, „nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát”. Az „Úr” kifejezés (nagy kezdõbetûvel írva) Isten megszentelt Héber nevének „Jehova vagy Jahve”-nek elfogadott fordítása.

Bálám a megszentelt neve szerint ismerte Istent, és „én Istenem”-nek szólította. Bálák küldötteinek megérkezésekor Isten azt mondja Bálámnak, hogy ne menjen el velük, és ne átkozza meg Izraelt (**4.Mózes 22,12.**)

Válaszként erre Bálák elõkelõbb fejedelmek egy nagyobb csoportját küldte el hozzá még nagyobb jutalmat ígérve. Ekkor Bálám megkapta az Úr engedélyét, hogy elmenjen velük, de csak akkor „Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged” (**4.Mózes 22,20.**)

Azonban sehol nincs lejegyezve, hogy az emberek valóban ismét el akarták hívni Bálámot. Ő mégis elment, és ezzel az engedetlenségével magára vont az Úr haragját, ki az út során szembeszállt vele, és csaknem meg is ölte. Végül az Úr megengedte, hogy elmenjen, de csak ezzel a feltétellel: „Csak amit én mondok majd neked, azt mondjad” (**4.Mózes 22,35.**)

Bálák örömmel fogadta Bálámot, és mindent gondosan elõkészített Izrael megátkozásához. Azonban minden alkalommal szándékainak pont az ellenkezője történt. Bálám összesen négy olyan próféciaát mondott el, amelyek a Szentírás legszebb és legerõtéljesebb kijelentései közé tartoznak Istennek Izrael megáldására vonatkozó visszavonhatatlan elkötelezettségérõl.

Mivel Isten meghíúsította Izrael megátkozására tett kísérletét, Bálám másféle stratégiát javasolt ellenük (ld. **4.Mózes 31,16**). Amely szerint, ha a Moábita asszonyoknak sikerül rávenniük bálványimádásra és erkõcstelenségre az izraelitákat, akkor már szükségtelen megátkozni õket. Maga az Isten hoz rájuk ítéletet. Bálám második stratégiája sikeresnek bizonyult, és 24 ezer izraelita pusztult el Isten ítélete nyomán (**4.Mózes 25,1-9**).

A történetben Bálám a legelképesztõbb következetlenséget mutatja be. Több ízben is megtiltotta neki Isten, hogy megátkozza Izraelt. Természetfölötti kinyilatkoztatás által négyszer is megerõsítette Istennek Izrael megáldására és ellenségeinek megítélésére vonatkozó változatlan szándékát. Mégis makacsul

ragaszkodott a Bálákkal, Izrael ellenségével való együttműködéshez, valamint az Izrael elpusztítását célzó konspirációkhoz. Teljes mértékben méltóvá vált arra, hogy ugyanolyan ítélet sújtsa, mint Izrael többi ellenségét, Midián királyaival együtt kivégezték az Izraeliták őt is (**4.Mózes 31,8**).

Felmerül bennünk a kérdés: Vajon mi lehetett ez az erőteljes és ellenállhatatlan indíték, amely előidézte Bálámnál, hogy nyíltan az Istentől kapott kijelentés ellenében cselekedjen, és a saját vesztébe rohanjon? Világos és határozott választ kapunk erre a kérdésre az Újszövetség két szerzőjétől is. Az egyházban fellelhető hamis tanítókról mondja Péter: „Elhagyták az egyenes utat, és eltévelyedtek, minthogy Beor *fiának*, Bálámnak útján indultak el, aki megszerette a hamisság bérét” (**2.Péter 2,15**).

A hamis tanítókról szólva Júdás hasonlóképpen beszél : „...pénzért Bálám tévelygésére adták a fejüket...” (**Júdás 11**).

Tehát elég világos a válasz, a pénzimádat kísértette meg Bálámot, és vette rá a pusztításra. Bizony, ezért volt hajlandó eladni csodálatos szellemi ajándékát. Valószínűleg azért az a megkülönböztető figyelem is hízelgett neki, amiben Bárak király és fejedelmei részesítették. A pénzsóvárság egyébként közeli barátságban van a népszerűség iránti és a hatalom utáni vágyakozással. És mindezen gonosz vágyak pont ugyanabból a gyökérből növekednek, vagyis a kevélységből (felfuvalkodottság, kérkedés). Szentlecke Bálámtól.

Három fontos dolgot kell megtanulnunk Bálám történetéből

1. Elsősorban azt, hogy a Mindenható Isten megmásíthatatlan kötelezettséget vállalt arra nézve, hogy megerősítse: mindörökké saját népének tekinti a zsidókat. Nincsen olyan emberi vagy ördögi hatalom az egész világmindenségben, amely valaha is érvényteleníteni tudná ezt az elkötelezettséget. A zsidók sokszor hűtlenek voltak Istenhez, amiért számtalan súlyos ítélet jött az életükre, de még a hűtlenségük sem tudja hatályon kívül helyezni Isten ragaszkodását hozzájuk. Fontos, hogy megértsük: a kezdeményezés Istentől származik, és nem emberektől. Nem a zsidók választották ki Istent, hanem Isten választotta ki a zsidó népet. Van egy fiatal, egykori muzulmán barátom – hívjuk Alinak –, aki természetfölötti módon megtért Krisztushoz: Megtérése után aztán elkezdte Isten elé hozni a zsidók elleni panaszát, míg végül Isten megválaszolt neki: „Ali, neked nem a zsidókkal van bajod, hanem velem. Mert hát én vagyok az, aki kiválasztotta őket.” Ez a fiatalember most muzulmánokat hoz Krisztus elé, és arra tanítja őket, hogy imádkozzanak a zsidókért. A **4.Mózes 24,9** igerészen Bálám az emberek és nemzetek sorsát döntően meghatározó igazságot jelent ki. Izraelhez intézve szavait, ezt mondja: „Aki megáld téged, áldott lesz, és aki megátkoz téged, átkozott lesz.” Az emberek, és hasonlóképpen a nemzetek is – gyakran anélkül, hogy ennek tudatában lennének –, a zsidókhoz való viszonyulásuk alapján szabnak irányt a sorsuknak. Áldottak lesznek, akik áldanak, és átkozottak, akik átkoznak.

2. Másodsorban, a Sátán legnagyobb és leghatásosabb fegyvere ellenünk a pénz imádása. A kereszténység kialakulásának első pillanatától fogva így van ez még most is. Az olyan lelkészi szolgálatok, melyeket erőteljes természetfeletti jelenségek kísérnek – különösen, ha ezek csodálatos gyógyulásként jelennek meg –, szinte kivétel nélkül a pénzszerzés, a meggazdagodás eszközévé válnak. Pál a **2.Korinthus 2,17** igerészen szembeállítja sok keresztény kortársával szolgálatát. „Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyerészkednek (mint áruval házalnak, szatócskodnak, kereskednek) Isten ígéjével.” Már Pál idejében is sok keresztény használta fel szolgálatát a meggazdagodásra! A pénz önmagában véve nem rossz dolog, és nem feltétlenül szükségszerű, hogy bűnös lenne az, aki gazdag. A pénz természeténél fogva semleges, így felhasználható akár jóra, akár rosszra. De amint elkezdünk sóvárogni a pénz után, mindjárt a Sátán kelepccéjébe kerülünk. Az **1.Timótheus 6,9-10** igerészen Pál a legkomolyabb hangon figyelmeztet erre: „Akik ellenben meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, törbe, és sok értelmetlen és káros kívánságba esnek. Az ilyenek az embereket a veszedelem és pusztulás mélységébe taszítják. Mert az összes gonosz dolgok gyökere a pénz kedvelése. Némelyek, mikor ezután futottak, eltévelyedtek a hittől, és sokféle kinnal szúrták át magukat.” Szolgálatom során gyakran tanítottam arról, hogy Isten elő kívánja mozdítani (anyagilag) az uralma iránt elkötelezett hívők életét.

Mégis, most visszatekintve, már nagyon bánom az összes olyan alkalmat, ahol ezt az üzenetet oly módon adtam át, hogy nem ellensúlyoztam Pálnak az **1.Timótheus 6,9-10** ígerészen közölt figyelmeztetésével. Lelki szemeim előtt olyannak látom a pénz utáni sóvárgásuk miatt elbukott hívőket, mint akik egy éles, mérgezett tört mártanak saját húrukba. Bizony, ezt tette Bálám is.

3. Harmadsorban, meg kell értenünk, hogy különbség van a szellemi ajándék és a szellemi gyümölcs között. Az ajándék egy képességet, egy adottságot jelképez, míg a gyümölcs a jellemet, a személyiséget képviseli. Egy ajándékhoz egyetlen, rövid átadási aktuson keresztül hozzájuthatunk, míg egy gyümölcshöz csak a kifejlődés lassú folyamatán keresztül. A szellemi ajándék átvétele önmagában véve még nem változtatja meg egy ember személyiségét. Ha egy ember kevély, megbízhatatlan vagy álnok volt, mielőtt még részesült volna a szellemi ajándékban, az a személy ugyanúgy önhitt, állhatatlan vagy álnok marad azután is, hogy átvette ajándékát. Az ilyen ajándékban való részesülés viszont fokozza az ember felelősségét, mivel megnövekszik a többiekre ható befolyásolási képessége. Ez még annak a kísértésével is együtt jár, hogy a „sikeres” keresztyéni élet megtapasztalását inkább a szellemi ajándék érvényesítésében, mintsem a hívő, istenfélő személyiség felépítésében keresse. Elég paradoxnak tűnik, de minél több ajándékban részesül egy ember, annál nagyobb gondot kell fordítania a gyümölcsök megtermésére. Ahogy átmegyünk az időszámításból az örökkévalóságba, hátra fogjuk hagyni az ajándékainkat, de a személyiségünk, jellemünk mindörökké velünk marad. Bálám világos látással rendelkezett a szentek eltávozásáról, arról, hogy mi vár az igazakra életük végén. Ezt nyilvánítja ki imájában: „Bár úgy halnék meg, mint ez igazak, s lenne végem olyan, mint az övék!” (4.Mózes 23,10). Hát, Bálám imája nem igazán teljesült... Kivégezték a Moabitákkal együtt, akik pénzzel rávették, hogy csatlakozzon Isten ellenségeihez. Bálám sorsa szemléletes példaként szolgálhat Jézusnak a Máté 7,21-23. versében található tanításához: „*Nem mindenki fog a mennyek királyságába bemenni, aki nekem azt mondja: Uram, Uram! Csak, aki mennybéli Atyám akaratát teszi. Azon a napon sokan szólnak majd így hozzám: Uram, Uram! Hát nem a te neveddel prófétáltunk-e? Nem a te neveddel üztünk-e ki ördögöket? Nem a te neveddel tettünk-e sok hatalmas csodát? Én akkor ilyen vallomást fogok nekik tenni: Sohasem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem ti, akik a törvény megrontásán munkálkodtok*” (Máté 7,21-23, Csia Lajos). Egyszerűen megállapítható, hogy semmi sincs, ami helyettesíthetné az Isten iránti engedelmisséget. Csak egyedül ez biztosíthat helyet számunkra a mennyben.

Az Úr szolgálatában,

Derek Prince

Forrás: www.miujsag.hu

Melléklet IV.

Csia Lajos: Óember és újember

Bibliai lélektani kérdés

Egy időben divatba jöttek olyan levelezőlapok és olvasókártyák, amelyeken Krisztus neve alatt ez a szó, „én”, egy kereszttel át volt húzva. Úgy értelmezték sokan ezt a jelképet, hogy többé nem szabad akarniok, kívánniok, okoskodniok, hanem életük vezetését át kell adniok Krisztusnak, hogy Ő akarjon, kívánjon, okoskodjék helyettük, mint ahogy Pál apostol mondotta: „Nem én élek többé, hanem Krisztus él bennem!” Ez az értelmezés bizonyos quietismust idézett elő, azaz tétlen várását annak, ami éppen jönni fog. Természetesen azért mindenki akart, kívánt, gondolkozott tovább; ha megéhezett, akart enni; ha megszomjazott, kívánta a frissítő italt, és amikor kellett éppen, hát gondolkozott is; csak éppen a felelősséget rázta le magáról azért, ami vele történik. Ez a tétlen, felelőtlen veszteg ülés különösen a pietisztikus, misztikus hajlandóságú keresztyéneknek veszedelme. De szinte mondanunk is alig kellene, hogy az óembernek a gondolkodó, akaró énnel való azonosítása hamis, egészen bibliaellenes. Az emberi természet a hindu műveltség megszerzése nélkül is hajlandó arra, hogy a felelősséget, a számonkérésnek, az isteni ítéletnek rettegetető várását eldobja magától, és abban tetszelegjék, hogy íme ő megsemmisült, nincs többé, most már nem felelős semmiért. Ez a minden gondot elvető, kötelességet lerázó gyávák menekülése a látni nem akarásba. Ez az „üdvösség” buddhista nirvána. A keresztyén üdvösség ennek pontosan az ellentéte: a teljes felelősségérzet öröme.

Gyakori vád az Isten ellen, hogy „Miért teremtett olyan embert, aki vétkezhetik?”. Teremthetett volna olyan embert is, aki képtelen arra, hogy vétkezzék. De az ilyen teremtménynek nem ember lett volna a neve, hanem gép, legföljebb állat. Isten Magához hasonló, felelősséggel ítélő, elhatározó lényeket akart maga mellett látni, hogy azokkal megossa az uralkodás gyönyörűségét: ezért volt szüksége emberre, nem gépre, nem állatra. S ha olyan embert teremtett, akinek szabad akarata volt Istent elhagyni és hálátlanul megtagadni; viszont olyan embert teremtett, akinek szabad akarata lesz megtérni és a csábítót megtagadni. Nem a bűnbeeső, hanem a megtérő ember állott Isten szeme előtt, mikor elhatározta, hogy embert fog teremteni. Ezért a bűnbeeső és megtérő emberért Isten szabad akaratból, önként elvállalta a Golgota szenvedését és gyalázatát. És ezért a Golgotán meghaló Istenért az embernek önként és szabad akaratból kell vállalnia a megtérést, a megszentelődést, ha ugyan királynak és nem gépnek, állatnak vagy rabszolgának akar visszatérni az elhagyott atyai házba.

Persze ez ellen azt említik meg, hogy az ember a bűn rabszolgájává lett, nincs szabad akarata. Ez így is van! A bűn rabságában tehetetlenül ülő emberhez két szellem közeledik; egyik a kísértő szellem, ki azt susogja a fülébe: légy enyém, felszabadítalak erkölcs, ítélet, Isten alól, és minden kívánságod gyönyörűségét megszerzem neked! A másik Szellem így szól: Légy rabszolgám, de önként; mindig, szüntelenül, szabadon akarva vedd magadat akaratomnak alá, mert másnál, mint Nálam, aki teremtettelek, megváltottalak, lelked békességét, örök életét meg nem találhatod! Mikor az ember a szabadságra hívó suttozó szónak hisz, egyszerre még jobban megkötözve, aljas kívánságok börtönében találja magát: a kísértő szava hazug szó! Mikor az ember elhatározza, hogy Isten rabjának adja magát, vagy legalább fölszakad szívéből az óhaj: megtisztulni! Megszabadulni a szennyes életmód láncából! Egyszerre azt tapasztalja, amit a gutaütött érzett: a mozdulatra engednek a tagok, és amit előbb megtenni nem tudott, új életben tud járni, Isten a bilincsek alól feloldotta. De később is mindig neki kell akarnia az Istennel való együttjárást; neki kell kérnie a megszentelődést, Isten csak önkéntes szolgálatot fogad el, Istennek csak szabad teremtmények kellene, kiknek öröm Vele élniök. Az akaró, kívánó, gondolkodó „én”-t nem törli el a kereszt, és nem is akarja Isten tehetlenné tenni, működésen kívül helyezni; mert Isten nem holtakat akar Maga mellett látni, hanem halálon át új életre támadókat. Isten szabadságot adott, Krisztus felszabadulást hozott; az üdvösség szó, mely a Jézus névben is benne van, szabadulást jelent; az Isten Szelleme a szabadság Szelleme; a keresztyén élet a fellélegző, bilincslerázó, boldog szabadság élete!

De hát nem önmagunktól váltott-e meg Krisztus? Nem én vagyok-e önmagamnak legzsarnokibb rabszolgatartója? Mit jelent hát Pál szava: Nem én élek többé? Az előbbi mondat adja kezünkbe a kulcsot: „Nem én vagyok-e önmagamnak rabszolgatartója? Itt az én kétszer fordul elő, alanyként és részeshatározóként: én és énmagamnak. Az emberben két „én” áll egymással szemben, és ezt a két ént összezavarják egymással a pietista quietisták is, budhisták is. A fenti mondatban a részeshatározó a tudatos, akaró, értő én, a tudat, vagy szív, ahogy a Biblia és a régiek a tudatot nevezték; az alany ellenben, az az én, melyet rabszolgatartónak mondunk, azt jelenti, amit a szív vagy tudat a múltban akart, gondolt, értett (és érzett – hozzáfűzés). Mindezek a gondolatok a tudattalan lélekben valahol el vannak raktározva, és ennek a raktárnak neve *emlékezés* vagy *meggyőződés*, mert nemcsak emlékeket tartalmaz ez a raktár, hanem azt is, ahogy ezt az anyagot a szív, a tudat megítélte. Az akarások, kívánások szintén el vannak téve a tudattalan lélekbe; minden újabb akarás egy mélyebb árkot vont a lélekbe, mint egy gramofonlemezbe, és ennek a csodálatos akarat-gyűjteménynek neve: *jellem*. A tudattalan én tehát úgy is, mint emlékezet vagy meggyőződés, úgy is, mint jellem, mi vagyunk, a mi énünket képezi, mert mi alkottuk ítéleteinkkel, elhatározásainkkal. Ez a tudattalan lélek, az emlékezés és jellem, azonban nem marad mindig tudattalan; időnkint visszajár a tudatba, és a tudatos ént befolyásolja, kényszeríti, hogy a gondolkodásnak és akarásnak megszokott útjain maradjon. Ennyiben rabszolgatartója a tudattalan én a tudatos ének. Lehet, hogy elfelejtjük, amit a múltban gondoltunk, akartunk; de azért, ha nem is emlékezünk már rá, mégis mi vagyunk az, amit gondoltunk és akartunk: meggyőződésünk és jellemünk mi vagyunk. Felelősek vagyunk hát azért is, amit egykor gondoltunk és akartunk; ami meggyőződésünk és jellemünké vált. Mivel múltunkat elfelejtettük, nem tudjuk kik vagyunk; mikor múltunknak engedelmességek, azt tesszük, amit nem akarunk most, és nem is ismerünk (Róma 7). Tudatos énünk tudattalan énünk rabja; jelenünket múltunk dirigálja; amit eddig gondoltunk, éreztünk, akartunk, ólomsúllyal nehezedik ránk, és arra kényszerít, hogy a jövőben is azt gondoljuk, azt tegyük, amit a múltban megszoktunk gondolni és akarni. Minden ítéletünk rögzítődik tudattalan énünkben; minden akarásunk mélyebb árkot váj jellemünkbe; az új ítélet és elhatározás a régi medreket keresi. Ha szabadulni akarunk magunktól, föl kell lázadnunk magunk ellen, s mivel arra gyöngék vagyunk, hogy legyőzzük múltunkat, önmagunkat, Istenhez kell kiáltanunk segítségért. Az őszinte kiáltást Isten meghallgatja, és megszabadít magunktól. De nem szabadít meg, ha nem kérjük, ha nem akarjuk.

Itt tehát 3 én áll tulajdonképpen egymás mellett, egymás ellen vagy egymásért. A múltbeli énünk, amelyet magunk építettünk ki magunkban eddigi gondolkozásunkkal és életirányzatunkkal. A jövőbeli énünk, amelyet Isten csillantott meg előttünk, mint elérendő célt. És a jelenbeli énünk, amely választ a múlt és a jövő között. A múltbeli énünk: tudattalan énünk, tudattalan lelkünk, melyért a felelősséget magunkban hordozzuk, s miatta Isten ítéletétől félve, de magunkat meg is utálva, kínlódunk. A jövőbeli énünk: megváltozott, Istentől újonnan teremtett értelmünk, mely magának Isten megvilágosítása után kirajzolja, hogy milyenné kellene lennünk, milyenek szeretnénk lenni. Tudattalan múltunk az óember: az, ami voltunk; értelmünk képe az újember, amilyenek leszünk, vagy szeretnénk lenni. S óember és újember között van jelen énünk, mely szeretne újember lenni, de a maga erején csak óember tud lenni, vagyis az, amivé meggyőződésében és jellemében ezelőtt lett. Gondolkodó és akaró énünk tehát sem nem az óember, sem nem az újember, hanem a kettő közt álló, válogató, hol ide, hol oda pártoló tudatunk, azaz szívünk. Az embert, úgy, ahogy magát elmúlt gondolkodásával és akarásával megalkotta, írja le Pál, mikor a zsoltáros szavait idézi az ember tökéletes megromlottságáról és jóra való készség teljes hiányáról (Róm. 1,18 – 3,20). A megszokott múlt és az Istentől értelmünknek mutatott cél között vergődő, tehetetlen, a jóra vágó, de azt megtenni képtelen ént mutatja be Róm. 7, és a győzelmes, Istentől megsegített, Isten Szellemétől hordozott, étellel megtöltött ént rajzolja elénk Róm. 8. Az óember a szellemileg halott lélek, mely nem is látja, nem is akarja a jót; az újember a győzelmes, Isten Szellemétől Magával ragadott én, és a kettő közt választok én, a jelenbeli „én”, aki tudatos vagyok, gondolok és akarok. Az óembert kell megöleldökölni, a múltbeli „én”-t, nem a tudatos, választani, dönteni tudó ént; az utóbbit meg kell eleveníteni, képességét felfokozni, hogy a vele szemben álló múlttal, az óemberrel, a harcot meg tudja küzdeni.

Ef. 4,22 az őembert egynek veszi a múltbeli magatartással (járáskelessel). Kol. 3,9 az őember praksisáról, cselekvésmódjáról beszél. Róm. 6,6 azt mondja, hogy ezt az őembert Krisztussal együtt megfeszítették, azaz halálra ítélték, életjogától megfosztották, de nem semmisítették meg, amint tévesen magyarázzák. Az előbbi két hely szerint le kell azt vetkezni, mint egy ruhát. Hogy hogy megy végbe ez a levetés, arra vet világot Róm. 7,6, mely a Szellem újságáról és a betű óságáról beszél. A betű a törvény, mely követel, bár engedelmeskedni nem tudunk; a Szellem ad új erőt, új életet, mely a halandót elnyeli bennünk. Az őember levetése és az újember felöltése a Szent Szellem elfogadásával történik, kit azonban az őember minden esetleges jelentkezésénél tudatosan kell segítségül hívunk. – Ef. 4,23 az értelem Szelleme, azaz az értelmet megvilágosító Szellem által való megújulásról beszél, mit a következő vers egynek vesz az újember felöltésével. Először tehát az értelem újul meg; ha az új értelmet magunkévá tesszük, mellette döntünk, akkor megszületik az újember, azaz Isten újjá teremt (II. Kor. 5,17; Gal. 6,15; Ef. 2,15). A régi teremtés uralma és az új teremtés szabadsága közé esik a szívnek harca a rabbá tevő régi és a megkívánt új között, amint ezt Róm. 7 festi, hol az őembertől létrehozott tehetetlenség vagy gyengeség neve: sarx, azaz hús, az ember férfiatlan, lány természete, melynek állapotát halálos bajnak nevezi az apostol (24. v.). Ebben a gyengeségben, tehát addig, amíg Isten Szelleme segítségre nem siet, az ember tudja a jót, de a véghezvitel nincs hatalmában.

A „hús” tehetetlensége vagy gyengesége addig van az emberen, amíg ennek az érzéki világnak a káprázata alatt él; ha a körülöttünk levő teremtés és abban a mi testünk újonnan teremtetik, és szellemivé, azaz a Szellem munkájára alkalmassá, Szellemtől vezetetté válik, akkor a káprázat, és ezzel együtt a bűn és őember ereje, életünkben megszűnik. Így áll elő „*az első ember és a második ember*” különbsége; az első földi, tehetetlen; a második égi, szellemi, diadalmas (I. Kor. 15,44-47.53-55). Már mostani hús-természetünk is az új teremtés erőit tapasztalhatja, ha a Szellemmel telítődünk, s így a Szellem erejével a feltámadás előtt is testileg meggyógyulhatunk, feltámadhatunk, mennybe ragadtathatunk. Az apostol megparancsolja, hogy testünk gyógyulásáért imádkozzunk (Jak. 5,14); ám ilyesmit kierőszakolni nem lehet (II. Kor. 12,8). Szellemi gyógyulást azonban okvetlenül hinnünk és várnunk kell.

Még egy fontos fogalompárról beszél a Biblia: a külső és a belső emberről, mi nem egy az ó- és újember fogalmával. II. Kor 4,16 világossá teszi, hogy a külső ember a testi teremtés rajtunk, mely megromolhat; míg a belső teremtés (a szellemi újember) napról-napra megújul. Az őembernek két oldala van hát: testi és szellemi, testi őemberünk állandóan romlik, majd meghal egészen addig, míg a testi újember meg nem születik, azaz föl nem támadunk. Szellemi őemberünknek azonban szellemi újonnan születésünkkel már a keresztfeszítés a része; annak nincs joga tovább élni; azt le kell vetnünk, mint egy ruhát. A mostani világkorszakban élő keresztyén állapota tehát ez: szellemi újembere testi őemberbe zárva él; emiatt állandó veszélynek van kitéve, hogy a hús káprázata megcsalja. Ha a tudatos én a hús káprázatának hitelt ad, azt megkívánja, azzal visszafordul szellemi őemberéhez is, amely abban a pillanatban föléled, amikor nem az Úrra tekintünk, hanem a világ csábításaira vagy veszélyeire. A keresztyén ember tehát ne kifelé éljen elszóródva a világba (szórakozva); hanem forduljon befelé: az újonnan teremtett belső ember szerint értsen, ítéljen (Róm. 7,22); ebbe a belső emberbe, a megújuló értelemben fogadja be Krisztust, és teljék meg Vele (Ef. 3,16).

Összefoglalásul pontosan meg kell különböztetnünk a két fogalompárt: az ó- és újembert, s a külső- és belső embert. Előbbi időbeli metszetet ad, utóbbi térbeli metszetet. Külső és belső ember egyszerre van; de a halálban a külső ember elmarad, hogy a feltámadáskor szellemi alakban visszakapjuk. Az ó- és újember egyszerre nem lehet működésben; vagy egyik, vagy másik fejt ki bennünk tevékenységet aszerint, amint tudatos énünk ennek vagy annak adja a működésre az engedélyt. Mi vetjük le az őembert, mi öltjük fel az újat, mi nyúlunk vissza az őember után, és szüntetjük meg az újnak cselekvését aszerint, hogy magunkban gyönyörködünk-e, vagy Krisztusban; magunkat mentetjük-e, vagy elítéljük magunkat, azaz a keresztfélelmet magunkra nézve elfogadjuk. Amire nézünk, az fog élni bennünk, amivel az értelmünk megtelik, az uralkodik rajtunk: a világ, a magunk dicsősége, – vagy Krisztus!

BIBLIOGRÁFIA

Bibliák

- Dr. Hertz J.H. – Mózes öt könyve és a haftárák I.-V. – Akadémia Kiadó – Budapest, 1984
- Dr. Berstein Béla – Mózes öt könyvének fordítása – www.zsido.com
- IMIT Biblia – Makkabi Kiadó – Budapest, 1997
- Dr. Frenkel Bernát – Szentírás a család és az iskola részére I.-IV. – A szerkesztő kiadása – Budapest, 1926
- Ószövetségi Szentírás a Vugata szerint, Káldi György S. J. fordítása nyomán I.-III. – Szent István Társulat – Budapest, 1930-34
- Károli Gáspár – Szent Biblia – Kálvin Kiadó – Budapest,
- Biblia (protestáns /új fordítás) – Magyar Bibliatársulat – Kálvin Kiadó – Budapest, 1995
- A Biblia – Szent István Társulat – Budapest, 1973
- Ó és Újszövetségi Szentírás – a Neovulgáta alapján – Szent Jeromos Bibliatársulat – Budapest, 1999
- Csia Lajos – A pusztá létnél többet.../Az Újtestamentum – Univerzális Bibliaiskola, 1978 – 1. kiadás
- Csia Lajos – A Római levél, s egy kísérlet a benne levő fogalmak megmagyarázására – A Magyar Evangéliumi Szövetség kiadása – Budapest, 1939
- Vida Sándor – Újszövetségi Szentírás – VikArt Bt. – Budapest, 1993
- Balázs Károly – Pál apostol levelek – konkordáns fordítás – Üdvtörténeti figyelő – Passau, 2004
- Újszövetség – Egyszerű (magyar nyelvű) fordítás – World Bible Translation Center, 2003
- Barbara Aland /Kurt Aland... – The Greek New Testament – Fourth Revised Edition – Deutsche Bibelgesellschaft / United Bible Societies – Stuttgart, 1994
- e-Sword – ingyenesen letölthető angol nyelvű elektronikus Biblia program (Károli fordítással), Rick Meyers, 2005 - www.e-sword.net

Szótárak – Konkordanciák – Lexikonok

- Balázs Károly – Újszövetségi Szómutató Szótár – Logos Kiadó – Budapest, 1998 (minden görög szövegutalás innen származik)
- Dr. Kiss Jenő – Újszövetségi görög - magyar szótár – Református Zsinati Iroda – Sopron, 1975
- Baranyi József – Konkordancia a Károli Bibliához – Veritas Kiadó – Budapest, 1995
- Bibliai Nevek és Fogalmak – Primó / Evangéliumi Kiadó, 1988
- Stuttgarti Bibliai Lexikon – Stuttgart, 1974
- Keresztyén Bibliai Lexikon I.-II. – Kálvin Kiadó – Budapest, 1993
- Dr. Herbert Haag – Bibliai Lexikon – Apostoli Szentszék Könyvkiadója – Budapest, 1989

Könyvek – írások – hanganyagok

- Aiden Wilson Tozer – Isten utáni vágy – Evangéliumi Kiadó – Budapest, 2005
- Arthur P. Fitt – Dwight Lyman Moody élete – Evangéliumi Kiadó – Budapest,
- C. Peter Wagner (szerkesztő) – A királynő birodalma – Zúgó Szél Alapítvány – Budapest, 2001
- Charles Henry Mackintosh – Elmékedések Mózes öt könyvéről – Evangéliumi Iratmisszió
- Chuck D. Pierce & Rebecca Wagner Sytsema – Az egyház következő háborúja – Zúgó Szél Alapítvány – Budapest, 2005
- Chuck Pierce – Énekeljete a kútnak
- Csia Lajos – A Jelenések könyve a mai kor tükrében – Százszorszép Kiadó – Budapest, 2001

Csia Lajos – Az Óember és az Újember, bibliai lélektani kérdések – „Jövő” Nyomda, Budapest

Csia Lajos – Bibliai Lélektan - Százszorszép Kiadó – Budapest, 1994

Csia Lajos – Rendelt-e Isten valakit kárhozatra? - Százszorszép Kiadó – Budapest, 2004

David Wilkerson – A látás és azon túl, beteljesedett és beteljesedésre váró próféciák – EPK, 2005

David Wilkerson – Hiába munkálkodtam – 2005. december 19. - www.tsculpitseries.org

Derek Prince – Az igaz és a hamis egyház (hanganyag) – Zúgó Szél Alapítvány (www.zugoszel.fw.hu) – Budapest,

Derek Prince – Démonológia – Hit Gyülekezete – Budapest, 1998

Derek Prince – Engesztelés – Új Spirit Könyvek – Budapest, 2003

Derek Prince – Három prófécia - Betlehem Alapítvány – Budapest, 1995

Derek Prince – Zarándoklás a római levélen keresztül (hanganyag) – Zúgó Szél Alapítvány – Budapest,

Doma Zsolt – A Sátán gyilkos vírusa és Isten ellenszéruma – Budapest, 2003 (www.istenkereso.hu)

Gene Edwards – Fogoly a 3. cellában – Keresztény Könyvkiadó és Terjesztő Központ – Debrecen, 1999

George Stormont – Wiggleshworth, egy ember, aki Istennel járt – Amana 7 Kiadó – Budapest, 2002

George Verwer – Nincs visszaút – OM

Gerhard Salomon – Az utolsó idő veszélyei a hívő számára – Evangéliumi Kiadó – Budapest,

Hans Walter Wolff – Az Ószövetség antropológiája – Harmat Kiadó /PRTA – Budapest, 2001

Hector Torres – Az apostolok és próféták helyreállítása – fordította: Szabó Levente Gábor, 2001

Horváth István – Elválasztás – www.eletforras.uw.hu – Sárbogárd, 2004

Horváth István – Babilon köntöse – www.eletforras.uw.hu – Sárbogárd, 2004

Joel Osteen – Életigenlők könyve – Athenaeum 2000 Kiadó – Budapest, 2005

Kenneth E. Hagin – Megértés arról, hogyan harcoljuk meg a hit szép harcát – Krisztus Szeretete Gyülekezet – Budapest, 1998

Merrill C. Tenney – Újszövetségi bevezető – KIA – Budapest, 1997

Nochta Pál Attila – Haggeus-korszak – Sárbogárd, 2003 (www.istenkereso.hu)

Roberts Liardon – A hit emberei – A Hit Gyülekezete – Budapest, 1996

Watchman Nee – Szellemi ismeret – Evangéliumi kiadó – Budapest, 2004

William DeArteaga – A Szellemet meg ne oltásatok! – Új Exodus Kiadó – Budapest, 1998